

maymun yılı

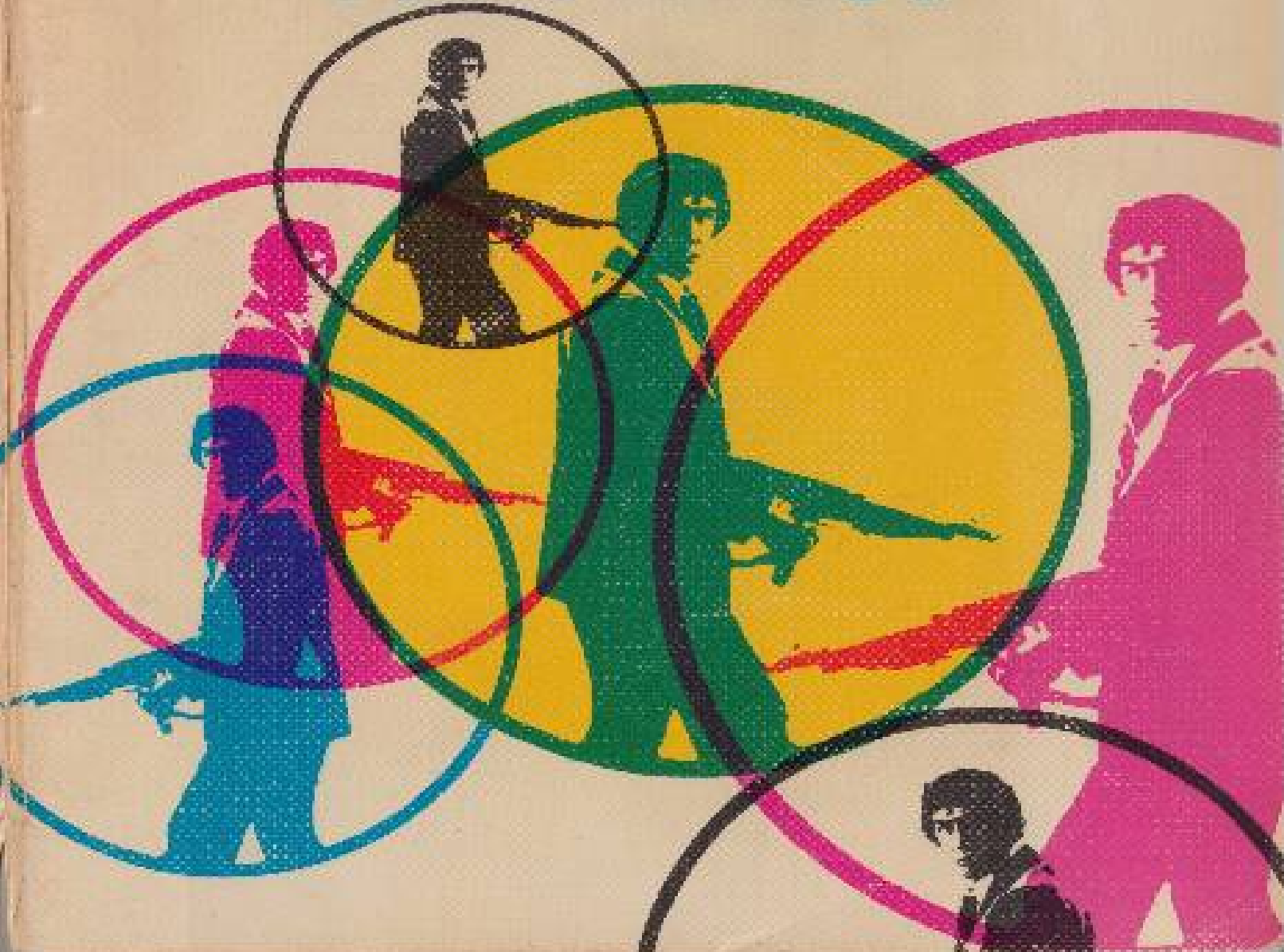
Türkçesi: Lâle Anat

Millîyet

YAYINLARI

çağdaş dizi

colin forbes

MAYMUN

YILI

ÇAĞDAŞ DİZİ : 17

Evde yapılmış bir atom bombası...

Orta çağlardan çıkıp gelmiş bir

Arap şeyhi...

İşini çok seven bir kiralık katil...

Yasaları hiçe sayan ve paraya

tapan bir İngiliz...

Yarının gazete başlıklarında

yer alacak Arap ve Avrupalı terörist

ler...

...Ve yok olma tehlikesiyle karşı

karşıya bulunan büyük bir kent...

«Bu yıl bir tek kitap okuyacaksınız

Maymun Yılı'nı okuyun...»

— Chicago News

MİLLİYET YAYIN A.Ş. YAYINLARI
ÇAĞDAŞ DİZİ / 17

Year of the Golden Ape

Yayın hakkı: Colin Forbes 1974

Türkiye'de yayın hakkı: Milliyet Yayın A.Ş. / Kesim

Birinci baskı: Ağustos 1978

Dizgi, baskı: Özdem Kardeşler Basımevi

colin forbes
MAYMUN
YILI

Türkçesi : LÂLE ANAT

BİRİNCİ KİTAP

TERÖRİSTLER

BİRİNCİ BÖLÜM

Ocak ayının ilk günlerinde, Orta Doğu'da iki önemli cinayet işlendi. Suudi Arabistan'ın otuz yaşındaki yeni kralı, çok sayıdaki karılarından biriyle sevişirken sırtından şişlenerek öldürüldü. Sadık bir kuzeni iktidarı derhal ele alarak, Arap birlikleri Kudüs sokaklarında devriye gezinceye dek rahata ermeyeceğini bildiren bir demeç verdi.

Bu acıklı olayın önemli kişilerinden biri de onu planlamış olan adamdı. Şeyh Cemal Tefvik Petrol ve Maliye Bakanlıklarını devir aldı. Eski Bakan canını kurtarabilmek için, ılımlı bazı kişilerle birlikte ülkeden kaçmıştı. Zeki ve fanatik bir adam olan Tefvik, Kudüs'ün tekrar Arapların eline geçmesi için, doğanın kendilerine bir şans sonucu verdiği petrol denilen silahı en acımasız biçimde kullanmanın gerekliliğine içtenlikle inanıyordu. Koyu bir Müslüman olduğundan, İsraili inançsızların kutsal Kudüs kentinden atılacağı günleri düşünüyordu.

Ocak'ta, Avrupa'nın geçirdiği korkunç kışın en soğuk günlerinde, petrol muslukları kapatıldı. Tefvik, Batı ülkelerinin başkentlerini bizzat ziyaret ederek, bu kez 1973 deki gibi teslim olmalarının söz konusu olmadığını sinirli evsahiplerine bildirdi.

Avrupa'nın Dışişleri Bakanlarına, «Batı bundan böyle İsrail'e bir bardak su bile vermemeli," dedi. «Bu koşul yerine getirilmediği takdirde Avrupa ve Amerika'ya gönderdiğimiz petrolü yüzde elli azaltacağız. Abluka ilân ediyoruz...»

Yumuşak, tam bir devlet adamı niteliklerine sahip Mısır Devlet Başkanı öldürüldüğünde Tefvik, Londra'da bulunuyordu. Devlet Başkanı uykudayken dipçiklerle öldürülmüş, Albay Selim Şerif buyruğundaki genç askerler tarafından kafası parçalanmıştı. Birkaç saat sonra Albay Şerif, Mısır'ın yeni Devlet Başkanı ilân edildi. Kahire'deki yığınlara balkondan bir konuşma yaparak güven verici sözler söyledi. «Düşmanlarımızla aynı masada oturan hain öldü. Batı'da bize maymun diyorlar... Şimdiden sonra onlara maymunun gerçek gücünü göstereceğiz...»

Bir zamanlar, Washington'lu şaşkın gazetecinin biri, bazı otokrat şeyhler hakkında, «halkı hâlâ çöllerde gezerken, hazinelerine altınlar yığan maymunlar,» diye bir yazı yazmıştı. Zeki bir propagandacı olan Şerif, bu deyiimi gözden kaçırmamış ve bütün Arap ulusunu kapsayacak bir biçimde kullanmıştı.

Batı'nın korktuğu gelmişti başına. Dünyanın öteki ülkeleriyle işbirliği yapmak için cesaretle savaştan ılımlı Arap liderler ortadan kaldırılmış, mezarlarına gömülmüştü. İktidar, kapanın elinde kalma durumundaydı ve çoğunlukla olduğu gibi, aşırıların eline geçmişti. Albay Şerifin balkon konuşmasından kısa bir süre sonra, Londra'da bulunan Şeyh Cemal Tefvik de büyük bir şölende, evsahiplerinin şaşkın bakışları altında, kendi konuşmasını yaptı.

«Bu kez 1973 de yaptığımız gibi bazı ulusları kayırmayacağız. Yabancı bir ırkın halkımızı ezdiği,

topraklarını elinden aldığı, insanları umutsuz, yersiz yurtsuz göçmenler durumuna getirdiği Filistin'de çekilen acıları bütün Batı dünyası da çekmelidir...»

Altın Maymun Yılı böyle başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Mart'a gelindiğinde, yüzde 50'lik yeni petrol kısıntısı, Avrupa, Kuzey Amerika ve Japonya'da yaşamı felce uğratmıştı. Bir varil petrolün fiyatı 30 dolara çıkmıştı. Uluslararası enflasyonun başını çeken altın fiyatları ise ons (31 gram) başına 500 dolar olmuştu. Amerikalılara, bir süre tanınması konusunda hiçbir umut veremeyeceğini bildiren Şeyh Cemal Tevfik uçakla Washington'dan Riyad'a dönüyordu.

İsrail'in yok edilmesi bazıları için bir karabasan, bazıları için ise güzel bir düştü. Kara saçlı ve kara çember sakallı yakışıklı bir adam olan Cemal Tevfik için ise, bu, çok yakında gerçek olacak bir düştü. Birkaç ay sonra Albay Şerifin komutasındaki Arap orduları ilerleyerek düşmanın üstesinden gelecek, ülkesini yeniden işgal edecekti. İşgalden sonra sıra, üç milyon İsrailli'nin boşaltılmasına gelecekti.

Tevfik'in planının kilit noktası, en kritik anda Batı'yı hareketsiz bırakmak, yok olmak üzere olan İsrail'e yeni silah sağlanmasını olanaksız kılmaktı. Ege'nin üzerinden uçmakta olan jet yolcu uçağının penceresinden bakarken, Tevfik her şeyin ne kadar garip olduğunu düşündü. Kendisini yirminci yüzyılın en tanınmış Arabı yapacak olan planın gerçekleşmesi, iki adama dayanıyordu. Biri Fransız, biri İngiliz, iki adama.

Jean Jules LeCat kırkiki yaşındaydı. Şiddet dolu bir geçmişi, bomboş bir yaşamı, umut taşımayan bir geleceği olan bir adam... Bütün bunların farkında olacak kadar da zeki idi. Bu nedenle, Paris'teki Santé cezaevinden hiç beklenmedik bir şekilde salıverilmesinden bir hafta sonra, Şeyh Cemal Tevfik'in Cezayir'deki sağ kolu Ahmet Riad kendisine gizlice yanaştığında memnun oldu. Riad, bir katliam yapması için kendisine 200.000 dolar önerdi.

«İngiliz serüvenci Winter bu operasyonunun kontrolünü, göstermelik olarak, elinde tutacak,» dedi Riad, «fakat rehineleri sen öldüreceksin. Winter'in böyle bir işi kotaracak kapasitede olduğunu sanmıyoruz...»

«Değildir,» diye yanıtladı LeCat. «Ele verilip de Santé'yi boylamadan önce Akdeniz'de iki yıl birlikte çalıştık. Winter'i bilirim. Midesi kaldırmaz böyle şeyleri ..»

Normal bir insan için bu, barbarca bir öneriydi. Ancak LeCat için Riad'ın önerisi çok tehlikeli ama karşılığında verilecek ödül çok büyük olduğundan mutlaka yapılması gereken bir operasyondur. Şiddet dolu geçmişi, bu öneriye bir iş olarak bakmasını sağlıyordu.

LeCat, İkinci Dünya Savaşı öncesinde bir Arap kızı ile bir Fransız kara yüzbaşısının arasındaki kısa ilişkinin ürünüydü. Çocuk, Cezayir'deki Constantine kentinde doğunca, Yüzbaşı Jules LeCat oğlunu anasının elinden aldı. Kadın, oğlunu bir daha hiç görmemek koşuluyla kendisine verilen birkaç yüz frank'a fit olmuştu. İzin isteyen Yüzbaşı LeCat, çocuğunu Fransa'ya götürdü.

Doğum kaydı Toulon'da yapıldı. Jules LeCat, bir kız arkadaşını karısıymış pozuna girmeye kandırdı. Kozmopolit bir kadındı ve bu işi eğlenceli buluyordu. Özellikle LeCat'ın terkettiği karısının Bordeaux'da yaşadığı bir sırada. Gerekli belgelerin sağlanması için Cezayirli bir doktora rüşvet verildi ve oğul Jean Jules LeCat Fransız vatandaşı oldu.

Baba Jules LeCat'ın gerçek karısı, doğum kayıtlarının yapılmasından az sonra bir otomobil kazasında öldüğünden, bu işlerin hiçbirinden haberli olmayan bir teyze tarafından Cezayir'de büyütülen oğlan, 1950 de, 17 yaşındayken orduya yazıldı. Arapların bağımsızlıkları için dövüştükleri Cezayir'deki korkunç savaşlar sırasında hızla terfi etti.

Doğasına uygun bir beceriydi bu. Yirmi yedi yaşında iken LeCat teröristlerin yerlerini saptamada, onlara pusu kurmakta ve yakaladıklarını işkence ederek konuşurmakta usta olmuştu. Kısa sürede babasının eski rütbesi olan yüzbaşılığa yükseldi. Her zaman «Bir teröristi yakalamak için terörist gibi düşünmek, bir terörist olmak gerekir,» derdi.

Korkunç 3avaşın en yoğun olduğu günlerde babası öldü ve ölüm döşeginde affedilmez bir yanlışlık yaptı. Jean Jules'e dünyaya gelişiyle ilgili gerçeği söyledi. «Annen, Casbah'lı bir Arap kızıydı...»

Konuşmasını sürdüremedi. Fransız vatandaşı olmaktan gurur duyan, yakaladığı ve işkence ettiği adamları hayvandan daha aşağı bulan Jean Jules, elinin tersiyle ölmekte olan adama bir tokat attı. Jean Jules iki gündür uyumamıştı ve ceketini dağlardaki vahşi savaşın kan izlerini taşıyordu. Babasının söylediklerinin şokundan kurtulduğunda, yaşlı adam ölmüştü. Doktoru çağırdığında adam hiç düşünmeden ölüm belgesini imzaladı; hastadan umut çoktan kesilmişti.

LeCat teröristlerle yaptığı savaşlarda daha da acımasız oldu. Patlayıcı madde uzmanı olarak yeteneğini, yamaçları bubi tuzakları ile donatarak kullandı. Hiçbir çiftlik binası, sundurma, hatta hayvanların su yalağı bile güvenle dokunulur durumda değildi. Astının azgınlığı komutanını da etkiliyordu.

«LeCat, Kuzey Afrika'daki bütün Arapları öldürmeye niyetlisin...»

«Albayım, ancak o zaman teröristlerin kökü kazınacak...»

De Gaulle Cezayir'e bağımsızlık vermeye karar verip de, Cezayir'in Fransız kalması için and içen, ordu içindeki gizli örgüt OAS isyan ettiğinde, LeCat bu örgüte katıldı «Terörist olmak gerekir» sözleri gerçekleşti. Bir terörist oldu. Cezayir'de onun gibi iki düzine adam olsaydı, De Gaulle başarıya ulaşamayabilirdi. LeCat Cezayir'in yarısını bir mayın tarlası haline getirdi, yalnızca yarısını... Savaşın sonu geldiğinde, canını kurtarmak için Mısır'a kaçtı.

Fransızca ve İngilizce'nin yanısıra su gibi de Arapça konuşan LeCat, bu kez Mısır kökeni ile ortaya çıktı. Adını değiştirdi ve herkese OAS'a karşı nasıl savaşmış olduğunu yaymaya başladı. Tel Aviv'e gidip casusluk yaparak biraz para ve bu arada, Ahmet Riad da aralarında olmak üzere bazı Arapların dostluğunu kazandı. Bir ölüm avcısı olarak ad yaptı.

LeCat, on yıl boyunca oradan oraya sürüklendi. Orta Doğu, Quebec, Birleşik Devletlerde, çeşitli suçlar işleyerek ama tam yakalanacağı zaman ülkeyi terkederek, bir süre yaşadı. 1972'de Akdeniz'e

dönerek İngiliz Winter'le birlikte kaçakçılık yaptı. İki yıl kârlı işler çevirdikten sonra Marsilya'da tutuklandı. Kaçakçılık ve polise karşı koyma suçlarıyla yargılandıktan sonra, Paris deki Santé Cezaevinde on yıl hapse hüküm giydi.

Esrarlı bir biçimde serbest bırakılarak cezaevinden çıktığında, bir Cezayirli tarafından karşılandı. Kendisine Cezayir e bir uçak bileti, bir miktar para ve Ahmet Riad'la buluşacağı kahvenin adı verildi.

Riad, LeCat'a Batı dünyasını birbirine katacak büyük bir operasyonun özelliklerini anlattı. Batı'nın zaten berbat olan durumunu daha da beter etmek için yapılacak bir operasyondur bu. Ancak petrol satışının bu kez tümüyle durdurulması için Şeyh Cemal Tevfik, bütün Arap petrol üreticilerini zorlamasını amaçlayan son plana değinmedi Riad. Batı'nın eli kolu bağlandığında, İsrail'e yapılacak ve onu haritadan silecek son saldırı için yol açılmış olacaktır.

Batı'yı şaşkına çevirecek olayı yaratacak planın ilk bölümü, Mart ayında LeCat tarafından uygulanmaya konuldu. LeCat bir nükleer bomba yapılması işini örgütlemeye başladı.

10 Mart'ta, başka birçok ülke gibi Fransa da, Arap petrolünün büyük oranda kesilmesi nedeniyle yarı felç durumundaydı. Batı Fransa'daki Nantes kentinin bir sokağında, otuz beş yaşında, ufak tefek kendine güvenir bir adam, Jean-Philippe Antoine yürüyordu. Durdu, sokağın iki başını gözden geçirdi ve bir dişçinin kapısının zilini çaldı. Kapı aralandı ve bir çift göz kendisine dikildi. Fransız'ın kendine güveni sarsıldı.

«Tanrı aşkına, bırak gireyim...»

Bir çift göz kayboldu ve kapı ancak geçeceği kadar açıldı. Loş holde Antoine gözlerini kırptırdı. Bu Mart sabahı saat onda, eski evin içi ancak yarı aydınlıktı. Enerji giderini önlemek için ışıkların çoğu yakılmamıştı. Sokak kapısı arkasından kapandı ve anahtar kilidin içinde döndü. Kendisini içeriye alan kısa boylu, geniş omuzlu adama bakarken Antoine'ın dudakları titredi.

Antoine, «Acele etmemiz gerekmiyor mu?» dedi. «Ne taraftalar?»

«Sinirli misin?» LeCat bir Gitane yaktı ve birkaç saniye için Antoine, kibritin ışığında LeCat'ın yüzünü inceledi. Pek az insanın yaşamında geçireceği korkunç deneylerle sertleşmiş, acımasız bir yüz; geniş bir ağzın nerdeyse köşelerine kadar uzanan bir bıyık; kibrit ışığında yarı aralık gözler; sorusuna yanıt vermeyen Antoine'ı serinkanlılıkla inceleyen gözler. «**Oui**, sinirlisin, dostum. Çık git. Kapıda bekleyen adam seni arabaya götürür.»

«Fikrimi değiştirdim...» Sözcükleri söylemek için gösterdiği gayretle Antoine yarı isterik bir sesle konuşuyordu. «Bu işi yapamayacağım.»

«Ama yapmak zorundasın...» LeCat burnundan sigara dumanını çıkardı. «Hepsi öldüler bile - işte, şurada...»

Hole açılan yarı aralık bir kapıyı göstererek Antoine'ın kolunu yakaladı. «Ceplerindeki her şeyi bana ver ve **yürü!**» Antoine'ın cebinden çıkardığı kimlik kartını alarak, elinden kaptığı, cüzdanın içine yerleştirdi. Anahtarlık, not defteri, bir kalem aldı. «Parmağındaki yüzüğü ver...»

«Cüzdanımı geri ver...» Antoine bir yandan olmazlanıyor, bir yandan da dediğini yapıyor, yüzüğü çıkarıyordu. «Yüzüğüm altındır... cüzdanımda bin frank var, bazı fotoğraflar var...»

LeCat yüzüğü aldı. «Altın yüzük olduğu gibi kalır. Patlamanın şiddetiyle cüzdan yüz metre ileriye fırlayabilir. Eğer öyle olur da, cüzdana bir şey olmazsa kimliğin saptanır. Ne kadar iyi olur, değil mi?» Holdeki nemli havada Antoine titrerken LeCat yüzünü yaklaştırdı. «Sana söyledim, dostum. Öldüler hepsi. Yürü!»

LeCat, Antoine gözden yitinceye dek bekledikten sonra, yarı aralık kapının ardındaki odaya girdi. Bu bir dişçi muayenehanesiydi ve dişçi sandalyesinde Jean-Philippe Antoine'ın boyunda ve yapısında ufak tefek ince bir müşteri üstünde paltosuyla oturuyordu. LeCat sandalyeye yürüyerek yüzüğü dikkatle hastanın kucağında duran cansız ele taktı. Kafası öne eğikti ve kafatasının arkası kan içindeydi.

Dişçinin hastabakıcısı yüzükoyun yerde yatıyordu. Bacakları kıvrılmış, beyaz ceketı buruşmuştu. Odanın içi soğuktu ve arka bahçeye bakan pencere buzlanmıştı. LeCat, Antoine'ın eşyalarını, ölmüş hastanın daha önce boşaltmış olduğu ceplerine yerleştirdikten sonra son bir kez kasvetli odayı gözden geçirdi.

Beyaz bir ceket ve koyu renk pantolon giymiş olan dişçi, dişçi sandalyesinin ayakları dibinde yatıyordu. Hastabakıcısı ve hastası gibi o da ölmüştü. Antoine gelmeden onbeş dakika önce bu ölü tablo canlıydı. Dişçi yeni hastasına bakıyordu ve Antoine'ın randevusundan hemen önceki randevuyu almış olan bu yabancının Parisli zavallı bir yankesici olduğunun farkında değildi.

LeCat uygun adamı bulmak için Monmartre'ı altüst etmişti. Adamın Antoine'ın boyu, yapısı ve yaşında, ayrıca küçük bir para karşılığında dişçiden randevu almaya razı olacak kadar da kafasız olması gerekliydi. Anladığı kadarıyla dişçi hastabakıcısı ile sevişiyordu; hastabakıcı ise LeCat'ın sözde karısıydı ve bir tanığa gerek vardı. Yankesicinin sabıka dosyasının ortaya çıkacağı bir mahkeme için değil, sadece bir zamparaya ders vermek için tanık gerektiğine LeCat adamı inandırmıştı.

LeCat her şeyin tamam olduğuna karar verdi. Hastanın yarıya kadar çekilmiş dosya dolabındaki kayıtlarına bir göz attı. Ceketinin iç cebindeki dişçi kayıt kartlarını okşadı. Her şey tamamdı. Loş hole dönerek eğildi ve büyük bir kutunun üzerindeki düğmeyi çevirdi. Patlama üç dakika sonra olacaktı. Saatine baktı. Işıklı kadranın üzerinde saniye kolunun hareketi çok belirgindi. Hızla holü ve en son kapıyı geçerek arka kapıdan dışarı çıktı. Başını bahçe duvarının düzeyinden aşağıda tutarak koşmaya başladı. Açık bahçe kapısından hızla geçerek buz tutmuş toprak yolu katetti ve çamların arkasına parketmiş arabaya vardı.

Renault'un motoru çalışıyor ve Antoine arkada, gölgede kalmış birinin yanında oturuyordu. LeCat direksiyona geçti, yavaşça kapıyı kapattı ve saatine baktı. Altmış saniye... Arabayı toprak yolda hızla sürerek çamların arasında kaybolmuş olan evden uzaklaştırdı. B.o.o.m. sesini duyduklarında ana yollardan birine dönmek üzereydi. Arka koltukta oturan Antoine küçük bir dehşet çığlığı kopardı ama LeCat bunu duymazlıktan geldi. Şok dalgasından arabanın sarsıldığını duydu. Buna da aldırmadı.

200 paund patlayıcıdan oluşmuş saatli bomba, evi havaya uçurmuş, üç cesetten geriye tanımlanabilecek pek az birşey kalmıştı. Jean-Philippe Antoine'ın o sabah saat onda dişçide randevusu olduğunu Nantes'de altı kişi biliyordu. Randevudan söz etmek için büyük bir özen

göstermişti. Patlamada öldüğü açık seçik ortadaydı. Bombanın gücü o kadar yüksekti ve hastanın gövdesini o derece parçalamıştı ki bilimin en şaşmaz metoduyla Antoine'ın diş kayıtlarıyla bile tanımlanamamıştı. Diş falan bulunmamıştı. Diş kayıtları ise LeCat'ın ceket cebindeydi.

LeCat'ın bu önlemleri almasının önemli nedenleri vardı. Güvenlik bakımından önem taşıyan kişilerin, beklenmedik ziyaretler için yurt dışına çıkmasından Direction de la Surveillance du Territoire (karşı casusluk) hoşlanmıyordu. Ve Fransa, gelecek için büyük bir umut olan bir nükleer fizikçisini yitirmişti.

Değişik adlarla yolculuk ederek ve sahte kâğıtlar taşıyarak, LeCat ile Antoine bir kar fırtınasında Montreal'in Dorval Havaalanına indiler. Fransızca konuşanların yaygın olduğu Montreal'a iki Fransızın gelmesinde şüphe çekecek birşey yoktu. Gümrükten geçer geçmez kendilerini bekleyen bir arabaya bindiler.

LeCat, Antoine'ı André Dupont'a teslim etti; o da nükleer fizikçiyi geceyi geçirmesi için bir motele götürdü. Dupont ve Antoine Kanada'nın doğusunda çok kalmadılar. Ertesi gün Kanada-Pasifik Demiryolları trenine binerek Pasifik kıyısındaki Vancouver'e varıncaya dek inmediler. Vardıklarında Dupont, Antoine'ı Dusquesne sokağındaki bir eve götürdü.

LeCat da Kanada'da çok kalmadı. Dorval Havaalanında onları karşılayan arabada bir Amerikalı vardı. Joseph Walgren, LeCat'ın 1968 yılında Denver'de yaşarken bir banka soygununda işbirliği yaptığı, elli yaşında eski bir muhasebeciydi. Uyanık bakışlı, yuvarlak yüzlü bir adam olan Walgren, yıllar önce bir müşterinin parası ile kendi banka hesabını karıştırdığı için muhasebeciliğe veda etmişti. Geçim parasını hiçbir zaman yasal yollardan kazanmamıştı. LeCat'ın Montreal'a gelişinden yirmi dört saat sonra Walgren onu alarak, arabayla sınırı geçip New York eyaletine götürdü. Illinois'a, Walgren'in memleketine gidiyorlardı. Nükleer bombayı yapacak adamı sağlamışlardı. Şimdi hammadde gerekti onlara.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

«Dr. John Gofman: Kanımca, oldukça yetenekli, örneğin üniversitede doktora yapmış her fizikçi, kısa bir sürede plutonyumu bomba yapımında kullanabilir...»

10 Ağustos 1973 de yayımlanan, Columbia Yayın Sistemince hazırlanmış televizyon programı «Sizlerle 60 Dakika»dan bir alıntı.

Carole Bannermann, yolun durumu ve havanın berbatlığına karşın, güvenliğini hiçe sayarak, büyük bir hızla sürüyordu arabasını. Illinois'daki Morris kentinden on mil uzaktaydı. Yol selden bozulmuştu. Yağmur, farların ışığında perde gibi iniyordu. Partiye geç kaldığı için, büyük bir pervasızlıkla, elli beş millik hız limitinin beş mil üstünde, altmışla sürüyordu.

Aylardan Mart, ve akşam dokuzda, yol bomboştu. Enerji bunalımı ve benzinin karneyle verilmesi nedeniyle, gece araba kullanan azdı. Açık sarı saçları olan Carole'un, (annesini Lombard'a benzediği için bu adı koymuştu kızına) benzin konusunda sabrı tükenmişti. İnsan bir kez yirmi yaşında olurdu; o da bu yaşın tadını çıkartacaktı. Enerji bunalımının canı cehennemeydi. Gaza bastı; hız göstergesinin ibresi yükseldi. Farlar perde gibi inen yağmuru aydınlatıyordu.

Carole pervasızdı ama refleksleri çok sağlamdı. Yolu da dikkatle gözlerdi. Farlarının ötesinde yanıp sönen bir ışık gördü. Sanki bir el fenerini aşağı yukarı sallayarak işaret veriyordu. Tanrı cezasını versin; otostopçu salağın biri yolun ortasında durmuş. Adamı karanlıkta daha iyi görebilmek için hızını kesti. Yanından geçip gittikten sonra yine basardı gaza. Karanlıkta, bu saatte, kimselerin olmadığı bu yolda arabasına kim adam alırdı? Aklını yitirmiş kuşkusuz.

Hızını daha da keserken Carole gözlerini kıstı. Farların, yolun ortasında enlemesine duran zırlı aracı aydınlatığında, hızı otuz milin altına düşmüştü. Araç kaymış, doksan derecelik bir dönüş yaparak yolu kapatmıştı. Farlar yolun üzerinde duran, sürücü veya güvenlik görevlisi olan bir adamı aydınlatmıştı. Miğfer, deri ceket ve çizme giymişti ve asker gibi bir görünümü vardı. Arabayı durdururken korku duymuyordu Carole. Adam farların ışığında, yağmur altında ona doğru yürüdü.

Brink tipi bir araç, insanda güven duygusu uyandırır; tıpkı motosikletli trafik polisi gibi. Adam yaklaşırken, önceden işaret vermekte kullandığı büyük el fenerini elinde tutuyordu. Yüzünün bir kısmını örten miğferin siperinden sular akıyordu. Carole korku duymuyordu. Ancak, ıssız bir yerde olduğunu düşünerek motoru çalışır durumda bırakacak denli kafası çalışıyordu. Adam yanına gelip kolunu arabanın üstüne dayadı. Kafasını eğip kendisine bakınca, Carole camını indirdi. Adamın, Dodge'un arka koltuğuna bir göz attığını görmüştü. «Ne oldu?» diye sordu. «Kaza mı yaptınız?»

Konuşmadan kendisine bakan kısa boylu, geniş omuzlu adamın miğferinden göğsüne sular akıyordu. Carole ayağını gaz pedalından kaldırmadı. «Su birikintisine daldık. Şoför çok sert fren yaptı. Gördüğünüz gibi kaydık. Motor çalışmıyor...»

Adam saptayamadığı bir aksanla konuşuyordu. Carole kaşlarını çatı. Kendisinden ne bekliyorlardı ki? Bu araçlarda telefon bulunduğunu duymuştu. O halde, ne diye yardım istiyordu ki? İçinde hâlâ nedenini anlayamadığı bir kuşku vardı ki, adam elini kaldırdı ve ağır el fenerini hızla indirdi. Fener şakağına öyle bir güçle indi ki, anında öldü.

Koltukta yığılmış yatan kıza bir göz gezdirdikten sonra LeCat, kapıyı açtı ve kızı yarı yarıya arabadan çıkartarak başını direksiyona dayadı. Sonra doğrularak, yan dönmüş araç yönünde el fenerini üç kez sallayarak işaret verdi.

Bu sırada, diğer bir zırhlı araç, hız limitine tam tamına uyarak, elli beş mil hızla, sel gibi boşanan yağmur altında ilerliyordu. Aracın sürücüsü Ed Taglia, yönetmeliğe aykırı olarak miğferini giymemiş, yanına, koltuğun üzerine bırakmıştı. Miğferin yanında, başında miğferi Bill Gibson oturuyordu.

Taglia, dikkatle önündeki yola bakarak «Bu hız kısıtlaması beni deli ediyor,» dedi. «Böyle sürüneceksek neden koskoca yollar yapıyorlar? Ağzına sıçayım şu Arapların...»

«Enerji bunalımı var ya...»

«Onun da ağzına sıçayım. Evime varmak istiyorum...»

Yaşça daha büyük olan adam, taşıdığımız yükü düşünürsek elli beş hızlı bile sayılır diye düşündü. «Eğer devrilirsek ve araç parçalanırsa...»

Taglia yorgundu. Cevap vermedi. Yaşlılık böyleydi işte. İnsan kadınlarla ilişkilerinde de, araba sürmekte de yavaşlıyordu. Gibson elli yaşındaydı. Bu sefere geldiği için Gibson'un da ağzına sıçayım. Yalnız olsa Taglia her şeyin canı cehenneme der ayağını pedala basardı. Sileceklerin ancak iş gördüğü ön camdan gözlerini kısarak yola baktı.

Gibson yavaşça. «Yolda birşey var,» dedi. «Durma - yavaşça git de ne olduğunu görelim...»

«Bırak yakamı - ne yapmam gerektiğini biliyorum...»

Yolun ortasında sallanan ışığa yaklaşırken, Carole Bannermann'ın da yapmış olduğu gibi Taglia hızını kesiyordu. Bir eliyle miğferini kafasına geçirip çenesinin altında kitledi. Gibson mikrofona uzanıp açtı. «Melek Bir Roosevelt'i arıyor... Melek Bir Roosevelt'i arıyor...» Birkaç kez Morris'deki üssü aradıktan sonra hoşnutsuzlukla homurdandı. «Fırtınadan olacak. Tanrı'nın cezası şey sırf parazit...»

Taglia kamyonu artık yavaş sürüyor ve ilerdeki şeye büyük bir dikkatle yaklaşıyordu. Birden bir ısıklık çaldı «Bizimkilerden biri...» Farları, önündeki karanlık manzarayı aydınlattı. Diğer bir zırhlı araç enlemesine yolun üzerinde duruyordu ve kaportası yeşil bir Dodge'un arka kapısından içeri girmişti. Arabanın ön kapısı açıktı ve sarışın bir kız yarısı arabanın içinde yarısı dışarda, başı direksiyona yaslanmış arka üstü yatıyordu.

Bu Gibson'da derhal kuşku uyandıran bir tabloydu -klasik araba kaçırma numarası. Yaralanmış pozunda bir kızın yolun ortasında yattığı bir araba kazası- klasik numara. Ancak bu kuşkuyu dağıtan

iki şey vardı. Birisi, insanın içine biraz su serpen zırhlı araç, diğeri de kızın görünümü. Ön cama doğru eğilirken, «Biraz daha yaklaş,» dedi Gibson. Işıklar yatan kızın üzerinde gezindi ve Gibson kızın yüzünü gördü. Öbür kamyonun arkasından miğferli bir adam çıkarken Taglia'ya durmasını söyledi.

Taglia, «Ne dersin?» diye sordu.

Gibson «Bence numara değil. Kızın yüzüne bak Tanrı aşkına. Roosevelt'i bulmaya çalış,» diyerek kapıyı açtı.

Miğferli adam yağmur altında, bir eli arkasında Gibson'un yanına atlamasını bekledi. Direksiyondaki Taglia'nın telsiz bağlantısından sadece parazit sesleri duyuluyordu. Gibson adamın yüzünü göremiyordu. Adamın sesi titriyordu, «Tanrı üstüne yemin ederim ki yetmişle gidiyordu. Birdenbire önüme çıktı...»

Yüzüne yağmur çarpan Gibson, «Adamın başını belâya sokarlar,» dedi. «Kendileri de gümeye giderler. Ölmüş değil mi?»

«Tam bilmiyorum». Adamın sesi çok kötü çıkıyordu. Gibson, şok geçiriyor diye düşündü. «Boynunda bir damarın attığını duydum gibime geliyor. Ne yazık ki üsle konuşamıyoruz, bu gece berbat parazit var...»

«Biz de öyle.» Gibson omuzunun üzerinden Taglia'nın ne yaptığına bakarken birden midesine bir şey dayandı. Aşağıya baktı ve miğferli adam tetiği çekerken Colt. 45 liği gördü. Adam bir adım gerileyip tabancayı kaldırdığında, güçlü mermi Gibson'u arabanın üstüne fırlatmıştı. İçerde Taglia elinde mikrofon, inanamaz bakışlarla Gibson'a, elinde Colt'u tutan adama bakıyordu. Yüzünü görmedikleri adam Taglia'ya iki el ateş ettikten sonra tabancayı indirdi ve Gibson'a bir kez daha ateş etti. Her iki adam da onbeş saniye içinde ölmüştü.

Dodge'a çarpmış gibi duran aracın arkasından güvenlik koruyucusu üniforması giymiş başka bir adam çıktı ve öne doğru koştu. «Telsizlerini dinledim; parazit yüzünden konuşamadılar...»

«Şamatayı kes, Walgren; şu kapıyı aç...»

LeCat anahtarları Gibson'un cebinden aldı ve aracın arkasını açtı. Aracın her iki tarafında sırayla dizilmiş çelik kutular, her kutunun kapağı üstünde çıkmaz mürekkeple yazılmış bir yazı vardı. LeCat kutulardan birinin üzerindeki asma kilidi İngiliz anahtarıyla açmaya çalışıyordu. Koca kilitle uğraşırken «Sen yolu gözle,» dedi Walgren'e. Kilidin kenedi birden açıldı. LeCat yeniden el fenerini yakarak dikkatle kapağı kaldırdı ve kutunun içine baktı. Kutunun içinde her biri köpükle korunan iki büyük çelik bidon vardı.

Amerikalı bir adım geriye giderken LeCat sırtarak bidonlardan birini sapından tutarak kaldırdı. «Korktun mu, **mon ami**?» dedi. «Bu nesne ortağımız Antoine'ın elinden geçinceye kadar süt kadar zararsızdır. Onbir paundluk bir bidonun yetip de artacağını söylemişti...»

Bidonu büyük bir dikkatle, Walgren'in yere koyduğu kalın kutuya kaydırıldı. Karton kutunun boyutları tıpatıp uygundu; çünkü Amerikalı bidonun boyutlarını önceden tam olarak biliyordu. Çelik kutular gibi bidonun üzerinde de aynı yazı vardı. *GEC, Morris, Illinois. Plütonyum - Çok tehlikeli.*

LeCat'ın Illinois'da zırlı araca saldırmasından birkaç saat sonra, plutonyum Walgren'in kullandığı bir Beechcraft uçağıyla, Birleşik Devletler sınırından geçirilmişti. Sınırın güneyinde yaygın bir arama tarama yapılırken, plutonyum bidonu arabayla Kanada'dan British Columbia'ya götürülmüştü. Malzemeyi nakletmek beş gün aldı. Güvenlik önlemi olarak LeCat bidonu iki gün Winnipeg'deki bir evde sakladı ve Kanada Atlı Polisinin yaygın bir arama yapmadığına güven getirince yolculuğunu tamamladı.

Antoine'ın bidonu iki hafta beklemesi gerekmişti ama Fransız fizikçi için bunlar çok dolu günlerdi. LeCat tarafından sağlanan aygıtlarla, büyük bir evin bodrumunda laboratuvarını kurdu. Antoine gibi bir adam için bu zor olmadı. Ticaret dergilerindeki «Satılık» ilânlarına başvurarak ve Arap parası kullanarak Walgren mühendislik atölyesini sağlamıştı. Gittikçe artan enerji krizi nedeniyle küçük şirketler top attığından çok çeşitli aygıt bulmak olanağı vardı. Nükleer fizikçi hazırlıklarını tamamlamıştı ki Mart sonunda bir akşam üstü geç vakit LeCat plutonyum'u getirdi.

Antoine, nükleer bombayı yedi ayda yaptı.

Bu süre boyunca, Dusquesne sokağındaki evden dışarı adımını atmadı. Günde oniki saat çalışıyordu. Antoine'ın denetimi altında madensel parçaları ve koruyucuyu yapan Varrier adında sabık bir OAS subayı dışında tek başına çalışıyordu. Evde bir adam daha vardı. Montreal'e geldiklerinde Walgren'le birlikte kendilerini karşılayan kırkdört yaşındaki André Dupont. Dupont hem aşçılık, hem ev işlerini yapıyordu. Birçok insanın dayanamayacağı bir yaşamdı bu ama Antoine, salt çalışmak ve Marcel Proust'un romanlarını okumak için yaşayan bir bilim adamıydı. Yemekler çok güzeldi. Dupont bir zamanlar, gençliğinde, Paris'in Ritz Oteli mutfaklarında (otelde kalan zengin bir kadına şantaj yaparken yakalanıncaya dek) yamaklık yapmıştı.

LeCat, Antoine'a onbir paund işlenmiş plutonyum sağladı. Plutonyum, Illinois, Morris'deki GEC fabrikalarında enerji üreten duruma getirilmiş kullanılmış yakıttı. LeCat el koyduğunda, bir nükleer enerji istasyonuna götürülmekteydi. Antoine'ın görevi bu patlayıcı ile bir nükleer bomba yapmaktı. İlk atom bombasının yapıldığı fabrikanın çok büyük olduğunu anımsayan kamuoyu, nükleer bomba yapmak için büyük tesisler gerektiğini sanıyordu. Gerçekte, o büyük tesisler sadece plutonyumun işlenmesi için gerekmişti. Illinois, Morris'den Antoine'a gelen plutonyum ise işlenmiş üründü.

Bu tehlikeli iş için Antoine'a verilmesi kesinleşmiş ücret, vergiden bağışık 250.000 dolar ile işini bitirdikten sonra Quebec dolaylarında yeni bir yaşama başlamasını sağlayacak olan bir pasaporttu. Yalnız bir adam olduğundan, görevini bitirmesi için gerekli olan bu yedi ayda, sıkılması bir yana, hoşnut bile olmuştu.

LeCat'ın ayrıntılı direktiflerine uyararak, büyücek bir valiz boyutlarında bir bomba yaptı. Daha doğrusu, bomba hazır olduğunda, onu özel olarak sağlamlaştırılmış bir valize yerleştirdi ve üstüne de, André Dupont'un verdiği, dünyanın dört bucağındaki otellerin etiketlerini yapıştırdı. Valiz çok ağırdı. Yüksek bir güçle patlaması için plutonyum yakıtı ağır bir çelik koruyucunun içine konulmuştu. Nerdeyse yüz kiloydu ağırlığı. Yine de LeCat gibi olağanüstü güçlü bir adam, normal bir valizmiş gibi kısa uzaklıklara taşıyabiliyordu. Ekim'in son günlerinde Antoine'ın işi bitince LeCat'e haber iletildi ve LeCat, bir BOAC uçağıyla derhal Londra'dan Vancouver'e uçtu.

Bodrumdaki laboratuvarında, valiz bir tezgâhın üstünde açık olarak dururken LeCat, «Nasıl kullanıldığını göster bana» dedi.

«Bu tetiği harekete geçiriyor...»

«Zaman ayarlayıcı bir mekanizma gerek...»

«Bence şöyle yapalım...»

LeCat açıklamanın ancak ilk bölümünü dinledi. Bir patlayıcı madde ve bubi tuzağı uzmanı olarak o, Antoine açıklamasa bile ne yapması gerektiğini biliyordu; sadece yapacaklarının doğruluğunun onaylanmasını istemişti. Ne de olsa nükleer fizikçi, orta büyüklükte bir kenti havaya uçuracak güçte bir bomba yapmıştı.

Antoine bu bombanın ne gayeyle kullanılacağını sormaktan dikkatle kaçınmıştı. Bildiğini sanıyordu - büyük bir para karşılığında ya İsrail'e, ya da Arap devletlerinden birine verilecekti. Herhangi bir silah yapımcısı gibi bir iş adamı olduğuna kendini inandırmıştı; o yapmasa başkası yapacaktı bombayı nasıl olsa. Dünyanın işleri böyleydi. Kendi hükümetinin hizmetinde kalsa yaşamı boyunca göremeyeceği bir paraydı 260.000 dolar.

LeCat birden, «Bu gece hareket ediyorsun,» dedi. «Karanlık bastıktan sonra arabayla götürüleceksin.»

Antoine birdenbire gideceğini duyunca şaşırmıştı ve uzun süredir duyduğu kaygı açığa çıktı. «**Ya para...**»

«Birkaç saat içinde parayı getireceğim. Geldiğin yoldan, Kanada üzerinden gitmeni istemiyoruz. Seni başka bir yoldan Birleşik Devletlere, Seattle'a götüreceğim. Oradan trenle Şikago'ya gidecek ve Amerika'dan tekrar Kanada'ya gireceksin. Ondan sonra seninle işimiz bitecek.»

Kendi işinde çok zeki olan Antoine bunun nedenlerini pek kavrayamamıştı ama planın karışıklığı onu etkilemişti. Tek bir sorusu vardı. «Vizem olmadan Amerika'ya girebilir miyim?»

«Elbette. Yeni pasaportunla Kanada vatandaşı olduğunu unuttun mu? Kanadalılar istedikleri kadar sınırı geçebilirler. Pasaportlarını göstermeleri yeterlidir. Bu akşam görüşürüz...»

LeCat valizi alarak evden çıktı ve arabayla vapur iskelesine giderek Victoria'ya geçti. Bir taksiye binerek **Pêcheur** adlı trolün demirlemiş olduğu iskeleye gitti ve uzunca bir süre teknede kaldı. Zamanının çoğunu Fransız kaptanla konuşarak geçirdi ve saatler süren tipik bir Fransız yemeği yedi. Elinde başka bir valizle Desquesne sokağındaki eve döndüğünde gece olmuştu.

«İstersen parayı say,» dedi LeCat. «Ama unutma ki yolumuz çok uzun...»

İki yüz elli bin dolar. Antoine valizin içindeki yüz dolarlık destelerden birkaçını açarak utanç ve rahatlama dolu bir ifadeyle parayı kontrol etti. Bu hali LeCat'ı eğlendirmişti. Sonradan valizi kapatarak kilitledi ve anahtarı cüzdanına koydu. «Herhalde azar azar bankaya yatırmam gerekecek,» dedi.

«Haklısın,» dedi LeCat dostça bir tavırla. «Gerisini kasada sakla Haydi, hazırsan gidelim...»

LeCat valizi arabanın bagajına koymayı önerdi ise de Antoine, arkaya oturup valizi yanına almayı istediğini söyledi. LeCat omuz silkerek direksiyona geçti ve Antoine'ın sökerek paketlediği laboratuvar malzemesini ortadan kaldıracak olan Dupont ve Mühendis Varrier'i arkada bırakarak yola koyuldular. Karanlıkta doğuya giderek kentten çıktılar ve dağlara vurdular.

Bir göl kenarında durduklarında LeCat Antoine'ın göğsüne üç kez ateş etti. Bagajda bir çuvalın altına sakladığı zincirleri çıkararak cesedi sardı, suyun kenarında duran küçük bir sandala koydu ve kürek çekerek açıldı. Gölün yüz fiti aşkın derinleştiği bir noktada Antoine'ı suya attı ve para dolu valizin bulunduğu arabaya döndü.

LeCat parayı kendisi için almadı. Kendisini Cezayir'de işe alan Ahmet Riad'la yaptığı anlaşmaya göre, bu para, yarısı şimdi, kalanı da trolün işi bittiğinde verilmek üzere **Pécheur** adlı trolün mürettebatına ödenecekti.

Pécheur'e döndüğünde André Dupont kendisini bekliyordu ve laboratuvar malzemesi dolu sandıkları taşıyan güçlü bir motor gecenin ortasında denize açılıyordu. Araçları kullanan adam gibi bu sandıklar da derin bir yerde denize atılacaktı. Ayrıntılara çok önem veren LeCat, Dupont' un gözden kaçırdığı birşey olup olmadığını denetledi.

Yardımcısı hiçbir şeyi gözden kaçırmamıştı. LeCat nükleer fizikçiyi götürdüğünde Dupont, Antoine'ın kaldığı evin bütün odalarının tozunu dikkatle alarak parmak izlerini yok etmişti. Uzman polislerin ilginç bulacağı herhangi bir kırıntı veya iplik kalmaması için bodrumu ve diğer odaları elektrik süpürgesiyle temizledi. Uzman polisler gelecek olsalar bile yapacakları iş özel bir elektrik süpürgesiyle Dupont'un dikkatle yokettiği ipuçlarını aramak olacaktı.

LeCat'ın bir yıllık kontratı olduğundan polisin Dusquesne sokağındaki eve birkaç ay uğraması beklenmezdi. Ertesi sabah evi dikkatle kontrolden geçiren LeCat, evi kilitledi ve Dupont'la birlikte trola döndü.

Konyak teslim edildi

LeCat bu telgrafi Paris'teki bir adrese çekti. Telgraf oradan karmaşık bir yolla Suudi Arabistan, Cidde'de bulunan Şeyh Cemal Tevfik'in eline ulaştı. Tevfik «konyak» yerine «nükleer bomba» sözcüğünü koydu. Daha önce de LeCat'dan şifreli iki telgraf almıştı. Birisi Antoine'ın Nantes'de «öldüğünü», diğeri de plutonyum bidonunun ele geçirildiğini bildiriyordu. Son mesajı gönderdiğinin ertesi günü LeCat Avrupa'ya uçtu. Aylardan Kasım'dı ve İngiliz'i operasyona katma zamanı gelmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Winter.

LeCat'ın bir zamanlar iki yıl birlikte çalıştığı İngiliz serüvencinin geçmişi hakkında hiçbir şey bilinmiyordu. Birgün birdenbire Akdeniz'de ortaya çıkıvermişti. İyi para veren, verdiği para vergiden bağışık olan, ve can sıkıntısını giderecek denli heyecan taşıyan bir iş arıyordu. LeCat'le ilk kez Tanca'da karşılaşmıştı.

Gerçek adını kimse bilmezdi. Kimse kendisini ilk adıyla çağırarak denli yakınlık kuramazdı. Bu İngiliz, yaşamını kazandığı Akdeniz'in yeraltı dünyasında sadece Winter olarak tanınırdı.

Otuz yaşlarında, boyu bir sekseni aşkın, ince yapılı, çevik adımlarla yürüyen bir adamdı. Dik bakışlı kahverengi gözlerinde kendisini tanıyanları yıldırان bir soğukluk, tavırlarında ise yakınlaşmayı önleyen bir uzaklık vardı; yine de tanıştığı insanlar birkaç dakika sonra bu buz gibi İngiliz'in zeki bir adam olduğunu anlarlardı. Kişiliğinde insanları ipnotize eden bir yan vardı ve bu serüvenci her zaman ne yaptığını bilen bir adama benziyordu.

O sıralarda LeCat güvenebileceği bir ortak arıyordu ve o nedenle bütün eski tanıdıklarını listeden silmişti. Fransız'ın açıkladığı sorunu Winter birkaç kelime ile çözmüştü. «Demek Tanca'dan Napoli'ye kaçak sigara götürmek istiyorsun. Sürat teknelerini ve yatları aklından çıkar -bütün kaçakçılık onlarla yapılıyor- değişik birşey yap; bir trol kullan.»

«Trol mü?» LeCat şaşkına dönmüştü. Tanca limanına bakan bir barda şarap içiyorlardı. «Aklını mı kaçırdın sen? Trol sürat yapamaz ki. Hemen yakalarlar insanı.»

«Eğer arıyorlarsa yakalarlar...»

Çok kârlı bir iş olan sigara kaçakçılığının nasıl yapılması gerektiğini Winter, LeCat'a on dakikada anlattı. İtalyan polisi ve güvenlik görevlileri hangi teknelerin peşine düşeceklerini iyi biliyorlardı. LeCat'ın söylediği gibi kaçakçılar ya sürat motoru ya da hızlı bir yat kullanırlardı. Winter 1.000 tonluk bir trol alınmasını önerdi. Böyle bir teknede, sözgelimi 100 ton sigara, 800 ton balığın altında kolayca saklanabilirdi.

Olağan yöntem, karanlık bastıktan sonra malı küçük kayıklarla sahile çıkarmaktı. Bunun yerine gerçek bir balıkçı teknesi gibi Napoli limanına güpegündüz yanaşacaklardı. Trol kimi kuşkulandırır mı ki? Kaçakçılığın hızlı seyreden teknelerle yapıldığını herkes bilirdi...

Winter para konusunu açtığında, LeCat Fransız İşadamları Sendikasının adamı olduğunu itiraf etti. Bu sendika, her zaman yasal yollardan kazanç sağlamayan Marsilyalı işadamlarından oluşuyordu. Fransız İşadamları Sendikasının verdiği para ile, kısa bir süre sonra LeCat **Pêcheur** adlı 1.000 tonluk bir trol satın aldı. Göstermelik balıkçı personel de LeCat'ın eski OAS'li terörist arkadaşlarından oluşmuştu. İtalyan İşadamları Sendikası gürültü çıkarana kadar kaçakçılıktan yüksek kârlar sağlandı.

«Bu adamlar bir gece bizi Napoli açıklarında karşılayacaklar,» diye uyardı LeCat. «Kendi

Birkaç ay sonra, bu kadar başarının sonsuza dek süremeyeceğini gören Winter, kaçakçılık işlerinden ayrıldı. Tanca'ya yerleşerek kazandığı paraların zevkini çıkarmaya başladı. Tanca'nın en

lüks iki otelinden birine yerleşerek, lüks dairesini önce bir İngiliz sonra da bir Kanadalı kızla paylaştı. Her ikisine de ilişkilerinin başında evliliğin çok güzel birşey, ancak başka insanlara göre olduğunu anlattı ve gününü gün ederken dünyadaki ilk petrol bunalımı patlak verdi.

Arap şeyhlerinin Avrupa'ya buyruklar yağdırmaları, Dışişleri Bakanlarına istediklerini yaptırmaları Winter'i eğlendiriyor, adamların küstahlıkları hoşuna gidiyordu. Hoşuna gitmeyen şey dünyanın tutumu idi. Ne bahasına olursa olsun petrol elde etmek için çırpınmaları hoş değildi. Ona kalsa yeni hükümdarlarla daha değişik bir biçimde ilişki kurardı.

Kaçakçılık işinin sonsuza dek süremeyeceği konusundaki yargısı doğrulandı ve çalışma alanını Fransa'nın güney sahillerine kadar yayan LeCat, Marsilya'da kaçak malla birlikte yakalandı. Kentin sokaklarında uzun bir kovalamaca oynadıktan ve bir jandarmanın bacağını kırıp bir diğerinin de kafasını yardıktan sonra tutuklandı. Yargılanıp uzun bir hapis cezası yedikten sonra Santé cezaevine kapatıldı. Sonradan Winter, Fransızın akıl almaz bir biçimde salıverildiğini duydu. LeCat'ı bir daha göreceği hiç aklına gelmeden omuzunu silkti geçti.

Akdeniz'i çek iyi tanıyan Winter, LeCat tutuklanmadan önce **Pêcheur**'ün denize açıldığını ve Cebelütarik Boğazını geçerek bilinmeyen bir yöne gittiğini öğrendi. Bilmediği şey, LeCat'ın bu kez Arap parası ödeyerek tekneyi Fransız İşadamları Sendikası'ndan satın aldığıydı. Trol Atlantığı geçerek Karayip adalarına vardı, Panama Kanalı'ndan geçip, California kıyılarını izleyerek, Kanada'nın Victoria limanına geldi. Winter'a yanaştıklarında, tekne bir aya yakın Kanada sularında demirlemiş bulunuyordu.

Winter birkaç haftadır gözlendiğini biliyordu. Bir iki üstü kapalı sorular soruldu, küçük paralar el değiştirdi. Kendisini izleyenlerin Araplar olduğunu öğrendi. Arapların düşmanlığını kazanacak hiçbir şey yapmamış olduğundan, birisinin kendisine bir öneride bulunacağını düşündü. Ahmet Riad'ın adını duydu.

Toplum içinde hiçbir zaman birlikte görülmedikleri halde, Riad'ın Şeyh Cemal Tevfik'le ilişkisi olduğunu öğrendi. Winter, Batı hakkında kesin ve acımasız bir kanıya varmıştı -Batı yaşama isteğini yitirmişti. Şeyhler Batı'nın can damarı olan petrolü ilk kestiğinde, Avrupalı sözde liderler paniğe kapılmış, bulabildikleri petrolü elden çıkarmamak için kabası kopartılmış tavuklar gibi çırpınmış, Şeyhlerin OAPEC (Petrol İhraç Eden Arap Ülkeleri Örgütü) toplantılarında saptadığı her fiyatı ödemeyi kabullenmiş, başkentlerine gelen Şeyhleri evren yaratan tanrılar gibi karşılamışlardı. Winter kararını verdi- büyük bir para vuracak, sonra da bu işi bırakacaktı.

Bir milyon dolar istemeye karar vermişti. Bu para enflasyona karşın yaşam boyu yeterdi ona. 1970 lerde bu paranın gelebileceği tek bir kaynak vardı: Şeyhler. Bu nedenle Kasım'da Ahmet Riad kendisiyle görüştüğünde, Riad'ın bir milyon dolar ödemesi kaydıyla, Winter işi kabule yatkın görüldü. Tanca'daki teras katında otuz dakika konuştuktan sonra ise Winter'in bu yatkınlığı hiç kalmadı.

Soğuk bir tavırla, «Benden herkesin olanaksız bulacağı bir iş istiyorsunuz,» dedi Winter.

Batılı giysiler içindeki Riad, keten takımının koltuk altlarında ter lekeleri olan, sert yüzlü, tombul, kısa boylu bir adamdı. Arap geldiği zaman, Winter belirli bir sandalyeyi çekip yer gösterdiğinden

yüzü güneşe dönük olarak oturuyordu. Terlemesinin nedeni yalnızca sıcak değildi; İngilizin karşısında kendini rahatsız hissediyordu.

Winter ne yapması gerektiğini tam olarak öğrenmeden koşulları tartışmayı kabul etmemişti. Riad inandırıcı bir şekilde yalan söylemiş, operasyonun kendi komutasında yapılacağını, LeCat'la görüşüldüğünü ama LeCat'ın Winter'in astı durumunda olacağını açıklamıştı. Söylediğine göre planın amacı, İsrail'e silah gönderilmesini durdurmak için İngiltere ve Amerika'ya baskı yapmaktır. Amerika'nın batı kıyılarında bir İngiliz gemisine el konulacak ve bir Amerikan limanına götürülerek İsrail'e silah gönderilmemesi isteğinde bulunulacaktı. İstek kabul edilinceye kadar geminin İngiliz personeli rehin olarak tutulacaktı.

Winter bunun kurnazca tasarlanmış bir oyun olduğunu derhal gördü. Yabancı bir ülkenin vatandaşlarının yaşamı tehlikede olduğunda Amerikalılar fazla sert davranamayacaklar, davrandıkları takdirde ise İngiliz Hükümeti karşı çıkacaktı. «Rehinlere kötülük yapmak söz konusu değil...» diye sürdürdü Riad. Bu söz mantığa uygundu. Bazı Arap devlet adamları İngiltere ile Amerika'nın arasını açmaya çalışıyorlardı ve İngiltere'yi kızdırmak istemeleri olanak dışıydı.

«Gemiye nasıl kaçıracağınıza gelince, planınız -LeCat'ın planı- çok saçma,» dedi. Winter Riad'ı dinlerken aklına gelen kendi planını açıkladı. Riad'ın gözlerinde yanıp sönen pırıltıdan Winter tam isabet kaydettiğini anladı ve aynı anda Araba «Çoğu kimsenin olanaksız bulacağı bir iş istiyorsunuz benden,» dedi. «Bu nedenle, akla yatar bir ücret isterim.»

«Akla yatar ücret mi?» Riad güneşte gözlerini kırptırdı. Bu adamın çok iyi pazarlık ettiğini söylemişlerdi.

«Bence akla yatar sayılacak bir ücret» diye soğuk bir sesle sürdürdü Winter, «Aksi halde rizikoyu göze almaya değmez. Bu operasyonun yönetimi için istediğim ücret bir milyon dolar.»

Riad sandalyesinden doğruldu. «Olanaksız bu.»

«Gidiyor musunuz?» diye sordu Winter.

«Olanaksız bu» diye yineleyerek Riad yavaşça sandalyesine çöktü. «Böyle bir ücreti tartışamayız bile...»

«Haklısınız. Ben de tartışmam. Kabul edin veya her şeyi unutun.»

«Bana hakaret ediyorsunuz...» Riad her an kalkıp gidecekmiş gibi sandalyenin ucuna ilişmişti. «Bütün Batı'lılar gibi... Ama petrol olmadan, bizim petrolümüz olmadan yaşayamayacaklarını anladı Batılılar...»

«Sizin petrolünüz değil. Atalarınız bir raslantı sonucu çadırlarını uygun bir yere kurmuşlar. Petrolü bulan ve sizin için çıkartan biziz.» Winter kendisine biraz daha kahve koyarak güğümü masanın ortasına bıraktı. «Kahve isterseniz, güğümde biraz olacak...»

Bana çok gereksinimleri var diye düşünüyordu. Son zamanlarda Arapların kendini beğenmişliği çok arttı. O derece ki, Şeyhler için Arap gururundan başka hiçbir şey önemli değil. Çok tehlikeli bir bileşim bu: büyük bir ekonomik güç ile sınırsız gururun bileşimi. Batı bunu göremiyor mu?

«İşbirliğiniz için size bir servet ödemeye hazırız,» dedi Riad sert bir sesle. «Size 600.000 dolar ödemeye hazırız. Bir kuruş bile veremeyiz bunun dışında.»

«İstediğim bir milyon doların tartışmaya açık olduğunu sanıyorsanız işi aklınızdan çıkarın.» Winter'in tavrı buz gibiydi ve dimdik bakışlı kahverengi gözlere bakmakta olan Riad gözlerini kaçırdı. Kurnaz bir adam olan Riad durumu kavramaya başlamıştı: Winter dediğinden dönmeyecekti.

Arap birdenbire canlanarak, «Böyle bir para isteyemezsiniz,» dedi. «Size işi biz teklif ediyoruz. Ücreti saptamak da bize düşer...»

«Haklısınız.»

«Efendim?»

«Ne kadar verebileceğinizi kararlaştırmak size düşer.» Paralarının yetmeyebileceğim ima etmesi Arabı sinirlendirmişti. «Ama size inanmıyorum. Efendileriniz için bir milyon dolar öyle bir paradır ki bankaya girerken yolda düşürseler dönüp aramazlar bile...»

«Bir servettir bu...»

«Sizin için servettir, Riad...»

«Bana yine hakaret ediyorsunuz...»

«Öyleyse buradan defolup git ve beni rahat bırak,» dedi İngiliz sertçe. «Bu işe karışmamam daha iyi olur zaten, çok rizikolu bir iş.»

Winter'in sert çıkışı Riad'ı şaşırttı. Winter kalkıp gidecek gibi geldi Riad'a ve Cemil Tevfik'in son söyledikleri kafasında canlandı.

«Bu İngiliz bize gerekli Ahmet. Bir İngiliz, Batı'da kuşku uyandırmadan iş görebilir. Casuslarımız her yerde Batı güvenlik örgütlerince izleniyorlar. Onun gönlünü yap. İstersen bir hafta tartış ve sonunda en yüksek parayı ver ama gönlünü yap...»

Bir hafta mı? Şurada yarım saattir oturuyorlardı ve Riad kızgınlıktan ve korkudan için için titriyordu; kızgınlığının nedeni adamın davranışı, korkusunun nedeni ise İngiliz'i kaybetme olasılığıydı.

«700.000 dolara çıkabilirim,» dedi.

«Çıkabilirsin gerçekten...» Winter sigarasını fincan tabağında söndürdü. «Cidde'ye gidecek ilk uçağa atlayıp işi kıvıramadığını da söyleyebilirsin.»

«Bu iş konuşması benim elimde...»

Herşeyi ne kadar saçma bulduğunu anlatmak istercesine Winter, gözlerini sessizce adama dikti.

«Bir kurula danışmam gerekli...»

Winter saatine baktı, cüzdanını çıkardı ve masanın üstüne kahve parasını bıraktı.

«Bir saat içinde karara varılamaz ki...»

Winter ayağa kalktı ve ceketini ilikledi.

«Bir milyon. Bunun üstüne çıkamam...»

Pazarlık yalnızca otuz beş dakika sürmüştü.

Paranın Beyrut'da bir bankaya yatırılması kararlaştırılmıştı. Operasyon tamamlandıktan sonra Batı'daki bankaların güvenli sayılacağından kuşkuluydu Winter. İlk masraflar için kendisine 100.000 dolar ve LeCat'le ilişki kurması için Paris'de bir adres verildi. Ertesi gün Paris'e uçtu.

3 Kasım günü, Paris'in batı yakasındaki bir evde eski OAS teröristi ile tartışmalı bir sabah geçirerek, LeCat'in bütün planlarını iptal edip kendi planını uygulamaya koydu. Kendisine verilen bir planı yürütmekte çok zeki ve yetenekli olan LeCat, plan hazırlamayı beceremiyordu. Bir İngiliz yük gemisini kaçırma planını (İngiliz yük gemileri sık sık Kanada'nın Victoria limanına yanaşırdı) öne sürdüğünde, «sen korsancılık oynuyorsun» diye bağırdı Winter. «Açık denizde bir gemiye rampa etme düşüncesi çok saçma sapan. El koyacağımız gemi bir petrol tankeri olmalı. Tankerlerin mürettebatı azdır, 30 kişi kadar; yakıtı boldur, ama en önemlisi, tanker seyir durumundayken, helikopter indirilebilecek bir düzlüğü vardır...»

Winter, LeCat'in topladığı teröristleri gözden geçirdi. Bir kısmını **Pêcheur**'ün kaçakçılık günlerinden tanıyordu. Bazılarından hoşlanmıyordu. Cezayir'de ölselerdi daha iyiydi bu katiller, ama artık değişiklik yapacak zaman kalmamıştı. Tankeri kaçırma tarihi Ocak olarak saptanmıştı. «Bu herifleri denetiminden kaçırma,» dedi Fransız'a. «Rehinelere birşey olmasını istemiyorum.»

«Riad da aynı şeyi söyledi» dedi gözleri yarı aralık Fransız.

Winter ertesi gün Paris'ten Londra'ya uçtu. İlk olarak, Paris'ten ayrılmadan önce yaptığı başvuru uyarınca 25.000 doların Paris'teki bankadan Londra'daki bankaya transfer edilip edilmediğini soruşturdu. Para gelmişti. Bir çek defteri alarak taksiye bindi ve Mayfair emlak komisyoncularının bulunduğu Mount Caddesine gitti. Aradığını bir komisyoncunun vitrininde buldu. «East Anglia'da altı ay için kiralık büyük konak» diye parlak bir fotoğraf. Komisyoncuyla kısa bir konuşma yaptıktan sonra bir araba kiraladı ve East Anglia'ya giderek geceyi Kings Lynn'de geçirdi.

Ertesi gün acentanın yerel adamı malikâneyi gezdirdi. Cosgrove Manor adındaki konağın çevresi parktı. Yüz küsur dönümlük bir arazi konağın yoldan görünmesine tamamen engel oluyordu. Birkaç hafta içinde ailesinin Avustralya'dan geleceğini söyleyerek derhal kontratı yaptı. Londra Bankası'na George Bingham adına yazılmış çekle kirayı peşin ödedi.

Ertesi sabah Londra'ya dönerek yine George Bingham adına Albemarle sokağındaki Brown's Otelinde bir oda ayırttı. Oradan bir taksiye binerek dünyaca tanınmış denizcilik şirketi Lloyds of London'a gitti. Tvid giysileri ve çerçevesiz gözlükleriyle, petrol bunalımı üzerine yazacağı kitap için araştırma yapan bir yazar kimliğine girmişti.

Gemi seferleri ile ilgili bazı sorular sorduktan sonra, seferdeki bütün gemilerin halen bulundukları yerleri gösteren günlük kayıtların bulunduğu Sefer Defteri'ni inceledi. Amerika'nın Batı Sahilinde devamlı sefer yapan gemileri incelemek birkaç saatini aldı ama binadan çıktığında hedef alacağı gemiyi bulmuştu. Ertesi gün kutup yoluyla direkt olarak Los Angeles'e uçup, oradan başka bir uçakla San Francisco'ya gitti.

Sekiz ay önce Illinois'da zırhlı aracın soyulmasında (bu olaydan Winter'in hiç haberi yoktu) LeCat'a yardım etmiş olan elli yaşındaki eski muhasebeci Joseph Walgren kendisini bekliyordu.

LeCat'den aldığı bir telgrafa uyarak Amerikalı, Winter'i havaalanında karşıladı. Walgren'in İngiliz'e önerdiği ucuz otel konusunda derhal aralarında ayrılık çıktı.

Amerikalı, arabayı San Francisco'ya doğru sürerken Winter kesin bir tavırla, «Bu otel çok ucuz,» dedi. «Çok pahalı bir otelde kalırsan hangi ülkenin polisi olursa olsun senin saygıdeğer bir insan olduğunu sanır. California Caddesindeki Huntington Otelinde kalacağım.»

Üç gün boyunca, enerjik bir adam olan Walgren'e soluk aldırmadı. Winter hiç durmaksızın arabayla gezerek şehrin planını öğrendi. Büyük petrol limanı Oluem'a kadar gitti. Kentin kuzeyindeki Marin County'i gezdi ve tam Walgren işini bitirdiğini sandığında bir motor kiralayarak körfezin kıyılarını dolaştı.

San Francisco'da kaldığı sürede Winter, Walgren'le birlikte bir Sikorsky helikopteri satın aldı. Ne yazık ki her Beechcraft uçağı pilotu helikopter kullanamadığından, helikopter Walgren'in pilot bir arkadaşı tarafından Kanada'ya götürülecekti. Kentten ayrılmadan önce Winter yorgunluktan bitmiş Walgren'a bazı direktifler verdi. Bunlardan biri Amerikalının Meksika'ya kısa bir yolculuk yapmasını öngörüyordu. Ayrıca Amerikalıya büyük bir para da verdi ve dördüncü gün Kanada'ya uçtu.

Victoria Limanındaki iskelelerden birinde demirli duran trol **Pécheur**'e uğradı. Kısa bir süre kalmasına karşın, trolün sürekli olarak limanda bulunmasından Kanada liman yetkililerinin gocunmadığını gördü. LeCat'ın bu sorunu çözümlemiş olduğunu anladı. Arap parası, **Pécheur**'ü Marsilyalı İşadamlarının Sendikası'ndan satın almakla kalmamış, başında Bernard Oswald adlı göstermelik bir Fransız müdür bulunan ve merkezi Paris'in St. Honoré Caddesinde olan Dünya Deniz Biyolojisi Araştırma Konseyi'ni de kurmuştu.

Deniz dibi araştırmaları, bilim dünyasında çok moda olduğundan, trolün gelmesini ve uzun süre limanda kalmasını Kanadalı yetkililer hiç yadırgamadılar. «Bu yeni bir yöntem. Balık sürülerini havadan saptıyoruz...» diyerek bir zamanlar **Pécheur**'ün güvertesindeki Alouette helikopterini Napoli'deki gümrük memurlarına nasıl açıkladıysa, şimdi de Kanada'lı yetkiliye durumu anlatıyorlardı.

«Galapagoslara gitmeden önce buraya bir Sikorsky helikopterimiz gelecek... Keşfetmek istediğimiz bazı yerlere helikoptersiz ulaşmamız olanaksız...»

Kanadalı liman görevlisi İngiliz deniz biyoloğu George Bingham'dan çok hoşlanıyordu ve şimdi **Pécheur**'ün niçin limanda bu kadar uzun kaldığını anlamıştı - demek ki helikopterin gelmesini bekliyordu. Kanada'ya varışından yirmi dört saat sonra Winter Alaska yolundaydı.

Alaska'nın en büyük kenti Anchorage'da üç hafta kaldı. İlk petrol bulunan yer olan Cook Inlet'in tepesinde kurulmuştu Anchorage. Bugün Alaska petrolü denildiğinde akla Kuzey Yamaç'taki petrol gelir. Winter, Anchorage'da bulunduğu sırada, 2.000 mil güneydeki California'ya Alaska'dan sadece Cook Inlet'te çıkan petrol geliyordu. Aralarından biri İngiliz olan bir grup tanker hiç durmaksızın gidip geliyor ve en büyük gereksinim olan petrolü San Francisco'ya taşıyordu.

Uzun yolculuğu sırasında Winter, Şeyh Cemal Tevfik'in yüzde 50 lik petrol kısıntısının Batı'yı nasıl felce uğrattığını birçok kez görmüştü. Yakıt azlığından uçaklar sürekli rötör yapıyor, California'nın sokak lambaları gece onda söndürülüyor, sık sık elektrikler kesilerek şehirler birdenbire karanlıklara gömülüyordu. Yine de Winter'in gördüğü kadarıyla Şeyhin şantajına karşı

gelindiği yoktu. Aralık başında Avrupa'ya d6nd6.

Paris'e geldiğinde LeCat'a ilk sorduğu, operasyonla ilgili bir dedikodunun çıkıp çıkmadığı oldu.

«şimdilik birşey yok,» diye yanıtladı LeCat. «Yine de değişik 6lkelerde yedi kulağı delik adam ayarladım, birşey duyarlarsa bildirecekler...»

Winter'in su gibi bildiği d6rt dilden biri olan Fransızca konuşuyorlardı ve Winter'in sorusu en temel soruna değinmişti. Bu kadar geniş bir operasyon d6zenlendiğinde bir g6n mutlaka bir dedikodu çıkardı. Kokusu çıkmadan 6nce operasyonu gerçekleştirmek zamanla yarış etmeye benzerdi. Winter'e g6re dedikodu yayılmaya başladığında bu kulağı delik adamlar onları uyaracaktı. LeCat ise duruma başka g6zle bakıyordu. Birileri sorular sormaya başlar, bu da onun kulağına gelirse kesin bir 6nlem alınması gerekirdi. şşte burnunu sokanlar 6ld6r6l6verirlerdi bitti gitti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Otuz iki yaşında olan Larry Sullivan, Winter'le aynı yaşlarda olduğu gibi aralarında başka benzerlikler de vardı. Sullivan da tek başına yaşayanlardandı ve deniz kuvvetleri istihbaratındaki görevinin birdenbire sona ermesinin nedenleri arasında bu da bulunuyordu. Rütbesi Yüzbaşı olan Sullivan budalalara hiç dayanamazdı, bu budala Amiral bile olsa. Kendisine dolaylı olarak (bir şeyi dolaylı yollardan anlatan insanlardan nefret ederdi Sullivan) daha esnek bir tavır takınmadığı takdirde terfi yollarının kesinkes kapanmış olduğu söylendiğinde, düşüncesini dosdoğru açıklamıştı. Üstüne, görevi bilmem neresine sokmasını söylemişti.

Nitelikleri ve tecrübesi Lloyds of London Şirketinde Sigorta Müfettişi olarak kolayca iş bulmasını sağlamıştı. Barış zamanındaki Deniz Kuvvetlerinin aksine, bu kendine özgü örgüt, kullandığı yöntemlerde hiç darkafalılık göstermedi. Özgür davranışları ve toplum önünde geleneklere kesin bağlılığı ile ün yapmış olmasına karşın, sonuç almak için bütün kuralları çiğnemeye hazırdı. Böyle bir kurumu ancak İngilizler kurabilirdi ve haklı olarak işi düşenlere karşı dürüst davranmasıyla dünyaca ünlüydü. Sullivan tam yerini bulmuştu. İnce, güleç yüzlü, bir seksene yakın boyda, ince yapılı, kadınların çok hoşlandığı gür siyah saçları olan, evlenme düşüncesini uzun bir süre önce ertelemiş bir adamdı. Yaptığı görev de çalıştığı şirket kadar kendine özgüydü. Tek bir gemi için 48 milyona ulaşabilen kuşku verici sigorta taleplerini kovuşturuyordu ve dış dünyada hiçbir yetkisi yoktu. Zekâsına güvenen bir adamdı.

Kimseden yardım isteyemez, kimseye emir veremezdi ama bu sınırlandırmaların da yararları vardı. Kullandığı veya başkalarını kullanmaya zorladığı yöntemler kısıtlandırılmamıştı. İlişkileri ve arkadaşlıkları, gemicilik dünyasının çok dışındaki insanları tanımakla yaşamını sürdürürdü. Dünyanın her bir yanındaki polis görevlilerini tanımak, belirli Enterpol yetkililerine telefon ettiğinde onlarla senli benli konuşmak, Enterpol'un toplantılarına katılmak onun için çok önem taşıyordu. Gelmiş geçmiş en inatçı adamlardan biriydi. «İstediyini yapın, yakamızı bıraksın,» tümcesi arkasından sık sık söylenirdi. Llyod'un Victor Harper adlı bir müşterisi için kendisine görev verilmesi üzerine Ocak ayında, dedikodularla ilgili soruşturmalara başladı.

Bir Ocak akşamı günlüğüne göre 5 Ocak Pazar, Sullivan Bordeaux'da bulunuyor ve denizcilik dünyasının en etkili dedikodu kaynağını, denizcilerin toplanıp çene çaldığı sahil barlarını geziyordu. Giysilerine pek şık denilemezdi. Yıpranmış bir paltonun altına pek temiz sayılmayacak bir kazak ve lekeli bir pantolon giymişti. Giysilerinin böyle olması konuştuğu adamları kandıramıyordu ama yine de kendisiyle konuşuyor görünmekten sıkılmamalarını sağlıyordu.

Cafe Bleu, bütün dünyada benzerlerine raslanan bir sahil barıydı. Üç bin metre yükseklikteki stratokirrus bulutları gibi değişik düzeylerde dolaşan mavi sigara dumanları, dumandan görülmeyen fenerlerin loş ışığı, alkol, sigara dumanı ve terden oluşmuş pis bir koku ve yayık ağızlardan çıkan seslerin uğultusu.

Haftalarca bir geminin içine kapanmış adamların, karaya çıkar çıkmaz bu havasız barlara

kapandı. Sullivan her zaman şaşardı.

Henri adındaki barmene «Bana bir konyak ver,» dedi. «Biraz bilgi karşılığında paradan çıkabilirim.»

Şaşılacak kadar temiz bir beyaz ceket giymiş olan asık yüzlü şişman Henri, «Öyle mi?» diyerek önüne konyağı sürdü. «Sizi uzun zamandır görmedik Mr. Sullivan...»

«Harper Tankerleri'nde çalışıyorum. İngiliz şirketi. Duyduğuma göre başlarına bir dert gelecekmiş.»

«Ben hiçbir şey duymadım,» Henri öne eğilerek Sullivan'ın dirseği dibinde tezgâhı silmeye başladı ve sesini alçaltarak, «George'a sorun,» dedi. «Barın en ucunda oturan bereli.»

«Sen sor.»

Henri omuzlarını silkti, tezgâhı silmeyi bıraktı ve kalabalık barın en ucunda oturan siyah bereli ufak tefek bir adamın yanına gitti. Kısa bir süre adamla konuştuktan sonra geri döndü «Georges da hiçbir şey duymamış...»

«Neden birdenbire kalkıp gidiyor öyleyse?»

«Belki gemisi kalkıyor, belki kadını bekliyor, kim bilir.»

Henri, Sullivan bardan çıkıncaya kadar bekledikten sonra telefona gitti. Sahildeki barlarda kimin sorular sorduğunu öğrenmek için zaman zaman para ödeyen bir adam tanıyordu...

Sullivan yüznumaranın hafifçe aralık kapısından Henri'nin telefon ettiğini gözledi. Bardan arka kapıdan çıktı. Bir yararı olmazdı belki ama yine de dükkânların hemen dibinden yürüyor, sokağın öte yanındaki deniz kenarından uzak olmaya çalışıyordu. Sisli bir gecede, adamın sırtına bir bıçak saplamak çok kolaydı. Sisten görünmeyen on metre derinliğindeki pis sulara cesedi atmak da işten bile değildi. O gece on bara daha uğradı.

Bu, günbegün böyle sürdü gitti. Sullivan batı Atlantik kıyısından kuzeye doğru çıkıyor, bir limandan diğerine gidiyor, her gece barları ve genelevleri tarıyor, aynı soruları soruyor ve her zaman aynı olumsuz yanıtları alıyordu. Yine de her zaman olumsuz sayılmazdı. Birkaç kez gemiciler bir şeyler bilebileceklerini, dikkatle etraflarına bakarak ve seslerini alçaltarak söylemişlerdi.

Randevu verilirdi derhal, genellikle ertesi sabah için ve çok ayrı bir konuyu görüşmek üzere. Bu başka konu önerisi Sullivan için çok alışılmış birşeydi - muhbirler ne de olsa başkalarının işitebileceği şeyleri söylemek istemezler. Sonuç yoktu, hiç kimse randevusuna gelmemişti.

Bordeaux... La Rochelle... Brest... Le Havre... Ostend... Antwerp.

Bütün sahili yukarıya doğru tarayışını izlediler, bir okul atlasından kopardıkları ve Paris'in Batı Yakasındaki apartmanın duvarına astıkları Batı Avrupa haritasında gittiği yerleri işaretlediler. Telefon çaldı. Bordeaux'dan arıyorlardı. «Bir Angle,.. Sullivan. Harper Tankerlerini soruşturuyor...»

Yangın bombası atarak İtalyan İşadamları Sendikasının motorunu yakan adam, kırk dört yaşındaki André Dupont, mesajı, kısa boylu, geniş omuzlu, oda loş olduğundan, (Paris'te voltaj yine düşüktü),

acımasız, bıyıklı yüzü ancak gölge gibi görünen adama ilettili. LeCat telefonu aldı.

«Bir daha firmanın adını ağzına alma. Boğazın kesilmiş durumda dar sokaklardan birinde yatıyor olmayı istemezsin değil mi? İzlemeye devam edin...»

La Rochelle... Brest... Le Havre...

Haritada adları çevreleyen bir daire çiziliyor ve Sullivan'ın her limana gidiş tarihi dikkatle kaydediliyordu. LeCat, «Belçika'dan sonra memleketine dönecek bence,» dedi. «Uğraşmaktan vazgeçecek ve Ostend feribotuna binecek. Hiçbir şey öğrenemedi.»

«Kim bu Sullivan denilen adam?»

«Lloyds of London'ın adamı. Bir dedikodu duydu o kadar. Winter bunun kaçınılmaz olduğunu söylemişti. Gevşek ağızları kapamak için neden bu kadar para ödediğimizi sanıyorsun? Ben olsam daha ucuza çıkarırdım bıçak fiyatına... Ama Winter'i bilirsiniz...»

Ostend... Antwerp...

«Memleketine dönmeyecek,» dedi André. «Sorularına yanıt alamayan bir adam için çok inatçı. Ya Hamburg'a gidecek olursa?»

Hamburg...

9 Ocak'ta Sullivan, Ostend'e geldi. 9 Ocakta Ross, Hamburg'a geldi.

Bermuda'ya kayıtlı Ross Tankerleri Şirketi'nin Genel Müdürü Mr. Arnold Ross, çok etkileyici bir adamdı. Boyu bir sekseni aşkındı ve sık bir melon şapka giymişti. Sanki Savile Row'dan az önce alınmış gibi duran siyah elbisesiyle kusursuz giyinmişti. Siyah ayakkabıları resmen parlıyordu. En aşağı üçyüz sterlin değerindeki paltosunu çıkardıktan sonra kollarını düzeltirken altın kol düğmeleri belli belirsiz parladı. Wilhelm Voss'un Hamburg'daki Gemi İnşaat Şirketinin İnşaat Müdürü Mr. Paul Hahnemann doğrusu çok etkilenmişti.

«Tersanelerimizde 50.000 tonluk bir tanker inşa etmekten hoşnutluk duyarız,» dedi Mr. Ross'a.

Pencereden tersaneye bakmakta olan Ross, «Fiyat teslim tarihi gibi önemli konuları görüşmeliyiz,» dedi. «Bu soruşturmanın geçici ve bu aşamada kesinlikle gizli olduğunu kabul edersiniz değil mi?»

«Elbette Mr. Ross. Gizliliğe önem veririz biz. Yaptırmayı tasarladığınız gemi hakkında bize ayrıntılı bilgi verebilir misiniz?»

«Harper Tankerleri Şirketi için inşa ettiğiniz gemiye, **Chieftain**'e benzeyen bir gemi istiyoruz...»

Wilhelm Woss Şirketindeki herkes Arnold Ross'u çok beğenmişti. Hızlı konuşması, düzgün, siyah bıyığını dalgın dalgın çekistirmesi - tipik bir İngiliz işte. **Chieftain** gerçekten Ross'un aklından geçirdiği gemiye çok benziyordu. Tankerin çizimleri çizim masasının üzerine yayıldı ve Ross uzun uzun bunları inceleyerek **Chieftain**'in planı ve yapısı ile ilgili sorular sordu.

Her sabah saat yedide çalışmaya başlayan ve en erken akşam dokuzda Altona'daki evine varabilen dev gibi bir adam olan Hahnemann bu gizliliğin nedenini anlıyordu. Ross çıtlatmıştı nedeni. «On yıldır Japonya'da gemi yaptırıyoruz. Yönetim Kurulu Başkanı işbirliğimizi sürdürmemizi istiyor.

Kendisine öneride bulunmadan önce elimde tam bir tasarı bulunsun istiyorum...»

Öğle yemeğinde Ross biraz gevşedi ve Yorkshire'daki evinden, çalışma günlerinde kaldığı Belgravia'daki katından, av merakından söz etti. Hahnemann'ın, birtakım zengin İngilizlerin nasıl yaşadığı hakkındaki düşüncelerine tıpatıp uyuyordu anlatılanlar.

Öğleden sonra, Londra'daki Ross Tankerleri merkezinden telefon edildi. Gizlilik yine gözetildi ve telefon eden yalnızca Miss Sharpe adını verdi. O sırada yine **Chieftain**'in krokilerinden biri üzerine eğilmiş bulunan Ross'u Hahnemann telefona çağırdı. Ross telefonu aldı dinledi, birkaç kez evet hayır, sonunda da güle güle dedi ve «Ben yokken her zaman bir sorunları olur» diyerek tekrar çizimin başına döndü.

Hamburg'un en pahalı oteli olan Atlantik Oteline gitmek üzere saat altıda tersaneden ayrıldı. Hahnemann felekten bir gece çalmayı önerdiğinde ise «Bana anlattıklarınızı tek başıma düşünmek istiyorum,» diyerek geri çevirdi.

«Bazı notlar yazmam gerek. Gece kulüplerinden pek hoşlanmam zaten...»

Bütün bunlar da Hahnemann'ın kafasındaki dünyayı gezen ama rahatlığı ancak Yorkshire'daki malikânesinde bulan gerçek İngiliz tipine uyuyordu.

El sıkıştırlarken, «Henüz tasarıları istemiyorum,» dedi Ross. «Karar verinceye kadar benimle haberleşmemenizi rica edeceğim. Hazır olduğunda da bilgileri en kısa zamanda rica edeceğim...»

«Süreyi siz saptarsınız,» diye gülümsedi Hahnemann. «Biz de fincan fincan koyu kahve içerek geceleri çalışırız. Aklıma gelmişken söyleyeyim; Harper'e **Chieftain**'in eşi bir gemi daha yaptık - **Challenger** adlı bir tanker...»

Kendisini bekleyen arabaya binerken, «Benden iki üç ay içinde haber alırsınız,» dedi Ross. Ne el salladı, ne de arkasına baktı. Hahnemann'ın, bu kibar İngiliz'den aklında son kalan, araba kapılardan hızla geçerken gördüğü ensesi oldu.

Paul Hahnemann saf bir adam değildi. Ross Londra'dan ilk telefon ettiğinde ve konunun çok gizli olduğunu, hiçbir nedenle Hahnemann'ın kendisi ile ilişki kurmaması gerektiğini söylediğinde, içinde bir kuşku belirmişti. Gizlilik isteği pek garip değildi doğrusu ama Hahnemann dikkatli bir adamdı. Ross bürosuna gelmeden az önce bir araştırma yaptı.

Londra'daki Ross Tankerleri şirketine telefon ederek Mr. Arnold Ross'la görüşmek istediğini bildirdi. Ross'un özel yardımcısı Miss Sharpe telefona yanıt verdi ve Mr Ross'un İngiltere dışında olduğunu söyledi. Yardım edebilir miydi? Kim arıyordu acaba? Hahnemann olumsuz yanıt vererek özel bir iş için aradığını bildirdi ve telefonu kapattı. Elbette Mr. Ross ülke dışındaydı. Mr. Ross Hamburg'daydı. Wilhelm Voss tersanesine gelmek üzere şu anda Atlantik Otelinden çıkıyordu.

«İş yapmadan para kazanmak derler buna».

Judy Brown Hamburg'u aradıktan sonra telefonu kapattı ve dikkatle tırnaklarındaki ojeyi incelemeye başladı. Bu akşam Des'le buluşmadan önce bir kat daha oje sürmeliydi tırnaklarına. Maida Vale'deki daireye bir göz gezdirdi. Amma da tatsız herifti bu Ross. Eşyalar, perdeler, her şey ne kadar sıradandı. Ruhsuz. Acaba karıları gittiğinde adamların haftalık olarak kiraladıkları

dairelerden miydi bu? Ya şu Miss Sharpe olacak karı da kimdi?

Bu iş biraz garipti doğrusu ama Judy Brown'un pek umurunda da değildi. Geçici işler yapan bir sekreter olarak garip işlere, garip insanlara alışkındı. Bu iş ise garibin garibiydi. Telefonda sorduğı sorular daktilo edilmiş olarak önünde duruyordu. Daha önceden Ross'un dikte ettirdiğı sorular. Latakia'dan kalkıp Tanrı bilir neresi olan Milford Haven'e gitmekte olan **Mimosa** adlı bir gemiyle ilgili sorular.

Hamburg'a telefon ettiğinde soruları sormuş, Ross'un yanıtını beklemiş, bir sonraki soruya geçmişti. Kendini Miss Sharpe olarak tanıtmıştı. Amma da iş. Bir çocuk bile becerebilirdi bunu. Ama parası iyiydi doğrusu.

Ross onu bir acenta aracılığıyla işe almış ve istediklerini tam olarak yerine getirdiğı takdirde fazladan yirmi sterlin vereceğini söylemişti. İşini iyi yaparsa para ertesi gün, cuma günü postayla gelecekti.

«Haftanın her günü saat 9,30 da gelecek, 4,30 da gideceksin,» demişti Ross. «Telefondan arayabilirler - not al ve masanın üzerine bırak. Karım gelecek olursa bazı yazılar yazmanı isteyebilir.»

«Hepsi bu kadar mı?» diye sormuştu Judy.

İnce, uzun, hafif kambur, kalın camlı gözlükleri olan Ross, bir an duralamıştı. «Hamburg'a gittiğimi karıma söyleme. Gideceğimden haberi yok.» Gülümsemişti. «İş için gidiyorum, anlarsın ya.»

Anlardı Judy. Hafta sonunu metresiyle kapanarak geçirmek. Yine de şu Hamburg telefonunun nedenini anlayamıyordu. Perşembe günü etmişti Hamburg'a telefon. Ertesi gün yani Cuma, Ross kendisini aramış ve söz verdiği ek paranın **Burke'nin Kökeni** adlı kitabın arasında olduğunu söylemişti. Ağzını açmasına kalmadan telefonu kapamıştı terbiyesiz herif. Kocaman kırmızı kaplı kitabı açtı ve içinde yepyeni bir yirmi sterlin buldu.

Akşam oldu - ne telefon eden oldu ne de, Tanrı'ya şükür, Bayan Ross göründü. Acentadan parasını aldı ve en son moda renkte bir oje edindi. İş yapmadan para kazanmıştı işte.

Antwerp... Rotterdam... Bremen... Hamburg.

Paris'in Sol Yakası'ndaki evde, telefonu elinden bırakırken, «Hamburg'a varmış,» diye söylendi André Dupont. «Otel Berlin'de kalıyormuş. Telefon numarasını ve adresini aldım. Batı Avrupa'nın yarısını dolaştı. İspanya sınırından nerdeyse Baltık denizine kadar gitti...»

«Çok söylenme,» dedi LeCat. «Haritada hepsi görünüyor. Şimdi Hamburg'da. Gaston'a telefon et. Sullivan'ı öldürmek gerekebilir diye onu önden yolladım.»

«Winter bu işten hoşlanmayacaktır...»

LeCat, sımsıkı gerilmiş dudaklarıyla kendisine bakınca André sustu. Ağzını açtığına bin pişman olmuştu. Bu adamla aynı odada bulunmak André'yi huzursuz ediyordu. Sullivan'ı izlemek için bir haftayı aşkın burada birlikteydiler.

«Sullivan'ın öldürölmesi gerek,» dedi LeCat. «Hamburg'da şimdi. Bir sürü şey gibi, Winter'in

bundan da haberi olmayacak. Ölümü bir kaza sonucu olacak elbette. Barın birinde bir kavga örneğin - Angle barlara gitmeyi çok seviyor. Planla bu işi...»

LeCat sanki kasaptan haftalık etini sipariş ediyordu. Bir bakıma da öyle sayılırdı ya. Cumartesi akşamıydı.

11 Ocak Cumartesi akşamı. Otel Berlin'de bir duş yapan Sullivan kendine gelmişti. Gemici, sigara dumanı ve ter kokusu olmayan barda bir kadeh attıktan sonra büsbütün kendine geldi. Bir haftadan beri ilk kez gevşemişti. Yuvarlak yemek salonunda servis ve yemekler harikaydı. Kuzey Almanya'nın yumuşacık etlerinden yapılan bonfile ağzında erirken, yanındaki masada Almanca olarak petrol bunalımından konuşan iki işadamını dinliyordu.

«Ah bu Araplar... yine canevimizden vuruyorlar...»

«Tevfik denen orospu çocuğunun başının altından çıkıyor. Bence yine İsrail'e saldıracaklar...»

Yemeğini yiyince kendini o kadar dinlenmiş hissetti ki, şimdiye kadar olumlu bir sonuç almamasına karşın araştırmasına devam etmeye karar verdi. Olumlu sonuç alamadığı söylenemezdi pek. Birşeyi öğrenmişti: öğrenmesi gereken birşey olduğunu. Bordeaux'dan Le Havre'a bütün Atlantik kıyısını taramış. Belçika Hollanda üzerinden Almanya'ya gelmişti. Yol boyunca bilgi satınalacağını söylemişti. Yine de kimse para karşılığında uyduruk bir bilgi verip kendisini dolandırmaya kalkışmamıştı. Bu olanaksızdı ama olmuştu işte.

Kahvesini içerken son haftanın olaylarını bir bir kafasından geçirdi. Kimse kendisini dolandırmaya kalkmamıştı, kimse önerisine karşılık vermemişti. En önemlisi ise tek bir adam bile kaç para vereceğini sormamıştı. Denizcileri iyi tanıyan Sullivan için bunun bir tek nedeni olabilirdi. Korku.

Avrupa'yı felce uğratan yeni yüzde ellilik petrol kısıntısı nedeniyle Reeperbahn'a gitmek için çağırttığı taksiydi, Otel Berlin'de bir saat beklemesi gerekti Sullivan'ın. Gece kulüplerinin bulunduğu bölgeye geceyarısını geçe vardı. Son geldiğinde, daha uzaktan neon lambalarının ışığını görmüştü. Şimdi ise ışık mışık kalmamıştı. Enerji bunalımı buranın da hesabını görmüştü.

Reeperbahn, Hamburg'un Soho'su veya Times Meydanı diye tanımlanabilir. Sokağın her iki yanında gece kulüpleri sıralanır ve vitrinlerinde baştan çıkarıcı kız fotoğrafları bulunur. Gemicilerin uğrak yerleri daracık yan sokaklardaydı. Sokak lambaları yanmadığından kapkaranlıktı bu sokaklar. Sullivan, **New Yorker**'ın kapısında durdu ve derin bir soluk aldı. Her şeye yeni baştan başlayalım; sigara dumanı, ter kokuları...

Geceyarısında, Reeperbahn'ın ucundaki küçücük bardaki sigara dumanı o kadar yoğunlu ki gemici müşteriler ancak birer silüet olarak görünüyorlardı. Bir düzine ülkenin tütününden çıkan dumandan hava iyice ağırlaşmıştı. Bir sürü yabancı dildeki konuşmalar uğultu halinde yükseliyordu. Barmen, Max Dorf hayatında Harper Tankerleri'ni işitmemişti. «Bugünlerde kulağıma pek birşey gelmiyor, Mr. Sullivan,» diye açıkladı. «Artık eskisi gibi konuşmuyorlar...»

«500 dolar için de mi konuşmuyorlar?»

«Bu çok büyük bir para Mr. Sullivan. Sakın üstünüzde olmasın?»

«Aptal mı sandın beni?»

Sullivan'ın yanındaki taburede oturan bereli, iri yarı bir gemici sendeleyerek doğruldu ve yoğun bir yabancı aksanla Almanca olarak, «Hem de çok aptala benziyorsun, dostum,» dedi. «Üstelik de içkimi devirdin...» Sullivan'ı neredeyse taburesinden düşürüyordu ama beriki derhal dengesini bularak geri çekildi ve arkasındaki insanlara çarparak gemici ile arasında bir uzaklık bıraktı. Gemici Sullivan'ın önünde durarak, «Dişlerini sana yutturmadan bana bir içki ısmarla,» dedi.

Kısa boylu, kalın enseli bir adamdı ve bağırışırken kısa, kalın bacakları üzerinde sallanıyordu. Sullivan'ın arkasındaki sesler kesildi. Çevresine bakmadığı halde herkesin kendisine baktığını ve kavga çıkmasını beklediğini biliyordu. Biraz eğleneceklerdi, birilerinin canı acıyacaktı.

«Dövüşmek mi istiyorsun?» diye üsteledi gemici.

«Yeme beni küçük Fransız.»

Fransız'ın elinde kısa, geniş bir bıçak belirdi. Herkes arkaya giderek yoldan çekildi. Sarhoş gemici sallanmayı bıraktı, bir anda ayıldı ve öne fırladı. Bıçağın yerini bulduğunu sanan birinden bir inilti koptu. Sullivan ani bir hareket yaptı. Gemicinin sağ dizine bir tekme savurarak kendini yana attı, Fransızın bileğini yakalayarak büktü ve bütün gücüyle tahta tezgâhın kenarına vurdu. Kırılmış parmaklarından bıçak düştü ve Fransız bir inilti kopardı.

Aslında durgun bir adam olan Sullivan birden öfkeden delirdi. Gemici sakat parmaklarıyla hâlâ barın tezgâhına tutunmaya çalışırken Sullivan adamın bacaklarına bir tekme attı. Yere düşmesini bekledi ve ayak bileklerinden yakalayarak barın ucuna kadar sürükledi. «Yolumdan çekilin» diye bağırdı. Yolundan çekildiler. Yüzükoyun yatmış çırpınan adamı yerde sürükleyerek, barın ucundaki aralık kapıyı bir omuz vuruşuyla açtı ve gemiciyi Max Dorf'un bürosuna soktu.

Bir dosya dolabı, birkaç iskemle ve üstünde kâğıtlar duran bir masa dışında büro bomboştı. Sullivan adamın ayaklarını bırakarak masanın üzerine yatırdı ve uzun saçlarına yapıştı. Max Dorf kapıya geldi ve Sullivan, «Ya polis çağır ya da defol» diye bağırınca yerinde kalakaldı. Sonra kapıyı arkasından çekerek yokoldu. Sullivan Fransız'ın saçlarını çekti.

«Konuş,» diye bağırdı. «Öbür elinin parmaklarını da kırmamı istemiyorsan konuş.»

«Ben birşey bilmiyorum...»

«O halde birkaç ay için öbür elinden de olacaksın.» Sullivan elini kaldırdı ve adamın saçının yarısı neredeyse elinde kaldı. «Şimdi beni dinle. Pek iyi bildiğin gibi, bir haftadır Atlantik kıyılarında dolaşıyor, bazı şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Anlatacaksın bana...»

«Ben birşey bilmiyorum...»

Sullivan bir tutam saçını koparınca gemici çığlığı bastı. «Harper tankerlerinin peşindeki kim? Bu işin arkasında olan kim? Büyük biri olmalı. İnsanların ağzını kapatmak için harcadıkları para ağaçlarda yetişmiyor. Kim sağlıyor bu parayı?»

«Araplar...» Gemicinin yüzü kurşuni bir renk almıştı, güçlkle soluyordu. «Duyduğuma göre onlar,» dedi çatlak bir sesle. «Bu operasyon için kucak dolusu para harcıyorlar...»

«Ne operasyonu bu? Hangi tanker?»

«Bilmiyorum...» Gemici bayılmak üzereydi. «Tanrı tanığımdır ki bilmiyorum. Bir İngiliz, Winter,

yürütüyor işi...»

«Kim bu Winter?»

«Bilmiyorum. Hiç görmedim. Bir ad yalnızca...» Gözlerine kurnaz bir ifade geldi. Kendini toparlamaya başlamıştı. «Bir içki verir misin?»

«Elbette...» Sullivan rafa uzanarak yarısına kadar dolu bir şarap şişesini boynundan yakaladı. Masanın kenarına vurarak kırdı ve kırık tarafını korku ile bakan gemiciye doğru uzattı. Garip denecek kadar yavaş konuşarak, «Bana her şeyi anlatmıyorsun,» dedi. «Bunu kullanmamı istemiyorsan ötmeye devam et. Beni öldürmeye kalkıştın.,»

«Sarhoştum...»

«Cin gibiydin» dedi Sullivan yavaşça. «Bana bıçakla öyle saldırdığına göre cin gibiydin. Beni öldürmek için seni kim kiraladı?» Kırık şişeyi kaldırdı. Gemici korunmak için sol elini, sağlam elini kaldırdı.

«Tanrı aşkına... Paris'ten telefon etti. Dupont diye bir adam. Ona ufak işler yaparım...» Sağ eliyle işaret etmek istedi ve inledi. «Elimi kırdın,» dedi ağlamaklı bir sesle.

«Sen ise beni sedye üstünde morga gönderecektin. Bu operasyonu kim yürütüyor?»

«Paris... Kulağıma öyle geldi.» Cansız parmaklarına acıyarak bakarken Fransız'ın yüzü acıyla buruştu. «Kim olduğunu bilmiyorum. Yalnız Paris'i...» Fransız bayıldı. Masanın üstüne yanlamasına yattı ve kafası kâğıtların üstüne düştü.

12 Ocak Pazar sabahı, Sullivan, Enterpol'den Pierre Voisin'ın evine telefon etti. Özel geliri bulunan ve bu nedenle baştan çıkması olanaksız olan bu Fransız polis, bir raslantı olarak LeCat ile Dupont'un Sullivan'ın gezisini adım adım izledikleri daire'ye birkaç adım ötede, Rue de Bac'da oturuyordu.

«Nasılsın, dostum?» diye sordu Voisin.

«Dün gece az kaldı gebertiyorlardı beni.»

Kısa bir duraklama, sonra, «Çok şey öğrenmeye çalışıyorsun.»

Sullivan elindeki telefonu biraz daha sıkı.

Voisin bazı bazı üstü kapalı konuşurdu. «Bu da ne demek oluyor?» diye sordu.

«Bu senin mesleğin - sorular sormak, bazen de tehlikeli sorular sormak. Birşeyin yok ya?»

«Hayır, iyiyim.» Sullivan hâlâ ne diyeceğini bilemiyordu. «Seni evinde rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu benim için çok önemli. Hiç Winter adında bir İngiliz duydun mu? Winter mevsimdeki gibi yazılıyor.*»

* Winter İngilizcede «kış» anlamına gelir.

«Hayır, hiç duymadım» Bu kez Voisin duraklamamıştı. «Ama senin için soruşturabilirim hem de bu sabah. İngilizlerin deyimiyle biraz sıkıştığımızdan, büroya gitmem gerekiyor. Dosya memurları da

orada olacak.» Voisin kıkırdadı, «Ne rezillik değil mi? Fransızların hafta sonunda çalışmaları yani. Arap dostlarımız bize zor günler gösteriyorlar.»

Sullivan, Otel Berlin'deki telefon numarasını verdi ve kaşlarını çatarak telefonu kapattı. Bu Voisin'in de ne zaman birşey çıtlattığını anlayamazdı insan. «Arap dostlarımız» demişti. Kiralık Fransız katil de «Arapların parası» ndan söz etmişti.

Samanlıkta iğne aramak gibiydi bu, ama hafiften bir çan çalmıştı kafasında Araplar... Paris. En yakın arkadaşı, Fransız karşı casusluk örgütünden François Messmer'in ertesi gün Hamburg'a geleceğini anımsayınca içine su serpildi. Ne garip bir raslantı. Voisin'i aramadan önce Messmer'in Paris'teki dairesine telefon etmişti. Messmer konuşmayı kısa keserek Pazartesi sabahı Otel Berlin'de olacağını söyleyince de şaşırmıştı. Winter'in adını söyleyince böyle davranmıştı Messmer. Demek ki Messmer onun hakkında bir şeyler duymuştu. Voisin aradığında nerdeyse yemek zamanıydı.

«Sözünü ettiğin İngiliz haydut kayıtlarımızda yok...» Voisin resmi ağzını takınmış olarak konuşuyordu. «Resmi hiçbir kayıt yok.»

«Resmi olmayan birşey var mı?»

«Politikayla ilişkisi olmayan bir iki arkadaşla sözünü ettim...» Sesinde alaycı bir ton vardı şimdi. Politik hırsı olmayan, bu nedenle de doğruyu söyleyeceklerinden emin olduğu tanıdıklardan söz ediyordu. «Hiçbiri bu adamı duymamış. Üzgünüm.»

«Aradığına teşekkürler...»

«Dikkatli ol Larry. Bazılarının hoşuna gitmeyecek kadar meraklısın. **Au revoir!**»

12 Ocak Pazar günü öğleden sonra, Sullivan Hamburg'da Françoise Messmer'i beklerken, Winter, East Anglia'daki Cosgrove Manor'a varmışken, Şeyh Cemal Tevfik de Hamburg'dan iki bin mil uzakta, Suriye çölünün bir ucunda gizli bir toplantı yapıyordu.

«Artık planımı açıklayabilirim. Batı ülkelerine korkunç bir darbe indirecek olan planımı...»

Çadırdaki uzun masada oturanlara bakmak için Tevfik durakladı. Masada Arap giysileri içinde, ciddi yüzlü beş adam oturuyordu. Bunlar Orta Doğu'daki en aşırı terörist grupların liderleriydi. Dışarda, Hermon dağından sert bir yel esiyor ve çadır bir akbabanın kanat çırpmasına benzer sesler çıkarıyordu.

Bu beş adamın pek tehlikeli bir görünüşleri yoktu. Üçü gözlüklüydü ve kalem efendilerine benziyordu. Bir üniversitenin yeni ders programını tartışan profesörler oldukları sanılabilirdi. Ama, Cemal Tevfik de içinde olmak üzere, çadırdaki adamlardan hepsi, İsrail'in gizli listesinde bulunuyordu. Orta Doğu'da sürekli bir barışın sağlanabilmesi için ortadan kaldırılması gereken kişilerin listesi.

«Ordularımız İsrail'le son bir savaşa girmeden önce» diye sürdürdü Tevfik, «Batı'nın elini kolunu bağlamalıyız ki, 1973'de yaptıkları gibi İsrail'e silah gönderemesinler. Bunun için de Batı'ya sağlanan bütün petrolü kesmek için bir neden gerekli bize - bütün petrolü kesmek için. O zaman elleri kolları bağlanır. Ama, bütün Arap devletlerini bu işe katmamız zor gibi geliyor bana. Bu nedenle, öyle bir hava yaratmalıyız ki katılmaya zorunlu olsunlar. Batı ülkelerinin bize kızmalarını, bağırıp çağırmalarını, bize yine Altın Maymunlar demelerini sağlamalıyız. O zaman bütün Arap devletleri

petrolü kesmeyi kabul edecektir.»

«Peki ama, bunu nasıl becereceğiz?» diye sordu Tevfik'in sağında oturan ciddi yüzlü adam.

«Korkunç bir olay yaratarak. Yine de oyunbozanlık yapan çıkarsa, örneğin Kuveyt diyelim, o zaman, örgütlediğiniz sabotaj ekipleri emrim üzerine oraya uçacak ve petrol kuyularını havaya uçuracaklar...»

Cemal Tevfik kendi açısından açık yürekli bir adamdı. Kudüs'deki, Araplar için kutsal sayılan yerlerin o nefretlik İsraili'lerin elinde olmasına dayanamıyordu. Tevfik aynı zamanda acımasız bir adamdı ve istediğini elde etmek için dünyayı yıkmaya hazırdı. Toplantıdaki bu beş adamdan hoşlanmıyordu. Suudi Arabistan ile Mısır'ın yeni yöneticilerinin iktidarda kalabilmesi için bir gün bu adamların da ortadan kalkması gerekebileceğini düşünüyordu. Bu aşırı kişilerin her zamanki ikilemiydi. Kendilerinden daha aşırı uçta birilerinin bulunması. Terör, tırmanan bir harekettir.

«Peki,» dedi ciddi yüzlü aynı adam, «Bu İngiliz tankeri ele geçirildiğinde Batı'yı nasıl öfkeliendireceğiz"? Bize hiçbir şey anlatmadın. Olayın nerede olacağını bile bilmiyoruz.»

«Bir dahaki toplantımızda bütün ayrıntıları vereceğim,» diye yanıtladı Tevfik. «Şimdilik şu kadarını söyleyeyim ki, bir kenti yokedecek, çok güçlü bir bomba söz konusu.» Tevfik toplantıları hava attırarak kapatmaktan hoşlanırdı. Ayağa kalktı. «San Francisco'yu demek istiyorum.»

ALTINCI BÖLÜM

«Bir yıl önce Cemal Tevfik Paris'e geldiğinde, bir suçlunun, Jules LeCat'in, Santé Cezaevinden salıverilmesini istedi. Her şeyin başlangıcı bu bence Larry...»

Direction de la Surveillance du Territoire -Fransız Karşıcasusluk Örgütü- üyesi François Messmer, bir gauloise daha yakmak üzere göl kenarında durdu. Hamburg'daki Bien Alster, kentin merkezindeki iki gölden küçük olanıydı ve burada, yeşillikler arasında, kimsenin duymasından korkmadan rahatça konuşulabilirdi.

13 Ocak Pazartesi günü Hamburg'da hava soğuktu. Bir önceki yıldan daha şiddetli geçiyordu kış ve Elbe nehri donmuştu. Kıyısında yürüdükleri göl bir buz tabakasıydı. Sanki doğa bile şeyhlerin tarafını tutuyordu. Her iki adam da kalın paltoları içinde büzülmüşlerdi ve kuzeyden esen yel yüzlerini dondurmuştu.

«Adam şeyh bile olsa buna çizmeyi, aşmak derler,» dedi Sullivan. «Bir yerde karşı koymamız gerekir...»

«Öyle mi dersin?» Maymuna benzer bir suratı olan, elli yaşlarında, ufak tefek ama yapılı bir adam olan Messmer alaycı bir biçimde gülümsedi. «Bence bu, İngilizlerin daha öğrenemediği bir ders, bu altın maymunlara sınır tanımıyorlar. Batı uygarlığını boğazından yakalamışlar ve havasız, pardon petROLSÜZ, kalıncaya kadar da sıkacaklar boğazımızı. Güçleri yettiği anda aşırı iktidarı ele geçirirler. Suudi Arabistan Kralı ile Mısır Devlet Başkanı resmen öldürdüler. Tevfik fanatiğin biri, ama yerine daha büyük bir fanatik geçebilir. O nedenle, yine petrol kısıntısı yapacağı tehdidini savurunca hükümetimiz teslim bayrağını çekti...»

«Bir suçluyu serbest bıraktı yani.»

«Resmen bırakmadı. Yasa dışı eylemlerinden dolayı Marsilya'da tutuklanan LeCat, resmen Santé cezaevinde - hücre hapsinde. Demek oluyor ki onu hiç kimse görmüyor.» Messmer sinirli sinirli gülümsedi. «Anlayacağın, Dumas'ın Demir Maskeli Adam'ı gibi. Zavallı garibanın biri hücre hapsinde, adı da LeCat, ama duyduğuma göre...» Omuzunu silkti. «Peki, bunun Winter adlı İngilizle ilişkisi ne?»

«Winter, LeCat'in işbirlikçisi...»

Kar içindeki göl kıyısında yavaş adımlarla yürüdüler. Buzla çevrili göle bir martı kondu. Karşı kıyıda blok apartmanlar ve oteller görünüyordu. Birkaç bisikletli yakındaki yolda pedal çeviriyordu. Yüzde 50 petrol kısıntısı nedeniyle ortalıkta otomobil yoktu.

«Bana Winter denilen bu adamdan söz et biraz,» dedi Sullivan.

«Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece bir ad. Dosyası yok, bu nedenle resmi yok, parmak izi yok. Bir hortlak sanki...»

«O halde LeCat'den söz et. Ayrıca, Harper Tankerlerinden de.»

«Bu adı hiç duymadım. LeCat'e gelince, birtakım söylentiler var. Cezayir'de ayaklanma yapan ve yenilgiye uğratılan OAS adlı orduya bağlı gizli örgütteki eski arkadaşlarından bir terörist ekibi kurduğu söyleniyor. Aralarından seçim yapabileceği bir sürü adam vardı -yaşamlarının bir serüven olduğu eski günlere özlem duyan parasız adamlar.- Bu eylem için en kalburüstü olanları seçti. Katıksız orospu çocuklarından oluşan özel bir ekip.»

«Ne gibi bir eylem olduğu konusunda fikrin var mı?»

«Kesinlikle yok. Kimsenin birşey bildiği yok. Ağzlarından çıktı bir kez. LeCat Santé Cezaevinde, unuttun bu herifi diye.» Sigara dumanı gözlerine kaçmasın diye maymuna benzer yüzünü buruşturdu Messmer. «Bak dostum, bu LeCat konusu herkesin yüzünü kızartıyor, onun için de her şey bir an önce olup bitsin istiyorlar. Duyduğuma göre bu operasyon çok büyük ve çok pahalıymış, yani çok paraya patlıyormuş. Kimbilir, belki de Arapların parasıdır bu. Bugünlerde bu parayı ancak onlar harcayabilir, biz değil.»

Sullivan çekine çekine, «Paris, yani Fransız Hükümetinin mi bu operasyonun arkasında olduğunu söylüyorsun,» diye sordu.

«Ne olacağını bildiklerini sanmıyorum. Duyduğuma göre LeCat'in arkasına adam takmışlar ama izini kaybettirmiş. Eh adamı silkeleyecekti kuşkusuz. Ne dersen de, o korkunç heriflerden bir ekip kurmaya çalıştığında hiç karışmadılar. Dün telefon ettiğinde, buraya gelerek konuşmakta neden ısrar ettiğini anlamadın değil mi?»

«Hayır. Şaşırdım ısrarına.»

«Telefonum dinleniyor.» Messmer ağzını çarpıtarak gülümsedi. «Yakında Fransa'da telefonunun dinlenmemesi bir ayrıcalık olacak. Polis devleti olma yolundayız -ben de bir polisim. Yakında emekliye ayıracıklarını sanıyorum. Tevfik olayına karşı koyacak denli saçmalık ettim- o zamandan beri izleniyorum. Bu nedenle Hamburg'a geldim Larry. Her ne kadar sana çok az bilgi verebildiysem de, birisinin neler olup bittiğini öğrenmesini istedim.»

«Sağolasın.» Sullivan kentin manzarasına göz gezdirdi. «Biliyor musun François, tüm Atlantik kıyısını dolaşarak sorular sordum ve buraya gelinceye kadar da kimse beni uyarmaya kalkışmadı. Burada, Hamburg'da, bir yerde birşey olduğunu sanıyorum ama Tanrı aşkına nerede?»

«Bu senin sorunun Larry. Hepimizin sonsuza dek Arap gücüne boyun eğemeyeceğimizi söyle hükümetine. Ama korkarım ki boyun eğecekler.»

«Sorun yalnızca Arapların kestiği petrol sorunu değil -para sorunu. Tarihte benzeri görülmemiş bir durumla karşı karşıyayız- Batı'nın maddi bakımdan çökmesi. Ancak ondan sonra benzeri görülmemiş bir eylemle bataktan çıkabiliriz.

Geçen Kasım ayında, İngiliz Bakanlar Kurulu toplantısında Başbakanın yaptığı konuşmadan alıntı

13 Ocak Pazartesi günü Sullivan, François Messmer ile konuşarak Bien Alster gölü kıyısında

yürüyordu. Aynı sabah Winter, iki ay önce Londra'ya gittiğinde kiralamış olduğu Cosgrove Manor'da bulunuyordu. Evin Kings Lynn'e oniki mil uzakta ve yüz dönüm arazi ile çevrelenmiş olması amaçlarına tamamen uyuyordu. LeCat ve onbeş kişilik OAS terörist ekibi kendisiyle beraberdi. Operasyonun eyleme geçilmeden önceki son aşaması olan eğitim, neredeyse tamamlanmıştı.

İngiliz petrol tankeri **Challenger**'a saldırma planı büyük bir dikkatle hazırlanmıştı. Hahnemann'ın bürosunda gördüğü **Challenger**'in ikizi olan **Chieftain**'in krokilerini belleğinde tutan Winter çizimleri aynen yapmıştı. Teröristlerin her biri, tankerin düzenini tamamen tanıyınca kadar bu çizimleri incelemişti. İncelemeleri bitince Winter herbirini sorguya çekmiş ve her adamın sanki şimdiden gemideymiş gibi, aklından geminin tümünü gezmesini sağlamıştı.

Bu brifinglerden birinde André Dupont'a, «Koferdamın (botardo) girişi, geminin sancak tarafındaki ambarın ağzındadır,» dedi.

«Hayır! İskele tarafındadır! Helikopterin iniş yeri sancak tarafında...»

«Bakıyorum ana güvertedeki her şeyin yerini değiştirdin sen.» Winter çizimi açarak Fransıza gösterdi. «Çizimi kaldır ve her şeye yeniden başla. Ayrıca kendi çizimini yap...»

50,000 tonluk tankerin uzunluğunun aşağı yukarı yirmide biri olan salondaki tüm eşya ve halıları Winter kaldırmıştı. Yerleri güzelce sildirmiş ve renkli tebeşirlerle ana güvertenin bir planını çizdirmişti. Her adamı kendisi eğitiyor ve öğrencisi ile odada dolaşarak temel bölümlerin (asma yol, borular, dalgakıran, helikopter iniş, yeri, yükleme vinçleri) yerlerini öğretiyordu. Üzerinde en çok durduğu yer de ana güverteydi çünkü helikopter buraya inecekti.

Bu tip işlere alışkın olmayan adamlar huzursuzdular; bu nedenle Winter, her akşam bol içkili eğlence yapmalarına göz yumdu. Winter çok az içerdi ve içki âlemlerini, fiçılar gibi içen ama yine de ayakta kalmayı başaran LeCat'in sorumluluğuna bıraktı. LeCat da huzursuzdu. Bir sabah, ekibin köşkün arazisinde yaptıkları günlük koşudan dönmelerini beklerken, «Bütün bunlar gerekli mi?» diye sordu. «Akdeniz'de çalışırken yalnızca işimizle uğraşırdık...»

«Böyle işler değildi onlar,» dedi Winter soğuk bir sesle, «O tankerin güvertesine indiklerinde, sanki daha önce orada bulunmuş gibi olmalarını istiyorum. Helikopter indikten sonraki beş dakika içinde geminin yönetimini ele geçirmeliyiz, yoksa başaramadık demektir. Yarın geminin ne kadar büyük olduğunu kavramalarını istiyorum...»

Kamyonla eve getirilen petrol bidonları, (ne raslantı değil mi?) evin önünden ötedeki tarlalara kadar uzanan geniş çimenlikte belirli aralıklarla yerleştirilmişti. Bidonlar, evle bir dik açı oluşturan iki sıra halinde, her sıranın arasında 110 fit, **Challenger**'in genişliği kadar uzaklık, bırakılarak yerleştirilmişti. Winter daha önce, evin merdivenlerinden 750 adım atarak tankerin pruvasına gelmişti. Pruva, yaşlı bir meşe ağacının yakınındaki tarlaya rasgeliyordu. Şimdiden adamlardan birkaçı geminin boyutlarından yakınmaya başlamıştı.

Evin merdivenlerinden uzaktaki meşe ağacına kadar iki sıra direkler dikilmişti. Bunlar asma yolu oluşturunuyordu. Diğer direkler vinçleri ve pruva direğini simgeliyordu. İskele pruvasındaki ipten yapılmış çember ise helikopter iniş yerini gösteriyordu. Winter ekip üyelerini evin 50 fit yükseklikteki damına çıkardı. Şimdi **Challenger**'in kaptan köşkünde duruyor ve geminin pruvasını simgeleyen uzaktaki meşe ağacına bakıyorlardı.

Ağaca bakarken LeCat, «Sandığımdan çok büyük,» diye açıkladı.

Ekibin genç üyelerinden Armand Bazin, parapetin kenarından aşağıya bakarken şaşkınlıkla, «Ana güverte uçurum gibi,» dedi.

Winter, «Uçurumdan da öte,» diyerek uyardı, «Biz 50 fit yüksekteyiz. **Challenger**'in kaptan köşkünden aşağısı 60 fit. Hepiniz çimenliğe inin, ana güvertede yürüyün ve nasıl olduğu hakkında bir fikir edinin. Evin damına yani kaptan köprüsüne bakmayı da unutmayın. Sarp bir uçurum dibindeymiş gibi olacaksınız...»

Gitmeye hazırlandılar. Winter önce büyük bir temizlik yapılması için ısrar etti. Petrol bidonları eve ait arazideki bir korulukta gizlendi. Asma yol, vinçler ve pruva direğini simgeleyen sopalar ve direkler kırılıp yakıldı. Ana güvertenin işaretlendiği tebeşirlerden bir iz kalmaması için salonun yerlerinin silinmesini Winter kendisi denetledi. Eşya ve halılar yerlerine konuldu.

Yemeklerin ve içki âlemlerinin çöpu -konserve kutuları ve şişeler- koruluktaki derin bir çukura gömüldü; Fransız sigaralarının izmaritleri de aynı deliğe girdi. Kimsenin evin dışında sigara içmesine izin verilmemişti Bu önlemlerin alınması LeCat'in hoşuna gidiyordu - Vancouver' de, Dusquesne Caddesindeki evi terkederken kendisinin gösterdiği titizliği, bütün odaları elektrikli süpürgeyle temizletmesini anımsıyordu. **Pêcheur**'de bir nükleer bombanın saklı olduğunu hatırına bile getirmeyen Winter'in bunlardan da haberi yoktu, doğal olarak.

14 Ocak Salı günü akşama doğru Winter, tankerin çizimlerini bir bir saydıktan sonra yaktı. Yarın Alaska'ya uçuyorlardı.

Leadenhall Caddesindeki Londra Bürosundan telefonla aradığı Harper, kent dışında olduğundan, Harper Tankerleri Yönetim Kurulu Başkanını, Sullivan, Salı'ya dek beklemek zorunda kaldı. Demek oluyor ki Winter, Cosgrove Manor' da toplanırken Sullivan hâlâ Hamburg'daydı.

«Bir bakıma hiçbir şey bilmiyorum sayılır,» dedi Sullivan Victor Harper'e. «Tek bildiğim, şirketinizle ilgili sorular sorarken bir barda, kiralık bir katil tarafından öldürülmeye kalkışıldığım. Bu olay Hamburg'da oldu, sanki burada duymamı istemedikleri birşey var. Şirketinizin Hamburg'la bir ilişkisi var mı?»

«Bildiğim kadarıyla, sözünü ettiğiniz durumla ilgili hiçbir şey olamaz,» Harper'in sesi tedirgindi. «Bu sizce öküz altında buzağı aramak olmuyor mu? Sonra bu sözünü ettiğiniz esrarlı arkadaşınız kim oluyor? Hani şu Fransız teröristlerle ilgili masalı anlatan arkadaşınız?»

«Kim olduğunu çıtlatabam bile, hele telefonda hiç...»

«Bu işi burada kesmek istiyorum...»

«Hamburg'la hiç ilişkiniz olmadı mı bugüne kadar?» diye üsteledi Sullivan.

«Orada iki gemi inşa ettirdik o kadar...»

«Hangi gemileri?»

«50.000 tonluk iki tanker - önce **Challenger**, sonra da ikizi olan **Chieftain**. Her ikisi de Wilhelm Voss'un tersanesinde yaptırıldı. Patron Paul Hahnemann adında biri; iyi bir adam, tipik Alman.

Büroyu saat gibi çalıştırıyor. Her ikisini de tam zamanında teslim ettiler. Bütün bunların ne yararı olacağını anlayamıyorum...»

«Doğrusunu isterseniz, ben de. Bu gemiler nerde şimdi? Orta Doğu'da mı?»

«İkisi de değil. **Chieftain** tamir için havuzda. **Challenger** ise Alaska - San Francisco hattında çalışıyor. Dön artık Larry. Bu kadarı yeter...»

«Akşama doğru görüşürüz belki...»

Sullivan alıcıyı yerine koydu ve esnedi. Messmer sabah treniyle Paris'e dönünceye kadar gezip tozmuşlardı. Paul Hahnemann'ın kendisine birşey söyleyeceği yoktu; o zaman ne diye kalsındı? Tekrar esneyerek bavulunu toplamaya başladı.

Şam'daki Suudi Arabistan Büyükelçiliğinde bulunan Cemal Tevfik'i buluncaya kadar birkaç yere telefon edilmişti. Telefon mesajının çıkış yeri Paris'ti. Atina'da biri mesajı almış ve Beyrut'taki bir numaraya bildirmişti. Oradan da Ahmet Riad, Şam'ı aramıştı. Riad Lübnan başkentinden telefon ettiğinde Tevfik, öğle yemeğine oturmak üzereydi.

«Ekselâns, Amsterdam'dan Paris'e giden 401 sefer numaralı KLM uçağı teröristlerce kaçırıldı. Ortaya bir sürü sorun çıkacak demektir bu...»

«Niçin?»

«Uçakta, birisi Genel Müdür olmak üzere üç Royal-Dutch Shell Şirketi Müdürü bulunuyor...»

«Gelişmelerden beni haberli kıl.»

Tevfik alıcıyı yerine koydu. Telefonu dinledilerse bile çok masum bir konuşma olduğunu görmüşlerdi. Telefonların dinlenmesi pek olacak şey değilse bile, Amerikan Haber Alma Servislerinin bu günlerde bütün dünyada telefonları dinlediği hesaba katılırsa olanak dışı da sayılmazdı.

Tevfik dikkatleri başka yöne çekecek operasyonun yapıldığını anlamıştı. Bu Winter'in düşüncesiydi, zamanlamayı da Winter saptamıştı. Gizliliğe uyulup uyulmadığı kontrol için LeCat kulağı delik adamlar kullanırken, Winter hayal gücünden yararlanmıştı. Geminin kaçırılmasını gizlemek için, gerçek eylemden birkaç gün önce bir uçak kaçırılmasını önermişti. Böylece gazeteler meşgul edilecek, temel operasyon hakkında bir fısıltı bile duyulduysa dikkatler başka yöne çekilecekti.

Uçak kaçırma olayı, Suriye çölünde yapılan gizli toplantıda Tevfik'in sağında oturan ciddi yüzlü adam tarafından örgütlenmişti. Asıl operasyon hazırlanırken KLM uçağını bir havaalanından diğerine götürecek değillerdi. Uçak kaçırmak halen kolaydı; Tevfik 50,000 tonluk tankerin de aynı kolaylıkla kaçırılması umundaydı.

«Birdenbire aklıma geldi: «Eğer Harper Tankerlerinden birine sabotaj yapmak istenirse, ilk yapılacak şey o tankerin planını ve yapısını incelemek olacaktır. Söyleyin Mr. Hahnemann, son günlerde Harper Tankerlerinden birinin çizimlerini görmek isteyen oldu mu?»

Tam Hamburg'dan ayrılacakken Sullivan'ın inadı tutmuş ve kalmaya karar vermişti. Öğleden sonra,

çok geç bir saatte Paul Hahnemann'la görüşmek için randevu almıştı. O kadar geç bir saatti ki hava kararmıştı ve kar yağışı bile görünmüyordu. Victor Harper tarafından yazılmış, «İlgili kişilere» başlığını taşıyan bir öneri mektubu sayesinde Vilhelm Voss tersanesine girmeyi başarmıştı. Lloyds of London Şirketi tarafından verilmiş kimlik kartı, Alman'ın kendisini görmesini sağlamıştı. Korktuğu tek şey Hahnemann'ın ağzı sıkı bir adam olmasıydı.

«Çok garip bir soru bu,» dedi Alman anlamsız bir yüzle. «Harper hakkında bazı karmaşık dedikodular duyduğunuzu söylüyorsunuz. Gemicilik dünyasında dedikodudan geçilmez. Bugüne kadar herhalde bunu öğrenmiş olmanız gerekir.»

«Sorumu geri alıyorum,» dedi Sullivan, sevimli görünmeye çalışarak. «Size geçen haftayı nasıl geçirdiğimi. Atlantik kıyısını boydan boya dolaştığımı anlattım. İki gece önce birisi beni Hamburg'da, bir barda öldürmeye kalkıştı. Bu nedenle Hamburg'da bir şey, yakınlaştığım bir şey olduğunu sanıyorum.»

«Size nasıl yardımda bulunabileceğimi bilmiyorum,» dedi Alman. «Kuşkulandığımız bir kimse yok. Tersaneye giren çıkanlar konusunda çok dikkatliyizdir. Siz de girebilmek için kimliğinizi kanıtlamak zorunda kalmadınız, mı?»

Sullivan zor durumda kalmıştı. Hahnemann'ın çok kurnaz olduğunu, bir kanıt beklediğini anladı. Kanıt yoktu ki; kendisi bile ne aradığını bilmiyordu.

«Bu işin içinde bir İngiliz'in parmağı olabilir,» dedi.

«Bana bir ad verebilir misiniz?» diye sordu Hahnemann.

«Winter.»

«Bu adda biriyle ne tanıştım, ne de bu adı duydum.» Alman ellerini göbeğinde kavuşturarak tavana baktı. «Belki bana bir tanımını verebilirsiniz?»

«Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok...»

Sullivan ağzından çıkanları düşündü. Tanrım, insan bu kadar da ne yapacağını bilmez duruma düşer mi? Bir iki dakika sonra Alman, masanın üstündeki kâğıtlarla oynamaya başlayacak, belki birşey anlatmak ister gibi saatine bakacaktı. Umutsuzdu durum.

«Kahve içer miydiniz?» Hahnemann bir düğmeye basarak iç telefona kahve istediğini söyledi ve özür dileyerek gitti. Sullivan'ın saatiyle otuz dakika ortalıkta görünmedi. İngiliz artık adamın polis çağırdığını düşünmeye başlamıştı. Kahve tepsisini taşıyan güzel bir kızla birlikte döndü. «Servisi ben yaparım,» dedi Hahnemann. Kız gidinceye kadar bekledi. «Bu denli geciktiğim için özür dilerim ama Londra'ya, Mr. Harper'a telefon etmeye karar verdim. Üzerinde durmayacağınızı umarım, bugünlerde sahte belge yapmak o denli kolaylaştı ki.»

«Hakkınız var.» Sullivan şaşırılmıştı. Kendisine söyleyecek birşeyi yoksa, Hahnemann niçin telefon etmek gereği duyuyordu. Alman, bir fotoğraf çıkararak, masaya tersyüzü bıraktı ve kahveleri koydu.

«Mr. Sullivan, sanırım ki Londra'da denizcilikle uğraşan önemli kişileri tanırırsınız?»

«Çoğunu tanırım, evet, işimin gereğidir bu.» Sullivan tersyüzü duran fotoğrafa bakmamak için büyük çaba harcarken, Hahnemann döndü ve masasının başına oturdu.

«Charles Manders?»

«Eski bir arkadaşımıdır...»

«Willie Smethwick?»

«O da arkadaşım...»

«Arnold Ross?»

«İki ay önce beraber yemek yedik.»

Hahnemann fotoğrafın yüzünü çevirdi ve Sullivan'a doğru itti. «Bu adamı tanıyor musunuz? Özellikle, bu adam Manders, Smethwick veya Ross mu?»

«Hayır, değil...»

«Bu adam Arnold Ross değil mi?»

«Kesinlikle değil. Ross, sevimli bir kargaya benzeyen, kısa boylu, yapılı bir adamdır ve bu mevsimde genellikle Batı Hint adalarında tekne gezisi yapar.»

«Bu adam beş gün önce buraya geldi ve kendini Ross Tankerleri'nden Arnold Ross olarak tanıttı.»

Sullivan resme büyülenmiş gibi bakıyordu. Pasaport resimleri dışında bu Winter'in çekilen ilk fotoğrafıydı. Pasaport fotoğraflarındaki görünüşler de adlar gibi çarçabuk değişirdi. Resimde, melon şapka ve pahalı bir palto giymiş, kibar görünüşlü bir adam merdiven çıkıyordu. Fotoğraf makinasına bakar ama görmezmiş gibi bir hali vardı.

Kraliçenin koruyucu subaylarına benziyor diye düşündü Sullivan. Bakımlı bir bıyık, dimdik bir duruş, kararlı bir surat. Tipik İngiliz. Tanrım, koltuğunun altında şemsiyesi bile var. Avrupalıların büyük kentte yaşayan İngiliz tanımına tıpatıp uyuyor. Bunun gibisi vardır, her sabah saat 9.30 da İngiltere Bankası'nın önünde yürürken görürsünüz bunları. Elinde kanıt olmadığı halde Sullivan'ın içine doğmuştu bu adam Winter'di.

«Fotoğrafi nasıl çektiniz?» diye sordu.

Hahnemann utanmış gibiydi ama birden güldü. «Ticaret sırlarımı açığa vuruyorum. Gizliliğe çok dikkat ederim ben. Saklamıyorum. O denli tehlikelerle dolu bir dünyada yaşıyoruz ki, bir gün müşterilerimden hoşlanmayan biri, yapmakta olduğum gemiye sabotaj yapabilir. Bu nedenle binaya giren her insanın gizlice fotoğrafını çekерiz. Sizin fotoğrafınız da çekildi, Mr. Sullivan. Umarım sizi dehşete düşürmemişimdir. Watergate skandalı ve bütün...»

«Tanrıya şükür ki gizli kameranızı kullandınız. Tek bir resim mi çekersiniz?»

«Hayır birkaç tane...» Hahnemann iç cebinden bir zarf çıkardı ve parlak resimleri masanın üzerine dağıttı. «Size en iyisini gösterdim, ama bu daha yakından çekilmiş.»

Winter kameraya daha yakındı, belki de merdiveni dönüyordu, başını çevirmişti, profilden görünüyordu. Soğuk, uyanık bir ifadesi vardı. «Kim bu adam?» diye sordu Hahnemann.

«Belki de tehlikeli bir terörist.»

«Buna inanmak çok zor, büromda, sizin oturduğunuz yerde oturuyordu.»

«Adamın sırrı da bu olmalı. Teröriste benzemiyor. Hamburg'dan gitmeden, profil resmin ve ilk gösterdiğinizin üçer kopyasını verebilir misiniz?»

«Amerikalıların dediği gibi, hiç dert değil.» Telefon etti ve Sullivan'a resimlerin yarım saat sonra hazır olacağını söyledi. «Bütün günü **Chieftain**'in çizimlerini incelemekle geçirdi, onunla ilgili sorular sordu. Ona benzer bir gemi yaptırmak istiyormuş gibi davrandı.»

«**Chieftain** mi? Harper için yaptığınız ikiz gemi, **Challenger**'la ilgilenmedi mi?»

«Hiç ilgilenmedi. O gemiden bir kez söz ettim ama ilgilenmedi.»

Şimdi anlaşıldı diye düşündü Sullivan. Hedef, Cenova'da kuru havuzda yatan **Chieftain**'di. Gemi hareketsiz ve yardım alamayacak durumdaydı tam sabotaja uygun. Yarın Londra'ya uçacak ve Harper'in İtalya'da güvenlik önlemleri almasını sağlayacaktı.

Heathrow Havaalanı, Londra, 15 Ocak, Çarşamba.

Saat 12.15 de, BA 601 sefer numaralı uçak, Kanada'ya, Montereal'a gitmek üzere kalkışa geçti. Onbeş eski OAS teröristinden onüçü Boeing 707'de yolculuk ediyordu. Bu kadar kalabalık bir Fransız grubu kimsede ilgi uyandırmıyordu, çünkü her sokağında Fransızca konuşulan bir kente gidiyorlardı. Montreal'e vardıklarında işleri André Dupont ele alacaktı. Ertesi gün, **Pêcheur** adlı trolün demirli olduğu Victoria limanına yakın bir kent olan Vancouver'e uçacaklardı. Dupont onları derhal tekneye bindirecek ve Alaska'dan Winter gelinceye kadar bekleyecek, teknedен çıkmayacaklardı.

Bir numaralı terminaldeki çıkış yerine kadar Winter onları izlemiş, sonra LeCat ve Armand Bazin ile Pierre Groussin adlı iki teröristle birlikte kendi uçağına yürümüştü.

Saat 12.45 de kalkan BA 850 sefer numaralı uçak, Anchorage, Alaska'ya gidiyordu. Önlerinde, kutup yoluyla hiç durmadan uçacakları dokuz saatlik bir yol vardı. Ayrı ayrı yolculuk ediyorlardı. Winter ile LeCat, birbirlerini tanımıyormuş gibi ayrı koltuklara oturmuşlardı ve uçağın başka bir yerinde Bazin ile Goussin yanyana oturmuş birlikte yolculuk yapıyorlardı. Emrine verilmiş büyük paralarla, Winter, hepsi için birinci sınıf bilet alabilecek durumda olduğu halde turist mevki biletle yolculuk ediyordu. Oteller için uyguladığı kuralın tersini yapıyordu şimdi, en iyi otelde kalanları polis saygıdeğer bulur. Ama uçakta en dikkati çekmeyen yolcu, turist mevkide oturandır. Diğer üç adam yemek yer, dergi okumaya çalışır, tekrar yemek yerken Winter, yol boyu uyudu ve ancak varacakları yere yarım saat kaldığında uyandı.

Saat 1.15 de BE 613 sefer numaralı uçak Hamburg'dan geldi. Trident uçağından ilk inenler arasında Sullivan da vardı.

Heathrow Havaalanına varır varmaz Sullivan, Battersea'daki dairesine telefon etti. Eder etmez de pişman oldu. Temizlikçi kadın, Mrs. Morrison, derhal telefon etmesi için bir numara verdi. Kendisini arayanın, Deniz Kuvvetleri İstihbaratından ayrılmasına neden olan Amiral George Lindsay Worth olduğunu anlamıştı. Worth, şimdi Milli Savunma Bakanlığı'nda çalışıyordu. Bir an önce kurtulmak amacıyla Sullivan, telefona sarıldı ve saat 3 de Pall Mall'daki RAC kulübünde buluşmak üzere

Worth'ün sekreteri ona bir randevu ayarladı.

«Randevuyu bugün için vermediğinizi umarım,» diye Sullivan karşı koymaya çalıştı.

«Çok acele olduğunu söylediler. Mr. Worth diye soracaksınız - rütbesinden söz etmeyeceksiniz...»

Sullivan, takside kendi kendine küfür ede ede havaalanından dosdoğru Pall Mall'a gitti. Kendisine hâlâ deniz yüzbaşısıymış gibi davranıyorlardı. Ne diye evet demişti sanki.

Altmış yaşında olan Worth, iki ucunda pencereler olan geniş, insana boşmuş duygusu veren, üyelere ait bekleme odasında oturuyordu. Oda soğuktu, ortalığı ısıtacak birşey yanmıyordu. Kuzey Atlantik'de tayfun gibi sert rüzgârlara alışık bir amiral için önemli değildi herhalde. Worth duvar dibinde büyük, alçak bir sandalyede oturuyordu. Bu sandalyede çoğu zaman, görende derhal ölü gömücüleri çağırmak isteği uyandıran üyeler otururdu.

Worth masalardan birine işaret ederek, «Orada mı oturmayı yeğlerdiniz?» diye sordu. «Yeğlersiniz sanıyorum...» Ayağa kalktı. «Peggy nasıl? Duyduğuma göre en son sevgilin o.»

«Öyle.» Sullivan, her karşılaştıklarında Worth'ün kendisini böyle şaşırttığını düşündü. «Beni ne için istediniz? Avrupa'dan şimdi geldim ve biraz uyumak istiyorum.»

Worth gözlerini dikti; sesindeki özgürlük havasını içine sindirdi. Yavaşça, «Biliyorum,» dedi. «Bir sürü sorular sormuş, Fransa kıyıları boyunca iş karıştırmışsın.»

«Sizi ilgilendirir mi?»

«Kahve ister misin? Hayır mı? İyi ki istemedin, ılık getiriyorlar zaten. Soruna gelince, evet, beni ilgilendiriyor. İşleri karıştırmayı bırakmanı istemek için seni çağırdım.»

«Niçin?»

Amiral Worth gülümsedi. Daha doğrusu Sullivan'ın gülümseme diye aldığı bir hareket oldu yüzünde. «Sorulara cevap veremem; bunu şimdiye dek öğrenmiş olman gerekirdi. Bunlar aramızda kalacak, biliyorsun. Gizlilik yasaları ve bütün...»

«Bunları geldiğimde söyleseydiniz. Ben gidiyorum...»

«Bir iki dakika daha kal,» diye önerdi Worth. «Bakıyorum değişmemişsin. Şimdi Harper Tankerleri'ndesin, değil mi?»

«Hani her şeyi bilmek işinizdi sizin?» Sullivan öfkelenmeye başlıyordu ama yüzünde hiçbir anlam yoktu. «Bana tek bir sağlam gerekçe gösterirseniz bu işin ardını bırakmayı düşünebilirim. Düşünebilirim dedim.»

«Söylentiği biz de duyduk gemi kaçırma ve sabotaj hakkında. Bu, Arap dostlarımızın yapmayı düşündükleri başka bir şeyi gizlemek için kullandıkları bir perdeydi. Akşam gazetesini al.»

«Neden bahsettiğinizi sorabilir miyim?»

«Gemi kaçırmadılar, yine uçak kaçırdılar. Amsterdam'dan Paris'e gitmekte olan 401 sefer numaralı KLM uçağını kaçırdılar. Herifler uçağa Schipol'da binmişler. Bu işin bir özelliği var. Uçakta, birisi Genel Müdür olmak üzere üç Royal-Dutch Shell Şirketinin adamı bulunuyor.»

«Bu, işe özellik mi veriyor?»

«Bence evet. Telsizle istekte bulundular bile. Royal-Dutch şunu yapmalı, bunu yapmamalı, yoksa müdürlerin işi bitiktir gibisinden bir saçmalık.» Worth soğuk bakışlarını Sullivan'a dikti. «Anlayacağın, peşinde olduğun söylenti bir kamuflajdı. Uçak kaçıracaklarını kamufle ediyorlardı. Bu aslında yine Arapların bir güç gösterisi...»

«Yine mi sessiz sedasız kabulleneceğiz?»

«Kabullenmek artık bir alışkanlık oldu.» Worth, kaptan köprüsündeki kumandan pozunda küfürlere başladı. «Bizi hayalarından yakalamış, sıkıyorlar ve bundan da hoşlanıyorlar. Elimizden bir şey gelmiyor. Bildiğim kadarıyla İngiliz Hükümeti Arapların Batı üzerinde egemenlik kurmasına ses çıkarmıyor.» Sullivan ayağa kalkarken Worth sordu, «Sana güvenebilir miyiz?»

«Son karşılaştığımızda güvenemiyordunuz. Düşünmem gerek. Özür dilerim, ama söylemiştim, uçaktan şimdi indim...»

Sullivan kulüpten çıktığında burnundan soluyordu. Worth'le buluşmadan önce işin ucunu bırakmayı kararlaştırmıştı. Yalnızca Harper'i, Cenova'daki **Chieftain**'in güvenlik önlemlerini arttırması konusunda uyaracaktı. Oysa işin ucunu şimdi bırakırsa, Worth'ün o garip isteğini kabul etmiş gibi olacaktı. Victor Harper'i görmeye gittiğinde öfkesi geçmemişti daha.

Amiral Worth'ün İngiliz hükümetinin davranışı hakkındaki düşünceleri pek doğru sayılmazdı, özellikle en yüksek kademeler açısından. Geçen Eylül ayında Başbakanlıkta beklenmedik bir değişiklik olmuş ve Başbakan, sağlık nedenleriyle istifa etmişti.

İkinci Dünya Savaşında Generalliğe yükselmiş olan yeni Başbakan, göreve başlar başlamaz, İngiliz basınında yer almayan bir karar almıştı. İskoçya'nın batı kıyısının büyük bir bölümü, yasak askeri bölge ilân edilmişti. Yerel halk arasında yeni bir topçu talim yeri düzenlendiği söylentisi yaygındı. İşin acayip yanı, kıyı açıklarındaki bir adada oturan çiftçiler, top mermilerinden çıkması gereken sesleri duymuyorlardı. Bunun yerine sık sık paraşütle atlama talimleri yapıldığını görüyorlardı. Bazı atlamalar da helikopterden yapılıyordu.

Basında yer almayan diğer bir olay da, Başbakanın Kurmaybaşkanı General Lance Villiers'le yaptığı gizli görüşmeydi. Otuz yıldır gelmiş geçmiş en acımasız ve yetenekli Kurmaybaşkanı olduğu söylenen Villiers'in tek gözü vardı, diğerini 1952 de Kore'de kaybetmişti. Kara bir göz bantı takıyor ve dimdik yürüyordu. Birleşik Krallık'taki en zeki adamlardan biriydi. Meslek yaşamının büyük bir bölümünü hava indirme birliklerinde geçirmişti.

Sullivan, saat beşte Harper'la bürosunda buluştu ve sokaklara karlar yığılırken mum ışığında konuştular. Harper Tankerleri'nin, saçları dökülmekte olan elli yaşındaki enerjik, yerinde duramayan Yönetim Kurulu Başkanı, ertesi gün İtalya'ya uçarak **Chieftain**'in güvenlik önlemlerini düzenlemeye derhal karar verdi.

Sullivan, bir ara, «Düşündükleri tanker **Chieftain** olmayabilir,» dedi.

«Bunu da nereden çıkardın?» diye sordu Harper.

«Winter -eğer Hahnemann'ın bürosuna gelen adam Winter ise- **Chieftain**'in çizimleriyle aşırı derecede ilgilendiğini herkese belli etti. Kanımca Winter çok kurnaz bir adam. Bu kanıyı nasıl

edindiğimi bilmiyorum.»

«Nasıl edindin?»

«Bir kez, bu adam bir çeşit haydut -serüvenci demek belki daha iyi olur- ama hakkında bir dosya yok. Buraya gelmeden önce Scotland Yard'da bir arkadaşına telefon ettim -adamın adını bile duymamış. Tanrı aşkına, olur mu böyle şey- hiçbir yerde dosyası yok. Sicilini bu kadar temiz tutabilmek için bir adamın çok zeki olması gerekir.»

Yine de Harper'in Cenova'ya gitmesine karar verildi. Harper yokken, Sullivan birşey bulduğu takdirde, Harper'in sekreteri Vivian Herries'den ek ödenek olarak bir çek alabileceği de karara bağlandı. Uzun bir günün sonunda Sullivan evine gitti.

Amiral Worth'ün işin ucunu bırakması önerisini kabul etmiş görünmek istemediğinden olacak, ertesi gün Sullivan yine çalışmaya başladı. İyi bir uykudan sonra dinlenmiş olarak, aklına gelen her yere başvurdu. Bir yerde, birisinin Winter hakkında bir şeyler bilmesi gerekirdi.

İlk olarak Özel Bölüm'le ilişki kurmaya çalıştı. İlişki kurduğu adam daha sonra telefon etti. «Sorduğunuz kişiyi, Winter'i hiç duymadık. Üzgünüz...» Tekrar Scotland Yard'a gitti ve oradaki arkadaşı, Başkomiser Pemberton, Sullivan'ın sorusunun merakını uyandırdığını söyledi. «Bunun üzerine tekrar araştırma yaptım. Bilinen biri değil. Tam bir çıkmazla karşılaştım...»

Çileden çıkan Sullivan ağını genişletti, ülke dışına telefon etmeye başladı. Washington'da FBI'a ettiği telefon bir saat içinde cevaplandırıldı. «Amerika'da adamı bilen yok. Yaptıkları işleri düşünerek, istihbarat örgütlerinden biriyle görüştüm. Winter adlı bir adam hakkında hiçbir bilgileri yok. Enterpol'e başvurduğunuz mu?» Evet, Sullivan Enterpol'e başvurmuştu. Güney Afrika polis örgütünden iyi arkadaşı Peter van der Byll'i aradı. Olumsuz yanıt aldı. Akşama doğru, Bordeaux'ya gitmeden önce Lloyds of London'a uğradığında göremediği tek kişi ile görüşmeye gitti.

«Sanırım ki Harper Tankerleri ile ilgili bu işi kıvıramayacağım,» dedi MacGillivray'e. «Her yerde karşıma aşılmaz duvarlar çıkıyor. Sinirime dokunmaya başladı.»

Jock MacGillivray, perde arkasından Lloyds'un genel yönetimini yürüten adamdı. Ne iş yaptığı sorulduğunda, «İşlerin yürümesine yardım ediyorum,» derdi. «Belki de işler benim yaşamama yardım ediyor, bilemiyorum.» Döner koltuğunda arkasına yaslandı ve Sullivan'a bir sigara fırlattı. «Anlat bakalım, derdin nedir?»

«Yılın başında buraya geldiğimde seni bulamadım. Derdime gelince, dert olacak birşey yok ki her yere başvurdum ve eli boş döndüm.»

Kırk yaşında, çilli MacGillivray gülümsedi. «Benimle konuşmadın. Bütün bilgilerin kaynağı olan benimle.»

«Son altı-sekiz hafta içinde Harper Tankerleriyle ilgili olarak duyduğun en küçük söylentiye bile bilmem gerek, ne kadar önemsiz olursa olsun.»

«Söylenti yok...»

«Gördün mü? Hep böyle işte...»

«Söylenti yok...» MacGillivray güncesini inceliyordu. «Yalnız geçen Cuma gelen bir herif var. Bir

Amerikan gazetesi için, petrol bunalımı ile ilgili bir yazı dizisi hazırlıyordu. Anlaşılan, iki ay önce de gelmiş, hazırladığı dizi için. Harper'in gemilerinden **Chieftain** hakkında sorular sormuş gemi Cenova'da, havuzda. Gidip bir göz atacağını söylemiş.»

«Adam bu muydu?» Sullivan, Winter'in, Hahnemann'ın merdivenlerinde çekilmiş fotoğrafını MacGillivray'ın önüne koydu. MacGillivray, pek emin olmaksızın resme baktı.

«Bıyiksız nasıl olur bu adam acaba?»

«Böyle...» Sullivan, bir gece önce, beyaz boyayla Winter'in bıyığını silerek çizdiği profilden alınmış bir resim gösterdi. «Bu kez melon şapkası olduğunu sanmıyorum...»

«Yoktu,» dedi MacGillivray. «Tvid birşey giymişti. Adam bu. Peki, kim bu adam?»

«Bay X. Harper gemilerinden söz etti mi?»

«Evet. **Challenger**'den. **Chieftain**'in tam eşi midir - yoksa aralarında değişiklikler var mıdır diye sordu. Gemilerin ikiz olduğunu söyledim. Bildiğim kadarıyla ikizdir bu gemiler. Aslına bakarsan bu gemi hakkında bir sürü şey sordu.»

«Bu bir sürü şey nedir?..»

«Kaç mürettebat olduğunu, telsizcinin bir mi iki mi olduğunu. Kaptanın nasıl bir adam olduğunu. Mackay'ı iyi tanırım, bu nedenle hakkında bildiğim her şeyi söyledim. Bunların çoğunu biliyor da daha emin olmak için soruyor gibi geldi bana. Gemi Alaska-San Francisco arasında mekik dokuyor.»

«Bu da tarihe geçecek bir olay - bir Amerikan limanından diğerine petrol taşıyan bir İngiliz tankeri...»

«Yalnızca Amerikan gemilerinin bir Amerikan limanından diğerine yük taşıyabileceğini öngören 1920 tarihli Jones yasasını yürürlükten kaldırdılar. Batı Sahili'nde büyük bir tanker sıkıntısı çekildiğini gördüler. Peki, bu Bay X'le alıp veremediğin ne **var**?»

«Belki de her şey.» Sullivan ayağa kalktı ve Winter'in resimlerini masadan aldı. «Bir saat içinde yapmam gereken tonla iş var, para çekmek, hava yollarına başvurmak .»

«Tatile mi gidiyorsun?»

«Evet. Alaska'ya »

Tam bu sıralarda, Şeyh Cemal Tevfik, terörist liderlerle Suriye çölünde ikinci bir gizli toplantı yaptı. Yine üç otomobilden oluşan bir kortejle geldi. En arkadaki arabada, şoförün yanında oturuyordu. Öndeki iki araba da kendisinininki gibi kara Mercedes'di ve ön koltuklarda, şoför yanında birer adam oturuyordu. Terörist liderler, bu önlemin niçin alındığını anladıklarını sanıyorlardı: Tevfik'e bomba atmak için pusu kuracak birinin, Tevfik'in hangi arabada olduğunu bilmemesi gerekirdi. Tevfik'in kortejle gelmesinin nedeni ise çok daha kötüydü

Tevfik bu adamlarla iş görmekten nefret ediyor, ama bu adamlardan korkuyor ve onları şimdilik yanına almak istiyordu. Birgün bu adamlardan kurtulması gerekebilirdi. O gün geldiğinde, üç arabadan oluşan kortej başka yolcular taşıyacaktı - terörist liderleri ortadan kaldıracak otomatik

silahlı adamlar. O zamana kadar, kortejde gelmesine alışmaları iyi olurdu.

Bir an önce gitmek istediğinden, olacakları birkaç sözcükle anlattı. Onlara daha önce de söylediği gibi plan, Batı'yı şaşkına çevirecek bir rezalet yaratmak, basın, radyo ve televizyon istasyonları aracılığıyla Araplara öfkelerini püskürmelerini sağlamaktı. Bunun yaratacağı atmosferden yararlanarak Tefik, petrol üreten bütün Arap ülkelerine, petrol satımını durdurmaları için baskı yapacaktı. O zaman, Batı daha şaşkınlığını üstünden atamadan, İsrail'e son kez saldıracaktı. Her şey, İngiliz petrol tankerini ele geçirdikten sonra yapılacaklara bağlıydı.

«Sonuçta yapılacaklardan hiçbir haberi olmayan Winter, tankerin ele geçirilebilmesi için gerekli olan adam,» diye anlattı Tefik. «Winter LeCat'den daha usta bir planlayıcı.. Ayrıca, İngiliz olduğu için İngiliz mürettebatı yola getirmesini de bilir. Daha sonra operasyondan el çektireceğiz. Son aşama LeCat'in yönetiminde olacak.»

«Sonra ne olacak?» diye sordu sağında oturan ciddi yüzlü adam.

«LeCat ile Amerikan yetkilileri arasındaki görüşmelerde bir kopukluk ortaya çıkacak. Ölümcül bir anlaşmazlık olacak - Amerikan deniz piyadelerinin gemiyi basmaya kalkıştıkları bildirilecek.»

«Sonra?»

Tefik ayağa kalkarak gitmeye hazırlandı. «Tarihte benzerleri çok görüldü. Çoğunluğun, Filistin'e dönmek isteyen kardeşlerimizin uğruna birkaç kişinin ölmesi gerekir. Rehinelerin, yani İngiliz mürettebatın, hepsi öldürülecek.»

İKİNCİ KİTAP

TANKERİN
KAÇIRILMASI

YEDİNCİ BÖLÜM

Avrupa'da olduğu gibi Amerika'da da enerji bunalımı bir savaş niteliğine bürünmüştü. Bu savaşta her çeşit petrol ürünü düşmanın yoketmeye çalıştığı bir cephanelik gibiydi. Bütün kıtada elektrikler kesilmeye başlamıştı. Teksas'ın petrolü, daha sıkışık durumda olan Kuzeydoğu'ya gönderildiğinden, ev ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli petrol bile bulunamıyordu. Venezüella'nın Lake Maracaibo bölgesindeki petrol alanlarının sabotaja uğramasından sonra zaten kötü olan durum bir felâkete dönmüştü.

Sabotajcıların kim olduklarından kimse emin değildi. Maracaibo'ya patlayıcı maddeyi yerleştiren, sonra da ateşleyenler kimdi? Valdez'de yapılmakta olan Alaska Kuzey Yamacı boru hattının bir bölümünü havaya uçuranlar kimdi? Delaware ve Teksas - İngiltere, Almanya ve İtalya'daki ana rafinerileri kimler havaya uçurmuştu? En çok Arap teröristlerden kuşulanılıyordu. Her gün biraz daha azalan ve şimdiden varili elli dolardan satılan ürünlerinin değerinin daha da artmasını isteyen Arap şeyhleri tarafından yönetilen teröristler.

Amerika'da ise FBI, Weathermen gibi yeniden canlanan karşıt grupların, sabotajların arkasında olduğu savından hareket ediyordu. Yeraltı basınınca bildiriler dağıtılıyordu. «Kapitalist Dev-i, Dize Getirin! Petrolü Yakın!» Fazladan iki galon benzin bulup da evlerine varmayı isteyen araba sahiplerince benimsenen bir slogan değildi bu. Kim neden olursa olsun, durum korkunç bir hal almıştı. Avrupa -ve de Amerika- dize gelmek üzereydiler.

Maracaibo kuyularının bombalanması, yalnızca çarkın dönmesi için Amerika'nın dış kaynaklardan yüzde on daha çok petrol almasını gerektirmişti. Bu yüzde on, Arap kaynakları dışında kimseden sağlanamazdı. Şeyh Cemal Tevfik bunu çok iyi biliyordu.

Petrol altından daha değerli oldu. Altından daha iyi korunuyordu. Ana yollarda tankerler sürekli olarak Mafya tarafından soyuluyordu. Buna karşılık Washington, İkinci Dünya Savaşındaki Müttefik sevkiyat konvoylarına benzer bir konvoy sistemi kurdu. Büyük benzin ve petrol tankerlerinin, ön ve arka araçlarda silahlı koruyucular olduğu halde geceleyin yol aldığını görmek olağandı. Petrol taşıyan yük trenlerinin tepesinde makinalı tüfekli adamlar oturuyor ve tren ıssız bir yerde durduğunda derhal ışıldaklarla çevreyi taramaya başlıyorlardı. Bunlara benzer önlemlerin alındığı Avrupa gibi Amerika da kuşatma koşullarında yaşamaya başlıyordu.

Rafineriler ve boru hatları, bombacılara karşı gece gündüz korunan stratejik noktalar durumuna geldi. Buldozerler aracıyla boru hatlarının etrafına yollar yapılarak silahlı adamların ciplerle sürekli devriye gezmesi sağlandı. Yine de, kış şiddetlendikçe ve kar fırtınaları Orta Batı, hatta Kuzey Florida gibi Güney kesimlere doğru ilerledikçe, Amerika yavaş yavaş bir durma noktasına yaklaşıyordu. A.B.D. Meteoroloji Müdürlüğü raporları, «Kuzeydoğuda beklenmedik ısı düşmeleri» olduğunu bildiriyordu.

Sibirya'dakine benzer hava koşullarının süreceği varsayımıyla, yakıt gereksinimleri ile yakıt

sağlanımı arasındaki boşluğu ayrıntılı olarak gösteren bilgiler, Beyaz Saray'daki kilitli bir dosyada saklanıyordu. Araplar petrol kesintisini yüzde 50 de tuttukları takdirde, ulusun büyük zorluklarla ilkbaharı getireceği hesaplanmıştı. Tekrar bir kesinti yaptıkları takdirde Amerika Birleşik Devletleri ve Avrupa'nın geleceği tek bir sözcükle tanımlanabilirdi. Felâket.

Altı bin mil ötede, Orta Doğuda, terörist ekipler Şeyh Cemal Tefvîk'den emir bekliyorlardı. Zamanı geldiğinde, birtakım diğer şeyhler petrolü son damlasına kadar kesmedikleri takdirde, petrol kuyularını havaya uçurmak emrini.

Winter, BA 850 sefer numaralı uçakla Alaska, Anchorage'a vardığında kar yağıyordu. Londra'yı saat öğleden sonra 12.45 de terkedip Anchorage'a öğleden önce 11.45 de vardığı halde aradaki saat farkından dolayı günlerden hâlâ 15 Ocak Çarşambaydı. Londra'da ise aynı günün akşamı saat 8.45 di ve Sullivan Battersea'daki dairesine dönmüştü. Akşamın bir bölümünü eşyalarını hazırlamakla geçirdi. Ertesi gün Anchorage'a uçmaya hazırды.

Anchorage Uluslararası Havaalanında, Winter, Robert Forrest adına olan pasaportunu uzattı. Mesleği jeolog olarak görünüyordu, ama görevli memur Winter'in rahat bir şekilde uzattığı sahte belgeye bakmadan bile adamın Kuzey Yamaç petroleri ile ilgili bir işte çalıştığını anlamıştı.

Çok belirli bir ipucu vardı: Winter'in kuzu derisi ceketinin cebinde katlanmış olarak duran İngiliz Petrolleri aylık dergisi. Yolcu ayrıca omuzundan askıyla tutturulmuş bir aygıt da taşıyordu. Bu, patlayıcı maddeler ateşlendikten sonra ortaya çıkan sismik şokları saptayan, jeologların kullandığı bir aygıttı.

Görevli gülümseyerek «Kuzey Yamaç'a mı?» dedi. «Şu orospu çocuğu Arapları yola getirmek için sizlere güveniyoruz.»

«Onları yola getirmek için başka şeyler de gerekli» dedi Winter. «Dışarıda taksi bulabilir miyim?»

«Gümrükten geçer geçmez koşmaya başlarsanız, bulursunuz. Bugünlerde çok az taksi var, dolmuş yapmanız gerekli...»

Winter aynı hız ve neşeli hava içinde gümrükten geçti. Bavulunu kontrol bile etmediler. Sanki onu gerektiğinden bir saniye bile fazla tutmak istemiyorlardı. LeCat ve diğer iki kişiyle taksiyi paylaştı. LeCat Winter'i daha önceden tanıdığını hiç belli etmedi. Diğer iki Fransız başka bir taksiyle arkalarından geliyorlardı.

Westward tipik bir Amerikan oteliydi. Dikine duran bir ayakkabı kutusunu andırıyordu ve teras katta bir lokantası vardı. Dışarda hava nerdeyse kapkaranlık olduğu halde lobideki ışıkların ancak yarısı yanıyordu. Kentin üstünü bulutlar kaplamıştı ve sulu çamur insanların bileklerine çıkıyordu. Bir gün gelecek petrol insanların dizlerine çıkacaktı burada, ama şimdilik lobi bile soğuktu. Hükümetin koyduğu kurallara uyan müdür termostatin ısısını alçak tutuyordu.

Winter odasını Forrest adına ayırttı, altıncı kattaki odaya bavulunu bıraktı. Otelden çıktığında kiralık bir Chevrolet kaldırım kenarında kendisini bekliyordu. Direksiyonda, Winter'in iki ay önce San Francisco'da tanıştığı Amerikalı, Joseph Walgren oturuyordu. Arka koltukta ise Walgren'in başka bir otelden aldığı LeCat bulunuyordu.

«Beni Swan'ların evine götürün,» dedi Winter. «Zamanlama konusunu tekrar incelemek istiyorum...»

«Ben inceledim,» diye karşı koydu Walgren. «Cosgrove Manor'a gönderdiğim mektupta zamanlama konusunu sana açıkladım...»

«Swan'ların evine git,» diye yineledi Winter. «Kendim görmek istiyorum.»

En zoru, bir terslik çıkması en olası olanı operasyonun ilk aşamasıydı. Her geminin kilit adamı telsizcisidir. Ne kadar uzakta olursa olsun kıyı ile ilişkisi olan kişidir telsizci. **Challenger**'in telsizcisi Swan'ın kaçırılması gerekiyordu ki tanker San Francisco seferine çıkmadan Winter kendi adamı Kinnaird'i onun yerine koysun.

Walgren kent dışına doğru arabayı sürerken, «**Challenger** bu akşam saat altıda Nikisiki petrol tesislerine demir atacak,» dedi. «Şifreli mektupta bildirdiğim gibi, Kaptan Mackay geceyi sizin otelde, Westward'da geçirecek. Telsizci Swan'a gelince, arabayla evine gidecek ve geceyi orada geçirecek. Ertesi gün, saat üç buçukta evinden çıkıp arabayla havaalanına gidecek. Orada Mackay'la buluşacak - Mackay otelden havaalanına taksiyle gidecek. Oradan ikisi de, Mackay'ın bir arkadaşının kullandığı uçakla Cessna petrol tesislerine gidecekler.»

«Bu gündelik programdan hiç saptıkları olur mu?» diye sordu Winter.

«Bir aydır onları gözlüyorum.» Walgren silecekleri durdurdu. Kar dinmişti. «**Challenger** üç sefer yaptı, gitti geldi. Bu ikisinin programları demiryolu tarifesi gibi, hiç değişmiyor. Karada geçirecek zamanları o kadar az ki hep aynı şeyi yapıyorlar. Huy edinmişler artık. Kinnaird aşağı kentte Madison'da kalıyor. Bu kâğıtta onun telefon numarası ile Swan'ların telefon numarası var.» Walgren direksiyona daha sıkı yapıştı. «Bekleme devresinin bittiğine seviniyorum. Yarın Swan işini hallettik mi başladık demektir...» Winter'in yüzündeki anlamı görünce sustu. Bu İngiliz bir aysbergdi. Normal bir insan gibi birisiyle birlikte konyak içip oturan şu arkadaki Fransıza hiç benzemiyordu. Walgren kalın dudaklarını sıktı ve dikkatini arabaya verdi. Otuz bin için Winter'e bile dayanılırdı... Ana yolda, kuzeydoğuya doğru hızla giderlerken Matanuska Vadisi gri yoğun bulutlarla kaplanmıştı ve tepelerde kar vardı. Bu bulutlar da kar getirecek diye düşündü Walgren. Winter, «Hız sınırını aşıyorsun,» dedi buz gibi bir sesle. Walgren içinden küfürler savurarak hızı elli beşe düşürdü. Önünde trafik arabası olmadığını bilince hız sınırını aşmayan var mıydı? İnsanın içine sıkıntı veren, hep aynı düzenle inen bir yağmur başladı ve etraftaki manzara görünmez oldu. Walgren silecekleri çalıştırdı, direksiyona abandı. Arabanın içindeki sessizlikten nefret ederek bir saat kadar sürdü.

«Swan'ların evi görünüyor,» dedi Winter'a.

«Zamanlamanın nerdeyse on dakika dışına çıktın.»

«Bir iki defa hızı aştım, anladık. Swan her zaman elli beşle gidiyor. Kendisini havaalanından izlediğim her üç seferde elli beşi aşmadı.»

Winter ağzını açmadı ve sinirlendiğini belli etmedi. İngiliz, Amerikalı, Fransız olsun, dakik, dikkatli adam bulmak olanaksızdı. LeCat konusunda da aynıydı. Bu nedenle her şeyi kendisinin kontrol etmesi gerekiyordu.

Walgren ana yoldan bir yan yola saptı ve karla kaplı çam ağaçlarından oluşan bir korulukta

gitmeye başladı. Bir yere gelince, arabayı geldikleri yola bakacak şekilde çevirdi. Karla kaplı ağaçların arasından Swan'ların evi çok rahat görünüyordu. Ana yoldan üç dört yüz metre geride, önüne kadar yol giden, iki katlı tek başına duran bir evdi bu. Evin arkasında eski bir Alaska tipi ambar vardı ve önünde kırmızı bir Ford park edilmişti. Gri, karla kaplı manzarada bir tek ev daha görünüyordu.

Winter camı indirdi ve dürbünle eve bakarken, «Bu arabanın motoru donacak,» dedi.

«Bir güç kabloşuna bağlanmış,» diye yanıtladı Walgren. «Böylece kaportanın altındaki termopoloncör çalışır durumda oluyor. Kabloyu prize sokmayı unuttun mu da iki saat içinde motor yerine bir kalıp buz bulursun...»

Arabanın içi soğumaya başlamıştı. Benzin harcamamak için, park ettiklerinde motoru durdurmuştu Walgren. Swan'ların evindeki bacadan mavi bir duman çıkıyor ve döne döne göğe doğru yükseliyordu. Yağmur dinmişti ama kurşun rengi bulutlar Matanuska Vadisi üstünden gitmemişti.

«Swan'ların evinin ötesinde görülen ev, onun hakkında birşey biliyor musun?» diye sordu Winter.

«Thompson denilen birilerine ait, Swan'larla arkadaşlar.» Walgren bir sigara yaktı. «Bazı bazı, Charlie Swan eve geldiğinde iki çift birlikte oluyorlar. Son geldiğinde de birlikte oldular.»

«Birlikte gezmeye mi gidiyorlar?»

«Hayır. Birbirlerinin evine gidiyorlar. Swan'lar Thompson'lara gittiler. Charlie Swan gibi ancak on günde bir evine gelebilirsen kente inmezsin kuşkusuz. Komşularla buluşursun.»

Winter merakla, «Bütün bunları nasıl öğrendin?» diye sordu.

«Bir zamanlar özel detektiftim. Öğrenmenin yolları vardır. Yalnız anlamadığım birşey var: İşi yarın halledeceğimize göre buraya bugün neden geldik?»

«Deneme yapıyoruz.» Walgren'a, bunun bir prova olduğunu, anlatmanın anlamı yoktu. Cosgrove Manor'da, geminin kaçırılması için yapılan prova gibiydi bu da. Evi bir iki dakika daha inceledikten sonra Walgren'e «Kente dönelim,» dedi.

15 Ocak'da, öğleden sonra üçte, Anchorage karanlıktı. Walgren, Winter'i Westward Oteline yakın bir yerde indirdi. Winter bir pastanede geç bir öğle yemeği yedi. Olabildiği kadar az anımsanmak amacıyla otelin lokantasında ancak bir kez yemek yiyecekti. Çok şişman olan ve son günlerde sağlık haberlerini okuduğu için pek az yemek yiyen Walgren, LeCat'i de oteline bıraktı. Sonra Armand Bazin'le buluştu. Ve Kenai Yarımadasındaki Nikisiki petrol limanına giden uzun yola koyuldu.

Walgren, Bazin'i oteline bırakıp da Winter'ı tekrar Westward Otelinden aldığı anda, saat akşamın altısı olmuştu. İngiliz kent dışına, çam ağaçları arasında eski bir ambarın bulunduğu ıssız bir yere götürdü. Binanın önüne geldiklerinde Winter'e, «Herşey yolunda,» dedi. «Buraya kadar gelmene gerçekten neden yoktu...»

«Ben her şeyi kendi gözlerimle görmek isterim.»

Swan ile karısının bir hafta süreyle hapis edileceği ambarı Winter gözden geçirdi. Walgren'in dediği gibi her şey yolunda görünüyordu. Güvenlik açısından durum iyiydi; bütün pencere ve kapılara

yeni asma kilitler takılmıştı. Yemek pişirmek için bir primüs lambası, yeterli miktarda konserve yiyecek, süt ve meyva suları vardı. Swan'lar, içinde bulunacakları koşullara karşın, olduğunca rahat edebileceklerdi. Beş adet gaz sobası ve bir ay yetecek kadar yakıt da sağlanmıştı. Winter, Amerikalıya gazı çalıp çalmadığını veya karaborsadan satınalıp almadığını sormak zahmetine katlanmadı. Dönerlerken Walgren, «Tatmin oldun mu?» diye sordu.

«İşimizi görür. Beni çok çabuk otele götür Mackay nerdeyse gelecek. Hız limitini de aşma...»

Walgren, amma da çelişkili istekler diye içinden söylenerek, ana yola çıkmak üzere gaza bastı. Bu yere batasınca uzun gün daha sonra ermemiştir. Winter'i otele bıraktıktan sonra ta havaalanına kadar gidecek, Mackay ile telsizci Swan'ı **Challenger**'in demirli olduğu Nikisiki'den getirecek Cessna uçağını bekleyecek, sonra da Swan'ı Matanuska Vadisindeki evine dek izleyecekti.

«Bunların hepsi de gerekli mi?» diye mızızlanmıştı.

«Swan bu operasyonun kilit adamı. Başına bir iş gelmeden evine vardığına emin olmalıyız» demiştir Winter.

Winter, yakın bir yerde Walgren'in arabasından inerek otele dek yürüdü. Resepsiyon'da sık sık görülmemek için anahtarını cebine koymuştu. Dosdoğru asansöre bindi. Odasına girince saatine baktı ve şu anda herkesin nerede olduğunu kafasından geçirmeye başladı.

15 dakika sonra saat 7 de, Kaptan Mackay, Cessna uçağı ile havaalanına inecekti. Walgren orada bekliyor olacak ve Swan'ı evine dek izleyecekti. Duş almak üzere soyunurken, Winter düşünmeye devam etti. LeCat, on sokak ötedeki otelinde, büyük bir olasılıkla bir şişe konyağı iyi etmekle meşguldü. Ambarda hapis tutulduklarında Swan'lara bekçilik edecek olan Armand Bazin ile Pierre Goussin ise kendi otellerinde odalarına getirttikleri yemeğı yiyor ve bir yığın kağıtların üstüne eğilmiş numarası yapıyorlardı. Bu gece kimse otelinden çıkmayacaktı. Birinin buz tutmuş sokaklarda düşüp bacağını kırmasını Winter göze alamıyordu. Ve, aralarından yalnız Winter lokantada yemek yiyecekti. Duşu açtı. Gemi telsizcisinin yerine koyacakları adamları, Kinnaird'a gelince, o da Madison Oteline kapanmış olmalıydı.

Yirmi beş bin dolar. Her adamın kafasında, kendisini dünyanın sıkıntısı ve zorluklarından kurtaracak bir para miktarı vardır. «Shep» Kinnaird için bu miktar yirmi beş bin dolardı. Madison'daki odasının perdesini aralayarak dışarıya baktı. İçine güven doldu. Saat onda söndürülecek olan lambaların birazcık aydınlattığı, ıssız, karlarla kaplı bir cadde. İçinde oturan birinin oteli gözetleyeceği bir araba da yoktu çevrede.

Otuz yedi yaşında, iki kez boşanmış olan Kinnaird -karılarının ikisi de kumarına dayanamamıştı- Akdeniz'deki kaçakçılık günlerinde Winter'in **Pêcheur**'e aldığı telsizciydi. Ondan önce de Kinnaird, Basra körfezi - Batı Kıyısı arasında çalışan Marconi telsiz operatörleri birliğinde bulunuyordu. Şimdi ise yirmi beş bin dolar avucunun içme girmek üzereydi. Bu para, kendisine **Challenger**'in telsizcisi Swan'ın yerini almak için ödenecek bedeldi.

Bir milden daha yakınında, Westward Otelinde, **Challenger**'in elli beş yaşındaki kaptanı James Mackay geç bir akşam yemeğı yemek üzere otelin terasındaki lokantada oturuyordu. Kalın yapısından beklenmeyecek kadar çevik, kırmızı yanaklı bir adam olan Mackay, beş aydan bu yana Alaska-San

Francisco hattında çalışıyordu. Kendisine biraz tekdüze geliyordu bu iş: Nikisiki'nin San Francisco'ya uzaklığı ortalama 2.000 mildi ve onyedimillik bir hızla **Challenger**, San Francisco Körfezinin doğusundaki Oluem petrol limanına dört günde varıyordu.

Değerli Alaska petrolünü oniki saatte boşaltıyor ve yeniden Nikisiki'ye doğru yola koyuluyordu. Cook Inlet'de ek petrol yüklemek için bir buçuk günden biraz fazla bir süre gerekiyordu. Doklarda geçirilen süre kısaltılabilirdi, ama bu sularda sık sık tayfun olduğunu hesabeden Mackay, tankeri çok sıkı bir bakımdan geçirmek istiyordu. Bundan sonra yeniden güneye Oluem'a doğru yola çıkıyorlardı. Gidiş geliş bir sefer on gün sürüyordu böylece. Ve hiç durmadan mekik dokuyorlardı. Üstelik bu yalnız Cook Inlet'den çıkan petrol diye düşündü Mackay yemek listesini incelerken. Kuzey Yamaç'ı açtıklarında ne olacaktı acaba?

«Biftek, patates tava ve bir bardak bira,» dedi garsona. Mackay her zaman yemek listesini inceler ve sonra hep aynı yemeği ısmarlardı. Karısı on yıl önce ölmüştü ve Mackay alışkanlıkları olan bir adamdı. Geceyi geçirmek için her zaman aynı otele gelir ve gemisine dönmek üzere ertesi gün 4.15 de otelden ayrılırdı. Gemi geceyarısı California'ya doğru yola çıkardı. «Alışkanlıklarınızla yaşayın,» derdi Mackay gemi personeline, «Önemli hiçbir şeyi unutmazsınız o zaman.»

Yemeğini beklerken gözlerini nerdeyse boş olan lokantada gezdirdi. Dört masa ötede, bağa gözlüklü, uzun ince bir adam elindeki gazeteye dalmıştı. Yemeği geldiğinde Mackay çabucak yedi, bu da gemi alışkanlığıydı. Yemeğini bitirmeden hemen önce, bağa gözlüklü adamın lokantadan çıktığına dikkat etmedi.

Mackay asansörden çıkıp bara yöneldiğinde, Winter lobide bazı broşürleri karıştırıyordu. Walgren'in tanımladığı alışkanlık yine doğru çıkmıştı: Yemekten sonra, erkenden odasına çıkmadan, Mackay barda ikinci bir bira içerdi. Walgren tarafından Cosgrove Manor'a gönderilen fotoğrafına tıpatıp benziyordu Mackay.

Walgren'in kendisini göstermeden bu resmi nasıl çektiğini merak ederek, barın girişine doğru yürüdü ve bağa gözlüklerini çıkartarak cebine koydu. Mackay sırtı ona dönük oturmuş, bir dergi okuyordu. Tezgâhın arkasında duran barmen Winter'e baktı. O da fikrini değiştirmiş gibi yaparak telefon kabinine doğru yürüdü.

Walgren'in verdiği numarayı çevirerek, Bazin'in otelinin cevap vermesini bekledi. Bu gece yapacağı son şeydi bu. Bazin telefonu açarak, sakıngan bir sesle hazır olduğunu bildirdi. Bu şu anlama geliyordu. Öğleden sonra Walgren'in kendisini götürdüğü Nikisiki petrol limanı hakkında bilgi edinmiş ve Walgren'in kendisine verdiği ve ilerde kullanacak olduğu şeyi almıştı - bir yangın bombasıydı bu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

16 Ocak salı günü, saat 3.00 de, Winter Swan'ların evine giden yola döndü ve karanlıkta eve doğru ağır ağır sürmeye bağıladı. Hiç telaş göstermiyor, Swan'ların arabanın gelişini görünce rahatsız olmamasını istiyordu. Arabanın lastikleri altında karlar gıcırdıyordu.

Yanında LeCat, arka koltukta ise Pierre Goussin oturuyordu. Eve varınca, park edilmiş araba Thompson'ların evinden görünmesin diye evin yan tarafında durdu. Farları evin önünde duran mavi bir Rambler'i aydınlattı. Elektrik kablosu prizdeydi. Walgren Winter'e, Swan'ın bir Rambler'i olduğunu söylemişti.

Winter hızla arabadan çıktı, ön kapıya doğru yürüdü. Sağ eli kuzu derisi ceketinin cebinde, Skorpion tabancayı kılıfından sıkıca tutmuştu. Beklenmedik şey başına geldi. Verandanın ışığı birden yandı ve saat 3.30 da gidecek olan Swan, Winter daha zile basmadan kapıyı açıverdi. Üstünde bir İngiliz Gannex yağmurluğu, elinde bir çanta vardı.

«Mr. Swan mısınız?» diye sordu Winter.

«Buyurun...»

«Telâşa kapılmazsanız kimsenin canı yanmaz.» Winter tabancayı Swan'ın göğsüne doğru tuttu. «Sadece telefonunuzu kullanmak istiyoruz, sonra da sizi bir odaya kilitleyeceğiz...» Hızlı hızlı konuşuyor, önünde duran zayıf, otuz yaşındaki adamı tartıyor, nasıl bir tepki göstereceğini anlamaya çalışıyor, tabanca ile uyarıda bulunurken bir yandan da telefon edeceğini söyleyerek güven vermek istiyordu.

«Nereye gidiyor?» diye bağırdı Swan.

LeCat birden fırlayarak evin içinde kaybolmuştu. Winter konuşmaya devam ediyor, adamın dikkatini çekmeye çalışıyordu. «İçeriye girip bakalım... Hayır! Telâş etmeyin - boş yere pis bir kaza olmasın...» Winter adamı izleyerek holü geçti ve L şeklinde bir salona girdi. Otuz yaşlarında, koyu renk saçlı bir kadın elini boğazına götürmüş, gözleri korkudan yuvalarından fırlamıştı. LeCat kadının bir kolunu arkasına bükmüş, elindeki bıçağı göğsüne tutmuştu. Swan onlara doğru gitmeye kalkışınca bıçağın ucunu kadının boğazına bastırdı, ama itmedi. «Uzak dur, yoksa kadını öldü bil,» dedi.

«Bıçağı boğazından çek kadının. Aferin...» Winter, Fransız'ı dövebilirdi hırsından. Avanak herif! Bir kan deryasına neden olabilirdi bu herif. Oturma odasında bir inanamazlık, bir şok havası esiyordu. Winter bunu önceden kestirmiş ve bu havadan yararlanmaya karar vermişti. LeCat'in falsosuna karşı ciddi ve ağırbaşlı bir tavır takındı. Elini Swan'ın omuzuna dayayarak bir iskemleye oturttu. Oturan bir adam daha az saldırgan olur, şiddet taşıyan bir davranışta bulunması olağan değildir. «Mrs. Swan'ın oturmasına izin ver,» dedi LeCat'a, «Ellerini de üzerinden çek...»

«Her an arkadaşlarımızın gelmesini bekliyoruz,» diye uyardı Swan. «Şu an ön kapıdan içeri giriyor olabilirler.»

«Bu nedenle mi dışarı çıkmak üzere giyinmişsin?» dedi Winter soğuk bir tavırla. «Gemine **Challenger**'a, dönmek üzere çıkıyordun; masal uydurmaktan vazgeç...» Swan'ın nasıl bir adam olduğunu anlamıştı artık. Kafası hızlı çalışan, kararlı biriydi ve eline ufacık bir fırsat geçse üstelerinden gelmeye çalışırdı. Şu anda bir şok geçiriyordu, yüzü sapsarıydı ve ellerini kucağında kavuşturmuş oturan karısından gözlerini ayıramıyordu.

«Bizden ne istiyorsunuz?» diye sordu. Mrs. Swan, yavaşça. Winter kadının kendini toparladığını anladı. Kocasından bile çabuk davranmış ve en can alıcı soruyu sormuştu. Bizden ne istiyorsunuz?

«Bir haftalığına kocanızın görevini istiyoruz.» Daha sakın bir hava yaratmak için Winter de İskandinav stili iskemlelerden birine oturdu. O sırada Goussin arka odalardan gelerek içeri girdi. «Arkada her şey yolunda mı? Güzel. Şimdi beni dinle Swan. Canlı veya ölü olman bizim için hiç farketmez. Yaşadığımız bu batasica dünyada karılarını dul bırakanlar hep kahramanlardır. Anchorage'da Westward Oteline telefon edip Kaptan Mackay'la konuşmasını istiyorum. Hastayım de ağır bir gribe yakalandığını söyle. Yerine, Palmer'da tatilini geçirmekte olan Marconi kurumundan bir telsizci bulduğunu söyle. Bir Amerikalıyla evli olan ablasında kalıyor. Yerine bulduğun adamın adı Kinnaird. **Challenger**'in San Francisco'ya yapacağı ilk seferde senin yerini alacak.»

«Biz ne olacağız?» diye sordu Swan. Yüzü hâlâ soluktu ama sesi titremiyordu.

«Buraya elli mil uzaklıkta bir yerde bir hafta kapalı tutulacaksınız. Bu süre sonunda **Challenger** San Francisco'ya varmış olacak. Ondan sonra serbest bırakılacaksınız.»

«Olmaz bu iş. Mackay kabul etmez...»

«Edecek,» diye sözünü kesti Winter. «Bir saat içinde gemisine dönmek için Westward'dan ayrılacak. Hasta olduğunu duyunca canı sıkılacak - yerine birisini bulduğunu söyleyince de ferahlayacak ve senin sözünle Kinnaird'ı kabul etmeye dünden razı olacak. Neler söyleyeceğini yinelememi ister misin?»

«Hayır.» Swan'ın ne yapıp ne edeceğini bilmez bir hali vardı. «Peki ya...» Karısına bir göz attı ve durdu. Karısının iskemlesinin arkasında duran LeCat'e baktı. Ya kabul etmezsem ne yaparsınız demek üzereyken, alacağı yanıtı karısının duymasını istemediğini düşünerek susmuştu.

«Julie - karım ne olacak?»

«Her an seninle birlikte olacak. Sana söz veriyorum...»

«Fark eder sanki...»

«Charlie...» Julie öne eğildi. Kavuşturduğu ellerinden kanı çekilmişti. «Dediğini yap.» Winter'a baktı. «Arkamda duran adam bizimle kalmayacak, değil mi?»

«Hayır,» dedi Winter. Yüzünde hiçbir anlam yoktu. «Bu denli duygusuz değilim...»

Swan patladı. «O halde karıma yiyecek gibi bakmamasını söyle.»

«Pencerenin yanında dur,» dedi Winter LeCat'e. Julie ile konuşurken tabancasını Swan'a doğru tutuyordu. «Kocanıza söyleyin Mrs. Swan: Herkesin iyiliği için Mackay'a olanları anlatmaya, onu uyarmaya çalışmasın...»

«Lütfen Charlie, dediklerini harfi harfine yap,» dedi Julie Swan. «Hatırım için,» diye ekledi.

Kocasına birşey olsun istemiyordu.

Swan telefona baktı. «Mackay beni sorguya çekecektir...»

«Hastasın,» diye yineledi Winter. «Onun için telefonda uzun konuşamayacaksın. Olageldiği kadar az sözcüklerle, Kinnaird'in iyi bir adam olduğuna, kendisini iyi tanıdığına, kâğıtlarının düzenli olduğuna -ki düzenli olduğunu görecek- Mackay'ı inandırman gerek...»

«Bu adam iyi bir telsizci midir?» diye sordu Swan üzgün bir tavırla. «Bir geminin geleceği telsizciye bağlı olabilir...»

«Tam anlamıyla yetenekli bir adamdır ve bir zamanlar Marconi kurumunda çalışmışlığı vardır,» diye yineledi Winter. «Kaptan gece yarısı sefere çıkacak; sana inanmaya dünden razı.» Winter'in önceden de düşündüğü gibi sorunlardan biri de Swan'ı bu işin içinden sıyrılacağına inandırmaktı. Uyarısını yineledi. «Mackay'ın durumu anlaması için bizlerin çakmayacağı bir lâf etmeyi aklından geçiriyorsan sana şu kadarını söyleyeyim: Telefonu ettikten sonra sen ve karın bir hafta elimizde olacaksınız.»

«Bu Kinnaird hangi gemilerde çalışmış? Bana soracaktır Kaptan...»

«Ellesmere - Luckman Denizyolları'nda,» dedi Winter hiç düşünmeden. «Üç yıl Maltese Cross adlı tankerde çalıştı. Ondan önce de iki yıl White Cross da. Birkaç yıl önce çalışmıştı o gemilerde ama sen sanki yeni çalışmışmış gibi söyle. Bunlar Basra Körfezi - Batı Sahili seferleri yaparlar.»

«Biliyorum,» Swan, Winter'in gözlerinin içine baktı. «Ne yapacak bu Kinnaird?»

«Charlie! Tanrı aşkına dediğini yapsana.» diye patladı Julie.

«Sormakta haklı,» diye yanıtladı Winter. «Bir adamı Amerika'ya sokmamız gerek. Amerikan polisince tanınan bir adamı. En güvenilir yol adamı gemi personeli diye gösterip gemiye bindirmek ve vardığı yerde gemiden inip gitmesini sağlamak. Asıl adı Kinnaird değil kuşkusuz...»

«Çok zor olacak...»

«Haydi, sallanma.» Winter saatine baktı. «Derhal Westward'a telefon et. Julie'nin hatırı için bu işi kotarmaya bak.»

Swan telefon ettiğinde evden içeri gireli beş dakika olmamıştı bile. Winter'in Swan'ı kandırması için yeterli bir süre, Swan'ın fazla düşünmesine meydan vermeyecek denli yetersiz bir süre. Winter telsizcinin şaşkınlığı geçmeden telefon etmesini istiyordu.

Swan, Mackay'la başarılı bir konuşma yaptı. Sanki grip olmuş gibi burnundan konuşmayı bile becerdi. Konuşma üç dakika sürmüştü. Swan telefonu kapattı ve Winter'a döndü. «Oltayı yuttu iğnesi, mesinasi, kurşunu, hepsini yuttu...»

«İzninizle...» Winter telefonu odanın öbür ucundaki büfeye taşıyarak Swan'a arkasını döndü ve bir numara çevirdi. «Ben Forrest. Telefon et. Derhal» Kapattı ve bir numara daha çevirdi. «Ben Forrest. Harekete geçin - her şey yolunda...»

Bu telefonların iyi zamanlanması bir ölüm kalım sorunuydu. İlk telefonu, Westward Oteli dışındaki genel telefon kabininde bekleyen Walgren'a etmişti. Şu anda Walgren, yangın bombası ile birlikte Nikisiki petrol limanında beklemekte olan Armand Bazin'le telefonda konuşuyor olmalıydı. Walgren

ondan sonra beş dakika bekleyecek ve Westward Oteline, Kaptan Mackay'a telefon edecekti. İkinci telefonu ise şimdiden Anchorage dışına çıkmış ve Nikisiki'ye yaklaşmış olan Kinnaird'a etmişti. Winter alıcıyı yerine koydu ve LeCat'in, Swan'ın yanında durduğunu ve tabancasını telsizcinin yüreğine doğru tuttuğunu gördü. Fransız akıllıca davranıyordu. Tabanca kocasına çevrilmiş olduğu sürece Julie Swan'ı izlemeye gerek yoktu.

«Karımı burada bırakın,» diye Winter'e yalvardı Swan. «Ben sizlerle gidecek olduktan sonra kimseye birşey söyleyecek değil karım...»

Winter başını salladı, «Bu olanaksız. Sana ne olduğunu düşünmek çok tedirgin eder onu.»

«Onunla gitmeyi yeğlerim.» Julie Swan ayağa kalkmıştı. Winter'in birlikte oldukları kısa sürede takdir etmeye başladığı cesur bir kadın. «Yanıma bazı şeyler alabilir miyim? Yüzüm için gerekli bazı...»

«İsa Babam!» LeCat korkunç öfkeliydi.

«Babanla hiçbir zaman görüşemeyeceksin,» dedi Winter. «Onunla birlikte git ve ne aldığını bak. Tırnak törpüsü almasın. Swan'ı da birlikte götür.» Ağzını açmamış olan Pierre Goussin'le yalnız kalıncaya kadar bekledi. Swan'larla birlikte kalacak olan Goussin'den de Bazin'den de hiç hoşlanmıyordu. Ama ne var ki, her ikisi de Cezayir yenilgisinden sonra Quebec'de yaşamışlardı ve iyi İngilizce biliyorlardı. LeCat'le aynı yaşta olan suratsız Fransız'a baktı. «Sana hatırlatayım; Dışarda duran Rambler'le Swan'ları ambara götüreceksiniz...»

«Bunları duydum...»

«Yine duyacaksın. Rambler'le gideceksiniz, çünkü Swan'ın havaalanına araba ile gitmiş olması gerektiğinden, meraklı bir komşu tarafından arabanın burada görülmesi komik olur. Bugünden sayarak tam bir hafta sonra onları ambarda kilitli bırakıp gideceksiniz. Kanada'ya uçacak ve polise telefon ederek, Swan'ların nerede olduğunu bildireceksiniz. Başlarına birşey gelecek olursa, sizi kendim gelip bulurum...»

«Başlarına ne gelebilir ki...» Goussin, Winter'in bakışlarından gözlerini kaçırdı ve bir an için İngiliz'in içine bir kuşku düştü. Bu sırada LeCat Swan'larla birlikte odaya döndü ve Winter, şimdi yapması gereken işe döndü.

«Bir telefon konuşması daha yapılacak,» dedi Julie Swan'a. «Bu kez sizin etmenizi istiyorum. Çok aceleniz var. Charlie size az önce, Mackay'ın gemiye kadın bindirmemek konusundaki kararından vazgeçtiğini söyledi. San Francisco'ya giderken siz de **Challenger**'la gideceksiniz. Evde bulunmayışınız böylece açıklanmış olur. Komşularınızdan, Thompsonlar'dan söz ediyorum...»

«Bu gece Madge'le, Mrs. Thompson'la yani, görüşecektik...»

«Şimdi telefon edecek ve bu gece görüşemeyeceğinizi söyleyeceksiniz.» Winter, LeCat'e baktı. «Swan'ı arabaya götür, şimdi geliyoruz.» Gitmelerini bekledi. «Mrs. Swan,» dedi yavaşça. «Kocanızın iyiliği için, dediklerimizi tam tamına yerine getirin.»

«Getireceğim...»

Parmağı titremeden numarayı çevirmesini gözledi. Bu Amerikalı korkusuz bir kadındı. Nedense kadınlar, insanın kanını donduracak durumlarda erkeklerden daha akılcı davranır ve yaşamak için tek çarenin işbirliğinde bulunmak olduğunu daha çabuk kavrarlardı.

Julie Swan telefon konuşmasını kusursuz bir biçimde yaptı. Kocasıyla birlikte tankerle yapacağı ilk yolculuktan söz ederken sesine bir heyecan katmayı bile becerdi. Winter'in anladığı kadarıyla Mrs. Thompson hiç kuşkuya kapılmadı. «İyi becerdin,» dedi kadına telefonu kapattığında. «Böyle davranmaya devam edersen her şey yoluna girer.»

«Acaba?» Kalın paltosunu giyerken omuzunun üstünden Winter'a baktı. «İngiliz'siniz değil mi? Yoksa sormamam mı gerekirdi?»

«Sormamanız gerekirdi.» Gitmeye hazırlanırken kadının omuzlarını kavradı ve dudaklarının büzüldüğünü gördü. «Kocanız aptalca birşey yapmazsa, her şey düzelecek. Bugün birisi gelip, hoşlanmadığınız adamın yerini alacak. Unutmayın, sizinle kalacak adamlar silahlı olacak.»

«Kocam, sizin deyiminizle aptalca birşey yapmayacak kadar beni düşünür.» Sesi titredi. «Elimde değil, korkuyorum...»

«Bir hafta sonra serbest kalacaksınız.»

«Sekizinci günün gelmesi için dua ediyorum.»

Aceleyle üstüne bir parka geçiren Kaptan James Mackay, içine birkaç parça eşya attığı çantasını taşıyarak Westward Otelinden çıktı ve karanlığa daldı. Saat öğleden sonra 3.20 idi. Arabasını park ettiği yere koşarak giderken, sokak lambaları sisten görünmüyordu.

Telsiz operatörü Swan telefon ederek hasta olduğunu yerine Kinnaird adlı birini bulduğunu bildirdikten beş dakika sonra telefon yine çalmıştı. Winter'in Swan'ların evinden yaptığı ilk telefon konuşmasının sonucu idi bu.

Walgren'in Amerikalı sesi, hat bozuk olduğundan, Mackay'ı duymadığından şikayet ediyordu ve çok acelesi olduğu da açıktı. Petrol limanında, **Challenger**'a çok yakın bir yerde yangın çıkmıştı. Telefondaki adam Mackay'a, «Buraya hemen gelmen iyi olur,» diyerek Kaptan'ın birşey sormasına fırsat bırakmadan kapattı.

Mackay'ın haberi yoktu ama Winter ona bir şok tedavisi uyguluyordu. Kafasını karmakarışık ediyor, Anchorage'dan derhal gitmesini sağlıyor ve şu anda limana doğru yola çıkmış olan yeni telsiz operatörü üzerinde kafa yormasına engel oluyordu.

Mackay arabasının yanına geldiğinde küfür etmeye başladı, «Batasıca herifler...» Kaportanın altındaki termopoloncöre soktuğu elektrik kablosu prizden çıkarılmış, yerde, çamurlu karın içinde yatıyordu. Kapıyı açıp arabaya girdi, direksiyona geçti ve marşa bastı. Yararı yoktu, hiçbir yararı yoktu. Radyatör ve karter donmuştu, akü boşalmıştı. Küfürlere yeniden başlayarak arabadan inip kapıyı kilitlerken bir arabanın kendisine doğru geldiğini gördü. Walgren durdu ve başını arabanın camından çıkararak sordu. «Çalışmıyor mu?»

«Birisi kabloyu prizden çekmiş.»

«Yaparlar,» dedi Walgren halden anlar bir tavırla. «İnsanlar birbirine yardım etmeli. Nereye gidiyorsun?»

«Havaalanına...»

«Kendini oraya varmış bil. Kemerlerinizi bağlayın - uçuşa geçiyoruz...?»

Mackay arka koltuğa yerleşti ve Walgren, elli beş milin çok üstünde bir hızla kentten çıktı. Mackay'ın kafasında tek bir düşünce vardı: bir an önce gemisine gitmek ve durumu öğrenmek. Gece yarısı denize açılması ve San Francisco'ya vaktinde varması gerekiyordu.

Walgren, İngiliz deniz kaptanı ile sohbet etmeye çalıştı, ama tek sözcükten oluşan yanıtlar alınca sustu. Walgren'in işine geliyordu susmak. Walgren'in çalışmaz duruma getirdiği arabanın yürümeyeceğini anlayınca, Winter'in kendi otomobiline almasını söylediği yolcuyla konuşmaya pek istekli değildi zaten. Swan'ın Mackay'a telefon ettiği andan sonra kaptanı kontrolü altında bulundurmak, Winter için çok önemliydi. Amacına da erişmişti. Mackay gemisini merak ediyor ve Alaska'dan gitmekten başka bir şey düşünmüyordu.

Armand Bazin'in yeni rafineriye yakın bir yerde patlattığı yangın bombasının çıkarttığı yangın, büyük, kara dumanlar çıkararak sürüyordu. Yakındaki bir telefon kabininden Walgren'le konuşur konuşmaz sabotaj planını uygulamıştı. Yetkililer şaşırmıştı ama bunu pek büyük bir sürpriz de saymamışlardı. Bu sıralarda Avrupa ve Amerika'nın her tarafında yapılagelen bombalama olaylarından biriydi bu da.

Denize açılmadan önceki saatlerde bir gemi kaptanı için en önemli şey yola vaktinde çıkmaktır. Geminin demirli olduğu yere çeyrek mil uzaklıkta bir yangın varsa, vaktinde yola çıkmak daha da önem kazanır. O kadar ki, kaptan personelden birinin yerini alan yeni adamla pek ilgilenmeye zaman bulamaz.

«Ben Kinnaird...»

Mackay hızla iskeleden geminin merdivenine doğru yürürken bir adam kendisine yaklaştı. Merdivene birkaç adımda varıncaya kadar, Mackay adamın kırkına yakın, ince yüzlü, ayağına çabuk, becerikli, temiz giyimli olduğuna dikkat etmişti. Merdivenin dibinde duran güverte tayfası, Mackay'ı Kinnaird'a göstermişti. Kinnaird parka ve Rus stili kürk kalpak giymişti ve elinde bir valiz taşıyordu.

«Gemiye bin,» dedi Mackay hızlı hızlı. «Üçüncü Kaptan Walsh'a başvurun. Birazdan görüşürüz...»

Çalışma kamerasında, İkinci Kaptan Sandy Bennett, durum hakkında kısaca bilgi verirken Mackay dinliyordu. «Yedi «saat içinde petrol depoları dolmuş olacak. Gece yarısı yola çıkabileceğimizi umuyor am...»

«Becerebilirsek daha önce yola çıkalım. Liman Başkanlığına haber versen iyi olur. Yangın yayılacak olursa bir iki depoyu doldurmadan gideriz...» Mackay iskele tarafındaki camdan dışarıya, bir borular ve dalgakıranlar labirentinden yükselen kapkara dumanın arasından görünen alevlere bakıyordu. Yanıldığını umuyordu ama görünüşe göre bütün liman alevler arasında yanıyordu. «Yangın nasıl başlamış?» diye sordu Mackay.

«Şimdiden birşey söylenemez, efendim. Swan'ın yerine bu kadar çabuk adam bulmak büyük şans.» Bennett durakladı. «Nasıl oldu da şansımız bu kadar yaver gitti efendim?»

«Adam Swan'ın tanıdığı. Az önce gemiye geldi. Marconi'de çalışıyor. İznini Anchorage'daki ablasının yanında geçiriyormuş...» Mackay sabırsızlanıyor, başka konulara geçmek istiyordu.

İkinci Kaptan Sandy Bennett yirmi sekiz yaşındaydı. Orta boylu, orta yapılı, bir adamdı. Saman sarısı kısa kesilmiş saçları, yine saman sarısı kalın kaşları altında bir çift kurnaz, ikircikli gri gözleri vardı. Herkesten ve her şeyden kuşkulanırdı. Mackay, bu sorup soruşturma huyunun biraz aşırı kaçtığını düşünürdü.

«Swan'ı gördünüz mü, efendim?» diye sordu Bennett. «Sizi bu Kinnaird'la o mu tanıştırdı?»

«Hayır, o tanıştırmadı.» Mackay perdeyi elinden bırakarak endişe verici görünümüne sırtını çevirdi. «Westward'deyken, Palmer yakınlarındaki evinden telefon etti. Seni rahatsız eden birşey mi oldu?»

«Hayır efendim, sayılmaz. Ne kadar yerinde bir raslantı, değil mi? Swan hastalanıyor ve Alaska gibi yerde yerini alacak biri bulunuyor. Yola çıkmadan önce kâğıtlarını kontrol edeceğim...»

Kaptan Mackay Alaska'da gemisine bindiğinde hâlâ 16 Ocak perşembe idi. Bir gün önce, Londra'nın Heathrow Havaalanında her şey yolunda gitmişti. Uçaklar programındaki saatlere uygun olarak inmiş kalkmışlardı. Bu güzel bir raslantıydı. İkinci Enerji Bunalımı sırasında uçuş programları yalnız propaganda amacıyla yapılıyordu. İniş kalkışların programla ilgisi olmuyordu. Normaldi bu. Sullivan'ın şansına da işler yine normale dönmüştü.

Salı ve perşembe günleri, Londra'dan Anchorage'a sefer yoktur. Bu nedenle 16 Ocak perşembe günü Sullivan Alaska'ya başka bir yoldan gitmek zorunda kaldı. Londra saatiyle sabah 9.30 da Heathrow'dan kalkan BE 742 sefer numaralı uçakla Kopenhag'a gitti. Öğleden sonra 3.30 da İskandinavya Hava Yollarına ait SK 989 sefer numaralı uçak Danimarka'nın başkentinden kalkacak ve Alaska saatiyle öğleden sonra 1.15 de Anchorage'a inecekti.

Demek ki Sullivan, Swan'ın kaçırılmasından nerdeyse iki saat önce Anchorage'a varacaktı. Hiç kuşku yok, derhal Kaptan Mackay'ı görmek üzere Westward'a gidecekti. Swan telefon ettiğinde, Mackay'ın yanında olacaktı. Sullivan'da bu yüzde yüz kuşkuları uyanacaktı. Ne yazık ki bu normal bir gündü.

Uçak yakıtı bulunamadığından SK 989 sefer numaralı uçak dokuz buçuk saat rötarla kalktı. Kinnaird, **Challenger**'in merdivenleri dibine geldiğinde Sullivan 30,000 metrede uçmaya devam ediyordu ve Anchorage'a varmasına daha yedi saat vardı.

«Başımıza gelenler. Ters bir günümüzdeyiz Bennett...»

Mackay, telsiz kamarasından aldığı mesajı ikinci kaptana uzattı ve elleri arkasında kavuşmuş, kaptan köprüsünde durarak karanlıktaki kırmızı alevlere baktı. Bennett Londra bürosundan gelen mesajı okudu.

16 Ocak'da Oluem'a gitmek üzere Challenger'a binecek Amerikalı gazeteci Betty Cordell'e

her türlü yardımı gösterin. Yazacağı makaleler bizim için çok değerli reklam olacaktır. Cordell, Kuzeybatı Havayolları uçağıyla Seattle'dan gelecek ve 18.10 da Anchorage'a varacaktır. Gemiye kendisi gelecektir. Harper.

«Bir kadın,» dedi Mackay, kaptan köprüsü önünde durduğu yerden.

«Sanırım ki öyle efendim,» diye yanıtladı Bennett. «Belki de Amerikalıların garip vaftiz törenleri vardır.»

«Dalga mı geçiyorsun?»

«Sadece bir gözlemde bulunuyorum, efendim.» dedi Bennett saygıyla. «Wrigley'e haber vereyim, bir kamara hazırlasın...»

«Gösterişe gerek yok» dedi Mackay. «Hepimiz gibi yaşamak ve bundan hoşnut olmak zorunda. Dünyadaki erkek gazetecilerin köküne kıran mı girmiş? Kahvaltısını yatağında etmek isterse, isteği yerine getirilmeyecek. Git de Wrigley'e söyle...»

Kaptan duygularını açıklamak için başka yollara başvurmadan, Bennett kaptan köşkünden ayrıldı. Bir kadının petrol tankerinde yolculuk yapması çok olağandışı sayılmazdı. Bazı şirketler zaman zaman personelin karılarının tankere binmesine izin verirlerdi. Ama dul olan Mackay buna hiç izin vermemişti. «Bir adam geceyi karısının koynunda evliliğin nimetlerinden yararlanarak geçirirse, ertesi gün tayfun çıktığında görev yapacak durumda olamaz,» derdi her zaman. Mesaj çok açık bir biçimde yazılmıştı; kendisine söyleyecek şey kalmamıştı. Harper, Tanrı cezası karıyı gemiye bindirmesini emrediyordu. Bennett kamarotu aramak üzere gittikten hemen sonra, üçüncü kaptan Brian Walsh kaptan köprüsüne gelmek şanssızlığına uğradı.

«Bu seferde gemimizde bir kadın bulunacak,» dedi Mackay üçüncü kaptana.

«Gerçek mi, efendim?»

Müzmin bekâr Walsh'ın tavrında gereğinden büyük bir heyecan seziliyordu. Mackay yavaşça döndü ve ilgisiz gözlerle Walsh'ı süzmeye koyuldu.

«Amerikalı bir gazeteci. Büyük bir olasılıkla, çarpık bacaklı, tahta göğüslü, dürbün gibi gözlükleri olan bir kadın.»

«Evet efendim.» Yirmi altı yaşında, çocuk görünümlü ama yakışıklı olan Walsh, kaptanın çizdiği gazeteci kadın tipini gözlerini kırıştırtarak dinledi. «Özel bir önlem alınacak mı efendim?»

«Önlem mi?» Kaptanın sesi bir ton yükseldi. «Ne demek istiyorsun sen?»

«Bazı yerlere girmesi önlenecek mi?» Babasının bir zamanlar, içinde kadın askerlerin de bulunduğu bir savaş gemisinde geçirdiği günler hakkında anlattıklarını anımsamaya başlamıştı. «Yemeklerini nerede yiyecek, efendim?»

«Bizimle birlikte salonda. Belki gemiyi kaçıtırır.» Mackay'ın sesinde bir umut belirtisi vardı. **Challenger**'ın saat 22.00 de, normal saatinden iki saat önce demir almasını emretmişti. «Londra

bürosu her türlü kolaylığın gösterilmesini istiyor,» diye ekledi Mackay. «Deniz üstünde yaşam diye saçma bir yazı yazıyordur herhalde.»

«Güverte personelini uyarayım mı? Konuşurken çok pis...»

«Hayır! Gemiye bir kadın bindi diye tayfalarımı temiz aile çocuklarına benzetemem. Gemiye olduğu gibi kabullenecek - pis küfürleriyle, her şeyiyle.» Kaptan köprüsündeki saate bir göz attı.

«Tabii, gemiyi kaçırmazsa...»

«İskele tarafındaki camdan bakarak, «Sanırım geldi.» dedi Walsh. «Ayrıca, efendim, izninizle, galiba bacakları çarpık değil...»

Alçak bulut kümelerinin altında kalabilmek için Winter, Cessna'yı Cook Inlet'in ancak birkaç yüz metre üstünde uçuruyordu. Karanlıktı. Kontrol tablosundaki saat gece 10.30 u gösteriyordu. Bu koşullar altında uçuş çok zordu. Winter'in yanında oturan LeCat, yana eğilmiş aşağıya bakıyordu. Çenesinin altındaki mikrofona, «İşte yangın,» dedi. Bulutlu bir geceydi ama aşağısı umduklarından daha aydınlıktı. Alaska'nın sona erdiği, Japonya ve Sibiryaya kıyılarına kadar uzanan Pasifik'in başladığı bölgenin üzerinde uçuyorlardı. Petrol kuyularından çıkan gazlar gecenin içinde ateşten toplar gibi yanıyorlar, devlerin ellerinde tuttuğu meşalelere benziyorlardı. Daha ötede de karanlığı yaran alevler görünüyordu. Bazin'in çok önce patlattığı bombanın çıkardığı yangın yayılıyor, Anchorage'lı itfaiyeciler yangını kontrol altına almaya çalışıyorlardı.

«İşte **Challenger**...»

Bu karanlıkta bile altlarında dev gibi duruyordu. 51,332 ton ağırlığında, 743 fit uzunluğunda, 102 fit genişliğinde bir gemi. Kaptan köprüsü kıça yakın, çelikten yapılma yüzer bir düzlük. 4,500 mil ötede, Cosgrove Manor'da talim ederken simgelenmiş olan kaptan köprüsü.

Winter biraz alçaldı ve ana kanaldan geçmekte olan tankerin seyir lambalarının tam üstünden geçecek şekilde uçağın burnunu çevirdi Seyir lambalarına ek olarak, tankerin güverte ışıkları da yanıyordu. Ayrıca, geminin önündeki puruva ışıldağına bağlanmış bir grup lamba da yanıyordu ve Winter'in ilgilendiği de geminin ön tarafıydı.

«Sol tarafta, öne doğru, değil mi?» diye sordu LeCat.

«Evet, iskele tarafında,» dedi Winter ve uçağı aşağıya doğru döndürdü. «İniş yerini görüyorsun - ortasında bir nokta olan beyaza boyalı çember...»

«Dinine yandığım, küçük bir hedef,» dedi LeCat şikâyetçi bir tavırla. «Gereği kadar büyük. Ayrıca sonraki uçuşta ortalık aydınlık olacak.» Winter öne doğru eğilerek Cessna'yı pikeye geçirdi. Bir bombardıman pilotu gibi tanker'in üzerine doğru giderken, baklava biçimindeki çelik düzlük sanki yerinden kıpırdamıyordu. «Ortasında gördüğün asma yol,» dedi Winter. «Unutma - çok önemlidir. Bizi iniş yerinden dosdoğru kaptan köprüsüne götürecekt...» LeCat konuşmaksızın iyice öne eğildi. Bir fotoğraf makinası gibi, gözleriyle bütün ayrıntıları taradı ve beynine kazıdı. Güvertede, pruvaya yakın bir yerde, birisi, ellerini ışıklara karşı gözlerine siper etmiş, uçağı bakıyordu. «İşte puruva direği ve üzerindeki çanaklık,» diye işaret etti Winter.

«Görüyorum...»

Sonradan saldıracağı bir kaleyi gözleyen, keşfe çıkmış bir asker gibi, 50,000 tonluk tankere bütün dikkatini vermişti LeCat. Winter uçağın burnunu yukarıya dikerek radar direğinden uzaklaştı ve gemi altlarından yok olurken uçağı sağa sola salladı. Motorun gürültüsü arasında hafif bir ses duydu - geminin düdüğü. Mackay, bazı konularda ilgisiz olan bu garip adam, ne kadar değişik olursa olsun, verilen selâmları yanıtlardı.

«Havadan nasıl görüldüğünü artık biliyoruz,» dedi Winter. «Bu provaydı. Bir dahaki sefere gerçek olacak...»

Cook inletin üzerinde geniş bir eğri çizerek Anchorage'a doğru yola koyuldu. Uçaktan indikten sonra havaalanındaki bir telefon kabinine giderek, San Francisco'da, yeniden açılmış olan Birleşik Arap Cumhuriyeti Konsolosluguna telefon ederek Mr. Talaal İsmail'le görüşmek istediğini bildirdi Adam telefonunu bekliyordu.

Winter'in mesajı çok basitti. Portakal sandığı teslim edildi.

Amerika Birleşik Devletlerindeki Seattle'a gitmek üzere 11.30 da. Kuzeybatı Havayolları uçağıyla Alaska'dan ayrıldılar. Ayrı oturan Walgren de aynı uçaktaydı. Seattle'dan dosdoğru San Francisco'ya gidecekti. Saat 11.45 de, Kopenhag'dan gelen ve çok rötarı olan SK 989 sefer numaralı İskandinav Havayolları uçağı Anchorage'a indi. Uçaktan inen ilk yolcu Sullivan'dı.

DOKUZUNCU BOLUM

50,000 tonluk **Challenger**, onyedı mil hızla karanlıkları yararken, ağır ağır sallanıyordu. Cook Inlet'den çıkmış, Pasifik Okyanusunda ilerliyor, uzaklardaki San Francisco'ya doğru yol alıyordu. Saat sabahın dördüydü ve makina dairesindeki görevliler, nöbetçi ve serdümen dışında, mürettebat uykudaydı.

Kıçtaki 60 fit yüksekliğindeki köprüden bakıldığında, koca gemi tek bir güverte gibi görünüyordu. Baştan kıça 743 fit uzunluğunda, 100 fit genişliğinde, büyük bir çelik düzlük. Beş katlı köprüden aşağıya bakıldığında, uçsuz bucaksız ana güverte, borulardan ve vanalardan oluşan bir labirente benziyordu.

Ana güvertenin ortasından geminin burnuna dek uzanan bir asmayol vardı. Ana güverte sular altında kaybolduğunda, adamların gidip gelmesine olanak sağlardı asma yol; ve bu mevsimde sık sık dalgalar güvertenin üzerinden aşardı. Köprüye yakın bir yerde, asma yolun iskele ve sancak taraflarında iki vinç bulunuyordu. Vinçlerden 500 fit geride, tepesinde çanaklık bulunan puruva direği yükseliyordu. Ana güverte bu üç dikey yapı dışında dümdüz uzanıyordu.

Kendi türünden birçok gemi gibi **Challenger**'da yüzen bir petrol deposu olarak yapılmıştı. Bu depo ise, bir sıra ortada ve iki sıra da başta ve kıçta olmak üzere onsekiz küçük depoya bölünmüştü. Yükün taşındığı yerin bölünmesi fırtınalı denizlerde denge ve güvenlik sağlıyordu. 50,000 ton petrol, eğer tek bir büyük bölmede taşınırsa, tek bir kocaman sıvı birimi olarak, sağa sola gidip geldiğinde gemiyi tehlikeye düşürebilirdi. Tek başına ağırlığı bile, yönetilemeyen bir tehlikeye dönüşürdü. 17 Ocak cuma sabahı, hava raporu, **Challenger** için sakın ve olaysız bir yolculuk öngörüyordu.

Betty Cordell ranzasında kıpırdadı, ışığı yaktı ve saatin altına geldiğini gördü. Bir saattir uykusu kaçmıştı. Gemideki ilk gecesi olduğu için uyuyamadığını düşündü. Ayrıca bu yolculuk ona heyecan veriyordu. İki gün önce eski arkadaşı Victor Harper'a telefon ettiğinde, gemilerinden birisiyle yolculuk yapmasına izin vereceğini hiç beklemiyordu. Ranzasında doğruldu, esnedi, gerindi ve uykulu uykulu ayağa kalktı. Bu saatte gemiyi gezmek ilginç olurdu. İlginç bir yazı başlığı bile düşündü: Gemi uyuyor İken.

Betty Cordell yirmi yedi yaşında, ince, açık renk saçlı bir kadındı. Saçları kısacıktı. Lavabonun üstündeki aynada kendisini eleştirici bir gözle incelerken, yüzünde bir sertlik ve dalgınlık okunuyordu. İlk tanıştıklarında insanların kendisine bozulduğunu biliyordu. Onu güzel ama soğuk bulurlardı. Bu tanımlamadan hoşlanıyordu: İnsanların onu bazı gruplar arasına sokmalarını alıkoyuyordu bu hali.

Çabucak giyindi: pantolon, kazak ve içi kürklü parka. Son anda dişlerini fırçalamaya karar verdi. Fotoğraf makinesini alarak kamaranın kapısını sessizce açtı. Gemi gıcırıyor, hafif sallanıyor, ıssız koridor yana yatar gibi oluyordu. Kapıyı kapadı ve sessizce koridoru geçti.

Üzerinde «Telsiz Odası» yazılı kapının altından ışık sızıyordu. Bu kadar erken bir saatte biraz garipti bu. Durdu ve kapalı kapının arkasından gelen Mors alfabesinin düzensiz tıkırtısını dinledi.

California gölündeki evlerinde babasının amatör telsizciliğe merak sardığı günlerden bu sesi tanırdı. Yürüdü. Bir sonraki kamaranın altından da ışık sızıyordu. Trabzana tutunarak merdiveni tırmandı ve tepede Bennett'le karşılaştı.

«Miss Cordell. Sizi bu saatte ayakta göreceğimi hiç ummazdım...»

«Bana Betty deyin lütfen...» Bennett'den hoşlanıyordu. Kendine güvenir tavırları çekici geliyordu. «Herkes uyurken gemiyi gezmenin ilginç olacağını düşündüm.» diye açıkladı. «Bir dergi için hazırladığım, Enerji bulanımı ile ilgili yazı serisini değişik bir açıdan ele almak istiyorum.» Gülümsedi. «Uyanık olan yalnız ben değilim zaten; telsizci de çalışıyor.»

«Çalışıyor mu?» Bennett kaşlarını çattı. «Bir yanlısınız olmalı...»

«Hayır!» Savaşçı ruhu açığa çıktı. «Kapısının altından ışık sızıyor.»

«Belki uykusu kaçmıştır. Gemiye alışık değil, yeni geldi.»

«Çalışıyor,» diye üsteledi Betty. «Mors alfabesinin takırtısını duydum.»

«Bu saatte mesaj gönderilmez...»

«Gönderiyor ama. Neyiniz var?»

Bennett yine kaşlarını çatmıştı. Kadının niye üstüne üstüne gittiğini anlayamıyormuş gibiydi. «Kaptan köprüsüne mi gidiyorsunuz?»

«İzin verirsiniz...»

«Gidebilirsiniz. Benim gönderdiğimi söyleyin. Birkaç dakika sonra ben de geleceğim. Walsh orada olacak, nöbet tutuyor.»

«Peki, siz niye bu saatte kalktınız, Mr. Bennet?»

«Uykum kaçtı.» Gülümsedi ve sessizce merdivenleri inerek koridora yürüdü. Kadının haklı olduğunu düşünüyordu. Sadece Kinnaird'ın kamarasının değil, telsiz odasının da altından ışık sızıyordu. İkinci kapının önünde durarak dinledi Tahtaların gıcirtısı ve makinaların uzaklardan gelen uğultusu dışında birşey duymadı. Kapıyı açtı.

Kinnaird yerinden sıçradı, iskemlesi üzerinde döndü ve boş bakışlarını ikinci kaptana dikti. Vericinin önünde açık duran bir el kitabı, bir defter ve yanında bir kalem vardı. «Bu saatte uyuyor olmalıydın Kinnaird.» dedi Bennett.

«Sizin nöbetiniz olduğunu bilmiyordum.»

«Ben de senin uyanık olduğunu bilmiyordum. Mesaj geldiğinde kamaradaki zil çalar.»

«Biliyorum. Ne yapmam gerektiğini ezberliyordum. Swan'ın görevlerini ne kadar çabuk öğrenirsem, hepimiz için o kadar iyi olur.»

«Swan'ın eski arkadaşı mısınız?» Bennett tahta bölmeye yaslanarak yeni adama baktı. Sigara tuttu ama Kinnaird kullanmadığını söyleyerek sigarayı geri çevirdi. Telsizcinin esneyerek verdiği yanıtı

bekledi.

«Swan'ı yıllardır tanırım. Gribi çabuk atlatır umarım. Grip başka hastalıklara yol açabilir...»

«Kinnaird, gönderdiğin mesaj neydi?»

Önceki önemsiz sorunun ardından birdenbire ve beklenmedik bir soru sordu Bennett ve adamın tepkisine baktı. Kinnaird şaşkın görünüyordu. «Mesaj filan göndermedim...»

«Miss Cordell'in gönderdiğini duyduğu mesajı soruyorum.» dedi Bennett sabırla. «Onun da uykusu kaçmış ve birkaç dakika evvel kamaranın önünden geçerken mesaj verdiğini duymuş.»

«Duyduğu şey bu olacak.» Kinnaird kalemi eline aldı ve masanın üzerinde düzensiz tıkırtılar yapmaya koyuldu. «Birşey düşünürken böyle yaparım ben. Bazıları müzik dinler, ben de kalem tıklatırım.»

«Mors tıkırtısına benzemiyor pek.»

«Farkını nereden bilecek ki?» Kinnaird el kitabını kapattı. «Yatağıma dönsem iyi olacak. Hava raporu çok iyi.»

«Ortalık cehenneme dönmeden önce hep iyidir hava.»

Victoria, Kanada, Anchorage saatinden iki saat ileri olduğundan, André Dupont, **Pêcheur**'ün kaptan köprüsüne elinde bir kâğıt sallayarak geldiğinde, saat sabahın sekiziydi. «**Challenger**'dan, yerlerini bildiren ilk mesaj geldi,» dedi trolün Fransız kaptanına.

Kaptan, önünde hazır duran haritada, yerlerini ve saati dikkatle işaretledi. **Challenger**, British Columbia kıyılarının 200 mil açığındaki belirli bir noktaya doğru ilerlerken, daha bir sürü mesaj alacaklardı. Gemi, o belirli noktaya vardığında, **Pêcheur** de orada olacaktı. Kesiştikleri nokta orası olacaktı.

Winter ile LeCat'i Seattle'a götüren Kuzeybatı Havayollarına ait uçak, yerel saatle sabah 4.25 de havaalanına indi. İkisi de yorgundu, bütün geceyi uykusuz geçirmişlerdi. Bu nedenle, Seattle'daki Greyhound otobüs terminaline taksiyle gittiler. Otobüs terminalinde onbeş dakika bekledikten sonra, kendileri ile havaalanına inen kişiler arasında hiçbir bağ kurulamayacağına güven getirerek, yine taksiye binip Seattle'ın en pahalı oteline, Washington Plaza'ya gittiler.

Birbirlerini tanıımıyormuş gibi kayıtlarını ayrı ayrı yaptırdılar ve günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçirdiler. Dışarıdaki bir pastanede bir şeyler atıştırdıktan sonra taksiye binerek tekrar otobüs terminaline gittiler. Orada yine onbeş dakika bekledikten sonra başka bir taksiye binerek tren istasyonuna yollandılar. Kanada'ya giden 5.20 trenine binerek gece saat onda Vancouver'a vardılar. Sürat motoru ile Victoria'ya götürmek üzere Dupont, kendilerini bekliyordu.

Pêcheur'e bindiklerinde Winter, telâşlı görünüyordu. Nerdeyse Geceyarısı olmuştu. Birkaç saat sonra 18 Ocak cumartesi olacaktı ve pazar sabahı eyleme geçeceklerdi. «Bu geminin geceyarısı denize açılmış olmasını istiyorum.» dedi LeCat'a. «Fransız tayfalarına kıçlarını kıpırdatmalarını söyle...»

«Olanaksız bu...»

«Olanaklı kılacaksın.»

İngilizin emrini kaptan köprüsüne ilettikten sonra LeCat, Winter'in küçük kamarasına döndü. «Kaptan, sırf senin hatırın için, belki yapabileceğini söylüyor. Liman başkanlığına haber verdi...»

«Silâhlar gemide mi?»

«Patlayıcıların bulunduğu cephanelikte.»

Winter, cephaneliği kontrol etmek üzere güverteye çıktı... Geminin sözde yaptığı deniz biyolojisi araştırma işleri, silah saklanması kolaylaştırıyordu. Bazı araştırmalar için patlayıcı madde kullanılması gerektiğinden, LeCat güverteye bir cephanelik yaptırmıştı. Güverteye çelik bir dolap konulup, parlak bir kırmızıya boyanmış ve her iki yüzüne «Patlayıcı Madde» yazılmıştı.

«Kilidi aç,» dedi Winter LeCat'a.

«Herşeyi mi gözden geçirmek istiyorsun?»

«Herşeyi. Aç bakalım...»

Akşam saatlerinde ortalığı sis basmıştı. Gemiciler güvertede karanlıkta çalışıyor, geceyarısı yola çıkmaya hazırlanıyorlardı. Merdivenin altında, siste silüet halinde görünen bir nöbetçi duruyordu. Winter elindeki feneri LeCat'in açtığı cephaneliğin içine tuttu. Nerede bulundukları göz önüne alınırsa, dolabın içindekiler çok masum ve olağan görünüyordu. Ta ki LeCat birkaç lokum dinamiti kaldırarak altındaki Skorpion tabancaları ortaya çıkarın caya kadar.

«Harf kalıplarını ve boya tabancasını unutmadın ya?» diye sordu Winter.

«Tabancaların altında duruyorlar,» dedi LeCat huzursuz bir biçimde. «Gümrükçüler burayı karıştırmaktan pek hoşlanmazlar...» Burayı karıştırmaktan hoşlanmamaları iyi bir raslantıydı. Karıştırıp da «ABDSK» harflerini, A.B.D. Sahil Koruma Sözcüklerini oluşturan harf kalıplarını görselerdi, neler olup bittiğini merak edeceklerdi.

«Dalış giysileri nerede?» diye sordu Winter.

LeCat her şeyi tek tek göstermek zorundaydı. El koydukları **Challenger**'ı terketme zamanı geldiğinde kullanacakları kaçış araçlarını bile. Baş kasarasının altındaki marangoz atölyesine giderken, Walgren'in pilot arkadaşı tarafından getirilen ve balık ambarlarından biri üzerine yapılan düzlükte duran S. 58 Sikorsky'nin de içine girdi Winter.

LeCat'i bekleterek yakıt ve yağ göstergelerini kontrol etti. Cumartesi sabahı şafakla birlikte, **Pêcheur** Pasifik'e iyice açıldıktan sonra helikoptere binecek ve bir deneme uçuşu yapacaktı. Yanına LeCat'i de alacaktı. Ayrıca, üç gün önce, Winter, Anchorage'a doğru yola çıkmadan yarım saat önce, Londra'dan Montreal'e gelen onüç kişilik terörist ekibi de yanlarında olacaktı. Bu adamların hepsi troldeydi şimdi. Victoria'ya vardıktan sonra ikişer üçer kişilik gruplar halinde trole sızmışlardı. Operasyonun bundan sonraki aşamasını, **Challenger**'ı nasıl ele geçireceklerini de denemeye karar vermişti Winter.

Helikopterden güverteye atlayarak aracı tekrar gözden geçirdi. Amerika Birleşik Devletleri Sahil Koruma helikopterleri gibi açık griye boyanmıştı. André Dupont, saklı harf kalıpları ve boya

tabancasını kullanarak gece, helikopterin üstüne gerekli yazıları yazacaktı. Sabah olduğunda **Pêcheur**'ün üstünde kusursuz bir Amerikan Sahil Koruma helikopteri bulunacaktı. Winter önde, LeCat arkada, sisler arasında baş kasarasının altındaki marangoz atölyesine yürüdüler.

LeCat ambar kapağını kaldırırken terler döküyor, her şeyi görmekte inat eden İngiliz'e içinden küfürler yağıdırıyordu. Terler döküyordu çünkü Winter'in kesinlikle bulmaması gereken tek şeyi atölyeye saklamıştı.

Merdivenden önce LeCat inerek, yerlere talaşlar saçılmış küçük bölmeye girdi. Havada talaş kokusu vardı. «Nasıl?» diye sordu LeCat, «Beğendin mi?» Winter dikkatle etrafına baktı. Bir Zodiac, takma motor takılan büyük bir şişme lastik bot, iplerle tahta bölmeye bağlanmıştı. Motor ise bir köşede ambalajı içinde duruyordu. İçerde birkaç tane büyük çanta vardı. LeCat herbirini teker teker açmak zorunda kaldı. İçlerinde onbeş dalış elbisesi, maskeler, tüpler ve regülatörler vardı. Diğer bir bölmeye dayalı duran, tahtasından yeni yapıldığı belli, büyük, kutuya benzer bir oturma yeri bulunuyordu. «Bu eskiden yoktu,» dedi Winter. «Ne işe yarıyor?»

«Kaptan marangoza bir oturma yeri yaptırmaya karar verdi» dedi LeCat. «Güvertede ayak altında dolaşmasın diye»

Soluğunu tutarak İngiliz'in göstereceği tepkiyi bekledi. «İyi fikir.» Şimdi de rahatlıktan terler döken Fransız'ın önünden merdivenleri çıktı. Kapağı yerine koyarken LeCat marangozun oturma yerine bir göz attı. Tam da, çelikten yapılmış, iki fit uzunluk, bir fit genişlikte, nerdeyse yüz kilo ağırlığında, branda örtüsünün üzerine dünyanın dört bucağındaki otellerin adları yapıştırılmış bir valizi, Jean Philippe Antoine'ın nükleer bombasını, gizleyecek boyutlardaydı bu oturma yeri.

Winter, **Pêcheur**'e bindikten az sonra Kinnaird'dan **Challenger**'in en son bulunduğu noktayı bildiren bir mesaj daha geldi. İngiliz tankerinin Alaska'dan güneye doğru ilerleyişini gösteren haritaya, André Dupont tarafından işaretlendi. Geceyarısını birkaç dakika geçe **Pêcheur**, siste ağır ağır ilerleyerek ve Vancouver Adasının güney burnunu dönerken, deniz yasaları gereği her iki dakikada bir düdük çalarak denize açıldığında, Winter haritayı inceliyordu. Haritaya koyduğu bir çarpı işaretini gösterdi. «Benim görüşüme göre, bundan ortalama otuz altı saat sonra, **Challenger** ile bu dolaylarda karşılaşacağız. Bu demektir ki okyanusun göbeğinde olacağız. Bir yanlışlık yaparsak, daha kolay sıyrılırız demektir bu...»

Geceyarısını geçmiş, 18 Ocak cumartesi günü olmuştu. Winter'in haritada yaptığı çarpı işareti, 47° 10'kuzey enlemi, 132° 10'batı boylamını, Vancouver Adasının aşağı yukarı 250 mil batısını gösteriyordu.

ONUNCU BÖLÜM

«Herşeyin bir sınırı vardır. Bir avuç adam, düşünce ve ahlâk açısından haydut sayılacak bir avuç ilkel adam, tüm uygarlığın yaşamını tehlikeye atarsa, bu sınıra varılmış demektir. Eyleme geçme zamanı gelmiştir...»

— **1 Aralık tarihinde, Başbakanın İngiliz Bakanlar Kurulunda yaptığı gizli konuşmadan.**

«Uydular aracılığıyla Hint Okyanusunda yapılan bir denetleme, **York** ve **Chester** adlı iki İngiliz süper tankerinin, Mozambik Kanalından çıkarak kuzeydoğuya, Basra Körfezine doğru ilerlediğini ortaya koymuştur. Fotoğrafların çözümlenmesi sonucunda 200,000 tonluk bu gemilerin güvertelerinde, brandayla örtülü büyük sandıklar görülmüştür. Doğrulanmamakla birlikte, bunların silah olması olasıdır. İngiltere'nin Abu Dhabi'de petrole karşılık silah takasında bulunduğu sanılmaktadır.

«Yorum: Bilindiği kadarıyla, son zamanlarda İngiltere Abu Dhabi ile petrol anlaşması yapmamıştır.»

— **A.B.D. Savunma Bakanlığının, 17 Ocak'da Washington'da Ulusal Güvenlik Kuruluna verdiği rapor.**

Larry Sullivan in Boeing 707 si, on buçuk saatlik bir rötarla Anchorage Uluslararası havaalanına indiğinde 17 Ocak cuma gününe onbeş dakika kalmıştı. Havaalanından Nikisiki petrol limanına telefon ettiğinde, **Challenger**'in denize açılmış olduğunu öğrendi.

Üç Amerikalı petrolcü ile aynı taksiyi paylaşan Sullivan, Anchorage'ın en iyi oteli Westward'a götürüldü ve derhal odasına çıkarak yatağına yattı. Sabahın üçünde uyumaya çalışmaktan vazgeçerek kalktı, tıraş oldu ve giyindi. Üzerinde hâlâ jet sersemliği vardı. Çok yükseklerde saatlerce uçmadan dolayı, bedeni ile kafası arasında uyum sağlayamıyordu. Bedenen tükenmiş olduğu halde kafası saat gibi işliyor ve saat farkına alışmaya çalışıyordu.

Güney Alaska'da saat sabahın üçüyken Londra'da öğlendi. Amerika gündüz ışığından

yararlanıyordu. Telefonla Victor Harper'i istedi ve bağlantı sağlanmasını, yatağın üzerinde oturup sigara içerek bekledi. Londra'da iken, Alaska'ya gelmek için iyi nedenleri olduğunu düşünüyordu: Winter, Hahnemann'ın Hamburg'daki bürosuna gelerek **Challenger**'in ikizi **Chieftain**'in çizimlerini incelemiş, McGillvray'ın bürosunda da **Challenger**'in kendisi hakkında sorular sormuştu. Ama bu, işin Londra'dan görünüşüydü.

Uzun jet yolculuğunun verdiği sersemlik içinde, işe, sabahın üçünde Alaska'dan bakıldığında aynı nedenler hiçbir ağırlık taşımıyordu. Bir kez tanker sağ salim yola çıkmıştı. Dört gün sonra da San Francisco'da olacaktı. Başucundaki telefon çaldı.

«Larry, Mr. Harper yurt dışında,» diyordu Harper'in yardımcısı Vivian Herries. «Hâlâ Cenova'da. Kendisiyle görüşmek olanaksız...»

«Allah belâsını versin! Özür dilerim, sana demedim. Hâlâ uçuyorum Vivian. **Challenger**'i birkaç saat arayla kaçırdım. Şimdi San Francisco yolunda. Sence her şey normal mi? Olağandışı birşey var mı?»

«Bu enerji bunalımı varken bizim işler ne kadar normal olabilirse, o kadar normal. Ha, bir dakika. Olağandışı birşey var. Bu yolculukta tankerde bir kadın var.» Kıkırdadı. «Düşünebiliyor musun? Bizim çok bilmiş ihtiyar Mackay gemisinin kadınların giremediği erkekler kulübü gibi olmasını ister. Ama bu yolculukta gemisinde etli canlı bir kadın dolaşıyor.»

«Kim bu kadın? Subaylardan birinin karısı mı?»

«Öyle olmalı. Mr. Harper tam çıkarken şöyle bir değindi. Büyük bir olasılıkla çarkçıbaşının karışdır - ne zamandır böyle bir yolculuk yapmak istiyor...»

Sullivan alnını oğuşturdu; bir an için başı dönmüştü. «Vivian, burada, Anchorage'da, Challenger hakkında görüşebileceğim birini tanıyor musun? Yani, petrol limanında çalışanların dışında birini...»

«Mrs. Swan,» dedi Vivian derhal. «Telsizcinin karısı, Üç ay önce buraya geldiğinde Anchorage'ın dışında oturduğunu söylemişti. Adresini vereyim mi?»

Sullivan adresi yazdı, ertesi günü Harper'i yeniden arayacağını, evet, birazcık uyumaya çalışacağını söyleyerek telefonu kapattı. Beş saat sonra, ikinci kahvaltısını eder etmez rehberden Swan'ların numarasını buldu, telefon etti ama cevap alamadı. Bunun üzerine arabayla Swan'ların evine gitmeye karar verdi.

Evin boş bir hali vardı. Matanuska Vadisinin arkasındaki dağlar kar içindeydi. Anayolun diğer tarafındaki çam ağaçları da karlar altındaydı. Sullivan tekrar zili çaldı ve evin arkasına yürüdü. Ev gerçekten bomboş gibiydi. Ambardaki pencereden içeri baktı ve kırmızı bir Ford'a bağlanmış elektrik kablolarını gördü. Antifriz önlemi. Boşuna gelmişti buraya. Şimdi Westward'de uyuyor olabilirdi. Gözleri kapanıyordu.

Tekrar evin ön tarafına geçip kiraladığı otomobile doğru yürürken uzaktan bir mavi Chevrolet'nin gelerek anayola saptığını gördü. Araba yavaşladı ve Swan'ların yoluna saptı. Otuz yaşlarında, kızıl saçlı, kürk bir şapka giymiş olan kadın arabayı durdurarak camını indirdi. «Birisini mi arıyorsunuz?»

«Mrs. Swan'ı arıyorum. Ev bomboş görünüyor.»

«Gittiler - Charlie'nin gemisiyle gittiler. Arkadaşları mısınız?»

«Challenger'ı sigorta eden şirkette çalışıyorum,» dedi Sullivan gülerek. «Anlayacağınız en iyi arkadaşları sayılıyım. Kaptanın gemiye kadın almaktan hoşlanmadığını sanıyordum.» Laf olsun diye konuşuyordu. Her şey açıklığa kavuşmuştu. Vivian Herries'in sözünü ettiği Challenger'daki kadın yolcu bile. Mrs. Swan'a şans gülmüştü. Kocasıyla birlikte yolculuk ediyordu.

«Adım Madge Thompson.» Kızıl saçlı kadın camdan elini uzattı. Sullivan kendini tanıttı. «Julie, yani Mrs. Swan» diye sürdürdü Madge Thompson, «Büyük bir telâş içindeydi. Üçü çeyrek geçe, yola çıkmalarından az önce telefonla beni aradı. Kaptan yumuşamış herhalde. Anladığım kadarı ile her şey son anda kararlaştırılmış. Sesi çok gergindi...»

«Gergin miydi?»

«Heyecanlıydı. Yolculuğa çıkmayı ne zamandır istiyordu...»

Birkaç dakika çene çaldıktan sonra Mrs. Thompson Anchorage'a gitmek üzere ayrıldı. Sullivan arabayı çalıştırmakta zorluk çekti, motor donmaya başlamıştı bile. Kente döndü. Alaska'ya kadar boş yere gelmişti. Kimsenin tankere sabotaj yapacağı falan yoktu. Üstelik de uykusuzluktan ölüyordu.

«Petrol limanındaki yangın saat kaçta başladı?»

Sullivan bu soruyu Anchorage'daki Westward Otelinin barında otururken sordu. 17 Ocak cuma günü öğleyin saat birdi. Swan'ların evinden kente dönerken nerdeyse direksiyonda uyuyacaktı, ama otel lobisine girer girmez toparlanmıştı. Bunlar hep o jet sersemliğinden oluyordu. Şimdi acayip bir biçimde uyanık, sanki uyuşturucu madde alıp kendine gelmiş gibiydi. Nikisiki'deki yangın konusunu barmen açmıştı.

Sullivan'a ikinci buzlu viskisini verirken «Saat öğleden sonra üçü çeyrek geçe sıralarında başladı,» dedi barmen. «Sabotaj olduğunu sanıyorlar. Herhalde yine Arapların işi, Venezuela'daki gibi. Bizi soğuktan dondurup, öldürmek istiyorlar. Burada da soğuktan ölmek pek zor bir iş değil...» Barın arkasında bir yere baktı. «Isı düşük - ayarlanmış - bu iklimde, petrol içinde yüzen bu ülkede...»

«Henüz petrolde yüzmüyorsunuz,» diye anımsattı Sullivan. «Hele Kuzey Yamaç bir açılsın...»

«İngilizsiniz değil mi?» diye sordu barmen. «Çoğu İngilizler ile Avusturyalıları karıştırır ama ben hiç yanılmam...»

«İngilizim...»

«Arabanız var mı?»

«Bir araba kiraladım; bana bir servete patlıyor...»

«Elektrik kablolarını prize sokmayı sakın unutmayın. Dün herifin biri unutmuş. Unutmamış da, birisinin kabloyu çektiğini söylüyordu. O da İngiliz - Açık deniz kaptanı.»

«Kaptan Mackay mı, yoksa?»

«Tanıyor musunuz onu? Evet, adı buydu.» Barmen gevezeliğe devam etti. «Buraya telefon ettiler, konuşurken adını verdi. Sonra telaş içinde fırladı, koşarak odasına gitti. Elinde çantasıyla otelden

çıkarken gördüm, hâlâ koşturuyordu. Üçü çeyrek geçe sıralarındaydı...»

«Birisi arabasındaki kabloyu mu çekip çıkartmış?»

«Öyle söylüyordu. Yapılı bir adam sizin kaptan. Kırmızı bir suratu var. Gözleri de mavi. Herkesin gemicilere yakıştırdığı, ama gemicilerde pek bulunmayan mavi gözleri var. Suratları hiç unutmam. Beş yıl önce bir kez buraya gelmiş bir adamı bugün göreyim, hemen anımsarım. Sadece kapıdan içeri kafasını uzatsa ve ben onu görsem, yine anımsarım...»

«Mackay'ın başına gelenler,» dedi Sullivan dalgın dalgın. Dün öğleden sonra ne olmuşsa saat 3.15 de olmuştu. Swan'lar evden aceleyle 3.15 de çıkmışlardı. Mackay otelden 3.15 sıralarında fırlamıştı. Nikisiki petrol limanındaki yangın da 3.15 sıralarında başlamıştı. Ve yangın bir sabotaj sonucu başlamıştı.

Gözlerini kırptırdı, birdenbire o kadar bitkinleşmişti ki oturduğu yerden düşebilirdi. Bardan çıkarak odasına döndü. Barmen gevezelik ederken aklından geçen bir düşüncüyü anımsamaya çalışıyordu. Yüzleri unutmamakla ilgili bir düşünce... Kapıyı kapayıp kilitledi, kendini yatağın üstüne attı ve uyudu.

Sullivan Westward'de barmeni dinlerken, saat Anchorage'da öğleden sonra birdi. Şam'da ise gece yarısıydı ve Şeyh Cemal Tevfik tadını çıkarta çıkarta bir fincan şekersiz kahve içiyordu. Tevfik'in kahvenin tadını çıkarttığını söylemek pek doğru olmazdı belki, çünkü aynı anda iki şeyin birden tadını çıkartmak zordur. Suriye Başkentindeki Suudi Arabistan Büyükelçiliğindeki odasında otururken, Tevfik birkaç saat önce aldığı telgrafın keyfini çıkarıyordu. **Sandık Portakal teslim edildi.** Winter, diye düşünüyordu, ne kadar zeki bir adam. Telgrafi gönderen, bir yanlışlık olduğunu, aslının portakal sandıkları teslim edildi olması gerektiğini düşünecekti. Tevfik için bu telgraf, her şeyin yolunda gittiğini, İngiliz tankeri **Challenger**'in Alaska'dan ayrıldığını, Winter'in kendi adamının da telsizci olarak gemide bulunduğunu gösteriyordu.

Saatine baktı. Az sonra Mercedes gelecek ve kendisini operasyon tamamlanıncaya kadar çıkmayacağı gizli karargâha götürecekti. LeCat işi tamamlayıncaya, gemideki bütün İngiliz rehineler öldürülünceye, ve korkunç patlamayla San Francisco havaya uçuncaya dek orada kalacaktı. Ondan sonra yapılacak ilk OAPEC, Petrol Üreten Arap Ülkeleri toplantısına katılmak üzere Şam'a gidecekti. O toplantıda, bütün ülkelere Batı'ya petrol satışını durdurmaları için baskı yapacak veya durdurmaya zorlayacaktı. Herhangi bir ülke bunu kabul etmediği takdirde, Arap terörist dinamit ekipleri işe karışacak ve o ülkenin petrol kuyularını havaya uçuracaklardı. Birisi kapısını sinirli bir şekilde tıklattı. «Buyrun» diye bağırdı Tevfik.

«Arabanız geldi, Ekselans...»

Sullivan Westward'deki bara yeniden gittiğinde cuma akşamı saat 5.30 idi. Buzlu bir viski ısmarladı. «Evet, efendim!» Barmen, Sullivan'a baktı. «Giysinizi değiştirmişsiniz. Dediğim gibi, çok dikkatliyimdir...»

«İnsanları anımsadığını söylemiştin.»

«Gördüğüm hiçbir yüzü unutmam...»

«Belleğini bir sınavalım.» Sullivan Winter'in resmini tezgâhın üzerine koydu. Paul Hahnemann'ın ofisine gittiğinde profilden çekilmiş olan resimdi bu, yalnız bıyığı silinmişti. Barmen büyük bir özenle resmi incelerken içkisini yudumladı.

«Benim barıma hiç gelmedi. İşimin üzerine bahse girerim. Ben nöbetteyken gelmedi...»

«Sana inanıyorum...»

«Hayal kırıklığına uğradın değil mi?» Barmen Sullivan'a sıırıttı. Sullivan omuzlarını silkmekle yanıtladı. Pek umudu da yoktu zaten. «Benim barıma ayak basmadı,» dedi Amerikalı.

«Ama iki gece önce şurada, girişte duruyordu. İçeriye baktı, fikrini değiştirdi ve ortadan kayboldu. O sırada Mackay da buradaydı; bira içiyordu. Saat gecenin dokuzuydu sanırım.»

Sullivan içkisini zor yuttu; az kalsın boğuluyordu. «Emin misin? Evet, hiç kuşkusuz eminsin. Bu otelde mi kalıyordu?»

«Hiçbir fikrim yok. Bir daha görünmedi. Çarşamba gecesi gelmişti. Belki resepsiyondan bilirler...»

Sullivan koca bardak viskisinin geri kalanını bir yudumda içti de bana mısın demedi. Winter Alaska'daydı.

Bundan sonraki birkaç saat boyunca, uyumak Sullivan'ın aklından bile geçmedi. Anchorage'ın yarısını ayağa kaldırdı. Sorular soruyor, resmi gösteriyor, araştırıyor, araştırıyor, araştırıyordu... Westward'daki geceleri çalışan resepsiyon memuru resmi tanıdı. Winter'in otelde bir gece, Mackay'ın da bulunduğu gece kaldığını, adını Robert Forrest olarak yazdığını, bütün yemekleri odasında yediğini söyledi. Faturanın fotokopisi de vardı. Winter ertesi günü, 16 Ocak perşembe günü otelden ayrılmıştı. **Challenger**'ın gece onda Nikisiki'den yola çıktığı gün.

Anchorage Polis Müdürü Jo Mulligan, Sullivan'ın Llyods of London'ca verilmiş kimlik kartını görünce, verdiği bilgileri büyük bir ciddiyetle dinledi. Bir saat içinde, gece yarısına doğru, Robert Forrest'in adı ve tanımı ile Sullivan'ın sağladığı resimlerin suretleri bütün Alaska'ya dağıtılmıştı. Sullivan da bir polis arabasıyla Nikisiki'deki petrol limanına götürülmüştü. Sabahın saat ikisinde oraya vardığında, gözlerini açık tutmak için çaba göstermesi gerekiyordu.

Kendisinin bir fotoğrafının bulunduğundan haberi olmayan Winter, böyle bir şeyi öngöremezdi. Çok uzaklarda, Hamburg'da bir Alman gemi yapımcısının bürosunda gizlice çekilmiş bir fotoğraf, inatçı bir İngiliz sigorta müfettişi tarafından Alaska'ya getirilmiş, yaşamında gurur duyduğu ve zevk aldığı tek şey, birkaç saniye için gördüğü insanları unutmamak olan bir barmen tarafından da tanınmıştı.

Polis Müdürü Mulligan büyük bir şevkle işe koyuldu, çünkü Winter'in geçmişini ve Alaska'da bulunuşunu derhal petrol limanındaki yangınla bağdaştırmıştı. Kim bilir? Mulligan belki de California'dan orta Avrupa'ya kadar, boru hatlarını ve petrol rafinelerini havaya uçuran uluslararası

terörist çetenin veya çetelerin kokusunu alan, dünyadaki ilk polis olacaktı. Uluslararası havaalanına kendisi gitti.

Sullivan, petrol limanından eli boş döndü. Winter'i o hassas bölgede gören olmamıştı. **Challenger**'in denize açılması da çok olağan bir biçimde olmuştu. «Gemi denize, kalkış saatinden iki saat önce açıldı,» dedi liman şefi Sullivan'a «Ama Kaptan Mackay erken ayrılacağını Liman Başkanlığına bildirdi. İki deposu doldurulmadan yola çıktı. Yangının iskeleye dek yayılmasından korkuyordu. Mackay'ın haberi olmadan hiç kimse o gemiye binemez. Çok dikkatli bir adamdır. Merdiveni yukarı çekinceye kadar dibinde bir nöbetçi durur.»

Ayakta uyuyan Sullivan yine polis arabasıyla Westward'a getirildi ve sabahın altısında kendini yatağa atarak bütün gün uyudu. Kocaman bir biftek yiyip, bir galon da kahve içerken, akşam yedide telefona çağrıldı. Polis Müdürlüğünden arıyorlardı. Mulligan birşey bulmuştu.

«Perşembe, geceyarısına doğru, Robert Forrest, Seattle'a giden gece trenine bindi. Sen gelirken, o gidiyordu Sullivan. Havaalanında çalışan bir kız resmi tanıdı, ama ancak bir saat önce işe geldiğinden geciktik. Biraz daha kahve içer misin?».

Elli üç yaşındaki Jo Mulligan yuvarlak gibi görünen bir adamdı, ama adaleleri sımsıkıydı. Hiç ağarmamış olan saçları kısacık kesilmişti. Yüzü pek gülmeyen bir adamdı ve çabuk çabuk konuşuyordu. Sullivan, adamın işgüzarlığından hoşlanıyordu.

Polis Müdürü fincanına kahve koyarken,

«Demek ki onu kaçırdık,» dedi. Sullivan, «Çok garip, burada yirmi dört saat kaldı ve gitti» dedi.

«Limandaki bombayı patlatacak kadar zamanı vardı, iki ay önce patlayan Kuzey Yamaç boru hattı da onun işidir belki. Benim kanımca, en can alıcı zamanda piyasaya çıkıyor, bombaları patlatıyor ve kayıplara karışıyor. Ayrıca, eminim ki şu anda yine önemli bir petrol tesisinin yolunu tutmuş durumda.» Mulligan döner iskemlesine yaslandı. «Belki Texas'a gidiyor. Texas'da onun için güzel hedefler var. Polis bültenini Amerika'ya da dağıttık, işe şimdi FBI da karıştı.»

«Sence, bu tankerle, **Challenger**'la bir ilgisi yok mu?»

«Yok!» Mulligan kesin konuşuyordu. «Henüz tankerlere el atmadılar, henüz. Bu orospu çocukları ülkenin can damarını hedef alıyorlar. Çok gereksinimiz olan petrolü işleyen rafineleri, sanayi damarlarına kanı akıtan boru hatlarını İsrail varoldukça bu Araplar Batı uygarlığını yıkmaya çalışacaklar. Orta Doğu'nun bütün petrolü aşırıların avucunun içinde.» Mulligan içini çekti. «1973 den sonra bunların olacağını anlamalıydık Önceden görmeliydik bunları...»

«Burada yapacağım bir iş kalmadı,» Sullivan boşalmış kahve fincanını önünden itti. «Yarın uçağa biniyorum.»

«Memlekete mi dönüyorsun? Londra'ya mı?»

«Hayır. Seattle'a gidiyorum...»

Uçak yere çarpar gibi indi, gürültüyle öne doğru gitti, motorları uçağın içini titreşimle doldurdu. Sanki çok hızlı gidiyordu, sanki bir felakete doğru gidiyordu ve camın arkasındaki görünüm bulanıktı.

Sullivan elindeki dergiyi önündeki koltuğun arkasına koydu ve Boeing 707 yavaşlarken arkasına yaslanıp gevşedi. Yaşamında ilk kez Seattle'a geliyordu.

19 Ocak pazar günü, öğleden sonra ikiyi biraz geçe indi uçaktan. FBI ajanları Peters ve Carmady uçağı bekliyorlardı ve kendisini özel bir odaya aldılar. Anlattığı öyküyü, **Challenger** hakkında söylediklerini pek ilgi göstermeden dinlediler gibi geldi Sullivan'a. Belki de çok fazla terbiyeliydiler.

«Tankeri unutun,» dedi Peters. «Bu adam rafinerilere sabotaj yapıyor. Geçen cuma uçaktan indikten sonra Washington Plaza Otelinde birkaç saat kalmış. Odasını ayıran resepsiyon memuru resmi tanıdı. Sonradan kendisini otobüs terminaline götüren taksi şoförünü de bulduk. Ondan sonra kayıplara karıştı.»

«Bahse girerim ki onu bir daha bulamayacağız,» dedi Sullivan. «Avrupa'da hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Alman gemi yapımcısından aldığım fotoğraf da kanımca eldeki tek fotoğraf...»

«Uğraşı sürdüreceğiz,» dedi Peters. «Interpol'de kaydı yok. Washington kayıtlarında izine raslanmıyor. Ama, nasıl olsa, bir gün, bir yerde, su yüzüne çıkmak zorunda kalacak...»

Adamlar gittikten sonra Sullivan havaalanının kahvesinde oturup biraz daha kahve içti. Sürdüğü iz yok olmuştu. Bu işin tankerle bir ilgisi olmadığı konusunda Mulligan ve de FBI ajanının söylediklerini kabullenmek eğilimindeydi. Kahvesini bitirdikten sonra Harper'a telefon edecek ve akşam kalkan Pan Am uçağıyla Londra'ya döneceğini bildirecekti.

Pencereden kuzeybatıya doğru baktı. Yoğun bulutların arasından güneş ışınları süzülüyordu. Aynı yönde, aşağı yukarı 500 mil ötede, **Challenger** güneye doğru ilerliyor, olaysız yolculuğunu sürdürüyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

47° 50' Kuzey enlemi; 132° 45' Batı boylamı. Saat 13.00.

ABD Sahil Koruma helikopteri, gri dalgaların en çok yüz metre üzerinde uçarak geliyordu. **Challenger**'in sancak tarafındaki yan güvertesinde duran Kaptan Mackay, dürbününü ayar etti. Helikopter çok net olarak görüş alanına girdi, dürbünün merceklelerini doldurdu; gri gövdesindeki yazı görüldü. No. 5421. ABD SK. Birinci kaptan Bennett, seyir köprüsünden fırladı.

«Tehlikede olduklarını bildiriyorlar, efendim. Helikopter arıza yapmış. Şimdi mesajlarını aldık. Parçalanmamak için iniş izni istiyor...»

Helikopter küçük bir bulutun içinden geçerken Mackay'ın dürbününde bulanık bir silüet olarak görüldü, sonra tekrar netleşti. Şimdi helikopterden küçük kara bir duman çıkıyordu. Mackay helikopterin sarsıla sarsıla uçuşunu gördü.

«Ana güverteyi boşaltın, Mr. Bennett...» Küçük kara duman uğursuz görünümlü koca bir buluta dönüşünce, Mackay'ın yüzü kasıldı. «Gemiye rüzgâra doğru çevirin. Hızı ondört mile indirin.» Mackay koşar adımlarla seyir köprüsüne yürüdü. Betty Cordell ayak altında olmamak için köprünün ön tarafında duruyordu. Mackay kadının yanında durdu. Betty ağzını açmamanın daha isabetli olduğunu düşünerek susuyordu. Helikopter şimdi daha yakınlarındaydı ve her tarafından dumanlar çıkıyordu; rüzgâr dumanı dağıtıyordu.

«Yangın önlemleri alın, Mr. Bennett...»

Mackay'ın yüzü iyice kasılmıştı. 50,000 ton petrol taşıyan bir gemide yangın, en istenmeyecek şeydi. Önünde çok zor bir seçenek vardı -ya helikopterin güverteye inmesine izin verecek, veya uzakta durması için işaret edecekti- O zaman, sandalla yetişinceye dek helikopterin batması işten bile değildi.

Amerikalı kızla birlikte dikiledurdıkları yerden altmış fit aşağıda, adamlar ana güverteyi boşaltmaya başlamıştı. Helikopterin sarsılması azalmıştı. Koca gemi rüzgâra karşı dönmeye başlıyordu. Bennett yangın söndürme personeline hazır olmalarını emretti. «Köprüden çekileyim mi?» diye sordu Betty Cordell. Mackay başını salladı. «Belki sizin için bir yazı konusu çıkar - sonu bir felaketle bitmezse...»

Koca gemi dönmeye devam etti. Serdümen dümene yapışmıştı. Mackay, köprüdeki saate baktı. 19 Ocak pazar günü saat tam birdi. «Bir mesaj gönderin,» diye emir verdi. «5421 numaralı helikopterinizin gemiye iniş yapmasını sağlıyoruz...»

Bennett telsiz kamarasına telefon ederek Kinnaird'a mesajı derhal göndermesi için direktif

verdikten sonra yine yanlarına döndü. «Acaba nereden geliyor, efendim? Kanada sahillerinden 200 mil uzaktayız...»

«Her halde bir meteoroloji gemisinden havalanmıştır...»

«Haritaya göre 500 millik bir çevrede böyle bir şey yok. Korkarım pek birşey anlayamıyorum...»

«Tanrı'ya şükür ki küçük bir iyilik yapabiliyoruz,» diye öfkeyle söylendi Mackay. Duman dağılıyordu. Helikopterden duman çıkmıyordu artık. Geminin başına doğru uçabilmek için bir yuvarlak çizerek dönüyordu. Birkaç dakika içinde olabileceklerden Mackay hiç hoşnut değildi. Okyanusun ortasında yol almakta olan bir gemiye helikopter indirmek özel yetenek ister.

Beklemeyi sürdürdüler. Kaptan köprüsünde büyük bir sessizlik vardı. Önceden onyedi mille yol alan tanker, hızını ondört mile indirmiş ve yüzünü rüzgâra çevirmişti. Motorunun çalışır durumda olması koşuluyla, beceri sahibi bir pilot helikopteri zorluk çekmeden indirebilirdi. Üç dakika içerisinde inmesi gerekiyordu.

«İniş izni verdiğimizizi işaret edelim mi?» diye sordu Bennett.

Mackay ana güverteyi gözden geçirdi. İniş yerine yakın duran üç yangın söndürme personeli dışındaki bütün personel güverteyi boşaltmıştı. Görüş uzaklığı iyiydi. Helikopterin ineceği, iskele pruvasındaki beyaza boyalı yuvarlak, çok açık bir biçimde görünüyordu. «İniş izni verilsin,» dedi Mackay. Bennett mesajı telsiz odasına iletti.

Helikopter şimdi olduğu yerde duruyor, 50,000 tonluk tankerin kendisine doğru gelmesini bekliyordu. «Şu anda pilot helikoptere tümüyle hakim görünüyor,» dedi Bennett kuşkuyla, «Acaba nesi var?»

Winter helikopteri olduğu yerde tutuyor, baklava biçimi çelik düzlüğün kendisine doğru yaklaşmasını bekliyordu. Mackay'ın sancak tarafındaki yan güverteden gördüğü kapkara yoğun dumanı oluşturmak amacıyla egzoza makina yağı ileten kolu kapatmıştı.

Psikolojik zamanlama çok önemliydi. Challenger'a yaklaşırken, kaptanı meraka düşürmek ve izin vermesini sağlamak amacıyla önce duman çıkarmıştı. Mackay'ın çok meraklanıp da iniş izni vermemeye karar vermesini önlemek için de sonradan dumanı kesmişti. Telsizden bir ses ve Kinnaird'ın mesajı geldi. «İniş izni verildi.»

«İniyoruz...»

Winter'in kalktığı **Pécheur** kırk mil açıktaydı. Yüksek köprüden bile Mackay'ın göremeyeceği uzaklıktaydı. **Challenger**'ın bulunduğu yer düzenli aralıklarla Kinnaird tarafından bildirildiği halde, tankeri ararken kaygılı dakikalar geçirmişlerdi. Kinnaird'ın mesaj göndermesinde kuşku uyandıracak birşey yoktu, çünkü günün bu saatlerinde Londra Bürosuna günlük rapor iletilirdi. Bulmuşlardı tankeri en sonunda.

Winter'in yanında yardımcı pilot yerinde oturan LeCat, son sözcüğü kulaklığından işitti. «İniyoruz...» Midesinin kasları gerildi. Bir saldırıya geçerken hep böyle olurdu. Gerçekten eyleme

geçildiğini anladığında fiziksel ve zihinsel bir şok geçirirdi. Tıpkı Cezayir'deki gibi.

«Dediklerimi unutma,» diye uyardı Winter. «Önce ben ineceğim. Asma yola çıkıp da köprü'nün altında kaybolana kadar bekle. Diğerleri de yerlerinden kıpırdamasınlar. Bir düzine adamın güverteye inmesi onlara korku salabilir. Ne olup bittiğini anlayıncaya dek, gemiyi ele geçirmeliyiz...

LeCat, Skorpion tabancasını çıkararak eline aldı. Çok gereksiz bir hareketti bu, sinirlerinin daha da gerilmesine neden oldu. Harekete geçince düzelirdi. En kötüsü inişten önceki son dakikalardı.

Teröristleri Çek yapısı Skorpion 32 lerle donatan Winter'di. LeCat daha yüksek kalibreli bir silahı yeğlerdi. Örneğin omuza asılan bir kılıfta taşman ve bir seferde on el ateş eden bir tip vardı. Diğer biri de kılıfa sığmayan ama yirmi el ateş eden tabancalardandı. Bir bakıma küçük bir hafif makinalı demekti bu. Ateş edilmemesi için Winter kesin direktif vermişti. Şayet bir olay çıkarsa, daha yüksek kalibreli bir silah kullanmak tehlikeli olurdu. Ne de olsa yüzer bir petrol deposuna iniş yapıyorlardı.

«Varıyoruz...» Okyanus onları yutmak ister gibi şahlandı. Gri, beyaz köpükler içinde, soğuk ve çirkin bir okyanus. Tanker ondört mil hızla üzerlerine doğru gelirken, Winter denize doğru iniyordu. Batacaklar ve geminin büyük çelik başı üzerlerinden geçecekmiş gibiydi. LeCat yan tarafa döndü ve çalkantılı denizin yükseldiğini gördü.

Yaşamı başkasının yeteneklerine bağlı olduğundan bu durumdan nefret ediyordu. Skorpionu omuzundaki kılıfa sokarak saklamak için parkasının önünü kavuşturdu. Arkasında onüç adam birbirlerinin içine girmiş durumda yere çömelmişlerdi. Hiçbiri durumdan hoşnut değildi. Kendi sinirli ve heyecanlı halleri görülmesin diye birbirlerine bakmaktan kaçınıyorlardı. Aralarında André Dupont vardı. Akdeniz'de İtalyan işadamları Sendikası'nın motoruna saldırdıklarında Winter'le beraber uçan Dupont. LeCat'ın emri üzerine, Sullivan'ın derhal öldürülmesi için Hamburg'a telefon eden Dupont. Alain Blancard da aralarındaydı. Cezayir savaşçılarından, LeCat yaşındaki keskin nişancı. Ve, onbir kişi daha vardı yanlarında.

Yoğun titreşimi ve tepedeki pervanenin gürültüsünü duymamaya çalışan LeCat, yanağını cama yapıştırdı. Bu yere batasınca tanker neredeydi? Nerdeyse denizin içindeydiler. Pilot olarak büyük becerisi olmasına karşın Winter zamanı ayarlayamamıştı herhalde. Hangi cehennemin dibindeydi bu gemi? Gri çelik düzlük altlarından geçti; elini uzatsa değecek kadar yakın geçti. Bir çarpma sesi duydu. İnmişlerdi.

A.B.D. Sahil Koruma helikopteri güverteye değdiğinde, «Tam kitaplarda yazıldığı gibi bir iniş,» dedi Bennett.

Pilot motoru durdurdu. Pervanenin sesi yavaşladı, hızla dönen kanatlar görüldü, sonra yavaşladı ve durdu. Yangın söndürme araçlarını kullanmakla görevli üç denizci koşarak ana güverteye giderken helikopterin kapısı açıldı ve uzun boylu bir adam yere atlayarak çömelir gibi yaptı ve doğrularak asma yola doğru koşar adım gitmeye başladı.

«Hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?» dedi Bennett. «Amma da uzun boylu, bir doksana yakın olmalı...»

Pilot siperlikli miğferini başından çıkarmamıştı ve bu ona korkutucu bir görünüm veriyordu. Koşar adım asma yolu geçti. Köprüye baktı, selam verdi ve ortadan kayboldu. Bennett helikopterden iki

adaman daha atlayıp üç denizciyle konuşmaya başladıklarını gördü. Olağandışı bir şey yoktu, normal bir kurtarma işlemiydi bu. Mackay yüzünü köprünün girişine çevirerek pilotun ortaya çıkmasını beklemeye başladı.

«Helikopterden beş kişi daha çıktı,» dedi Bennett sert bir sesle. «Bu Tanrının cezası helikopter kaç kişi taşıyor ki?»

Mackay köprünün ön tarafına yürüyerek ana güverteye baktı. Bakarken helikopterden beş kişinin daha indiğini gördü. Hepsi iniş yerinin yakınında duruyor ve gördüğü kadarıyla üç denizciyle konuşuyorlardı. «Lostromoyu aşağıya gönderin,» dedi. «Yanına telsiz telefon alsın.»

«Olduğunuz yerde kalın, beyler. Biriniz kıpırdayacak olursa kaptan yaşlılıktan değil, tabanca kurşunundan ölür...»

Mackay döndü. Pilot hiç ummadığı bir yerde duruyordu. Sancak tarafındaki yan güvertenin girişindeydi. Ortadan kaybolduğu zaman herhalde köprünün altına girmişti. Sağ elinde bir tabanca tutuyordu ve namlusu Mackay'ın karnına çevrilmişti. Kısacık namlusuna karşın çok öldürücü duruyordu tabanca.

«Tankere el koyduk,» diye uyardı pilot. «Ateş etmekte ikircikli olacağımızı sanmayın...»

«Siz kimsiniz?» diye sordu Mackay.

«Weathermen örgütüyüz. Soru sorulmasını istemiyorum. Sen...» Pilot Bennett'i işaret etti. «Git, köprünün önünde, adamlarımın seni görebileceği bir yerde dur. Onlara el sallama. Ellerini kollarını döndür, yeldeğirmeni gibi.»

Serdümen Newcester -upon- Tyne'li White adında bir adam, dümene yapışmış, gemiyi rotasında tutuyordu. Kaptandan yeni bir emir almamıştı. Betty Cordell, pencerenin önünde donup kalmıştı. «Söylediklerini yap,» dedi Mackay yavaşça Bennett'e.

«Kıpırda!» Pilot tabancasını kaldırıp Mackay'ın göğsüne nişan aldı. «Kaptanı öldürmemi ister misin?»

Bennett kıpırdadı, pencerenin önüne gitti ve kollarını yeldeğirmeni gibi döndürmeye başladı. Bir grup adam, hızlı adımlarla, koşarak geldiler. İki adam iniş yerindeki denizcilerle kalmıştı. Bennett koşan onbir kişi saydı. Hepsi de silahlıydı. Kısa boylu ve geniş omuzlarına karşın, en öndekinin de çok çevik olduğuna dikkat etti. Köprünün altında gözden yittiler.

Pilot, elindeki silahı hiç kıpırdatmadan olduğu yerde duruyordu. İki kez köprüdeki saate baktı. Sanki belirli birkaç dakikanın geçmesini bekliyordu. Kısa boylu, siyah saçlı, keskin gözlü serdümen, dümenin başında donmuş kalmıştı. Betty Cordell dimdik durmuş, ellerini sıkmış, siperliğin arkasından görünen gözlere bakıyordu. Herkes olduğu yerde kalakalmıştı; Bennett dışında. Tehlikeli birşey yapabileceğini sezen Mackay, ona pilotun emirlerini yerine getirmesini söyledi. Karşı koymaya çalışmak çok kolaydır; tabanca başkasının elindeyken ölmek de çok kolaydır.

Ayak sesleri duyuldu ve pilotun geldiği yönden, sancak tarafındaki yan güverteden iki kişi daha görüldü. Köprünün iki tarafında yerlerini aldılar ve gerekirse tutsakları iki ateş arasında bırakacak şekilde nişan aldılar. İçlerinden biriyle pilot Fransızca konuştu - Mackay Fransızca biliyordu. «LeCat dosdoğru makina dairesine mi gitti? Tamam. Ben gittikten sonra, hiçbiri yerinden kıpırdamayacak, kadın da.» Betty Cordell'e dönerek İngilizce konuştu. «Gemide ne işiniz var?»

«Gazeteciyim, adım Betty Cordell. Bir yazı konusu için geldim. Sanırım ki konuyu da buldum...»

Pilot hafifçe gülümsedi. «Evinizde oturmadığınıza pişman olabilirsiniz. Sizi nereye koyacağımı kararlaştırmaya kadar buradan ayrılmayacaksınız. Akla gelmedik bir sorun olarak çıktınız karşımıza.» Mackay'a döndü. «Gemiye rotasına getirin, Kaptan.»

«Rotasına mı?»

«Evet, San Francisco'ya. Vereceğin emirlere çok dikkat et. Sekstan kullanmayı ve rota çizmeyi senin ikinci kaptan kadar iyi bilen bir adamım var.»

«Açık denizde korsanlık yapmanın cezasını biliyor musunuz?»

Pilot kaptana doğru yürüdü ve kaptan köprüsünün iki yanında duran teröristlere ateş alanı bırakacak biçimde birkaç adım önünde durdu. Miğferini çıkartarak kendisinden çok kısa olan kaptana bakmak üzere gözlerini indirdi. «Adım Winter. Sanırım senden belirli bir emir vermeni istemiştim.» Sesi yumuşak ve gözdağı doluydu ve Mackay kasıldı. «Anladığım kadarıyla adamlarının canına değer veriyorsun, değil mi?»

«Mr. Bennett,» dedi Mackay canlı bir sesle. «Geminin rotasını San Francisco'ya çevirin. Hızı yeniden onyedile çıkarın.»

Bennett emri White'a, serdümene ilettili. Bu sırada kaptan köprüsünün telefonu çaldı. «Arayan başmakiniist Brady olabilir,» dedi Winter, Mackay'a. «Şu anda geminin o yanında dört silahlı adamım var. Onların vereceği bütün direktifleri yerine getirmesi için Brady'yi uyar ve seyirle ilgili emirleri senden almayı sürdüreceğini bildir.» Soğuk bir biçimde gülümsedi. «Başmakiniistler, kendi bildiklerini okumakla tanınmış adamlardır.»

Mackay ağzını açmadan alıcıyı kaldırdı ve hızın arttırılması emrini verdi. Arkasından kendi uyarısını da ekledi. «Gemiye gelen bu adamlar silahlı ve tehlikelidir. Personelin başına iş getirecek birşey yapma, Şef...»

«Çok güzel.» Winter, nasıl bir adam olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi birkaç dakikadır kendisini süzmekte olan Betty Cordell'e döndü. «Yineliyorum, Miss Cordell. Benim kişisel iznim olmadan kaptan köprüsünü terketmeyeceksiniz. Çözümlemem gereken bir sorun oluşturunuz...»

Mackay, çatlak bir sesle konuşarak araya girdi. «Masum bir yolcudur Miss Cordell. Ayrıca Amerikan vatandaşıdır. Size öneriyorum ki...»

«Senden öğüt almak isteyecek olursam söylerim. Eğer sözümü bitirmeme fırsat verseydin onun güvenliği ile ilgilendiğimi anlardın.» Winter, ne dediğini anlamayan Fransız teröristlere bir göz attı. «Bu adamlardan bazılarının kadınların en iyi dostları oldukları söylenemez, onun için aptalca birşey yapmaya kalkışmayın. Yolculuğun geri kalan kısmını kamaranızda kapalı geçirip geçirmeyeceğinize sonra karar vereceğim...»

Winter birdenbire kaptan köprüsünü terketti ve Mackay ikinci kaptanına baktı. «Winter denilen şu adamı anladım sa arap olayım. Peki, bu yere batasıca Weathermen'ler de kim oluyormuş?»

«Bir Amerikan yeraltı örgütüne bağılı bir grup, özellikle vahşî terörist. Birkaç sene önce Amerika'da bir sürü bankayı havaya uçurdular. Hepsini öldü sanıyordum.»

«Birisi onları diriltmiş» diye söylendi Mackay. «Hem de yavaş konuş. Burada bizimle kalan şu iki adamın İngilizce bilmediğinden emin değilim. Anlamadığım birşey var. Senin dediğine göre Weathermen'ler Amerikalıysa, Winter'in bu Fransızlarla işi ne?»

«Aynı şey benim de aklımdan geçti.»

Mackay, ayaklarını kavuşturmuş, tüfeğinin namlusu sol kolunda yaslanmış duran esmer, güneşyanığı serseriye baktı. Namlu Bennett'e çevriliydi. Mackay'ı asıl sinirlendiren, Fransızın Betty Cordell'i alaylı, küstah bakışlarla incelemesiydi.. «Anlayamadığım birşey var Bennett,» dedi yavaşça. «Winter gemiye el koyduklarını söyledi ama yine de San Francisco'ya doğru yolumuza devam etmemizi istiyor. Bir anlam veremiyorum.»

«Başımıza bir belâ geldiğini yakında anlayacaklar, efendim,» diye mırıldandı Bennett. «Yani, karada bulunan yetkililer uyanacaklar. Bu adamlar gemiye inmeden Kinnaird mesajı göndermiş ve bir Sahil Koruma helikopterinin tarafımızdan kurtarıldığını bildirmişti. Winter helikoptere de el koyduğuna göre, Sahil Muhafaza yetkilileri de helikopteri nerede bulabileceklerini bildiklerine göre, yakında her şey çözümlenir.»

«Birkaç saat içinde ufukta bir Amerikan kruvazörü görebiliriz desene. Mr. Kinnaird'a teşekkür borçlu olacağız...»

Challenger'a indiklerinden onbeş dakika sonra, kaptan köprüsünden ayrılan Winter, hızla birtakım önlemler almaya başladı. Bennett'i de yanına alarak gemiyi baştanbaşa gezdi. İlk olarak mutfağın yanındaki dispansere gitti. Uyuşturucuların, uyku ilaçlarının, zehirlerin durduğu dolap kilitlendi ve Winter anahtarı cebine attı. «Aşçının yemeğimize bir şeyler karıştırmasını istemem,» dedi Bennett'e. «Amatörce davranmamak gerek...»

Bundan sonra, gemideki her kamaranın kapısını açan maymuncuğu Bennett'den istedi. Adamlardan birinin eşliğinde Bennett kamarasına giderek maymuncuğu aldı. Winter bunu da cebine attı, Bennett ve adamlarından biriyle birlikte cankurtaran sandallarının bulunduğu güverteye gitti. Yanındaki adamı, iki büyük sandala çıktı ve bir cankurtaran sandalının demirbaşı olan manyetolu telsiz verici aygıtlarını denize fırlattı.

«Tanrı aşkına. Ne yapıyorsunuz,» diye protesto etti Bennett. «Bu geminin başına bir iş gelecek olursa...»

«Başına bir iş geldi zaten,» dedi Winter. «Kafası çalışır bir denizcinin SOS gönderebileceği yedek vericiler istemiyorum ortalıkta. Gemi demir atarken birbirlerinizle haberleşmek için kullandığınız telsiz telefonları da istiyorum...»

Gemi personelinden nöbeti olmayanları da kaptanın çalışma odasına kapattı Winter. Böylece

elindeki kısıtlı adamların gözcülük görevlerini de azaltmış oluyordu. Winter'in iki ay önce Tanca'da Ahmet Riad'la buluştuğu zaman öngördüğü gibi, büyük bir petrol tankeri kaçırılmaya en uygun gemiydi - yolcusu yoktu, gemi personeli sadece yirmi sekiz kişiydi ve çalışma ve dinlenme yerleri de geminin bir yanına toplanmıştı. Bütün bu gerçekleri yavaş yavaş Bennett de kavramaya başlamıştı. Telsiz telefonlar Winter'in karargâh olarak seçtiği kamaraya kilitlenirken, «Bu işi uzun bir zamandan beri planladığımız anlaşılıyor,» dedi.

«Herşeyi üç günde planladım,» diye yanıtladı Winter. «Oldukça iyi örgütlenmiş olduğumuzu kabul et. Yemeğimize zehir koyamazsınız, gemideki tek bir kamarayı bile açamazsınız, dış dünya ile de iletişim kuramazsınız. Unuttuğum bir şey var mı?»

«Olsa bile size söyleyecek değilim.»

«Seattle'dan telefon ediyorum,» dedi Sullivan, Harper Tankerleri yönetim kurulu başkanı Victor Harper'a. «Anchorage'dan telefon etmeye çalıştım ama...»

«Miss Herries söyledi. Mackay'la görüştün mü?»

«Hayır. Gemi erken kalktı...»

«Biliyorum,» dedi Harper sinirli bir sesle. «Petrol limanında yangın çıkmış, Mackay da iki depoyu doldurmadan yola çıkmış... Neyse, boş ver. Bir dakika...» Bir sessizlik oldu. «Batasıca mumu devirdim. İnanmayacaksın belki ama, elektrikler kesik; ben de petrolcüyüm üstelik. Elektrik kısıntısı yapıyorlar burada...» Seattle'da saat öğleden sonra 3.30 iken, Harper'in evinin bulunduğu Sunningdale'de gece 10.30 du. «Bu **Challenger** işi nedir?» diye sordu Harper.

«Siz de biliyorsunuz, hedefin **Challenger** olduğunu sanıyorum. Adamın birini izlemek için dünyanın yarısını dolaştım neredeyse. Hamburg'dan, Londra'ya, oradan Anchorage'a, sonra da Seattle'a kadar izledim. Şimdi izini yitirdi. Bu arada bulduğum bir iki ipucu vardı ama sonu gelmedi hiçbirinin. Örneğin, telsizci Swan. Meğerse adam karısını da Challenger'a bindirmiş.»

«Karısını da mı bindirmiş? Yok canım. Zavallı Mackay, zaten başında bir kadın var, üstelik de bir gazeteci.»

«Neler söylüyorsunuz?» diye sordu Sullivan. «Başındaki kadın da kim?»

«Betty Cordell adında, tanıdığım bir Amerikalı gazeteci.»

«Swan'ın karısı gemide değil mi? Yanılıyorsunuz...»

«Yanılmıyorum! Swan da gemide değil. Asıl sen yanılıyorsun. Gemiye binmedi Swan. Hasta.»

«Hastalandı da evinde mi kaldı demek istiyorsunuz?»

«Ya nerede kalacaktı ki?»

«Ben de bunu merak ediyorum. Evinde değil çünkü, karısı da değil. Evlerine gittim. Geçen perşembe saat üç otuzda gemiye binmek üzere evlerinden çıkmışlar...»

«Sen gittiklerini gördün mü?»

«Hayır, görmedim. Aslına bakarsan, gittiklerini kimse görmemiş, ama gitmişler...»

«Bana bak Sullivan...» Harper'in sabrının taşmak üzere olduğu telefonda bile anlaşılıyordu. «Gemide onun yerine gelen bir telsizci var. Kinnaird diye biri. Anlayacağın, eğer hastanede değilse Swan, evinde olmalı.»

«Bütün bunların ne zaman olduğunu biliyor musunuz? Mackay bu Kinnaird denilen adamı nasıl bu kadar kolayca bulmuş? Hem de Alaska gibi bir yerde?»

«Swan tanıyormuş, o önermiş. O sırada orada bulunuyormuş. Belki de işsizdi. Zamanına gelince, sana Mackay'ın telgrafını okuyayım. **Saat 15.18. Telsiz operatörü Swan hastalandı. Yerine George Kinnaird'ı önerdi. Kinnaird'ı yanımıza alıyoruz. Mackay.** Zamanını da açıkça belirtmiş...»

«Hayır. Saat üç onbeşte Mrs. Swan bir komşusuna telefon ederek kocasıyla gemiye binmek amacıyla evden çıkmak üzere olduğunu söylemiş. Bu telgrafa göre ise saat üç onsekizde Swan hastalanmış ve yerine geçecek birisini de bulmuş. Üç dakika içinde mi?»

«Doğrusu biraz garip.»

«Garip değil korkunç. **Challenger**'in bu yolculuğunda herhangi olağandışı bir şey var mı? Herhangi bir şey?»

«Ephraim'e göre yok. Kinnaird'dan gelen olağan raporlara göre de yok...»

«Bu Ephraim de kim oluyor?» diye sordu Sullivan.

«Özür dilerim. Galiba Ephraim'i sigorta kapsamına aldığımızda sen burada değildin. Ephraim, makina dairesine monte ettirdiğim bir otomatik kontrol aygıtı - geminin makinalarının çalışmasını kontrol eden mekanik beyin denen şeylerden biri. Gemide tamamen bağımsız olarak çalışıyor. Lahey'deki Deniz Merkezinde bulunan bir elektronik beyine telsiz sinyalleri gönderiyor. Elektronik beyin sinyallerin şifresini çözüyor ve rapor teleksle bana geliyor. Bütün işlem otuz dakika bile sürmüyor. Telsiz sinyallerinin Lahey'e gitmesi birkaç saniye alıyor, geri kalan zamanda da bilgi hazırlanıp bana gönderiliyor.»

«Ephraim'e göre durumlar nasıl?»

«Normal. **Challenger** hafif dalgalı sularda, onyedimil hızla ilerliyor. San Francisco yakınındaki petrol limanına tam zamanında varacak.»

«Peki, Kinnaird'a göre durumlar nasıl?»

«Yine normal. Günlük mesajlar zamanında geliyor. Mesajları karşılaştırmak, Kinnaird'ın hava raporlarının tıpatıp Ephraim'inkilere uyduğunu görmek çok ilginç oluyor...»

Demek ki en son oyunağı bu diye düşündü Sullivan. Yakında ondan da bıkar. «San Francisco'ya gidiyorum. Size oradan telefon ederim.»

«Hani dönüyordun. San Francisco'ya niye gidiyorsun?»

«Çünkü **Challenger**'ın son durağı orası. Vardığında orada bulunmak istiyorum...»

Sullivan bir telefon daha etti. Bu kez. Anchorage polis müdürü Mulligan'ı aradı. Swan'ların **Challenger**'da olmadıklarını, bir polis arabasının Swan'ların evine giderek bakmasını, birinin de komşusu Madge Thompson'la konuşmasının iyi olacağını söyledi.

Mulligan bu isteği her zamanki coşkusuyla karşıladı. «Daha da iyisini yaparız. Swan'lara ait bilgileri bütün polislere dağıtırız. Matanuska Vadisi bölgesini aramak üzere polis arabaları göndeririz. Swan'ın kendi isteğiyle ortadan kaybolduğu da çok olası...»

«Nasıl?»

«İnsanın canı izin yapmak isteyebilir, karısı ile dağlara çıkıp kayak yapmayı özleyebilir. Bir arkadaşının yerini almasını sağlar, Mackay'a telefon edip hasta olduğunu bildirir, sonra da kayak yapmaya gider. Aklın yattı mı?

«Yatmadı...»

«Benim de yatmadı. Her yeri araştırırız...»

Sullivan telefonu kapattı ve San Francisco'ya kalkacak ilk uçağın kalkış saatini öğrenmek amacıyla yine telefona sarıldı. O anda bilmesine olanak yoktu ama Mulligan'la yaptığı bu tek telefon konuşması birkaç gün içinde dünyada büyük yankılar uyandıracaktı. Birkaç gün içinde...

Winter bütün gemiyi ele geçirmiş, planladığı şekilde tümüyle yönetimi altına almıştı. Betty Cordell'in zamanının çoğunu geçirdiğı kaptan köprüsüne sürekli iki nöbetçi dikmişti. Üç nöbetçi de geminin yüreği sayılan makina dairesine konulmuştu. Altıncı nöbetçi de görev başında olmayan gemi personelinin kapatıldığı çalışma odasının kapısına dikilmişti. Yedinci nöbetçi ise, kamarot Wrigley ile aşçı Bates'in, yemek pişirme sanatıyla ilgili gizemli törenleri yaptıkları mutfakta bulunuyordu. Diğer bir silahlı adam da telsiz odasının önünde nöbet tutuyordu. Winter ve LeCat'le birlikte yedi kişi de, belirli aralıklarla nöbet devralmak üzere dinleniyorlardı.

«Üzülerek belirtmeliyim ki bu herifin harika bir örgütleme yeteneği var,» diye fısıldadı Bennett kaptan köprüsünde duran Mackay'a. «Ayrıca hiç iç açıcı olmayan haberlerim var.»

Mackay homurdandı, «Sanki memlekette haber bültenini dinliyor gibiyim. Ne var ki?»

«Lanky Miller, Kinnaird'ın telsiz odasına girdiğini görmüş.»

«Kinnaird hangi odaya girecekti ki?»

«Kapının önünde silahlı adamlar beklerken, kapı kapalıyken girmesi başka.»

«Emin misin girdiğine?»

«Miller çok emin. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musunuz? Kinnaird onlarla birlikte çalışıyor olmasaydı hiçbir zaman o odaya vericinin bulunduğu yere girmesine izin vermezlerdi.»

Mackay derin derin içini çekti. «Haklıymışsın. Adamda bir gariplik vardı.»

«Elbette. Teröristler gemiye iner inmez bunu anlamalıydım. Kinnaird onlara mesajlar gönderip yerimizi bildirmeseydi bizi Pasifik'in ortasında nereden bulacaklardı? Betty Cordell haklıydı. Geçen gece mesaj gönderdiğini duymuştı.»

«Neyse ki Winter, kızın kamarasına dönmesine izin verdi.» Nöbetçilerden birine bir bakış attı. «Şu serserinin onu bakışlarıyla yemesinden hiç hoşlanmadım. Sanırım bu yolculukta kötü haberler

duymaya alışmamız gerekecek, Mr. Bennett.»

«Şimdiden bir kötü haberim var bile...»

«Hiç şaşmam.»

«Kinnaird onlarla birlikte çalıştığına göre, son mesajı göndermedi. Sahil Koruma'ya, helikopterin indiğini bildiren mesajı. Ufukta bir Amerikan kruvazörü görüneceği umudunu unutsak iyi olur.»

«Biraz önce benim de aklıma geldi.» Sesini iyice alçaltarak fısıldadı. «Winter her şeyi ayrıntılarıyla düşünmüş, değil mi? Ne var ki, şansımıza, hiç kimse kusursuz değildir. Winter'in akıl edemediği tek şey, listede adı geçmeyen bir tayfa Ephraim. Ne matrak iş, değil mi, Mr. Bennett. Hepimizin yaşamı makina dairesindeki Harper in mekanik oyuncağına bağlı olabilir. Bu gemide hareket özgürlüğü olan tek gemi personeli o.»

Ephraim.

Ephraim takma adlı, Makina Çalışmasını Kontrol Eden Uzaktan Kumandalı Monitor. Makina dairesinde yapılan bütün işlerden bağımsız olan mekanik beyin, kontrol panosunun içine takılmıştı ve binlerce mil uzakta, Lahey'deki ana elektronik beyine telsiz sinyalleri gönderiyor, yolculuk süresince tankerin çalışmasını bildiriyordu.

Ephraim pek çok şey hakkında bilgi verebiliyordu. Yakıt sarfını, kazan basıncını, kazan ısısını, hangi kazanların yanıp hangilerinin yanmadığını kontrol edebiliyordu. Makinaların hızı ile geminin hızını bildiriyordu. Makinalar gerektiği şekilde çalışmazsa, makinaların hızı ile geminin hızı aynı olmaz. Ayrıca tankerin baş kış vurmasını ve sallanmasını da bildiriyordu. Bu demek oluyordu ki Ephraim kendi hava raporunu gönderiyordu.

Victor Harper pahalı bir oyuncak mı aldığını yoksa Ephraim sayesinde yolculukların daha mı kazançlı olacağını bir türlü kestiremiyordu. Ephraim gerçekten pahalıydı. Durmadan gönderdiği mesajlar Lahey'deki Uluslararası Deniz Merkezindeki ana elektronik beyin tarafından alınıyor ve şifreleri çözülüyordu. **Challenger**'dan alınan bilgi, sonra teleksle Londra'ya aktarılıyordu.

Kinnaird, hiç farkına varmaksızın Ephraim'-le işbirliği yapıyordu. Gemideki durumun normal olduğunu dış dünyaya göstermek için gerekli olan şeylerden biri de Kinnaird'ın belirli aralıklarla Londra'ya gönderdiği mesajlardı. Bu mesajlarda geminin bulunduğu yer ve hava raporu bildiriliyordu.

Kinnaird Ephraim'le «işbirliği» yapmayı sürdürdüğü sürece Winter için her şey yolunda gidecekti. Ancak, herhangi bir nedenle Kinnaird'a sahte bir hava raporu vermesi emredilirse, Londra'ya içinde bulundukları hava koşullarından farklı hava koşullarında seyrettikleri bildirilirse, o zaman geminin derinliklerinde bulunan Ephraim, mekanik bir casus niteliğine bürünecek, Londra'ya gerçeği bildirmek olanağı olan tek tayfa Ephraim olacaktı.

Sökülebilir. 22 Armalite tüfeği, 4x18 lik dürbünü, üç yedek şarjörü ve elli yedek fişek içeren sarı bir paket Betty Cordell'in valizinin dibinde, elbiselerinin altında yatıyordu. İlk bakışta tüfeğe benzer bir tarafı yoktu; görünen tek şey içinde silahın sökülmüş parçaları bulunan kaplumbağa kabuğu

renginde bir kundaktı. Kundak köpükten yapılmıştı. Suyu düştüğü takdirde batmazdı.

Kamarasında yalnız olan Betty Cordell, 22 lik çekirdeği oluklu mermilerin bulunduğu paketi eline aldı ve tarttı. Bu hareket kendisini rahatlattı ve alışmaya çalıştığı korkuyu birkaç saniye için unutturdu. Sonra paketi yerine koydu, kundağa son kez baktı ve valizini yerleştirdi. İç çamaşırlarını üst üste katlayarak düzenli bir şekilde koydu ve valiz tekrar bir kadının seyahat çantası görünümünü aldı.

İlk gençlik günlerinden beri kendisine ait bir silahı olmuştu. Güney California çölündeki Pearl Blossom'daki evlerinde, kızı gibi değişik, bağımsız bir kişiliğe sahip olan babasından öğrenmişti silah kullanmayı. «Şiddet dolu bir dünyada yaşıyoruz, küçüğüm.» derdi. «San Diego'da annenin nasıl öldüğünü anımsa. Hırsız cüzdanını çalmak için öldürdü onu. Yirmi beş boktan dolar için...»

Sekiz yaşından sonra kendisini bir çiftçi olan babası yetiştirdi. Yıllar geçtikçe Betty Cordell tüfek kullanmakta ustalaştı ve keskin nişancı oldu. Hiçbir zaman avlanmadı, yarışlara katılmadı ama yirmi yedi yaşında bile nereye gitse yanında taşıdı. Bazı bazı çölde arabayla giderken arabayı durdurur, hedef olarak konserve kutuları dizer ve boşalıncaya kadar ateş ederdi. Her seferinde de konserve kutularını delerdi.

Çok az sigara içerdi. Bir tane yaktı ve kamaranın ortasında durarak içmeye başladı. Koca tanker hafif hafif sallanarak San Francisco'ya doğru ilerliyordu. Varmalarına otuz altı saat kalmıştı. Şarjörler ve yedek mermilerle gemideki bütün teröristleri öldürmeye yetecek kadar cephanesi olduğunu düşünüyordu. Yalnız bir derdi vardı. Betty Cordell ömründe bir kuş bile vurmamıştı. Canlıları öldürmenin düşüncesine bile dayanamıyordu. Kapının açıldığını duyarak döndü. Kapıda LeCat duruyordu.

Elinde dolu bir kırmızı şarap şişesi tutuyor ve arkasındaki silahlı nöbetçi pis pis sırtıyordu. LeCat kapıyı adamın suratına kapattı. Betty Cordell kamaranın ortasında duruyor, küstahlığa varan soğuk bakışlarla teröristi süzüyordu. Boğazında bir kasılma duyuyordu. Hem korkuyor hem de kendisine kızıyordu. Kızıyordu çünkü yüreği deli gibi atıyor, bacakları titriyordu.

«Korkacak birşey yok,» dedi LeCat kaba bir biçimde. «Gemide bir kadın bulacağımızı hiç ummamıştık. Ancak birkaç gün için birlikte olacağımıza göre, bundan yararlanmalıyız. En iyi biçimde yararlanmalıyız,» diye yineledi gözlerini üzerinden ayırmadan.

«Konuşmak istemiyorum. Lütfen kamaramdan çıkar mısınız.»

Hiç olmazsa sesi titremiyordu. Sesinin bu kadar normal çıkmasına şaştı. Çok şükür. Kendi kendine bu işin üstesinden gelmesi gerektiğini söyledi. Bu heriften kurtulmalıyım. Hemen. LeCat şişeyi kapının yanındaki masaya bırakarak kendisine doğru yürüdü. Kıvrık bıyığının altında, üst dudağının kenarında nem tanecikleri vardı

Yakınında durarak, «Ben bekârım,» dedi «Adım LeCat. Bugüne dek çok kadın tanıdım; güzel kadınlar tanıdım...»

Yaklaşımı o kadar saçma, o kadar acemiceydi ki bir an için suratına karşı kahkahalar atmak istedi. Liman orospuları diye düşündü alayla. Bütün tecrübesi liman orospularından oluşuyor, bütün zevki de. Bana nasıl davranacağını bilemiyor ama utangaçlığı uzun sürmez. Birden soluğunun kokusunu duydu. Aman Tanrım, sarhoş...

Bir şişe konyanın dörtte üçünü devirmiş olduğu halde LeCat sarhoş değildi. İçince hareketleri her zamankinden biraz daha ağırlaşırdı o kadar. Korkunç miktarlarda konyak içebilir, yine de yüz metreden hareketli bir hedefi vurabilirdi. Umursamaz bir tavırla Betty yana çekildi ve sırtını kamarotun ziline vererek durdu. «Banyoya girmek üzereydim,» dedi. «Kamaramdan çıkar mısınız. Derhal!»

«Banyoya mı girecektiniz? Banyonuzu yapın - sonra beraberce bir içki içeriz...»

«Kamaramdan derhal çık LeCat. Derhal çık, yoksa nöbetçiye Winter'i çağırmasını söylerim...»

«Nöbetçi de benim gibi Fransız. Emirleri benden alır.»

Bu sözünün önemini kavrayamadı Betty Cordell. Kafasında sadece tek bir düşünce vardı. Tehlikeyi atlatmak. Başını kaldırdı ve ellerini ensesinde kavuşturarak küstah bir poz takındı. Hayvan bundan hoşlandı diye düşündü. LeCat'in gözlerinde garip bir pırıltı vardı ve parmağıyla dudağını kuruladı. O arada kendi işaret parmağı da duvardaki zile doğru gitti. «Winter belki de seni öldürür,» dedi.

«Winter'in adını bir daha ağzına alırsan suratına tokadı yersin...» Gözlerinde öfke, sesinde nefrete benzer bir anlam vardı. Kızgınlığından ürkmüş, kontrolünü kaybetmekte olduğunu sezmişti. Arkaya doğru bir adım atarak sertçe zile bastı. «Git banyonu yap,» dedi LeCat hırsla «İşin bitince de giyinmek zahmetine katlanma...»

O kadar yakınında duruyordu ki banyoya doğru gidemiyordu. Birden kamaranın kapısı açıldı ve kamarot Wrigley içeri daldı. Uzun boylu, kamburca, ayağına çabuk, orta yaşlı adamın elinde bir tepsi, üzerinde bir kahve güğümü, süt, bir fincan ve tabağı vardı. Bir an için durdu ve LeCat'in kızgın bakışları altında yüzü asıldı. Sonra hiçbir şey olmadığını görerek gevezelik etmeye başladı.

«Taze kahve, Miss Cordell. Amerikalıların sevdiği gibi koyu, mis gibi...» Elindekileri masanın üzerine dizmeye başladı. «Soğutmadan için. Zor durumlarda insana güç verir kahve...» LeCat'e bir bakış attı. «Ziyaretçiniz gelecek, Miss Cordell. Mr. Winter mutfaktaydı şimdi, gelip nasıl olduğunuza bakacağını söyledi. Ömür adam doğrusu...»

LeCat arkasını dönüp kamaradan çıkarken Wrigley sustu. Arkadan kapıya doğru baş parmağını iki parmak arasından göstererek bir işaret yaptı. «Affedersiniz, Miss,» diye özür diledi. «Bazen kendimi tutamıyorum...»

«Teşekkür ederim Wrigley,» dedi kahve güğümünü alırken. «Tam zamanında geldin...»

Winter olayı beş dakika sonra duydu. Wrigley mutfığa dönerken yanında silahlı nöbetçi ile gelen Winter'a rastlamış ve olayı hiç duraksamaksızın anlatmıştı. Winter derhal tepki gösterdi. LeCat'i kamarasına çağırttı.

«Sana Amerikalı kızı rahat bırak demiştim...»

«Kendine mi saklıyorsun?»

Winter üç adım attı ve yüzündeki anlamı gören LeCat, kılıfı omuzuna asılı tabancasına el attı. Winter bileğinden yakalayarak sinir merkezine bastırdı. Tabancayı çekmeye fırsat bulamayan

LeCat'in kabzayı tutan eli felç olmuştu. Winter elini şiddetle bükünce gevşeyen parmakları kabzayı bıraktı. Winter Fransızı hızla omuz ekleminden döndürdü. Sırtı İngilize dönük yarı çömelmiş durumda kaldı Fransız. Kolundaki acı çok şiddetliydi ve kolunu kırmaktan korktuğu için kımıldayamıyordu.

«Kolumu kıracaksın,» diye inledi LeCat.

«Boynunu kıracağım...»

Winter öne doğru eğilmiş adamı ranzanın kenarına yaklaşacak biçimde iteledi. Elini biraz gevşeterek LeCat'in başını birkaç santim kaldırmasına izin verdi. Sonra diğer eli ile Fransız'ın kafasını ranzanın üstüne bastırdı. LeCat'in boğazı ranzanın sert, tahta kenarına dayanmıştı. Soluğu kesildi. «Sert bir hareket yaparsam boynun kırılır, LeCat,» dedi Winter yavaşça. «Biliyorsun bunu, değil mi?»

«Tanrım... Winter, lütfen Winter...»

LeCat dehşet içindeydi. Ne olabileceğini çok iyi biliyordu. Bir zamanlar, Cezayir'de, aynı durumdaki bir adama ne yaptığını anımsıyordu. Tek bir hareket, sert bir çekiş ve boynu kırılırdı. Korkudan kusacak gibiydi.

«Bir daha kadının yanına gittiğini görürsem seni öldürürüm.» Winter'in sesi dalgın, sohbet eder gibiydi.

Saçlarından yakalayarak LeCat'in kafasını ranzadan kaldırdı, vücudunu savurdu ve öne itti. Dengesini kaybeden Fransız bölmelerden birine çarptı ve yere düştü. Sersemleşmiş bir durumda yavaş yavaş ayağa kalkarak kamaradan çıktı. Winter'a olan sevgisi artmamıştı ama küçük düşmesinin nedeninin Amerikalı kız olduğunu da biliyordu. Ona karşı duyduğu ilkel arzuya, derin bir nefret eklenmişti.

Pasifik'e gece bastırmadan bir saat kadar önce, Winter dışında kullanmasını bilen tek terörist kumandasında helikopter, Challenger'dan ayrıldı. **Pêcheur** tarafından sürekli verilen telsiz sinyalleri önderliğinde, **Challenger**'ın yüz mil güneyinde seyretmekte olan trole vardı. Helikopter iner inmez, bu amaç için özel olarak hazırlanmış yelken bezleriyle üstündeki yazılar örtüldü. Bir gemi veya uçak tarafından Trolün güvertesinde helikopter görülmesinin önemi yoktu. Ama 50,000 tonluk tankerde helikopterin görülmesi gerçekten çok acayip kaçardı.

Uçmadan önce helikopter LeCat ile André Dupont tarafından boşaltıldı. Kaçmaları için gerekli araçlar, Zodiac şişme bot, kıçtan takma motor, dalış giysileri baş kasarasının altındaki marangoz atölyesine saklandılar. Bu arada, 100 kilo ağırlığında çelik bir valiz de büyük zorluklarla merdivenden indirilerek atölyeye taşındı. Nükleer bombadan LeCat ile Dupont dışında hâlâ kimsenin haberi yoktu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Şeyh Cemal Tevfik, Lübnan'da, Baalbeck dışında bir binanın birinci katındaki gizli karargahına taşınmıştı. Suudi Arabistan Petrol bakanının taşınma nedenlerinden biri, San Francisco operasyonu tamamlanıncaya kadar saklanmak istemesiydi. Kendisine sorular sorabilmek için önce nerede olduğunu bulmaları gerekirdi ve sorular sormak isteyecekleri de bir gerçektir. Orta Doğu'da Tevfik'in aşırı düşüncelerinden rahatsızlık duyan devlet adamları vardı.

Ama bu saklanma nedenlerinden ancak bir tanesiydi. Diğerleri daha basit ve insanca bir nedendi. Tevfik öldürülmekten korkuyordu. İsraili ajanların boş durmadığı söyleniyordu. Hatta İngiliz ve Amerikan gizli servisinin, İsrail gizli servisiyle işbirliği yaptığı bile söylentiler arasındaydı. Daha önce hiç gelmemiş olduğu Baalbeck'de kendisini güven altında duyuyordu.

Yeni karargâhında ilk mesajı Winter'dan aldı. **Challenger**'a el konulmasından otuz dakika sonra, San Francisco'daki Birleşik Arap Cumhuriyeti konsoloslukuna kısa ve imzasız bir telsiz mesajı gönderilmişti. **Gönderilen avokadolar* teslim alındı.** Konsolosluktaki kapısı kilitli odalardan birinde, Talaal İsmail telefona uzandı ve Paris'teki bir numaraya telefon etti. Mesaj oradan Atina'ya ve Atina'dan da Beyrut'a iletilti. Ahmet Riad'ın Beyrut'ta bir eve yerleştirdiği adam, Tevfik'e telefon ederken boş bulunarak kötü bir yanlışıklık yaptı. Tanker'e el konulduğunu kanıtlayan mesajı iletirken Tevfik'e «Ekselans» diye hitabetti. «Unvan kullanma» diye tersledi Tevfik ve mesajı alır almaz telefonu gürültüyle kapattı. Aslında telefonun dinlenebileceğinden korktuğu falan yoktu.

* Bir tropikal meyva.

Beyrut'un Lafayette Caddesindeki blok apartmanlarda telefon santralı görevlisi olarak çalışan kız, her iki telefonun da kapanmasını bekledikten sonra düğmeye bastı ve bekletmekte olduğu hatları bağlamaya başladı.

Sinirliydi. İlk kez olarak para için telefonları dinlemişti. Vakit geçirmek için, kocası evden çıkan bir kadının âşığına telefon edip gizli, erotik şeyler söylemesini dinlemek başkaydı. Santral görevlilerinin çoğu bu konuşmaları dinlerdi, veya Lucille Fehmi kendisini böyle avutuyordu. Ama bu, tehlikeli olabilirdi. Kimdi acaba «Ekselans»?

Yarım saat sonra işi bitmişti. Gece nöbetini devralan genç adamla bir iki kelime konuştuktan sonra çıktı. El çantasını sıkı sıkı tutarak Café Nuit'ye doğru yürüdü. Köşedeki masalardan birine oturdu. Bir dakika bile geçmemişti ki yüzü hiç gülmeyen bir adam geldi.

«İyi akşamlar, Lucille...» Tom Jones'un en son plağını çalan otomatik gramfonun gürültüsü arasında sesini duyurabilmek için eğilerek eski bir dost gibi selamladı kızı. Akşamın altısında Lübnanlı gençler içeriye dolmaya başlamıştı. Dışarıda havanın soğuk olmasına karşın Café Nuit sıcak ve havasızdı. Isıtmak için bol bol gazları vardı belli ki, buradakiler gaz içinde yüzüyordu. Yüzü gülmez adam kahve ve pasta ısmarladı.

«Telefon etti...» Titreyen ellerle bir sigara yakarken Lucille dediğini yinelemek zorunda kaldı «Beş günden beri ilk kez. Paramı ne zaman alacağım?» diye sordu.

Adam göğüs cebini okşadı. «Yanımda elli dolar var. Yerel numara mıydı?»

«Hayır. Baalbeck'de bir numaraydı. Numara çantamda.»

«Ver.»

Bir an duraksadıktan sonra çantasını açtı ve numaranın yazılı olduğu parayı katlanmış olarak çıkarıp adama verdi. Onları gören adamın parası olmadığını ve bu gece parasını kızın çektiğini sanırdı. Katlanmış parayı, daha önce katlayıp cüzdanına koyduğu başka bir banknotun yanına koydu. Belki bir gözetleyen olduğunu düşünerek ödemeyi o parayla yapacaktı.

«Telefon numarasından adresi bulabilecek misiniz?» diye sordu kız.

Bu da sinirli olduğunu gösteriyordu. Sırf konuşmuş olmak için konuşuyordu. Elbette ki Lübnan'daki herhangi bir telefon numarasından adresi bulabilirdi. Onu ilgilendiren de adrestti. Garsonun kahve ile pastaları getirmesini bekledikten sonra adama eğildi. «Avokadoların sözetti gönderilen avokadoların teslim edildiğini söyledi Ha, bir de karşısındaki adama «Ekselans» diye hitabetti...»

«Olabilir...» Adının Albert olduğunu söyleyen bu adam sanki her şeyi biliyor gibiydi. Belki de her şeyi biliyor gibi davranıyordu. Kızın niçin bu denli sinirli olduğunu da anlıyordu. Orta Doğu'daki insanların çoğu gibi o da güçlülerden korkuyordu. Şaşkınlığını, umudunu belli etmeyerek kahvesini yudumlamayı sürdürdü. Tevfik'i bulmuşlardı galiba.

Londra'nın Fleet Caddesindeki gazetelerden biri koku almıştı, ama haberin sakıncalı olduğu bildirildiğinden yayınlanamadı. Halbuki haber doğrudu.

İngiltere Başbakanı, gizlice Wiltshire'deki askeri havaüssünün havaalanına gitmişti. Burası, Salisbury Plain yöresinde, İngiltere'nin en az bilinen havaalanlarından biriydi. Zamanını çok iyi ayarlamıştı: Arabası havaalanı binalarına doğru giderken, gri bulutların arasından bir Trident uçağı inmiş ve yakındaki pistlerden birinde ilerlemeye başlamıştı.

Uçak durduğunda Başbakan arabayla uçağa yaklaşmıştı. O kadar yakınına gelmişti ki aceleyle yerine konulan merdivenin tam altında duruyordu. Başbakan arabada beklemiş, merdivenleri çevik adımlarla inen bir adam arabanın arka kapısından içeri atlamıştı.

Uçaktan inen adamın bir fotoğrafı çekilecek olsaydı, General Villiers olduğu sanılabilirdi; gözünde kara bir bant vardı. Halbuki o sırada General Villiers İngiltere'den binlerce mil uzaktaydı. Demek ki gizli ziyaretçi başka birisiydi. Doğrusu istenirse, dünya basınında resmi çok çıkan başka bir generale, belirli bir İsraili generale benziyordu bu adam.

19 Ocak pazar, Winter'in **Challenger**'a el koyduğu günün öğleden sonrasıydı.

LeCat'le aralarında geçen olaydan sonra Winter, Betty Cordell'in gemide serbestçe dolaşmasına izin verdi. Eski OAS teröristlerinden bazılarının karakterini bildiğinden, gemide bir kadın olduğunu görünce ne yapacağını şaşırmıştı. Kamarasında kilitli tutulacağına gemide dolaşmasının daha güvenli

olduğunu düşündü. Kararını bildirmek üzere kızın kamarasına gitti. «Gemide arzu ettiğiniz gibi dolaşabilirsiniz ama her saat başı kaptan köprüsündeki nöbetçiye görüneceksiniz. Anlaşıldı mı?»

Kımıldamadan olduğu yerde durarak adamın olağanüstü yüzünü, kemerli burnunu, geniş ve sert ağzını, insanı şaşırtan, dalgın bakışlı gözlerini süzdü. «Niçin böyle yapıyorsunuz?» diye sordu yavaşça.

«Kamaranızda kalmanızın daha az güvenli olacağını düşündüğüm için.»

«Onu demek istemedim. Bu korkunç olayda bulunmanızın nedenini soruyorum.»

«Para için.»

Kızın yanından birdenbire ayrıldı. Betty, birkaç dakika sonra, hafif dalgalı denizde yol almakta olan gemiyi dolaşmaya başladı. Hiç alışamayacağı, sınırlarını yıpratıcı bir denemeydi bu. Koridorda yürürken eli tabancalı bir terörist kendisini gözlüyor, bir köşeyi dönünce bir başka teröristle burun buruna geliyordu. Nereye gittiğini görmek isteyen başka bir tabancalı adam da kendisini izliyordu.

Kafasında iki düşünce vardı. Bir gün yazmayı düşündüğü öykü için -**Teröristlerin El Koyduğu Tankerin Görgü Tanığıydım**- malzeme toplamak bunlardan biriydi. Diğer de ilk fırsatta Bennett'e söylemek için teröristlerin bulundukları yerleri saptamaktı. İngiliz personelin karşı koyacağına değin bir işaret yoktu. Şaşkınlıktan kurtulamamış gibi görünüyorlardı. Yine de özellikle makine dairesinde tuhaf bir havanın estiğini seziyordu.

Anlamsız suratlı bir terörist, makina dairesine girebilmesi için yol verdi. Winter, her zamanki yeterliliği ile, gemide serbestçe dolaşabileceğine izin verdiğini teröristlerin hepsine bildirmişti. Kapıdan girerek yüksek platformdan aşağıya baktı. Havadaki buhardan şimdiden terlemeye başlamıştı. Gürültü dayanılmaz gibiydi. Pistonlar çuf çuf ediyor, hiç görmediği bir sürü makina hep birden çalışıyordu. Buhardan bir fırtına esiyordu sanki. Dimdik merdivenden aşağıya indi.

Basamakları inerken arkasındaki dik, otuz fitlik uçurum umurunda bile değildi. Sierra'larda uçurumlara az mı tırmanmıştı? Makinaların arasından geçerek, tankere el konulmadan önce tanışmış, sohbet etmiş olduğu adamları seyretmeye başladı. Otuz dört yaşındaki, iri yarı makinist Monk gerçekten çok sert bir adama benziyordu. Siyah saçları dört köşe kafasına yapışmıştı. Kocaman ellerini yağlı bir paçavraya silerken başını sallayarak Betty'yi selâmladı. Çok önemli bir şey düşünüyor gibi dalgındı.

Makinistlerden bir diğeri, kırk yaşında, kel kafalı, ufak tefek Bert Foley, yüksek platformda duran nöbetçinin kendisini görmediğine güven getirmek için yukarıya bir göz attıktan sonra Betty ile konuştu. «İşler umduğunuzdan daha iyi gidecek, Miss. Sabırlı olun...» İngiliz denizcilerin arasında kendisini daha iyi duyarak gezinmeye devam etti. Burada, ne olduğuna parmak basamadığı bir şey vardı; havada bir fitne kokusu seziyordu. Olanak dışıydı bu: Winter gemideki bölümler arasındaki bütün iletişimi kesmişti. Derken kamarot Wrigley'nin merdivenleri indiğini gördü. Bir eliyle tutunurken diğeriyle bir tepsi taşıyordu. Yere iner inmez, başmakinist Brady'nin çalışmaları yönettiği kontrol platformuna doğru yürüdü. Elli yaşlarındaki, gri saçlı, tıknaz Brady tepsiden bir kahve fincanı ile jambonlu bir sandviç alarak yavaş yavaş yemeğe koyuldu. Ortalıkta bir gariplik göremiyordu. Saatine baktı. Birazdan nöbetçi subaya görünmesi, gemideki her teröriste bulunduğu yeri bildirmesi gerekecekti. Yine de ortalıkta gizli bir şey olduğu duygusundan kurtulamamıştı. Platforma çıkarak

Brady'nin yanına gitti ve kontrol tablosuna tutturulmuş kara bir kutuya işaret etti. «Bu ne işe yarıyor? Yoksa içinde sandviçlerini mi saklıyorsun?» Gülümsüyordu; laf olsun diye söylemişti. Başmakininin yakınında duran, pantolon ve tertemiz beyaz bir yelek giymiş olan bir adam, şaşkınlıkla dönüp onlara baktı.

«İşine bak Wilkins,» dedi başmakininin sakın bir sesle. Betty'ye dönüp sırtıttı. «Standart donanımdan biri bu, Miss.» Kocaman göbeğini okşadı. «Sandviçlerimi burada saklarım ben.»

Hay, kör talih. Kadının işaret ettiği kara kutu. Ephraim'in varlığının tek belirtisiydi ve başmakininin, mekanik adamın dış dünya ile tek bağlantıları olduğunu biliyordu. Her ne kadar tek yönlü ise de, yine de bir bağlantıydı.

«Kendimi yeniden savaş tutsakları kampına konulmuş sanıyorum,» diye fısıldadı Mackay, Bennett'e harita odasında. «Kendi gemim tutsak kampına döndü. Neyse ki bir iletişim sistemi kurabildik. Kafese kapatılınca yapılacak ilk şeyi yaptık...»

Mackay ile mürettebatı arasındaki iletişimin dayanak noktası kamarot Wrigley idi. Kamarot hem İngiliz personele hem de teröristlere yiyecek ve kahve taşıdığından durmaksızın gemiyi dolanıyordu. Winter yiyecek sorununu kestirdiğinden, Wrigley gemiyi dolanırken kendisine eşlik etmesi için mutfak kapısına sürekli bir nöbetçi dikmişti.

Winter'in kestiremediği şey, Mackay'ın ilişki kurmak istediği kişilere haber göndermek için Wrigley'den yararlanacağı idi. Mesajlar küçük kâğıt parçalarına yazılıyor ve Wrigley bunları sandviç tabaklarının, kahve güğümlerinin veya tepside taşıdığı herhangi bir şeyin altına saklıyordu. Winter'in kestiremediği ve dikkatini çekmeyen bir şey daha vardı: Kaptan köprüsündeki adamların doymak bilmez susuzluğu. Her zamankinden çok kahve içiyorlar ve Wrigley'ye mesaj taşıma fırsatı veriyorlardı.

Dikkatlerini çekmeyen bir şey daha vardı. Mackay ile Bennett'in, kaptan köprüsünün ardındaki harita odasında yaptıkları, seyirle ilgili bitmek tükenmek bilmeyen tartışmalar. İlk gittiklerinde nöbetçi şüphelenmişti.

İngilizce bilen, Dupont adındaki nöbetçiye, «Harita odasına gidiyoruz,» dedi Mackay. «Bundan sonraki rotamızı incelememiz gerek...»

Yanına Bennett'i alarak kaptan köprüsünden ayrıldı. Dupont onları harita odasına dek izledi. Mackay harita masasının başında durdu ve gözlerini Fransız'a dikti. «Bana bak, geminin rotasını çizmek çok çapraşık bir iştir, tüm dikkatimizi bu işe vermemiz gerekir. Orada dikilip, tabancanı bana doğru tutarsan çalışmam. Bu, gemiyi San Francisco'ya götürmemizi istiyorsan, dışarıda bekle...»

«Burayı iyice aradınız,» dedi Bennett. «Arka kapıyı da kilitlediniz. Kaptan köprüsüne başka çıkış yolu yok. Bizi yalnız bırakmazsanız bu gemiyi yürütmeyiz.»

Akdeniz'de Winter'la birlikte **Pêcheur**'de, Sullivan'ın Fransız kıyılarındaki yolculuğunu izlerken de LeCat ile birlikte Paris'de çalışmış olan Dupont duraksadı. Bu arada Mackay eline bir pergel almış, Bennett ise bir haritayı incelemeye koyulmuştu. Bunlar adamı hiçe sayıyorlardı: sanki kendisi orada yokmuş gibi davranıyorlardı Kaptan köprüsüne döndü ve kapıyı gözleyebileceği bir yerde durdu.

«Mr. Bennett,» dedi Mackay yavaş bir sesle. «İletişim sistemi pek güzel işliyor. Ama adamlarımızdan birini ortadan yoketmekle ilgili düşüncenizi pek tuttuğumu söyleyemem.»

«Elimiz kolumuz bağlı oturup işlerini yürütmelerini seyredebeyiz,» dedi Bennett. «Örgütlü bir ayaklanma oluşturmak istiyorum. Helikopterle giden adamı saymazsak teröristler ondört kişi; mürettebata gelince yirmisekiz kişi. İkiye bir üstünlük bizde...»

«Ama tabancalar onlarda...»

«Demek ki bir iki lider durumundaki teröristi ortadan kaldırarak durumu tarafımıza çevirmeliyiz. Şimdilik Winter'a dokunmamak taraftarıyım - laf anlayan tek adam o. Üstelik boş bulunacak bir adam olduğunu da sanmıyorum. Bence önce LeCat'i ortadan kaldırmalıyız; hem pis herifin biri, hem de ikinci adam durumunda.» Dupont harita odasından içeriye bir göz atıp yerine dönerken, Bennett ikinci bir harita açmaya koyuldu. «Nöbetçi şarabını yuvarlarken makina dairesine gidip başmakiniistle görüştüm. Brady'nin dediğine göre, Monk, LeCat'i ortadan kaldırmaya dünden razıymış, ama bunun için de Winter farkına varmadan Monk'un ortadan kaybolması ve bir daha da ortaya çıkmaması gerek...»

«Bu iş hoşuma gitmiyor,» dedi Mackay. «Şiddet şiddeti doğurur...»

«Gemiye şiddet kullanarak ele geçirdiler,» dedi Bennett. «Wrigley vaktinde yetişmeseydi LeCat, Amerikalı kızın ırzına geçecekti. Bu adamların bazılarının katil olduğundan hiç kuşku yok. Hele LeCat, garanti katilin biri. Hem, insanlar sık sık denize düşerler böyle yolculuklarda...»

«Bir düşüneyim.»

«Kötü havalarda denize düşmek olağandır kanımca da kötü hava burnumuzun dibinde.»

«Tayfun bize dokunmadan geçecek...»

«Bahse girerim ki dokunacak, efendim. Tayfunların yönlerini değiştirmek gibi kötü bir huyları vardır. Hazırlıklı olalım; demek istiyorum ki, becerebilirsek, Monk'un ortadan yok olması işini örgütleyelim.»

«Haklı olabilirsin...» Kaptan gözlerini haritaya dikerek lehte ve aleyhteki noktaları tarttı. Eğer Winter'e birşey olur da komuta LeCat'a geçerse, adamlarının yaşamının beş paralık değeri kalmazdı. «Pekâlâ,» dedi Mackay. «Bir deneyelim, ama Monk'a çok dikkatli olmasını söyle...»

«Kaza süsü vereceğiz,» dedi Bennett.

Gecenin saat onunda, **Challenger** sakin bir denizde yol almayı sürdürüyordu. İki saat sonra 20 Ocak pazartesi günü başlıyordu.

Tayfun Tara,* dünyanın en kötü ve şiddetli hava koşullarının oluştuğu yerden çıktı - Kuzey Pasifik'ten. Oluşmakta olan tayfun ilk kez bir Amerikan meteoroloji uydusu saptadı. Bir Amerikan meteoroloji uçağı da Hawaii'nin kuzeydoğusunda büyük bir tayfunun oluşmakta olduğunu doğruladı.

* Tayfunlara genellikle kadın adları verilir.

Karadan gönderilen hava raporlarını gemide ilk Winter alıyordu. Raporları Kinnaird'dan alarak okuyor ve derhal Mackay'a veriyordu. Ne de olsa tankeri San Francisco'ya ulaştıracak olan

Mackay'dı. Tayfun Tara'yı bildiren mesajı kaptana okuttuktan sonra Winter telsiz odasına gitti. Düşlerindeki parayı, 25.000 doları, ele geçirmek için üstüne aldığı bu işten gittikçe sınırları bozulmaya başlayan Kinnaird, vericinin önünde oturuyordu. 20 Ocak pazartesi günü, sabahın beşiydi.

«Günlük rapor ne zaman Londra'ya, Harper'a yollanıyor?» diye sordu Winter.

«Bir saat sonra...»

«Hava raporunu şu şekilde vereceksin...» Winter işlek, güzel bir elyazısıyla raporu yazıyordu. «Teknik dile göre düzelt ama özü böyle olacak.»

Kinnaird mesajı okudu. «Anlayamıyorum...»

«Çünkü çoğu insan gibi sen de bir şeyi önceden göremiyorsun. En büyük sorunumuz, San Francisco girişine varır varmaz derhal körfeze girebilmek için yetkililerden izin koparmak. Bir sürü nedenle girişimizi erteleyebilirler - kanaldaki trafik tıkanıklığı, sis gibi. Eğer başımızın belâda olduğunu, tayfunla savaşırken bazı adamlarımızın yaralandığını düşünürlerse, liman yetkilileri bizi hiç bekletmeden giriş izni verirler.»

«Sanırım haklısınız...»

«Haklı olmak zorundayım; bu işten sağ salım çıkabilmemiz için her zaman yüzde doksan haklı olmaya zorunluyum.»

Winter'in yazmış olduğu mesaj çok basit ve açıktı. **Tayfunda yol alıyoruz. İki denizci yaralı ve çalışamaz durumda. Ana güverte sular altında. Hız sekiz mile indirildi. Rüzgâr saatte 110 mil hızla esiyor. Mackay.**

Geminin derinliklerindeki makina dairesinde, Winter'in mesajı Kinnaird'a verirken durduğu noktadan 100 fit uzaklıkta, mekanik adam Ephraim, dünyanın dörtte biri uzaklığındaki Lahey'deki ana elektronik beyine telsiz mesajları vermeyi ve tankerin o sıradaki durumunu bildirmeyi sürdürüyordu; **Hız - onyedimil...**

Tankeri tutsak kampına benzetmek nasıl Mackay'ın aklına geldiyse, kısa aralıklarla İngiliz tayfaların sayısını kontrol ederek güvenlik önlemlerini arttırmak da Winter'in aklına geldi. Gemiye indikten yarım saat sonra bunu yapmayı aklına koymuştu ve onu en çok ilgilendiren de makina dairesiydi. Challenger seyir ettiği sürece kocaman bir mağaraya benzeyen makina dairesinde yedi kişi iş başında olurdu. Bir adamın ortadan kaybolması da kolaydı.

Sabahın altısında, tankerin San Francisco'ya varmasına yirmi dört saatten daha az bir zaman kalmışken, Brady makinist Monk'a bir işaret çaktı ve Monk duvardaki çelik bakım kapısının arkasında kayboldu. Brady'nin yüzü her zamanki gibi asıktı ve bile bile kumar oynuyordu. Bu kez yedi kişiyi kontrol edecek olan LeCat'dı.

Kumar oynamasına neden Fransız'ın makina dairesinde çok az bulunmuş ve orada çalışanları hiç tanımamış olmasıydı. Göze aldığı riziko da LeCat'in tayfaları bizzat sayacağı idi. Brady, adamın dimdik merdivenden inişini, ayağının kayıp ta kafa üstü çelik mazgallara çarpıp parçalanmasını dileyerek, izledi. Boşuna umutlanmıştı: LeCat çabuk ve çevik bir biçimde merdivenlerden indi ve silahlı teröristlerden birine kendisiyle gelmesi için işaret etti.

Kontrol platformuna gelip başmakinişte gözlerini dikerek, «Tayfaları sayacağız,» dedi. «Kimse yerinden kıpırdamasın...» Skorpion tabancası elindeydi ve tabancayı başmakininin koca göbeğine doğru tutmak kendisini eğlendiriyordu. «Yerinden kıpırdayanı vururum.»

Brady birden patladı. Makina gürültüsünde sesini duyurabilmek için bağırmağa başladı. «Bu geminin San Francisco'ya varmasını istiyorsan yere batasınca sayımını yap ve buradan defolup git.»

«Öyle mi?» LeCat ağır adımlarla basmakininin durduğu platforma tırmandı. Brady'nin yanında duran yardımcısı Wilkins terler döküyordu. Terlediği pek belli değildi; makina dairesinde herkes ter döker. LeCat de terliyor ve bundan zevk alıyordu -Cezayir'in yazlarını anımsıyordu. Skorpion'unun ucuyla Brady'nin göbeğine dokundu. «Parmagımı bir kıpırdatsam köpek balıklarına yem olursun...»

Brady hiç kıpırdamadan durarak tabancaya baktı. «Parmagını bir kıpırdatırsan karaya ulaşamazsın. Bu gemiyi yürüten benim, kaptan bile yürütemez.»

LeCat pis pis sırtıarak silahını çekti. «Haklısın, gerçekten,» dedi. «Ama California'ya varınca sana gereksinimimiz kalmayacak değil mi?» Brady'yi bu kaygı veren düşünceyle başbaşa bırakarak tayfaları saymaya başladı.

Tayfalar makina dairesine dağılmışlardı ve LeCat'in onları bulmak için makinaların arasından geçmesi gerekiyordu. Buna hiç aldırdığı yoktu, çünkü kıpırdayanı vuracağını söylediğinden İngilizlerin yerlerinden ayrılmayacağından kuşku duymuyordu. Üç kişi saydıktan sonra bir köşeyi dönünce Foley'yi gördü. Sırtında yelek ve pantolonla bir makinanın üstüne eğilmişti ve sırtı Fransıza dönüktü. Çıplak kafası terden pırıl pırıl parlıyordu. «Dört...»

LeCat yanındaki teröristle birlikte yürüdü ve bir köşe daha döndü. Foley derhal harekete geçti. Yeleğini çıkartarak beline kadar soyundu ve makinanın arkasından pis bir başlık çıkararak kafasına geçirdi. Izgaraların üzerinde dört ayak yürüyerek kontrol tablosunun altına geldi. Yukardaki nöbetçiyi gözetlemekte olan Brady bir işaret çaktı. Foley ayağa kalktı, beş adım yürüyerek Lanky Miller'in yanında durdu. Cebinden, kocaman bir bağa çerçeveli gözlük çıkartarak taktı.

Otuz saniye sonra LeCat köşeyi dönerek yanlarına geldi ve iki adamı dikkatle inceledi. «Altı... yedi...» Makina dairesinin mürettebatı tamamdı. LeCat, bir sigara yakarak iki adamı incelemeyi sürdürdü. Tayfalardan en uzun boylusu bir doksana yakın Lanky Miller'dı. Onun yanında Foley ufacık kalıyordu. LeCat kaşlarını çatarak Foley'a bakmayı sürdürdü.

Kontrol platformunda duran Brady'nin eli o kadar çabuk hareket etti ki kimse kıpırdadığını bile görmedi. LeCat'ın kulaklarını sağır eden makina gürültüsünü bastıran tiz bir ses yükseldi Makina dairesine buhar doldu. «Tehlike var!» diye bağırdı Brady. «Kazan patlayacak!» Mürettebat makina dairesinin her tarafına dağılırken ızgaraların üzerinden ayak sesleri yükseldi. Miller ile Foley koşarak LeCat'ın yanından geçerek ortadan kayboldular. Fransız sinirli sinirli etrafına bakındı, omuzunu silkti ve merdivenleri tırmanarak kıyamet kopan bu yerden uzaklaştı.

Kafası çalışan, kararlı bir adam olan başmakinişt, LeCat'ın gittiğini, ama yukardaki nöbetçinin yerinde durduğunu görünce buharı arttırdı ve bütün makina dairesi her şeyi örten beyaz, gazlı bir sis altında kaldı. Wilkins'i sayımdan kaçmış olan Monk'un saklandığı dolaba yolladı.

Yukarıdan bakan nöbetçi birşey göremeyince kaygısı arttı. Ak dumanlar çıkaran bu kazanda ne vardı acaba? Bir felaketin eşiğinde iniydiler? Gemi havaya mı uçuyordu? Derhal Winter'i uyarması

mı gerekiyordu? Birdenbire tam altından korkunç bir çığlık yükseldi. O kadar tiz bir çığlıktı ki, makinaların gümbürtüsü ve buharın ıslığı bastırarak kendisine ulaştı.

Çabucak merdivenleri inmeye başladı. Merdivenin dibinde kendini buharla sarılmış buldu ama o da kafası çalışan bir adamdı. Dumanlar arasından fırlayan bir denizciyi yakaladı ve arkasına Skorpion tabancasını dayayarak önüne kattı adamı. Dumanlar arasında yürürken kendisine saldırmaya kalkışan olursa adamı vuracaktı. Adam önünde kontrol platformuna geldi ve bozuk bir İngilizce ile Brady'ye bağırdı, «Burada ne oluyor, ne var?»

«Kontrol altına alıyorum,» diye bağırdı Brady. «Kazan çok ısınmış... Merak edecek birşey yok.»

Brady işini bilir bir adama benziyordu. Buhar azalmaya başlamış, ıslığa benzer ses kesilmişti. Nöbetçi, merdiveni tırmandı ve az önce boş bırakmış olduğu nöbet yerine döndü.

Brady elinin tersiyle ağzını silerek büyük bir keyifle nöbetçinin gidişini seyretti. Yaptıkları denemeyi başarmışlardı: bir sonraki adam sayımında teröristleri aldatabilirlerdi. Aldatmaya mecburdular, çünkü bir dahaki seferde makina dairesinde sadece altı adam bulunacaktı. Merdiveni buhar sardığı sırada Monk merdivenleri çıkmıştı ve şu anda makina dairesinden çok uzaktaki bir malzeme depolama dolabında saklanıyordu.

Kuzey California kıyılarında, Pasifik'in soğuk ve anaforsu sularına ancak birkaç iyi yüzücü girmek cesaretini gösterir. Santa Cruz'daki California Üniversitesinde öğrenci olan Les Cord, Monterey Bay'in kuzeyinde, bu tehlikeli sularda her gün yüzerdi. 20 Ocak'ta Pasifik'te, alçak yoğun bulutlar kurşun rengindeydi ve kıyıya vuran dalgalar çok büyüktü.

Cord kayalık plajda oturmuş ayağındaki sandalları çıkarırken, kendini rahatsız eden bir duyguya kapıldı. Sanki büyük bir güç ona doğru yaklaşıyordu. Sandallarını tekrar ayağına geçirerek doğruldu ve gökyüzüne baktı. Fırtınalı bir görünüşü vardı ama daha önce de gökyüzünün fırtınalı olduğunu çok görmüştü. Birkaç adım ötesinde, dev gibi dalgalar kıyıya vurmaya başladı. Denize baktı.

Deniz kabarıyordu. Gri ufuk çizgisinin neredeyse Okyanusta kaybolduğu yerde büyük bir ölü dalganın oluşmaya başladığını gördü. Kendisine doğru yaklaşan sıra sıra, uçsuz bucaksız dalgalar. Çok uzak kıyılardan geliyorlardı ve birdenbire kıyıya çarpan bu dalgaların ne kadar güçlü olduğunu farkettiler. Yarattıkları titreşimi sandallarının tabanlarında duydu ve sanki bütün plaj bu çarpmadan ötürü titredi. Kendisini ilk kaygılandıran şeyin de plaja vurmakta olan bu büyük dalgaların çıkardığı ses olduğunu anladı.

Düşüncesi yine değişti.

Neden rahatsız olduğunu hâlâ tam anlayamadan plajdan çıktı ve arabasına binerek yola koyuldu. Günlük yüzmesi kalmıştı bugün, ama pek dert edinmedi bunu. Plajdan, sinirlerini bozan anlaşılmadık bu duygudan uzaklaşmaktan başka birşey düşünmüyordu.

Les Cord anlayamamıştı ama onun sinirlerini bozan kıyıya vurmakta olan dalgaların ritmiydi. Normal olarak dakikada yedi dalga gelirken, şimdi dakikada dört dalga vuruyordu kıyıya. Les Cord'un bilmediği başka şeyler de vardı. Alaska gibi uzak yerlere kadar, bütün sismograflar bu dalgaların yarattığı şoku kaydediyorlardı; bir deprem kaydeder gibi. Tayfun Tara geliyordu; Kuzey Amerika'nın Pasifik kıyılarını uyarak geliyordu.

Pazartesi sabahı, Les Cord'un günlük yüzmesinden vazgeçtiği sıralarda, San Francisco'ya gelmiş olan Sullivan, Harper Tankerleri Yönetim Kurulu Başkanına telefon açtı. Sullivan, Seattle'dan San Francisco'ya pazar akşamı geç saatlerde gelmiş ve Tanrı belâsı benzin sıkıntısı yüzünden uluslararası havaalanında bir saat taksi bekledikten sonra, Union Meydanındaki St. Francis Oteline gelebilmişti. Telefon çaldığında, yatak odasının penceresinden California Caddesine doğru giden tramvayı seyrediyordu.

«Ben Sullivan. San Francisco'da, St. Francis Otelindeyim...» Harper'a telefon numarasını verdi. «**Challenger** ne zaman buraya varacak?»

«Şu anda ortalama varış saati yarın sabah saat sekiz, oranın saatiyle sekiz. Bana sorarsan, o saatte gelmesini beklemezdim.»

«Bir şey mi oldu?»

«Bilmiyorum, Sullivan...» Harper'in sesi ikircikliydi. «Pek önemli değil her halde ama galiba Ephraim aklını kaçırdı...»

«Bu da ne demek?»

«Kinnaird'dan geminin yerini, v.b. bildiren günlük mesajı ve hava raporunu aldık. Kinnaird'a göre Tayfun Tara'ya yakalanmışlar. Bir dakika, senin belki haberin yoktur - Kuzey Pasifik'den tayfun geliyor...»

«Biliyorum. Hava bültenini Seattle'de duydum. Ne demek istediğinizi anlayamıyorum...»

«Beni dinlersen anlarsın. Kinnaird'a göre şu anda **Challenger** tayfuna yakalanmış durumda. Hasar görmüşler, iki adam yaralanmış...»

«Ephraim'e göre durum nasıl?»

«Gemi hafif dalgalı bir denizde onyediy mil hızla yol almakta. Hiç anlayamıyorum. Kinnaird hızın sekiz mile indirildiğini bildirdi.»

«Mackay'la ilişki kurdunuz mu?»

«Tam kuracakken sen telefon ettin...»

«Sakin! Gemiye Ephraim'le ilgili hiçbir mesaj göndermeyin.»

«Niçin göndermeyecekmişiz?» Harper'in sesi sabırsızlık doluydu.

«Nedeninden pek emin değilim ama göndermeyin, hiç olmazsa, şimdilik göndermeyin. İçimden bir ses göndermeyin diyor. Mekanik arkadaşınız ne zaman gemiye konuldu?»

«Altı ay önce.»

«Bu altı ay boyunca, telsizci ile Ephraim arasında hiç uyuşmazlık oldu mu?»

«Hiç olmadı. Elektronik beyinli sistemler bazen saçmalar ama.»

«Ephraim'in raporu ile Kinnaird'ınki arasında saat farkı var mı?»

«Yok sayılır; bu noktayı kontrol ettik...»

«Demek ki iki raporun saati aynı sayılabilir. Harper, Lahey'deki Uluslararası Deniz Merkezi'nin telefon numarasını verebilir misin?»

«Bir dakika.» Harper numarayı yazdırdı. «Ne zaman telefon etsen birini bulabilirsin. Yirmi dört saat çalışıyorlar. Tipik Hollandalılara özgü hizmet anlayışı. Gerçekten Mackay'la ilişki kurmayı ertelememi mi istiyorsun?»

«Evet. Ephraim'in aklını kaçırıp kaçırmadığını öğrenmek istiyorum...»

«Kaçırmış olmalı. Başka nasıl açıklanabilir ki...»

«Açıklanabilir. Ephraim'i hıçkırık tutmadı. Gemi yumuşacık dalgalar üzerinde yol alıyor. Kinnaird küçük telsiz odasında kafayı iyice çekmiş oturuyor ve kendisinin değil de geminin sarhoş olduğunu sanıyor...»

«Bu şimdi şaka mı oluyor?»

«Belki de çok ciddi bir şaka olabilir.»

Miss Van der Ploeg adında, kısa ve kesin konuşan bir hanım, ana elektronik beyin ve Ephraim hakkında her şeyi biliyordu. Hayır, Ephraim'in yanlış bilgi vermesine olanak yoktu. Saçma bir rapor göndermesi olasıydı, ama bu saçma bir rapor olurdu - karmakarışık bir şey.

Evet, Mr. Sullivan, sizi telefonda bekletirken gidip kontrol ettim. Sistem kusursuz çalışıyor. Eğer Ephraim geminin hafif dalgalı bir denizde onyedimil hızla yol aldığını bildirmişse, gemi aynen onun dediğini yapıyordur. Ne de olsa sadece bir insan olan telsiz operatörünün, Ephraim'den üstün olduğunu düşünmesine şaşırılmış görünüyordu bayan.

Sullivan, Miss Van der Ploeg'a teşekkür ederek telefonu kapattı ve bir sigara yaktı. Batı Sahili'ne ilk olarak geliyordu ve burada hiç tanıdığı yoktu. New York Liman Başkanlığından Bill Berridge'a telefon edip, ondan birkaç ad öğrenmesi iyi olurdu. Yabancı olduğu bir şehirde yapayalnız olan Sullivan, tam işinin ehli bir adamdı. **Challenger**'da bazı garip olayların olduğunu gösteren belirtiler vardı. Asıl dert, buna başkalarını da inandırmaktı.

Öğleden sonra saat üçe kadar başvurmadığı yer kalmamıştı. New York Liman Başkanlığından Bill Berridge'in yardımıyla, San Francisco Liman Başkanlığından Chandler'la görüşmüştü. İri yarı, arkadaş canlısı bir adam olan Chandler kendisini can kulağı ile dinlemiş ve limana gelmekte olan İngiliz tankerinde garip olaylar olduğu hakkında elinde hiçbir kesin delil bulunmadığını söylemişti.

«Ama size söylüyorum: Geminin telsiz operatörü tayfuna yakalandıklarını söylerken Ephraim geminin hafif dalgalı bir denizde yol aldığını bildiriyor...»

«Tayfun var ama yönünü az önce değiştirdi. Bu mekanik aygıtlar bozulabilir, Mr. Sullivan,» dedi Chandler terbiyeli bir biçimde piposunu yakarken, «Örneğin, benim bankamda bir elektronik beyin var...»

«Size söyledim. Lahey'deki Hollandalılarla görüşüm,» dedi Sullivan inatla.

«Onların kendi sistemlerine güvenmeleri çok normal...»

Üstelik Hollanda San Francisco'dan o kadar uzaktı ki. Chandler da ortalığı ayağa kaldırmadan elinde deliller olmasını isterdi. «Tehlike anında derhal harekete geçebilirim,» diye açıkladı. «Gerçekten bir tehlike olduğunda yetkilileri uyarabilirim.»

«Nasıl?»

Chandler parmaklarını saymaya başladı, «önce patronum, O'Hara. Sonra Belediye Reisine sıra gelir. O da FBI'la bağlantı kurar. Sahil Koruma zaten işin başında araya girer. Tehlike çok büyükse California Valisine de başvururuz. Alex MacGowan'a. İsviçre'deki tatilinden dönmek üzere...»

Sullivan'ın bundan sonra yaptığı ilk iş FBI'a telefon etmek oldu. Yarım saat içinde iki adamın St. Francis Oteline kendisini görmeye gelmesine çok şaşırdı, özel Ajan Foster -diğerinin adını duymamıştı Sullivan- çok kibardı ve sözünü kesmeden kendisini dinledi. Sonra da nerdeyse Chandler'ın söylediklerinin aynısını söyledi. «Bize kesin bir delil gösterebilseydiniz...»

FBI'nın adamları St. Francis Otelinden gittiklerinde saat dörttü ve Sullivan, kimsenin kılını kıpırdatmayı başaramadığını biliyordu. **Challenger**'ın gelmesine de onaltı saat kalmıştı.

Beyrut'tan gelen gizli servis raporlarından anlaşıldığına göre, Basra Körfezi emirlikleri, petrol üretimini yüzde ellinin de altına düşürmek üzereler. Şeyh Cemal Tevfik'e yakın kaynaklardan bildirildiğine göre, bu karar bir hafta sonra yürürlüğe girecek...»

Rapor, 20 Ocak Pazartesi günü İngiliz Bakanlar Kuruluna geldi. Milli Savunma Bakanı, «Bize dört gün gerek,» dedi. «Kararlarını yürürlüğe koyacakları tarihi öne almadıkları takdirde kıl payı başarabiliriz. Bence, petrol kuyularını kapatmanın dışında bir tehlike daha var ki, o da petrol kuyularını dinamitlemeleri. Diğer rapor insanı çok kaygılandırıyor...»

«Diğer rapor» Ankara'daki İngiliz askeri ataşesinden alınmış olan bir mesajdı. «İsrail'e yeni bir saldırı çok yakın görünüyor. Suriye tankları bir gecede Golan Tepelerine yaklaştılar. Sinai'deki Mısır hatları gerisinde yoğun telsiz konuşmaları yapılıyor...»

Bu sırada İsrail'de halk bunalım içindeydi. Tel Aviv, Hayfa ve Kudüs sokaklarında, kadınlar ve erkekler, yaşamak için ne kadar zamanları kaldığını merak ettiklerini açıkça soruyorlardı. İsrail'in yüksek kademedeki önderleri arasında da karşılıklı suçlamalar oluyordu. **Ekim 1973 sınırlarımızdan çekilmememiz gerekirdi.**

İsrail ordusu, Batı ülkelerinin baskısı ile Süveyş Kanalı'nın doğusuna çekilmişti ve kendi kendisini general ilân eden fanatik Şerifin komutasındaki Mısır ordusu, Tel Aviv'e yaklaşmıştı.

Şam'da General Şerif ve Suriye Devlet Başkanı ile yaptığı gizli bir toplantıda Tevfik, şunları söylemişti: «Diplomatik girişimler İsrail'i iyice geriye itip sıkıştırdı ve son saldırının yapılmasına olanak sağladı. Ama son saldırıda İsrail'e yardım gönderilmemesini garanti altına almak için gerekli hazırlıklar yapılmalıdır. Ben bu hazırlıkların ilkinin başlattım. İsrail devleti, Amerika'nın Batı Sahilinde, San Francisco'da yok edilecektir...»

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pazartesi gecesi saat onda Tayfun Tara'nın ilk dalgaları **Challenger**'ı kuşatmaya başladı. Kocaman dalgalar düzensiz aralıklarla gemiye doğru geliyorlardı. Mackay'ı rahatsız eden şey de bu düzensizlikleriydi. Kocaman dalgalar daha da büyüyecek olurlarsa, büyük bir tehlike yaratabilirlerdi.

İngiliz mürettebatın teröristlere karşı saldırısı, tayfunun en şiddetli olduğu sırada yapılacaktı. Önünde sonunda Mackay'ın planına karşı çıkmaktan vazgeçeceğini düşünen Bennett, ayrıntılar üzerinde dikkatle çalışmıştı. Denilebilirdi ki, gösterdiği dikkat, Winter'in tankere el koyma planlarını hazırlarken gösterdiği dikkate yakındı.

Mürettebatın tümü yirmisekiz kişiden oluşuyordu. Bunlardan altısı (Monk'un dışında) makina dairesinde görevliydi. Kaptan köprüsünde üç kişi bulunuyordu - Mackay, nöbet görevlisi ve serdümen. Aşçı ile kamarot sürekli olarak mutfakta çalışıyorlardı. Kinnaird da telsiz odasından çıkmıyordu. Demek ki onüç kişi nöbetteyken, onbeş kişi de (yine Monk'un dışında) kaptanın çalışma odasında, başlarında nöbet tutan bir teröristin gözetimi altında bulunuyorlardı. Bennett'in ilgilendiği de çalışma odasında gözetim altında bulunan bu onbeş kişiydi.

Harita odasına sık sık yaptıkları ziyaretlerden birinde Mackay'a «önce LeCat'i ortadan kaldıracamız,» demişti. «Sonra, ben çalışma odasına giderken, Monk'un yardımıyla bana eşlik eden teröristi etkisiz kılacağız. Bundan sonra da ikimiz, çalışma odasının kapısında nöbet tutan silahlı adamı halledeceğiz...»

Plana göre, kademe kademe serbest kalacaklardı. Bennett ayrıca silah sorununu da düşünmüştü. İlk tabancayı kendisine eşlik eden adamdan alacaklardı. Çalışma odasının önündeki nöbetçiye ortadan kaldırıncı da ikinci tabanca ellerine geçmiş olacaktı. Diğer silahlar da Monk'un saklanmakta olduğu malzeme dolabından uydurulabilirdi. İpler, örneğin, adam boğmak için çabucak kement yapılabilirdi. Kendi çapında Bennett de, LeCat kadar acımasız olabilirdi.

Ama her şey LeCat'in ortadan kaldırılmasına bağlıydı. Eğer gemiyi ele geçirmek için şiddetli bir çarpışma olur da Winter ölürse, LeCat'in sağ olup da yönetimi ele alması engellenmeliydi. Komuta LeCat'a geçtiği takdirde misillemenin çok acımasız olacağı konusunda Mackay ile Bennett aynı kanıdaydı. LeCat ilk hedef olmalıydı.

Kaptan, ikinci kaptanının önerilerini pek akıllı yatmaksızın dinliyordu. Şiddetten nefret ederdi ve tabancalar teröristlerin elinde olduğuna göre, kazanacaklarından pek emin değildi. Şimdilik Monk'un LeCat'i ortadan kaldırılmasına izin vermiş ama Bennett'in planının geri kalan kısmı üzerindeki yargısını bildirmemişti. Tayfun Tara, **Challenger**'ı kuşatmaya başladığında Mackay'ın düşünceleri bu aşamadaydı.

Bu arada, Bennett'in planının diğer bir parçası da gerçekleşmeye başlıyordu. Teröristler deniz tutmasından etkilenmeye başlamışlardı. Karşı saldırının tayfunun en şiddetli olduğu zamanda yapılmasını bu nedenle planlamıştı. Winter'in dikkatle planlanmış güvenlik sisteminin kırılacağını

umuyordu.

Rüzgârın hızı artmaya başladı. Bennett'le Mackay'ın bulunduğu kaptan köprüsüne gelen LeCat, rüzgârdan nefret ediyordu - bir saniyesi bir saniyesine uymuyordu rüzgârın. Rüzgâr arttı ve tankerin etrafında dolanan yüzer dağlar oluşturdu. Tanker öne arkaya kalkıp iniyor, LeCat dengesini bulabilmek için ayaklarını açmış duruyordu.

Kaptan köprüsünün penceresinden bakan LeCat, dalgaları hayalet gibi görüyordu. Beyaz köpükleriyle geminin üzerine geliyorlardı. Her yan devinim içindeydi. Büyük dalgalar yuvarlanıyor, yüksek tepeleri hayal meyal görüldüğünden daha da korkunç duruyorlardı. Mackay sesini Fransız teröriste duyuracak biçimde yükseltti. «Daha yakalanmadık. Bir saat içinde bu 50,000 tonluk tanker fındık kabuğu gibi sallanmaya başlayacak...»

«Ama sen bizi bu durumdan kurtaracaksın...» Bu Winter'in sesiydi. Sessizce kaptan köprüsüne gelmiş, Mackay'ın sözlerini duymuş ve bu sözlerin LeCat'e yönelmiş olduğunu görmüştü. Mackay döndü ve uzun boylu İngiliz'e baktı.

«Winter, Pasifik'teki tayfunların ne kadar şiddetli olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bundan önce hiç karşılaştın mı?»

«Hayır ama Ege Denizi'nde çok yolculuk ettim.»

«Ege Denizi dalgalı olur, kabul ediyorum. Ama bu kocaman bir Okyanus. Burada doğanın gücünü gösterecek geniş bir yer var. İnsanoğlunun atom bombasına sığdırdığı güç, bu gece burada görebileceklerin yanında kibrit alevi gibi kalır...»

«Fındık kabuğu» sözü LeCat'i korkutmuştu. Şimdi de nükleer bombadan söz edilmesi korkusunu büsbütün arttırdı. Fransız'ın gözleri başkasarasının bulunduğu yere dikilmişti. Aşağıda, marangoz atölyesinde sakladığı şey tayfundan daha az güçlü olabilirdi. Ama her şeyi güvenli bir şekilde yerleştirip yerleştirmedigini merak ediyordu şimdi. Artan fırtınanın şiddetiyle yerinden oynayabileceği, sağa sola çarpabileceği düşüncesi ile ter içinde kalmıştı. Elleri o kadar terlemişti ki, sıırılsıklamdı. Üstelik Mackay'ın söylediğine göre durum daha da kötüleşecekti.

«Yirmi dört saat içinde bu gemiden ayrılmış olacağız,» diye uyardı Winter, Mackay'ı. «Sadece kötü bir anı olarak kalacağız. Bu nedenle, Bennett'in karşı koymak gibi delice fikirleri varsa derhal vazgeçmesini öneririm. Değmez.»

Şaşkınlığını gizlemek için Mackay, kaptan köprüsünün önüne doğru yürüdü. Gemi arkaya yattığından sanki yokuş yukarı yürüyor gibiydi. Winter'in sezgisi korkunçtu. Olanaksız olduğu halde sanki ikinci kaptanın planını anlamıştı. Saat geceyarısına yaklaşırken, tayfunun şiddetinin artmasına ek olarak kaptan köprüsündeki hava da gerginleşiyordu.

Gemi San Francisco'ya vardığı zaman ne olacağını Winter'a yine sormuş, ama İngiliz bu kez de sorusunu yanıtlamamıştı. Ayrıca seyir lambaları da arasında olmak üzere bütün ışıkların söndürülmesi konusunda aralarında büyük bir tartışma geçti. Mackay Okyanusun ortasında seyir lambaları yanmadan yol almanın canice bir düşünce olduğunu söylüyordu.

Winter direndi ve ışıklar söndürüldü. İşin kötüsü **Champlain** adlı Amerikan meteoroloji gemisinin ancak birkaç mil açığındaydılar. Bu gemi iki haftalık geçici görevle Pasifik'in bu noktasında bulunuyordu. Winter **Challenger** ile bu gemi arasında bir bağlantı kurulmasını istemiyor ve ışıkları

yanmadığı takdirde yanından görünmeden geçebileceklerini umuyordu. Karanlıkta çarpışmadıkları takdirde kuşkusuz.

Fırtına, çarpışma, yangın, batma - bir tanker kaptanının en çok korktuğu beş tehlike bunlardı. Mackay ana güverteye gözlerini dikmiş bakarken, **Challenger**'ın bu tehlikelerden ikisiyle şimdiden karşı karşıya olduğunu düşündü. Tayfun Tara'ya yakalanmışlardı. Bu yetmezmiş gibi şimdi de Winter denilen bu deli adam, kabarmış Okyanusta **Champlain** adlı meteoroloji gemisi ile çarpışmayı göze alıyordu. Bennett'in haklı olduğunu düşündü Mackay. Bu gangsterler bizi halletmeden onlardan kurtulmaya çalışmalıyız.

Dümenin üzerindeki lamba ile pusula dolabından gelen aydınlık dışında bütün ışıklar sönük olduğu halde, Mackay'ın gözleri gece çok iyi görüyordu. Altmış fit aşağıda, ana güvertede, hareket halinde bir gölge görünce vücudu kasılır gibi oldu ama kendini tuttu. Kısa boylu geniş omuzlu adamı çevik hareketlerinden tanıdı. LeCat. Bu hava koşullarında hangi batasıca nedenle başkasarasına gidiyordu ki?

Brady makina dairesini buhar bulutları ile doldurduğunda kaçan gemici, Monk, kaptan köprüsünün altındaki güvertede, temizlik malzemelerinin durduğu büyük dolapta, kimseye görünmeden bütün günü geçirdi. Monk kapıyı azıcık araladığında nerdeyse geceyarısı olmuştu. LeCat'in yürüyerek bulunduğu yerden uzaklaştığını gördü.

Geniş dolaba girerken yanına aldığı yemeği yeni bitirmişti Monk. Makina dairesinden çıkmadan Wrigley kendisine iki şişe bira ile sandviçler vermişti. Dolabın içindeki bir sürü fırça ve kovadan dolayı yer olmadığından, Monk'un saatler saati aynı durumda sıkışıp kalmaktan her tarafı tutulmuştu. LeCat'le boğaz boğaza gelmesi gerekirse bu durumuna dikkat etmeliydi. Havasız kalmamıştı; içerin havasının bozulmasına engel olan hava delikleri vardı kapıda. Geminin öne arkaya, sağa sola deliler gibi sallanmasına da alışkındı Monk. Kapıyı biraz daha açtı.

Kendisinden uzaklaşmakta olan LeCat'in gittikçe gözden yitmekte olan gölgesi dışında geçitte kimse yoktu. Monk LeCat'in köşeyi dönerek ortadan yok olmasını bekledikten sonra dolaptan çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Dengesini bulmak için bacakları üzerinde yaylanarak yürürken, geçit sallantıdan dik duruyordu. Önünde, oldukça yakınında LeCat yürüyordu ve Monk köşeye büyük bir dikkatle yaklaştı.

Sağ elinde bir kavele tutuyordu. Bir gemide bulunabilecek en öldürücü silahtı bu. Karanlıkta görülmeyecek bir biçimde giyinmişti: kalın, pis bir gri kazak, hemen hemen aynı renkte bir kaşkol ve kalın pantolon. Ayakkabılarının altı kauçuktı. Köşeye yaklaşıncaya durdu ve kulak kabarttı. Geçitteki lambaların ışığı loştu. Gemi sallandıkça gölgeler de sallanıyordu. Gölge bazen bir köşeye çömelmiş bekleyen adamlara benziyorlardı. Dalgaların şiddetinden gemi gıcırdıyordu. Köşeyi dönerken bir kapı vurmaya başladı.

Tak-tak-tek... Kapının vurmasına geminin sallanması ve geçitte esen rüzgâr neden oluyordu. Birkaç saniye önce LeCat bu geçitte durmuştu. Sonra dışarı çıkmış ve merdivenleri inerek ana güverteye gitmişti. Monk şaşkındı. Böyle bir gecede Fransız terörist nereye gidiyor olabilirdi.

Sert hatlı yüzünde bir gülümseme belirdi. Bundan iyisi can sağlığıydı: LeCat açık güverteye

inmişti. Tayfunda insan olmayacak zamanda, olmayacak yerde duracak olursa denize düşmesi çok doğaldı. Küçük adımlarla çarpan kapıya yürüdü ve birkaç santim araladı. Rüzgâr kapıyı itiyor, aralıktan yüzüne çarpıyordu. Omuzuyla dayanarak, kapıyı, tuttu. Gözleri, sürekli aygıtların ibrelerinin hareketlerini izlemekte çok keskindi.

Gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Aşağıda suların üzerinden gelip geçtiği güvertede duran bulanık şekli izlemeye koyuldu. Karanlıkta, adamın kendisini değil hareketlerini görüyordu. Fransız asma yola tırmanıyordu. Akıl almaz bir nedenle LeCat köprüden uzaklaşıyor, asma yoldan yürüyerek, uzaktaki başkasarasına gidiyordu. Monk, kaveleye daha sıkı yapıştı. Bundan iyisi can sağlığı.

Monk, LeCat'in asma geçitte gözden yitmesini bekledi. Sonra çıktı, kapıyı kapattı ve sallanan merdivenden tutunarak aşağı indi. Aşağıya vardığında sel gibi sular dizlerine kadar çıktı. Buna aldırmayarak merdivene tutundu ve kaptan köprüsüne baktı. Hiç ışık yoktu; bütün gemi karanlığa bürünmüştü. Kaptan köprüsünden görüleceğinden korkmuyordu. Herhalde bütün nöbetçileri deniz tutmuştu ve denize bakmak en son akıllarına gelecek şeydi. Mackay'ın görmesinin de önemi yoktu. Monk, seyir lambalarının sönük olmasına şaşıtı, ama geçici bir elektrik arızası olduğunu sandı. Sular korkuluklardan çekilince asma yola doğru yürümeye başladı.

Monk, LeCat'in arkasından asma yola, çıkmadı. En alttaki korkuluğa tutunarak ana güvertede kaldı ve yolun iskele tarafındaki kenarında yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Çok karanlıktı. Yarı beline kadar ıslanmış olan Monk büyük bir dikkatle hareket ediyor ve Fransız'ın nerede olduğunu bulmak için tümüyle gözlerinin keskinliğine güveniyordu. Adamı duymak olanaksızdı. Dalgaların sesi ve rüzgârın uğultusu LeCat'in çıkarabileceği tüm sesleri bastırıyordu. Fransızın ortadan yok olması Monk'u kaygılandırdı. Asma yolda belirli aralıklarla bulunan, uçları açık, eğri korunaklardan birinde bekliyorsa onu görmesi olanak dışıydı.

Yüzüne çarpan, soluğunu kesen rüzgâra karşı yürümeyi sürdürdü. Sırılsıklam olmuş, saçları kafasına yapışmıştı. İçine işleyen soğuktan elleri ve ayakları uyuşmaya başlamıştı. Gemi gittikçe artan bir şiddetle sallanırken, iki eliyle korkuluğa tutunabilmek için kaveleyi kemerine sokmuştu. LeCat hâlâ ortada yoktu. Korunaklardan birini geçmişti ki arkasında bir ses duydu. Bir eliyle korkuluğu tutarken diğeriyle kaveleyi yakaladı ve döndü. Aynı sesi bir kez daha duydu. Kaptan köprüsünün ön tarafındaki petrol dağıtım merkezini koruyan dalgakırana çarpan dalgaların sesiydi bu.

İçinden küfürler savurarak ve yüreği güm güm atarak Monk biraz bekledi. Her şeyi göze alarak LeCat'i bulmaya kararlıydı. Fransız'ı halletmeyi gönüllü olarak istemişti. Karşı saldırı planını da Bennett daha sonra, Monk dolaba saklandıktan çok sonra, hazırlamıştı. Monk başkasarasına doğru ilerlemeye başladı.

Tanrı cezası gemi uzamıştı sanki, 750 fiti geçmişti. Son korunağı geçene kadar yüz yıl geçmiş gibi geldi Monk'a. Başkasarasının altına varmıştı. Yukarıya baktı ve pruvanın büyük bir dalga üstünde yükseldiğini gördü. Kocaman bir deniz yaratığı, tankeri Okyanusun yüzünden havaya kaldırıyormuş gibi bütün güverte yükseliyordu. Bu bir ölü dalgaydı. Bundan sonra korkunç bir düşüş olacağını Monk midesinde duydu.

Monk başkasarasını gözlemeyi sürdürdü. Rüzgâr Monk'u yerinden savuracak, elini korkuluktan kopartacak gibi esiyordu, serpinti suratında kırbaç gibi şaklıyordu. Güverte, sonsuza kadar durmayacak bir asansör gibi yükseliyordu. Bundan sonra korkunç bir düşüş olacak... Birden LeCat'i

gördü.

Monk, şaşkın, bakakaldı. Fransız aklını yitirmişti. İyice kaçırmıştı keçileri. Denizle ilgili hiçbir bildiği yoktu bu herifin. Marangoz atölyesine giden ambar kapağından çıkıp başkasarasının üstüne tünemişti. Onun işini Pasifik görecekti. Monk beklemeye başladı.

Eğer cesaret, insanı korkutan şeyin üstüne gitmek demekse, LeCat cesur bir adamdı. Bazen bir korku bir diğerini bastırır. LeCat tayfun Tara'dan çok korkmasına karşın, nükleer bombanın yerinden oynamasından ve sağa sola çarpmasından daha çok korkuyordu.

Başkasarasına varınca merdiveni tırmanmaya başladı. Serpintiden sıırılsıklamdı. Rüzgâr kulaklarında uğulduyor, kendisini merdivenden söküp alacak ve denize atacak gibi oluyordu. Burada, başkasarasında, güvertede olduğundan daha çok rüzgârın etkisindeydi. Ambar kapağını açmak için olağanüstü bir güç harcamıştı. Tanker bir dalgadan inip, camdan bir duvara benzeyen diğer bir dalganın üstüne çıkarken ambar kapağını açtı, içerdeki merdiveni indi ve kapağı tekrar kapattı. Talaş kokusu burnuna doldu. Güçlü el fenerini yaktı.

Büyük bir atölyedeydi. İçerde duvara tutturulmuş bir marangoz tezgâhı vardı. Talaşlar tahta bir kutuya konulmuştu. Şişme Zodiac bot ile takma motor, iple bölmedeki bir halkaya bağlanmıştı. Dalış giysileri ile hava tüplerinin bulunduğu büyük çantalar masa ile bölme arasına sıkıştırılmış ve birbirlerine iplerle bağlandıktan sonra duvara tutturulmuş tezgâhın ayaklarına bağlanmışlardı. Bu yığının altında, yine valize benzer bir şey vardı, nükleer bomba.

Hiç bir şey yerinden kımıldamamıştı. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Rahat bir soluk aldı. Doğrusu 200,000 dolarını hak ediyordu. Güverteye, kaptan köprüsüne dönmek zamanı gelmişti. İnsanın en çok tankerin pruvasında ayakları yerden kesilir gibi oluyor ve bu içine korku salıyordu. LeCat merdivenleri tırmandı ve güverteye çıktı.

Rüzgâr ve serpintiden gözleri kör gibi olan LeCat, ambar kapağını kapattı ve sancak tarafındaki korkuluğa tutundu. Gemi yukarıya doğru kalkıyor ve o kadar dik bir biçimde yükseliyordu ki ayakta durmakta zorluk çekiyordu. Denizdeki tecrübelerine dayanarak bunun çok büyük bir dalga olduğunu anladı. Başını kaldırdı ve pruvanın arkasında üstüne doğru gelen sudan bir dağ gördü. Nerdeyse tepesinde patlayacak gri, kocaman bir dalga. LeCat donup kaldı.

Monk başını kaldırdığında bu manzarayı gördü. LeCat, korkuluğa tutunmuş, arkası ana güverteye dönük, gözlerini öne dikmiş duruyordu. Monk duraksadı, önüne bulunmaz bir fırsat çıktığını gördü ve gemi dev gibi dalganın en tepesine çıktığı sırada kendisini merdivenden yukarı çekerek başkasarasına çıktı.

LeCat birşey duymamıştı. Ne denli tehlikede olduğu aklına geldiği an, içgüdüleriyle birdenbire döndü. LeCat döndüğünde, kaveleyi kaldırmış olan Monk nerdeyse tepesindeydi. LeCat'ın sağ eli bir anda uzandı, parmakları kaskatı oldu. Sol eli ile korkuluğa tutunuyordu. Kaskatı parmaklarıyla Monk'un gözlerine vurdu. Fransız kaveleyi yakaladığında Monk'un gözleri görmüyordu. LeCat, Monk'un bileğini bükerek vücudunu korkuluğa yasladı. Tanker bir dalganın üzerine çıkıp tekrar boşluğa inerken kavele kenardan denize düştü.

Her ikisi de birer elleriyle korkuluğa tutunuyor ve bıraktıkları takdirde denize düşeceklerini biliyorlardı. LeCat, Monk'un incinmiş bileğini bıraktı ve Monk'un boğazına yapışarak sıkmaya, denizciyi arkaya doğru itmeye başladı. Monk incinmiş eliyle LeCat'in gözlerini bulmaya çalışıyor, adamın geniş göğsünü tırmalıyordu. LeCat başını öne eğdi ve göğsünü tırmalayan eli büyük bir güçle ısırdı. Monk hırıldamaya başlayınca LeCat adamın boğazını bıraktı ve giysisinden kavrayarak adamı yukarı kaldırıp öne itti. Ayakları yerden kesilince korkuluğun üzerinden öne eğdi, bütün gücüyle itti ve Monk yok oldu.

LeCat nasıl aldatıldığını anlamıştı. Monk'u öldürdükten sonra doğru kamarasına gidip ıslak giysilerini değiştirmiş ve makine dairesine giderek bir süre orada kalmıştı. Her sayfayı dikkatle inceledikten sonra sayım yapmıştı. Bütün çabukluğuna karşın Foley bu kez onu aldatamamıştı. LeCat kılık değiştirme işini anladı, yarı beline kadar çıplak, başına yağlı bir başlık geçirmiş, bağa gözlüklü gemiciyi tanıdı. Ama anlamazlıktan geldi. «Altı... yedi...» Brady rahat bir soluk alırken makine dairesinden çıktı.

LeCat başından geçenleri Winter'a anlatmak niyetinde değildi. İngiliz'e mürettebattan bir kişinin noksan olduğunu bile söylemeyecekti. LeCat, Winter'in tutsakları göz altında tutma yöntemlerine karşıydı. İnsanları kontrol altında tutmak, onları sindirmek için en etkin yöntem korku salmaktır. Şimdi talih onun eline böyle bir silah vermişti. Bundan sonra İngiliz mürettebat, arkadaşlarının başına ne geldiğini merak edeceklerdi. Kuşku, huzursuzluk insanların sinirlerini laçka ederdi. Onların sinirlerini o denli bozacak ki, komutayı ele aldığı anda hepsi uysallaşmış olacaktı.

Kamarasında kilitli olan Betty Cordell'i (kamaranın anahtarı Winter'in cebindeydi) uyku tutmuyordu. Pantolonu ve kazağını çıkarmadan ranzasına uzanmış, geminin tahta kısımlarının gıcirtısını, Okyanusun sağır edici sesini dinliyordu. Rüzgârın dinmek bilmeyen uğultusu zaman zaman lombozun camını kıracak gibi oluyordu.

Kamarasına gelmeden önce Mackay'a son raporunu vermişti. Harita odasına sık sık gelen Mackay'a gemideki her nöbetçinin kesin yerini bildirmişti. Verdiği bilgilerle Wrigley'in verdiği bilgileri karşılaştırdıklarını ve bu bilgilerin onlar için çok değerli olduğunu anlıyordu. Ona teşekkür etmişler, ama birşey söylememişlerdi.

Saatine baktı. Sabahın dördü. Tayfun şiddetini arttırıyor gibi. Bir geminin yüzer durumda olduğu sürece böyle kalkıp inebileceğini hiç düşünemezdi. Gürültü korkunçtu. Denizin, rüzgârın sesi, sanki dışarda güvertedeymiş gibi kulaklarını sağır ediyordu. Bunun sık sık olagelen birşey olduğunu, Mackay'ın Ocak ayında Pasifik'de bunu belki de çok olağan bulduğunu düşünerek, kendi kendini avuttu...

Yanlış düşünüyordu. Saat sabahın dördünde, köprüde duran Mackay, bunun olağanın çok dışında bir durum olduğunu düşünüyordu. Tayfun'un göbeğine yaklaşıyorlardı ama henüz varmamışlardı - ve Mackay 50,000 tonluk geminin tayfundan sıyrılamayacağından korkmaya başlamıştı.

Saat dörtte nöbet değiştirildi. Geceyarısı nöbetini kendiliğinden uzatarak tutmuş olan Bennett, üçüncü kaptan Brian Walsh'ın nöbetini devir almak üzere kaptan köprüsüne çağırıldı. Mackay öngörmedikleri bir karara varmıştı. «Sizi tekrar çağırttığım için özür dilerim,» dedi. «Ama bu durum beni çok düşündürüyor.»

Bu durum beni çok düşündürüyor... Mackay için bu sözler, adamların alarm durumuna geçmelerini emretmekle eşdeğerdeydi. Kaptanının yargılarına güvenen Bennett de, sabaha çıkıp çıkmayacaklarından kuşku duymaya başlamıştı.

Kaptan köprüsündeki pencereden görünen manzara dehşet vericiydi. **Challenger** bir an için bile durmayan bir çalkantı cehenneminde sallanıp duruyordu. Gemi, boyu doksan fiti bulan dokuz katlı bir apartman yüksekliğindeki dalgalar arasında inip çıkarken, insan düşünme yeteneğini kaybediyordu. Ay yoktu, gökyüzü görünmüyordu. Doksan fit yüksekliğindeki dalgaların gemiyi her tarafından dövdüğü kaynayan bir Okyanus vardı yalnızca. Rüzgâr şimdi saatte 110 mil hızla esiyordu. Geminin hızı, Winter'in uydurma mesajı için Kinnaird'a vermiş olduğu hıza düşmüştü. Winter'in kehanetinden öç alıyordu sanki. Rüzgârın uğultusu o denli artmıştı ki çalışan makinaların gürültüsünü bastırmıştı. Nöbetçilerin kanını donduran delice bir çığlık gibiydi ve köprüyü tutmuş nöbetçiler birbirlerine dehşet içinde bakıyorlardı. Çığlık birden sustu ve değişik bir ses kaptan köprüsünü sarstı. İskele tarafına çarpan dev gibi bir dalganın sesi.

Büyük bir köpük sütunu kaptan köprüsünün iskele yanına yükseldi ve beyaz bir gölge bütün gücüyle kaptan köprüsüne çarptı. Gemi bu gücün altında sarsıldı ve ortalık göz gözü görmez oldu. Mackay'ın yorgun kafasından bir düşünce geçti. İki güçlü ve birbirinin ters yönünde giden dalga arasında kalmışlardı. Bir ses yükseldi ve birincisinin hemen ardından ikinci dalga patladı. Dalgaların ritmi bozulmuş, Okyanus delirmişti. Kaptan köprüsü yavaş yavaş yıkılmakta olan bir yapı gibi öne doğru giderken rüzgârın hızı saatte 125 mile yükselmişti.

Serdümen nerdeyse elinden dümeni kaçırıyordu. İskele tarafında duran iri yarı haydutun eli korkuluktan kurtuldu. Tabancası elinden fırladı ve güvertede yuvarlanmaya başladı. Diğer terörist, kayarak önüne gelen ve çizmelerine çarpan silahı aldı. Kaptan köprüsünün içinde top patlamasına benzer bir gürültü koptu. Ne yazık ki patlayan nöbetçinin kafası değildi. Köpükler pencerenin kırılmaz camından çekildiğinde kaptan camın üzerindeki çatlaklara bakakaldı. Bir mermi hızı ile gelen sular cama kurşun gibi çarpmıştı. Kaptanının yanında kalabilmek için kaptan köprüsünden ayrılmamış olan Walsh irkildi.

«Aman Tanrım,» diye bağırdı. «Böyle bir şey hiç görmemiştim...»

«Soğukkanlılığınızı takının, Mr. Walsh. Bu unutulmaz bir gece olacak...»

Kaptan konuşurken Winter geldi. İri yarı nöbetçi zorlukla yerden kalkarak titreyen elini tabancasına uzattı. «Ben alırım,» dedi Winter. «Git, üstünü başını temizle...» Güvertenin sallanmasının bir an için hafiflemesini bekledikten sonra, camın önünde duran Mackay'ın yanına gitti.

Kimse Winter'in kaptan köprüsüne gelmesini beklemiyordu. Tek nedeni de ne zaman nerede ortaya çıkacağını kimsenin bilmemesiydi. Yorulmak bilmeksizin bir yerden bir yere gidiyor, durmak dinlenmek bilmeden her şeyi kendisi kontrol ediyor ve bu arada sürekli olarak hem teröristleri hem de İngiliz mürettebatı şaşırtıyordu. Onları sürekli istim üstünde tutabilmek için, bilerek belirli bir yol izlemiyordu. Tehlikenin en yüksek olduğu bu gecede ise her zamankinden daha çok tetikteydi. Eğer mürettebat, kuşkusuz Bennett'in başının altından çıkacak bir karşı saldırıya yeltenecek olursa, bunu

fırtınanın en şiddetli olduğu, ve nöbetçilerin deniz tutmasından elden ayakta kesildiği bir zamanda yapacaklardı.

«Durumumuz nasıl?» diye sordu Winter.

«Daha da kötüleşecek,» dedi Mackay tekdüze bir sesle.

Rüzgârın hızı birdenbire saatte 130 mile yükseldi. Winter bir korkuluğa tutunarak Mackay'ı izlemeye koyuldu. Tehlikenin boyutlarını gösteren barometrenin bu adam olduğunu biliyordu. Altmış fit aşağılarında ana güverte sular altındaydı. Asma yol, dalgakıran, borular, vanalar - her şey ortadan yitmişti. Sadece iki vinç ile uzaktaki puruva direği su üstündeydi. Sanki gemi batmış, enkazı suyun üstünde yüzüyordu. İki saat süreyle Tara, **Challenger**'ı dövmeye devam etti, sonra yönünü değiştirerek Pasifik'in güneydoğusuna doğru yollandı.

Sabah 7.12 de, tanyeri ağarırken hem bir iç rahatlığı, hem de gemiyi geriye almak için ellerine geçen son fırsatı kaçırdıkları için büyük bir acı duyuyorlardı. Mackay, LeCat'i izlerken gördükten sonra Monk'u bir daha görmemişti. Fransız sonradan makina dairesine giderek beklenmedik bir sayım yapmıştı. Bennett ellerine bir fırsat daha geçmeyeceğine inanmıştı. Nöbetçilerin yarısının deniz tutmasından etkisiz hale geldiği, tayfunun en şiddetli olduğu sırada yapamadıklarını, güpegündüz becermeleri olanak dışıydı. Tara'nın yolundan ayırdığı ve rotasından saptırdığı **Challenger** ise San Francisco'ya on iki saat uzaklıktaydı. Oyunu Winter kazanmıştı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«CHALLENGER (t), İngiliz, Nikisiki, Harper Tankerleri, Oluem.»

21 Ocak tarihli San Francisco Chronicle gazetesinin «Bugün gelecekler» başlığı altındaki gemi seyir bildirimi.

Geary Caddesindeki bir pastanede kahvaltı edip otele dönerken Sullivan'ın aklına bir düşünce geldi. St. Francis Otelinin camdan yapılmış asansöründe odasına çıkıyordu. Asansör, yapının dışındaki açık bir şaft üzerinde inip çıktığından, manzarayı olduğu gibi görüyordu. Aklına gelen düşünceyi kafasında öyle evirip çeviriyordu ki manzaranın farkında bile olmadı.

Aceleyle odasına gitti, ceketini çıkardı ve yatağın üstüne attı. Harper'a yapmaması için baskı yaptığı şeyi şimdi kendisi yapacaktı. **Challenger** denizdeyken onunla bağlantı kuracaktı. Alacağı yanıt soruna bir açıklık getirebilirdi. Yanıt alıp almayacağı da belli değildi ya.

Birkaç dakika içinde not defterine bir mesaj karaladı. Gemide ciddi bir olay olduğu takdirde zararı dokunmayacak bir mesajdı bu. Mesaj nasıl olsa Swan'ın yerini alan telsizcinin, Kinnaird'ın elinden geçecekti. Mesajın yeterli olduğu kanısına varınca telefonu açtı ve denizde bulunan gemilere mesaj gönderen santral görevlisi ile konuştu. Mesaj kısaydı ama **Challenger**'da her şey yolunda olduğu takdirde bir yanıt verilmesini gerektiriyordu.

«Cook Inlet'de gemiye kaçak eşya sokulduğunu sanıyoruz. Büyük bir olasılıkla uyuşturucu madde. Bu yolculukta gemiye yeni personel binip binmediğini derhal bildirin. Yanıtınızı derhal Sullivan, St. Francis Oteli, San Francisco'ya bildirin. Tekrar ediyorum, yanıtınızı derhal bildirin. Sullivan.»

Challenger San Francisco'ya oniki saatlik uzaklıktayken, Basra Körfezi emirlikleri, Şeyh Cemal Tevfik'in önderliğinde, Batı'ya yaptıkları petrol satışını yüzde elli kestiklerinden bu yana neredeyse bir yıl geçmişti. Sovyet Rusya, bu olay karşısında garip bir suskunluk içindeydi.

Geçmişte, petrolü bir silah olarak kullanmaya Arapları kışkırtan Sovyet hükümeti, bunun ne anlama geldiğini görünce, Arapların gücünün büyüklüğünü anlayınca şaşırılmıştı. Ruslar dehşetle, bir canavar doğurmuş olduklarını anladılar. Dünyayı tuzağa düşürmek isteyen bir Altın Maymun vardı ve bu maymun, Rusya'nın endüstrisini geliştirmek için yardımına gereksinim duyduğu Batı'daki büyük endüstrileri yıkacak güçteydi.

Sovyet hükümeti şaşkınlığını içine attı, durumun ne kadar tehlikeli olabileceğini anladı ve beklemeye başladı. Şeyh Cemal Tevfik bütün kozları elinde tuttuğundan kuşku duymazken, Arap petrol kuyularının kuzeyindeki büyük dev Rusya da, sabır ve dikkatle bekliyordu.

San Francisco'ya gittikçe yaklaşmakta olan **Challenger**, Tayfun Tara'yı yaralı olarak atlatmıştı. 21 Ocak salı günü güneş, yoğun bulutların arasından çıktığında İngiliz tankerinin durumu acıktıydı.

Bacası eğrilmiş, tuhaf bir açığı oluşturmuştu, ama çalışmayı sürdürüyordu. İskele tarafındaki vinç eğrilip bükülmüş, bambaşka bir biçime girmişti. Ambar kapakları geceleyin uçup gitmişti. İskele tarafındaki cankurtaran sandalı metaforalarından kopup Okyanusa uçmuştu. Yine iskele tarafındaki iki buçuk santim kalınlığındaki üç lomboz camı parçalanmıştı. Mackay'ın çatladığını duyduğu kaptan köprüsünün pencere camı yerinde değildi. Daha sonra gelen bir dalgayla içeriye düşmüş, uçuşan cam kırıkları bir mucize eseri içerdekilerin sağını solunu kesmemişti. **Challenger** bir enkaza benziyor, ama yine de onyedinci millik bir hızla California'ya doğru yolunu sürdürüyordu.

Ana güvertede duran Winter, bu yıkıntılara büyük bir keyifle bakıyordu. Bu durumda San Francisco liman yetkililerinin, Challenger'a derhal körfeze girme izni vereceklerine hiç kuşku yoktu. Bu duygularını Mackay'la paylaşmamaya özen gösteriyordu. LeCat kaptan köprüsünden kendisine seslendiğinde başını kaldırıp baktı. «Şimdi bir mesaj aldık...»

Winter çabucak kaptan köprüsüne çıktı ve LeCat biraz önce Kinnaird'a gelen mesajı kendisine uzattı. Yüzünde hiçbir anlam olmaksızın mesajı okudu Winter ve Mackay'a eleştirici bir bakış attı. Kaptanın yorgunluktan rengi uçmuştu. Bütün geceyi kaptan köprüsünde geçirmiş ve otuz yıldır Pasifik'de görülmüş en şiddetli tayfunda gemisini yönetmişti.

«Hiç Sullivan adında birini duydun mu?» diye sordu Winter.

Mackay da aynı biçimde anlamsız gözlerle Winter'a baktı. Aklına gelen tek Sullivan, bir kez **Challenger**'a çağırmış olduğu, Lloyds şirketinde çalışan Larry Sullivan'dı. İçinden bir ses dikkatli olmasını söyledi.

«Evet.»

«Harper Tankerleri ile ilgisi var mı bu adamın?»

«Evet.»

«Ne iş yapar? Ayrıca, biraz daha konuşkan olsan iyi olur...»

Mackay'ın tepesi attı. «Tanrı belanı versin!» diye parladı. «Gemimi berbat bir tayfundan kurtardım. Hem de oyuncak tabancalarınızla ortalıkta gezinen, bütün dikkatimi gemimi kurtarmaya vermişken ayaklarıma dolanan, siz orospu çocuklarına karşın kurtardım gemimi...»

«Kendine gel...»

«Sen de kaldır kendini denize at! Bıktım artık. Benim kendi kaptan köprümde bir daha benimle böyle konuşursan, makina dairesine gemiyi stop etmelerini söyleyeceğim. Ondan sonra ne yapacaksan yaparsın...»

«Çenenin kapatıyorum,» dedi LeCat elindeki tabancayı kaldırarak.

«Çenenin sen kapat!» diye gürledi Mackay. «Gemideki herkesi öldürdükten sonra ne yapacaksın?»

San Francisco'ya bir mil bile yaklaşmadan Tanrı'nın belâsı bu Okyanusta dolandır durursun...»

Winter, LeCat'in tabancayı tutan elini itti ve kaptan köprüsünden gitmesini söyledi. Mackay çok ileriye gitmişti, nerdeyse blöfünü sürdürecekti. «Ya hepimizi vur, ya da...» Winter pek kimseyi öldüreceğe benzemiyordu. «Sözümü geri alıyorum,» dedi Winter, yavaşça. «Sanırım birkaç saat uyuman gerek. Ama önce, bana bu Sullivan'ın kim olduğunu söyleyebilir misin?»

«Firmanın en önemli elemanlarından biri.»

Çok yorgun olmasına karşın Mackay, Winter'a bağıırken düşünmeye zaman bulmuştu. Keşke bu mesajın ne demek istediğini bilebilseydi. Belki de gemideki korkunç durumu bildirmek için eline bir fırsat geçmişti. Ah, Winter'ın sorularını yanıtlamadan önce şu mesaja bir göz atabilseydi.

«Sullivan çok seyahat eder mi?» diye sordu Winter.

«Gemicilik işinde çalışanlar seyahat eder -zaman zaman...»

«Yani, şu anda Sullivan'ın San Francisco'da olduğunu duysan şaşmaz mısın?»

«Pek şaşmam,» diye yanıtladı şaşkına dönmüş Mackay.

Winter mesajı verdi. «Buna ne diyorsun?» Bennett omuzunun üzerinden bakarken, mesajı içine sindire sindire okudu. «**Cook Inlet'de gemiye kaçak eşya sokulduğunu sanıyoruz. Büyük bir olasılıkla uyuşturucu madde. Bu yolculukta gemiye yeni personel binip binmediğini derhal bildirin. Yanıtınızı derhal Sullivan, St. Francis Oteli, San Francisco'ya bildirin. Tekrar ediyorum, yanıtınızı derhal bildirin. Sullivan.**»

Mackay'ın yüzündeki anlam değişmedi ama kafası deliler gibi çalışmaya başladı. Kaçak eşya mı? Yeni personel mi? California'ya gelen Sullivan'ın gemide olağandışı bir şey olduğunu aklının kenarından bile geçirmesi olası mı? Kafası karmakarışık olan Mackay, kendisini bir mayın tarlasında yürüyor sanıyordu.

«Ne diyorsun buna?» diye sordu Winter.

«Neye ne diyorum?»

«Kinnaird'ın yeni personel olduğunu nasıl oluyor da bilmiyor? Neden gemiye yeni personel alınıp alınmadığını soruyor? Merkez bürosuyla ilişki kurmuyor mu bu adam? Harper'a Kinnaird'dan söz etmedin mi?»

«Yola çıkmadan önce Londra'ya Kinnaird'la ilgili bir mesaj gönderdim,» dedi Mackay kısaca.

«Madem öyle, Sullivan'ın bundan niçin haberi yok? Merkez bürosuyla sürekli ilişki içinde değil mi Sullivan?»

«Ben nereden bileyim? Sullivan durmadan dolaşır...»

«Uyuşturucu maddeden niye söz etmiş?» diye sordu Winter.

«Hiç bir fikrim yok. Tankerlerle kaçakçılık yapıldığını biliyorum sadece. Bu kadar büyük bir gemide küçük bir paketi saklamak zor olmasa gerek...»

Winter umursamaz bir tavırla, **Challenger**'da böyle bir olay oldu mu? diye sordu. Bunun hileli bir soru olduğunu belli etmiyordu. Mackay evet diye yanıtladığı takdirde bütün yapacağı iş, mürettebattan

birinden doğrusunu öğrenmek olacaktı.

«Ben komutayı aldıktan sonra olmadı,» diye yanıtladı Mackay.

«Bu mesaja cevap vereceğimi sanmıyorum,» dedi Winter.

«Canın nasıl istiyorsa öyle yap.» Mackay gerindi. «Mr. Bennett, kaptan köprüsünün komutasını siz alın. Ben birkaç saat uyumak istiyorum. Bir derdiniz olursa, beni çağırın.»

«Olmaz. Bir dakika bekleyin,» dedi Winter sertçe.

Bir ikilem içindeydi. Sullivan'a yanıt vermediği takdirde gemide birşey olduğunu sanabilirlerdi. Kuşku içindeydi. Bu yolculukta, tümüyle ayrı nitelikte bir olay olması çok garip bir rastlantıydı. Diğer taraftan, Mackay yanıt verip vermemesine aldırmaz görünmüştü. Kaptan'dan bütün istediği de bunu belli etmesiydi zaten.

«Fikrimi değiştirdim,» dedi Winter birden. Yanıt vereceğiz...»

Bu sözleri söylerken dikkatle ikisine bakıyordu. Mackay bıkkınlık getirmiş bir tavırla pencereden bakıyordu. Bennett cebinden bir sigara paketi çıkarıp bir tane yaktı. «Yanıtı ben kaleme alacağım,» diye sürdürdü Winter. «Gemide bir araştırma yapıldığını ve sonucu gemi Oluem'da demirledikten sonra bildireceğini söyleyeceğim...» Yanıtı kendisinin vereceğini sanarak umutlanan Mackay, hayal kırıklığını saklamayı başardı. Kaptan köprüsünden gitmeye koyuldu.

«Bir dakika,» diye seslendi Winter. «Sullivan çok duyulmuş bir ad. Bu mesajın kesinlikle eline geçmesini istiyorum. Sullivan'ın ön adı nedir?»

«Ephraim,» dedi Mackay hiç duraksamadan. Ephraim Sullivan.»

Mackay imzalı mesaj, St. Francis'de Sullivan'ın eline salı sabahı, **Challenger**'ın Oluem'a demir almasına onbir saat kala eline geçti. «**Mesaj alındı ve isteğiniz anlaşıldı. Gemide genel arama yaptırıyorum. Sonucu Oluem'a vardığımızda bildireceğim.**» Sullivan telefonda okunurken yazdığı mesaja baktı. **Ephraim Sullivan, St. Francis Oteli...** Ayağa kalktı. Sarhoş gibiydi. Sanki jet sersemliği yeniden başlamıştı. Haklıydım, dedi kendi kendine. Bordeaux'dan beri haklıydım. Harekete geçmek zamanı geldi.

Telefonda uzun uzun dil döktükten sonra belediye başkanının sekreteriyle konuşabildi. Kısa sürede sekreter kızın, belediye başkanını gelişigüzel telefonlardan korumak görevini büyük başarıyla yürüttüğünü anladı. Sanki duvarla konuşuyordu. Derin bir soluk aldı ve yaklaşan tehlikeyi abartmaya karar verdi.

«Kendisini San Francisco şehrine yönelmiş bir tehlikeye karşı uyarmak istiyorum. Tehlike çok yakın, bu gece ondan sonra her an olabilir...»

Belediye başkanı Aldo Peretti kırk altı yaşında, güler yüzlü, yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları, pürüzsüz bir cildi vardı. Her zaman sıfırdan başlayıp da yükseldiğini söylemekten pek hoşlanırdı. Aslında doğrudu bu; babası Salinas'lı bir meyva toplayıcısıydı. Bu kökeninden dolayı Peretti modern teknolojinin her çeşidiyle, insan gücünün kullanılmasını gereksiz kılacak her şeyle

yakından ilgilenirdi. En derin ilgiyi de elektronik beyinlere duyuyordu.

Masasında oturmuş, yüzünde tatlı bir gülüş, «Baştan başlayalım, Mr. Sullivan,» dedi. «Lahey'deki Deniz Merkezi görevlileriyle görüştünüz. Mesajların kesinlikle doğru olduğunu, Ephraim devreleri karıştırdığı takdirde sonucun saçma sapan olacağını ve bir mesaja benzeyemeyeceğini söylediler, değil mi?»

«Evet, öyle...»

«İşte elektronik beyinlerin yararlarına iyi bir örnek. Bu yıl birkaç önemli bölüme I.B.M. ler yerleştireceğiz. Açık söyleyeyim, beni bu işin üzerine eğilmem gerektiğine inandıran Ephraim oldu. Bir de gemiden aldığınız mesajda onun adının kullanılmış olması. Sanki birisinin, belki de kaptanın, bize bir şeyler anlatmak istediği sanısına kapılıyor insan.» Tekrar gülümsedi. «Lahey'deki Deniz Merkezine telefon etmeme alınmazsınız, değil mi? Ortalığı ayağa kaldırmadan önce ayağımın altında sağlam bir dayanak olduğundan kuşku duymamak isterim...»

San Francisco'da, öğleden sonra saat birdi. **Challenger**'in Oluem'a demir atmasına dokuz saat kalmıştı.

Challenger, yaralı, bereli, biçimi bozulmuş ama makine gücü azalmamış olarak, onyedimil hızla San Francisco'ya doğru yol alırken, gemideki gerilim de artmaya başladı. Bu çok tuhaftı, çünkü sıkıntılarının sona ereceği son durağa yaklaştıkça morallerinin yükselmesi gerekirdi. Bunun tam tersi oluyordu.

İngiliz mürettebat, makinist Monk'un sessizce ortadan yok oluşundan çok etkilenmişlerdi. Başmakinist Brady, Monk'un bir yerde saklanmış olacağını söyleyerek adamlarının moralini yüksek tutmaya çalışıyordu. «Monk gibi bir adamın üstesinden gelebilmek bu kıcıkırık teröristlerin haddi değil,» diyordu Lanky Miller'a. «LeCat'i becerme fırsatı geçmedi eline, o da bir yerlere saklandı...»

Sabahın erken saatlerinde, şafak sökmeden, harita odasında aynı konuyu tartışan Mackay ile Bennett, olaya daha gerçekçi bir gözle bakıyorlardı. «Sanırım, onu kedi halletti,» dedi Bennett. En çok korktukları Fransız teröriste aralarında «cat» yani kedi diyorlardı.

«Korkarım haklısın,» dedi Mackay. «Anlamadığım tek şey Winter'in bundan niçin söz etmediği.»

«Sormamıza da olanak yok. Ne yapabiliriz ki? Mr. Winter, adamlarımızdan birini yardımcınızı öldürmeye gönderdik, o da ortadan kayboldu. Nerede olduğundan haberiniz var mı? Adamların da sınırları ayakta. Denizcileri bilirsiniz - denizde biri öldü mü korkarlar, boş inançları vardır. Ama birinin ortadan kaybolması keçileri kaçırmaları için yeterli...»

Ne garip ki LeCat'in yöntemi sonuç veriyordu. Winter, güçlü davranarak, şiddete başvurmaksızın İngiliz mürettebatı yönetimi altında tutmayı başarmıştı. Şeyh Cemal Tevfik'in, ancak bir İngilizin, İngiliz mürettebatı yönetebileceği konusundaki yargısını doğrulamıştı. Şimdi ise, başta Winter olmak üzere kimse farkına varmaksızın LeCat'in silahı iş görüyor, San Francisco'ya yalnızca birkaç saat kala mürettebatın morali sıfıra iniyordu. LeCat, hiçbir şeye dikkat etmezmiş gibi davranarak, her zaman yarı aralık duran gözleriyle durumu inceliyordu. Az sonra Winter, gemiyi terkedecek ve komuta

kendisine geçecekti. Bu arada mürettebat ağır ağır bütün cesaretini yitiriyordu.

Gemideki gerilim sadece tutsakları kapsamıyordu. Amerikan kıyılarına yaklaştıkça eski OAS'li teröristler de gittikçe artan bir gerilim içinde olduklarını gösteriyorlardı. Daha sert, daha huzursuz bir tavır takınmışlardı ve her an ateş etmeye hazır gibiydiler. Çok serinkanlı ve ne yaptığını bilen bir adam olan Winter bile gerilim içindeydi. Onun sinirlerini bozan California'ya yaklaşmış olmaları değildi; sonuca yaklaştıkça daha da serinkanlı oluyordu. Birtakım anlaşılabilir olaylar altıncı hissini uyarıyor, her şeyin yolunda gitmediğinden kuşkulanıyordu. Öğleden sonra saat 2.00 de bir mesaj daha almışlardı.

«Gemide her şeyin yolunda olduğunu lütfen çok acele olarak bildirin. Ayrıntılı bilgi veren bir yanıt istiyorum. Mesajlarınızın bazıları normal uygulamaların dışındaydı. O'Hara. San Francisco Liman Başkanı.»

Winter bu mesajı derhal, dört saatlik bir uykudan sonra kaptan köprüsüne gelmiş olan Mackay'a gösterdi. «Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyorum,» dedi. «Normalde böyle bir mesaj almadığını kabul edersen, değil mi? O'Hara'yı kuşkuya düşüren ne oldu dersin?»

«Herhalde sen oldun.» dedi Mackay sözünü sakınmadan.

«Bu da ne demek oluyor?»

«Geminin yönetimini ele geçirdiğinden beri bütün telsiz mesajlarını sen gönderiyorsun. Anlaşılan, bir yerde yanlış bir iş yaptın...»

«Sen nasıl bir yanıt gönderirdin ki?»

«Yanıtı sana ben yazdıracak değilim,» dedi Mackay kesin bir tavırla. Winter'a sırtını döndü ve parçalanmış pencereden dışarı bakmaya başladı. Betty Cordell yanında duruyor, olup bitenleri dikkatle izliyordu. Kaptan köprüsünde her zaman iki İngiliz bulunduğundan, zamanının çoğunu orada geçirmeye başlamıştı. Gemideki gerilimin gitgide artmasından rahatsızlık duyuyordu. Pencereden baktığında Okyanusun inanılmaz derecede sakin olduğunu görüyordu. Gri, dümdüz bir gökyüzü altında, gri, dümdüz bir deniz. Tayfun Tara güneye doğru ilerler ve Avustralya denizlerini birbirine katarken **Challenger** güneybatı yönünden San Francisco'ya yaklaşıyordu. Normal olarak tankerin, kuzeybatı'dan yaklaşması gerekirdi, ama beklenmedik bir sırada tankerin Golden Gate kanalının girişine varmasını planlayan Winter'in baskısıyla, bu rotayı izliyorlardı.

İkinci kez sorulduğunda, «Kendi yanıtını kendin yaz,» diye yineledi Mackay.

Mackay'la arasında bir tartışma çıkarmak istemediğinden, Winter üstelemedi. Hedefe varmasına birkaç saat kala ortaya bir sorun çıkarmamaya dikkat edecekti. Yanıtı kendisi yazarak Kinnaird'a götürdü.

Kinnaird sinirli bir tavırla mesajı okuduktan sonra, «Acaba bildikleri bir şey mi var?» diye sordu. «Başımız belâda mı?»

«Mesajı gönder,» diye buyurdu Winter. «San Francisco'ya dikensiz gül bahçesinden geçerek mi

gideceğimizi sanıyordun?»

Telsiz odasından çıkarak kapıyı arkasından kilitledi ve anahtarı dışardaki silahlı nöbetçiye verdi. Kinnaird mesajı göndermeye başladı. «**Gemimde tüm işler yolunda değil. Saat 01.00 ile 05.00 arasında Tayfun Tara'ya yakalandı. Köprü bölümü çok hasar gördü ama gemi yolculuğu sürdürecektir durumda. Makina dairesi etkilenmedi. Dalgasız bir denizde onyedimil hızla Oluem'a doğru yol alıyoruz. Belirli aralıklarla ve olağan biçimde gönderdiğim mesajlarla ilgili sözlerinizi anlayamadım. Oluem'a ortalama varış saati 22.00. Mackay.**»

Tayfunu atlattıktan sonra kısa sürelerle uyuyan Winter, her zamankinden daha aktif olmuştu ve hiç umulmadık anda geminin herhangi bir yerinde ortaya çıkıveriyordu. Nöbetçilerin huzursuzluğunu görüyordu ama bu beklenmedik bir şey değildi. California kıyılarına yaklaştıkça daha kaygılı olmaları doğaldı ve çoğu da deniz tutmasından iyileşmemişti.

Onu asıl şaşırtan İngiliz mürettebatın somurtkanlığıydı. Düşmanca bir tavır takınmaları anlar, hatta bunu beklerdi. Ama kendisine bakışlarında sinsî birşey seziliyordu, özellikle makine dairesine gittiğinde. Anlayamadığı bir ruh hali içindeydiler. Adamlardan birinin LeCat tarafından incitilmiş olabileceğini düşündü ve LeCat'i sorguya çekti.

Kendisi için ayırdığı kamarada Fransız teröristle başbaşa kaldığında, «Onları tehdit mi ettin?» diye sordu. «Adamlarda anlayamadığım bir duygu oluşmakta...»

«Ne gibi bir duygu?» diye sordu LeCat.

«Korkunç bir kızgınlık duygusu. Dikkat etmezsek hiç istemediğim bir anda bir patlama olacak...»

«Nöbetçileri uyarayım...»

«Ben uyarırım. Sen kaptan köprüsüne dönsen iyi olur.»

İçindeki büyük huzursuzluğa karşın, Winter kaptan köprüsünden kamarasına giderken Betty Cordell'e eşlik etmek üzere bir nöbetçi görevlendirmeyi unutmuyordu. LeCat bu ara kaptan köprüsünde bulunduğuna göre Amerikalı kızı oradan uzakta tutmak daha doğru olurdu. Öğleden sonra saat üçte, tanker California kıyılarından ancak kırk mil uzaktayken üçüncü bir olay oldu. Bu, yeni bir mesaj almaktan çok daha kaygı verici bir olaydı.

Saat tam 15.00 de, bir A.B.D. Sahil Koruma helikopteri görüldü. Tankere doğru gelirken Okyanusa o kadar yakın uçuyordu ki ancak LeCat gibi gözleri çok keskin bir adam onu bu kadar çabuk görebilirdi. Telefon ederek Winter'i kaptan köprüsüne çağırdı. Winter derhal üç denizcinin kaptan köprüsüne getirilmesini buyurdu.

«Ana güverteye gideceksiniz,» dedi onlara. «Arkadaşımızın getirdiği temizlik malzemelerini alın ve çalışmaya koyulun. Yardım istemek için helikoptere bir işaret yaptığınız takdirde üç arkadaşınız vurularak öldürülecek. Onların yaşamı sizlerin elinde...»

Kaptan köprüsünün ön tarafında duran Mackay'ın yüzü asıktı. Bu Winter şeytanın ta kendisiydi. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Şu anda ıssız olan güvertede çıplak, anormal bir hal vardı. Helikopter gelinceye dek her şey yolundaymış gibi görünecekti.

Üç denizci kaptan köprüsünden götürülürken Winter asık bir suratla, «Herkesin ne yapacağını bilmesini istiyorum,» dedi. «Mr. Mackay bulunduğu yerden ayrılmayacak. Sen Bennett, git, onun

yanında dur. Helikopter yakınıımızdan geçecek olursa el sallayacaksınız. Ben köprünün arkasında, onların göremeyeceği bir yerde olacağım ve sizleri gözleyeceğim...»

Yorgunluğu geçmemiş olan Mackay, helikopter pilotuna olanları anlatabilmek için bir yol düşünmeye çalıştı, ama boşuna. Teröristler gemiye el koyduğundan beri ilk kez gördüğü, aklı başında bir dünyadan gelen bu temsilcinin, kendisine doğru yaklaşmasını seyretti. Bu korku verici bir andı. LeCat'le birlikte, göremedikleri bir yerde duran Winter için de öyleydi. Helikopter ne kadar yakına gelirse gelsin, silahlı teröristleri görmelerine olanak yoktu.

Dosdoğru geminin pruvasına doğru uçuyordu. Açık pencereden, **Challenger**'in makina gürültüsünü bastıran sesini duyuyorlardı helikopterin. Hiç kuşku yoktu. Helikopter onlara bir göz atmak için geliyordu. Belki de, iki gün önce bu helikopterin eşi olan Sikorsky'i Winter'in indirdiği yere, onlar da bir iniş yapacaklardı.

Betty Cordell kamarasının lombozunu sonuna kadar açtı. Çölde geçen çocukluğunun keskinleştirdiği kulaklarıyla helikopteri çok uzaklarda iken duymuştu. Önce teröristlerin helikopterinin geri geldiğini sandı, ama lombozdan başını uzatınca doğudan, karanın bulunduğu yönden, gelmekte olan küçücük noktayı gördü. Bir kumar oynamaya karar verdi.

Banyodaki beyaz havlululardan birisini alarak keçe uçlu kalemiyle havlunun üzerine kocaman kocaman üç harf yazdı: SOS. Lombozun önünde durarak beklemeye başladı. Geminin pruvası ne kadar yakın olduğunu görmesini engellediği halde, motorun sesinden helikopterin çok yakınlaştığını anlıyordu. Ah, bir iskele tarafından uça, geminin onun bulunduğu tarafından uça. Motorun gürültüsü yükseldi ve uğultu halini aldı. Kurumuş dudaklarını yalayarak elinde havlu, bekledi.

Lombozdan gelen hava nerdeyse ılıktı. Tanker Alaska'dan yola çıktığından beri daha güney enlemlerinde yol almaya başlamıştı. Yaklaşmakta olan Sikorsky'nin motor gürültüsü kulakları sağır edecek kadar yükselmişti ki Betty Cordell'in kamarasının kapısı açıldı ve silahlı nöbetçi içeri girdi. Lomboza koşarak itti ve kapatarak perdesini çektikten sonra elindeki havluyu çekip aldı. Bozuk İngilizcesiyle, «Yatağın üzerine otur,» dedi. Kadın ranzanın kenarına oturarak titreyen ellerini önünde kavuşturdu.

«Sen kötüsün,» dedi nöbetçi SOS yazılı havluya bakarak. «LeCat hoşlanmayacak...»

«Winter'a söyle,» dedi Betty bıkkın bir tavırla, «O da hoşlanmayacak...»

Çalışma odasındaki gemiciler yüzükoyun yerde yatıyorlar, üç nöbetçi de silahları onlara çevrilmiş olarak duvar dibinde duruyorlardı. Lombozların perdeleri çekilmişti. Aynı oyun mutfakta da oynanıyor, Wrigley de aşçı Bates ile birlikte yerde yatıyordu. Sikorsky'nin geldiğini görünce Winter'in verdiği emirlerden biriydi bu. Makine dairesi dışında bulunan bütün tutsaklar, A.B.D. Sahil Koruma uçağına işaret veremeyecek bir durumda tutulacaklardı.

Sikorsky pruvaya geldi. Denizden elli fit yükseklikte, geminin iskele tarafında uçtu. «El sallayın!» diye bağırdı Winter köprünün arkasından. «Serdümenin kafasına kurşunu yemesini mi istiyorsunuz?» Bennett isteksiz isteksiz el salladı ve birden Mackay'ın dikkatini bir şey çekti. Helikopterde oturan, başına miğfer giymiş pilot el sallayarak karşılık vermiyordu. Ve bu, çok garipti.

Helikopter geminin kışından geçti ve Winter arka pencereden gidişini seyretti. «Pilot genellikle

selâmınıza karşılık vermez mi?» diye sordu. «El salladığını görmedim gibi geliyor...»

«Her zaman karşılık vermezler,» diye yalan söyledi Mackay. «Keşif uçuşunun sonuna gelmişlerse, bir an önce yerlerine dönmekten başka şey düşünmezler...»

«Geri geliyor!» diye bağırdı LeCat.

Tankerin kışından yarım mil ötede Sikorsky dönüyordu. Küt burunlu; küçük helikopter kendisinden uzaklaşmakta olan tankere doğru gelmeye başladı. Yaklaşırken Winter yeni bir emir verdi. «Bu kez el sallamayın. Sadece geçişini seyredin. Bu kadar yaklaştıklarında telsizle ilişki kurarlar mı?»

«Pek kurmazlar,» dedi Mackay. Neler olup bittiğini anlayamıyordu. Helikopter yanlarından, bu kez sancak tarafından geçti. Dalgalardan yine ancak elli fit yüksekteydi ve bu köprü güvertesinin düzeyinin altından geçiyor demektir. Ana güvertede bir gemici hortumla su sıkıyor, diğer ikisi de paspas yapıyorlardı. Gerçeğe uygun olsun diye hortum kullanmaya kendileri karar vermişlerdi. İçlerinden birisi şöyle demişti. «Gemiye inse, içinde deniz piyadeleri olsa bile, onlara yanaşınca kadar bu orospu çocukları hepimizi temizler...» Onları seyreden Mackay bu kadar hızlı çalıştıklarını hiç görmediğini düşündü. Nedenini anladığını sanıyordu. Bir an sonra Kinnaird, yüzü sapsarı, koşarak kaptan köprüsüne geldi. Winter'a bir mesaj verdi.

«Kendim getirmeye karar verdim...» Çünkü korktun diye düşündü Winter. Çünkü ne olup bittiğini görmek istedin. «İnmek için izin istediler...»

Mackay döndü. Yüzü asık ama uyanıktı. Bu işin üstesinden nasıl geleceksin bakalım, orospu çocuğu seni? Winter yalnızca birkaç saniye olduğu yerde kalakaldı ve Sikorsky'nin bir mil ötede dönüş yaparak kendisine doğru yol almakta olan tankeri beklemesini seyretti. Mackay'ın yüzündeki anlamı kavradı ve soğuk bir tavırla gülümsedikten sonra Kinnaird'a emir verdi. «İnmelerine izin verme. İniş yerinin altındaki güverte tahtalarının tayfunda hasar gördüğünü söyle. Gemide, çok ciddi olmamakla birlikte, yaralı iki gemici olduğunu ve Oluem'a varınca hastaneye gitmemiz gerektiğini bildir...»

Sikorsky bir kez daha üzerlerinden uçtu. Son uçuşunu tankerin tam üzerinden, yüz fit yükseklikten yaptı ve doğuya doğru yönelerek gözden yitti. «Acaba nereden geliyordu?» diye sordu Winter.

«Bir meteoroloji gemisinden, sanırım,» diye yalan söyledi Mackay. «Ben nereden bileyim?»

Ama biliyordu. California kıyılarına bu kadar yakında bir meteoroloji gemisi bulunmasına olanak yoktu. Üstelik helikopter doğuya, karaya doğru yönelmişti.

Helikopter dönüyordu.

Salı günü saat öğleden sonra 4,30 da, alacakaranlık basmadan yarım saat önce, Winter köprüdeki kırılmış camdan dışarı baktı ve sancak tarafında, güneyden yaklaşmakta olan noktayı gördü. Sikorsky **Pécheur**'den dönüyordu.

Tayfunun en şiddetli olduğu sırada Kinnaird sık sık **Pécheur**'le haberleşmişti ve şimdi her iki gemi de diğerinin nerede olduğunu biliyordu. Ayrıca, **Pécheur** gece boyunca tankerin yüz mil güneyinde yol aldığından tayfuna da yakalanmamıştı. İyi ki yakalanmadı diye düşünüyordu Winter. Eğer trol tankerin başından geçenlerin üçte birini bile geçirseydi, hiç kuşkusuz Sikorsky, güverteden fırlar ve

dalgalara karıştırdı.

Winter Sikorsky'nin dönüşünü kendi isteğiyle geç bir zamana bırakmıştı. Challenger'in iskele tarafında bir helikopterin bulunması, yakınlarından geçen bir gemi tarafından görüldüğü takdirde pek normal karşılanamazdı. Hele hele çevrelerinde üç kez dönen gerçek A.B.D. Sahil Koruma helikopteri tarafından hiç. Winter bu olaydan kaygılanmayı sürdürüyordu. Ayrıca San Francisco Liman Başkanından alınan mesajdan dolayı da kaygılıydı. Betty Cordell'in kaptan köprüsüne geldiğini duyarak döndü.

«San Francisco'ya ne kadar kaldı?» diye sordu Mackay'a.

«Bir saate dek California kıyılarında olacağız. Oluem'a varış saatimiz 22.00. Ben olsam pek umutlanmazdım.» dedi kıza.

«Ne olacak ki?»

«Ona sor...»

«Kırk sekiz saat içinde büyük bir olasılıkla San Francisco'da karaya çıkmış olacak ve yaşamınızın en güzel öyküsünü de elinizde bulunduracaksınız,» dedi Winter alaycı bir tavırla.

«Helikopterinizi niçin dönüyor?»

«Operasyonun bir bölümü için...»

Helikopter indiğinde, karşılamak üzere Winter kaptan köprüsünü terketti. Son birkaç dakika içinde gökyüzü değişmişti. Kuzeyden gelen bulutlar San Francisco doğrultusunda gitmekte olan tankerin üstünde yayılıyordu. Ağzı sıkı bir adam olan Winter, Betty Cordell'in son sorusunu yanıtlamak istememişti. Bir saate kalmadan tankerden gitmesi ve geminin komutasını LeCat'e bırakması gerekiyordu.

«O halde şimdi bulunduğu yerde durduralım, kıyıya on mil açıktı,» dedi Belediye Başkanı Peretti. «Bulunduğu yerde kalmasını emrederim ve içi deniz piyadesi dolu bir gemi gönderelim. Anlaştık mı baylar?»

Belediye başkanının odasındaki masa büyüktü ve masanın çevresinde kimler yoktu ki. Peretti'nin sağında oturan Sullivan masadakilere bir göz gezdirdi ve şaşırdı kaldı. Tanrım, birkaç saat içinde bu ne büyük bir değişiklikti. Masanın çevresinde, Amerika Birleşik Devletleri'nin yasaları uygulayan hemen hemen her kurumundan temsilciler oturuyordu. FBI'dan Kitson oradaydı. Yanında Polis Müdürü Vince Bolan oturuyordu, Onun yanında atletik yapılı Vietnam kahramanı, Deniz Piyadesi Tuğgeneralı Liam Cassidy bulunuyordu. Kırk bir yaşında A.B.D.'nin en genç generaliydi. Ondan sonra da Sahil Koruma'dan Garfield ile Liman Başkanı O'Hara bulunmaktaydı. Geri kalanlar da, Washington tarafından toplantıda bulunmaları istenen ve ne iş gördükleri Sullivan tarafından pek kavranamayan birkaç kişi idi.

Challenger'in üstünde üç kez dönen ve iki kez de köprünün daha altında bir düzeyde uçan Sahil Koruma helikopteri iner inmez, fotoğraf makinaları teknisyenlerin hazır beklemekte olduğu

laboratuvara götürülmüştü. Bütün bu adamların belediye başkanının odasına koşarak gelmelerine neden olan şey, bu filmlerden büyütülmüş fotoğraflardı, infra red filmler, tankerin köprüsündeki gölgeleri çekmişlerdi. Köprünün geri tarafında, ön taraftaki kişilere silahlarını doğrultmuş adamlar açık seçik görünüyordu resimlerde.

Sullivan bir dedikodunun peşinde Bordeaux'dan Hamburg'a gitmişti. Somut, parmağını üstüne bastırabileceği hiçbir şey bulamadığı halde, oradan Londra'ya geçmişti. İzlemeyi sürdürmüş, oradan ta Alaska'ya, Alaska'dan da San Francisco'ya gelmişti. St. Francis Otelinde FBI ajanı «Elle tutulur bir delil gösterebilseydiniz...» demişti Sullivan'a. Sullivan masanın üzerinde duran büyütülmüş fotoğraflara baktı.

Eli silahlı üç adam çok net olarak çıkmıştı, ama uzun boylu zayıf adamın yüzü bulanıktı. Bu Winter mi diye merak ediyordu Sullivan. Hamburg'da Paul Hahnemann'ın kendisine verdiği, tam bir İngiliz olan Mr. Arnold Ross'un fotoğraflarıyla karşılaştırılamayacak kadar bulanıktı adamın yüzü. Adamların ellerindeki silahlar o kadar netti ki Cassidy bunların Çek yapısı Skorpion'lar olabileceğini sanıyordu. «Bu sadece bir sanı,» diye eklemişti. «Ama, Tanrı belâsı şeylerin tabanca olduğundan kuşku yok...»

Derhal gönderilmek üzere bir mesaj hazırlandı. Mesajda **Challenger**'in durması ve bulunduğu yerden ayrılmaması buyruluyordu. Mesaj şöyle sona eriyordu: **California kıyılarına doğru ilerlemeyi sürdürmeniz, düşmanca bir eylem olarak nitelendirilecektir.**

Challenger saatte onyediy mil hızla California kıyılarına doğru yol almayı sürdürürken Pasifik'e alacakaranlık çöküyordu. Gönderilen mesaj alınmış ve Winter tarafından Mackay'a gösterilmişti. Mackay ne kadar ferahladığını belli etmeyerek dikkatle mesajı okumuş ve Winter'a geri vermişti.

«Şimdi ne yapacaksınız? Açığa çıktınız...»

«Önünde sonunda böyle olacağını bekliyordum. Büyük başarımız yakalanmadan bu kadar yakına gelmek, Amerika'nın burnunun dibine sokulmak oldu. Aynı rotada ve hızla yol almayı sürdürün, Kaptan Mackay...»

«Aklını kaçırmışsın sen. Şunu kafana iyice sok Winter - Operasyonunuz sona erdi, bitti. Her an bir Amerikan destroyerinin görünmesini bekliyorum...»

«Hiç sanmam. Söylediğim gibi, sandığımdan daha başarılı olduk. Böyle bir olasılığı önceden düşünmediğimi mi sanıyorsun gerçekten?»

Mackay birden kuşkuya düştü. Bu garip adamın gemiye indiği andan beri göstermiş olduğu kendisine güven duygusu sürüyordu. Kaptan köprüsünün ön tarafında duran ve konuşmalarından mesajın içeriğini az çok anlamış olan Betty Cordell, bu müthiş yenilgiyi nasıl karşıladığını anlayabilmek için Winter'in soğuk tavrını inceliyordu. Bu kadar sakin, bu kadar aldırılmaz olmasını kavrayamıyordu. Gören de planının istediği biçimde uygulanmakta olduğunu sanırdı.

Winter, LeCat'e bir işaret çaktı ve ikisinin yalnız kalabilecekleri iskele tarafındaki yan güverteye çıktı. Sapsarı suratıyla kaptan köprüsünde beklemeyi sürdüren Kinnaird'a vermek üzere mesaj yazmaya başladı. «Bu yeterlidir,» dedi Winter yazdığı yanıtı LeCat'e göstererek:

«Ayrıca, deniz altı araçları ile yaklaşmamalarını da yaz,» diye önerdi LeCat. «Denizaltı ile hücum etmeye kalkışabilirler...»

Winter mesajı tamamlayarak Kinnaird'a vermesi için LeCat'e uzattıktan sonra ana güverteye, kararmakta olan ışıkların altında kendisini bekleyen helikoptere doğru baktı. Mesajın gizli kapaklı bir yanı yoktu. Winter bekleyenlerin mesajı algılayacaklarından kuşku duymuyordu.

«İki günden beri Challenger tümüyle silâhlı yönetimimiz altında bulunuyor. Onyedimil hızla San Francisco körfezine doğru yol alıyoruz. İngiliz mürettebatı elimizde rehin tutuyoruz. Salıverilmeleri için yirmi milyon dolar fidye istiyoruz. Gemiye ele geçirmeye kalkıştığınız takdirde yirmi sekiz rehine derhal öldürülecektir. Hiçbir gemi, hiçbir uçak, hiçbir denizaltı aracı bu gemiye yaklaşmamalıdır. Bunlara uyulmaması düşmanca bir hareket olarak nitelendirilecek ve ona göre işlem yapılacaktır. Weathermen.»

Mackay kaptan köprüsünden ayrılıp elinden geldiğince hızla ana güverteye inerken büyük bir korku içindeydi. Birdenbire asma yolda koşmaya başladı. Arkasından silahlı bir terörist koşuyor ve durması için bağıırıyordu. Mackay sırtından bir kurşun yememek için dua ediyor ama Winter'in gemiyi terketmesinden daha çok korkuyordu. Helikopterin yanında duran Winter'in dönerek arkasından koşmakta olan teröriste Fransızca bağırdığını gördü. Yoksa adam ateş mi edecekti? Winter ona ateş etmemesi için mi bağırmıştı? Mackay koşmasını sürdürdü.

Winter ana güvertede, helikopterin yanında kendisini bekledi. Hava kararıyordu. Gecenin gelmekte olduğunu bildiren buğulu bir alacakaranlık tankeri sarmıştı. Uçuşa hazırlanan helikopterin burnundaki ışıkları yaktı biri. Soluk soluğa kalmış olan Mackay helikoptere vardığında birdenbire yanan bu ışıklarla irkildi.

«Gitmiyorsun, değil mi?»

«Ne saçma bir iş yaptın; az kalsın vurulacaktın,» dedi Winter.

«Gemiye terketmiyorsun, değil mi?»

Ne kadar garipti. Mackay'ın sesinde düşmanlık değil sanki bir daha göremeyeceği bir arkadaşını geçirmeye gelmiş gibi açık bir üzüntü ve kaygı vardı. Winter kaptanın sesindeki duyguları sezdi ve gülümsedi. «Gittiğim için sevineceğini, hatta helikopterin Pasifik'e düşmesi için dua edeceğini sanırdım...»

Mackay dönüp silahlı teröriste baktı. «Bizi yalnız bırakmasını söyle.» Winter Fransızca bir şey söyledi ve adam asma yolda yürüyerek uzaklaştı. «Bizi LeCat'in eline bırakmıyorsun, değil mi? O hayvanın eline...»

«Uygulamamız gereken bir plan var. Benim gemiyi terketmem de bu planın bir bölümü...»

«Sen İngilizsin,» diye ısrar etti Mackay. «Pekâlâ, gemime el koydun. Hiçbir kaptan bunu affedemez. Ama sen İngilizsin ve korumam gereken mürettebat da İngiliz. Eğer kalırsan, işler umduğun gibi sonuçlanmayacak olursa bu yaptığını unutmayacağım. Söz veriyorum, seni kurtarmaya çalışacağım...»

Winter duraksadı. Mackay ilk kez o soğuk, katı yüzde bir kararsızlık belirtisi gördü. Üsteledi. «Sonra o Amerikalı kız sorunu da var. Kamarasında başına neler geldiğini biliyorsun. Seni uyarıyorum, Winter. Bu gemiyi terkedecek olursan hepsi üstünden geçecekler...»

«LeCat bundan sonra ortaya çıkacak sorunları çözümlemekle meşgul olacak. Ben kendisiyle konuştum. Tankeri San Francisco'ya götürebilmek için mürettebatın işbirliğine gereksinimi olduğunu biliyor...»

«Körfeze girecek miyiz?»

«Evet.» Winter, Mackay'ın gergin yüzünü inceliyordu. «Üzülme, her şey iyi bir sonuca bağlanacak. Mürettebatın sağ salim salıverilmesi için yetkililerle görüşmeler yapılacak...»

«Çok emin konuşuyorsun.»

«Ben kendime güvenirim.» Winter sırtıttı. «Her zaman da güvenmişimdir.» Bir ayak sesi duyarak döndü. LeCat tabancası elinde helikopterin burnuna yakın bir yerde duruyor. Başkasarasından sessizce inmiş, helikopterin öbür tarafından dolanarak gelmiş, onlara bakıyordu.

Mackay dehşete düşmüştü. Acaba Fransız söylediklerini duymuş muydu? Winter helikoptere bindi ve kapıyı çarparak kapattı. Kapının çarparken çıkardığı ses Mackay'a ölüm çanı gibi geldi.

LeCat, yanına eli silahlı bir nöbetçi katarak Mackay'ı kaptan köprüsüne geri gönderdi. Winter helikopterle gider gitmez puruva ışıkları söndürülmüştü. Bu nedenle LeCat tek başına marangoz atölyesine inerken ortalık nerdeyse karanlıktı. El fenerini masanın arkasına sıkıştırılmış çantaların üzerinde gezdirdi. Birkaç dakika sonra merdivenleri çıkarken ter döküyordu. Yüz kiloluk valizi ana güverteye taşıdı.

Gemi Nikisiki'den ayrılırken doldurmamış oldukları depolardan birinin kapağını kaldırdı. Deponun derinliklerine inen dimdik merdiveni büyük bir dikkatle indi. Çelik sahanlıkta durup bir soluk aldıktan sonra ikinci bir merdiven inmeye başladı. Bir ara elindeki valizi basamaklardan birine çarptı. Çıkardığı ses boş, büyük, madeni depoda korkunç bir yankı oluşturdu. LeCat inmeyi sürdürürken her tarafından terler boşanıyordu. Yükünü nerdeyse yirmi fit yükseklikten düşürecekti.

Teknik bilgisi çok güçlüydü; düşürseydi bir şey olmayacağını biliyordu. Bombanın patlamasına olanak yoktu. Zaman ayarlama mekanizması harekete geçirilmemişti; telsiz sinyalleri gelmeden minyatür alıcı bir işe yaramazdı. Yine de LeCat terler döküyordu. Aşağı indiğinde valizi kaldırdı ve manyetik kelepçelerle geminin duvarına yaptırdı.

Geminin derinliklerinde bir süre daha kalarak daha önceden deponun dibinde bırakmış olduğu, valizin yerinden oynatılmasını önleyici bubi tuzağını hazırladı. Merdivenleri çıkmaya başlamadan önce yine ellerinin terini sildi. Ana güverteye çıktığında ambar kapağını kapattı ve kaptan köprüsüne doğru baktı. Bu karanlıkta kimsenin kendisini görmüş olmasına olanak yoktu. Gemide sırrını bilen tek bir kişi daha vardı: André Dupont. Atom fizikçisi Antoine'ı Kanada'ya getirmesine yardım eden Vancouver'deki Dusquesne Caddesindeki evde çalışırken Antoine'ı seyreden adam. Nükleer bomba artık yerine konulmuştu. Zamanı geldiğinde harekete geçirilmeye hazırды.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

KARŞI OPERASYON

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Postacı kimsenin dikkatini çekmez.

California kıyılarında oturanlar A.B.D. Sahil Koruma helikopterlerini görmeye alıştırlar. Bu helikopterler sahil boyunca günlük keşif uçuşlarını yaparlar ve bazı zamanlar plajlara çok yakın uçarlar. Winter'in Sikorsky'si kimin dikkatini çekecekti ki?

Winter, Carmel-by-the-Sea yakınlarında karayı gördüğünde karanlık basmak üzereydi. Dizleri üzerine serdiği haritadan Lobos Burnu'nu saptadıktan sonra kuzeye döndü. Carmel'de, Monterey yarımadasındaki Pasific Grove'da ve Monterey'de ışıklar yanıyordu. Tüm ışıklar birdenbire kesildi. Elektrik arızası. Şeyh Cemal Tevfik'in petrol silahı derin yaralar açıyordu.

Helikopter karanlık, dalgasız Okyanus üzerinde uçuyordu. Bulutlar denizi görmesini önlemeye başladı. Sis. Ay yükseldi ve griliğin üzerinde parlamaya başladı. Yoğun sis katmanlarını görünce Winter, 30.000 fit yükseklikte bir jet uçağıyla saatte 500 mil hızla Heathrow'dan Anchorage'a uçuyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Bu uçuşun üzerinden ancak altı gün geçmişti, ama Winter'a bir yaşam boyu geçmiş gibi geliyordu. İlerde sisi yaran parlak bir ışık parladı.

Bir milyon dolar... Bir otomobil yarışçısı gibi, şansını tüketmeden bu işleri bırakmak zamanı. Haritaya baktı. Parıldayan ışık Golden Gate girişindeki Mile Rocks fenerinin yanıp sönen ışığı olmalıydı. Kaynayan bir kazandan çıkan buharlara benzeyen, ağır ağır hareket eden sisin üzerinde ay parlarken, sağındaki deniz fenerini geçti. Giriş kanalı sislerle örtülmüştü. Az sonra Challenger'in bu buharlı kazandan geçmesi gerekecekti. Birkaç saniye için sis kalktı. Bir dizi ışık sisi yardı, sanki kımıldamamış gibi duran bir dizi ışık. Sonra sis perdesi yeniden indi ve Golden Gate Köprüsünden geçen arabaların far ışıkları kayboldu.

Okyanusu arkasında bırakarak karaya yöneldi. 1000 fit yükseklikte uçmayı sürdürüyordu ve sis 300 fit altındaydı. Marin County üzerinde, San Francisco köprüsünün kuzeyinde, sis azaldı. Şimdi en düşük hızla uçuyor, karanlıkta aşağıya bakıyor, arıyordu. Novato'nun kuzeyinde bir dönüş yaptı ve birden ışıkları gördü. Bir kırmızı, bir beyaz yanan ışıklar. Alçalmaya başladı ve karanlık ağaçlar ve tepe yamaçları arasından ışıklar kendisine yaklaştı. Anchorage'daki telsiz operatörü Swan'dan sorumlu olan Amerikalı, Walgren, kendisini düş kırıklığına uğratmamıştı.

Yamaca doğru dimdik alçalırken ışıkların ağaçlarla çevrelenmiş oval bir düzlükte olduğunu gördü. Görünen küçük gölge de park edilmiş bir otomobil olmalıydı. Helikopter sert toprağa indi, motor durduruldu, pervaneler yavaşladıktan sonra onlar da durdu. Saat 6.30 du. Kapıyı açıp yamaca atladığında Walgren'i kendisini bekler buldu. «California'ya hoş geldin,» dedi Walgren. Winter, Amerika Birleşik Devletlerine varmıştı.

Helikopteri ağaçlarla gizlenmiş olan iniş yerinde bıraktılar. Winter, helikopterin birkaç saat içinde bulunabileceğini düşünerek gerekli hazırlığı yapmıştı. Oturma yerlerinden birinde Tijana'daki ucuz bir otelden verilmiş bir makbuz ile bir paket Meksika sigarası bulunuyordu. Kasım ayında San

Francisco'dayken, Winter bunları sağlamasını Walgren'dan istemişti. Meksika ile California arasında yoğun kaçakçılık yapılıyordu. FBI bulduğu takdirde helikopterin Meksika'dan esrar ve kokain getirdiğini sanacaktı.

Otel makbuzu ile sigaraları sağlamış olan Walgren, buna ek olarak helikopterin pilot kabinine bir damla kokain serpiştirmişti. Narkotik polis bu izleri bulacak, laboratuvarlarında analiz ettireceklerdi. Bunlar Winter'in her olasılığa karşı önerdiği önlemlerdi. Helikopter belki de günlerce bulunmayacaktı.

Winter'in isteği üzerine Walgren onu önce Richardson Bay'de, kiralamış olduğu, özel iskelesi olan bir eve götürdü. Burunda, rüzgâra kapalı ağaçlık bir korunakta küçük bir deniz uçağı duruyordu. Bu uçakla kaçacaklardı. Daha sonra, karanlıkta veya siste, teröristler gemiden ayrılacak ve takma motorlu Zodiac'la hızla körfezi geçerek buraya geleceklerdi. Winter Zodiac botu belirli bir amaçla seçmişti. Kauçuk olduğu için radar ekranlarında görünmesi olanak dışıydı. Tanker, körfezde dururken liman polisinin karada radar istasyonları kurması olasıydı.

Zamanı geldiğinde Zodiac'daki teröristler deniz uçağına gelecek veya açık denizde bekleyen **Pêcheur**'e, ya da sınırı geçerek British Columbia'ya uçurulacaklardı. Her olasılığa karşı dalış giysileri de bulunuyordu. Gerekirse karaya yakın bir yerde teröristler Zodiac'dan atlayıp yüzerek kıyıya çıkabileceklerdi. Winter buna gerek kalmayacağını umut ediyordu. Körfezdeki akıntılarda en güçlü bir yüzücünün bile boğulması olasıydı.

Deniz uçağını inceledikten sonra karaya çıkınca, «Beni San Francisco'ya götür,» dedi Winter, Walgren'a. En çok yakıt depolarını merak ediyordu ama doluydu depolar. Golden Gate Köprüsü'ne yaklaştıklarında, «Araba için benzin bulmakta güçlük çekmiyor musun?» diye sordu Walgren'a. «Hem de ne güçlük çekiyorum.» diye yanıtladı Amerikalı. «Karaborsadan, galonu 2.50 dolara aldım. Mafya'nın elindeki en kaliteli benzin...» Golden Gate köprüsü'nün ucuna geldiklerinde Winter arabayı durduttu ve tek başına gerisin geri kaldırımında yürümeye başladı.

Birkaç saat içinde, **Challenger**'ın altından geçeceği köprüyü incelemeye başladı. Kenardan eğilerek aşağıya, sise baktı. Üzerinden araçların geçtiği yol siste yüzüyormuş gibi görünüyordu. Çin resimlerindeki tapınaklara benzeyen 700 fit yüksekliğindeki kuleler de, ay ışığında sis içinde yüzüyor gibiydi.

Winter'in direktiflerine uyarak Walgren kendisini kentteki Troans-Bay otobüs terminaline bıraktı. Walgren'in getirdiği çantayı arabanın arka koltuğundan alan Winter iyi geceler dileyerek terminale girdi. Orada ancak on dakika kaldıktan sonra koşarak dışarı çıktı ve yolcu indiren bir taksiye binerek şoföre Geary Caddesindeki Clift Oteline gitmesini söyledi.

Önlemler, önlemler... Winter sürekli önlem alırdı. Otel kapıcılarının bellekleri iyidir; bu bakımdan taksiden inmek daha akıllıca olur. Taksi şoförüne normal yüzde onbeş bahşişini de ödeyerek zenci kapıcının önünden geçti ve belboyun arkasından lobiye geçerek resepsiyona doğru yürüdü. Her zamanki yöntemini uygulayarak San Francisco'nun en pahalı otellerinden birinde kalıyordu.

«Bir haftalığına oda ayırtmıştım. Mr. Stanley Grant - Avustralya'dan...»

Ancak üç gün kalacaktı. Parasını öderken iş için acele Los Angeles'a çağrıldığını söyleyecekti.

Ama otelin kayıtları polis tarafından kontrol edilecek olursa, bir haftalık rezervasyon bir saygınlık, bir acele işi olmama havası yaratacaktı. Belboyun peşinden asansöre bindi ve onuncu kattaki odasına çıktı.

«**Bunlara uyulmaması düşmanca bir hareket olarak nitelendirilecek ve ona göre işlem yapılacaktır. Weathermen.**»

Bürosundaki masanın çevresinde oturan adamlara bakarken Belediye Başkanı Aldo Peretti'nin yüzü asıktı. Sullivan yine sağında oturuyordu ve onun yanında da bir önceki toplantıya katılmış adamlar sıralanmışlardı. Kimsenin yüzü gülmüyordu. Bir saatten beri **Challenger**'dan gelen mesaj üzerinde tartışıyorlardı. Saat akşam 6,30 du.

«Ben inanmıyorum,» dedi Sullivan. «Yani bunların Weathermen olduklarına inanmıyorum. Bu Amerikan yeraltı çetelerinden biri değil. Her nedense gerçek kimliklerini bizden saklamaya çalışıyorlar. Bu denli büyük bir raslantı olamaz,» diye sürdürdü. «Winter'i Hamburg'a değin izledim. Yukarı Fransa'da biri bana Winter'in LeCat ile ilişkisi olduğunu söyledi. Bu LeCat eski OAS teröristlerinden bir ekip kurmuş. **Challenger** yola çıkmadan az önce Winter'i Alaska'ya değin izledim. Bence gemidekiler, bu Fransız terörist ekibinin adamları ve Fransız bağlantımın bana bildirdiğine göre, Arap parası ile finanse ediliyorlar...»

«Basit bir fidye isteğine benziyor,» dedi Peretti. «Yine de yirmi sekiz İngiliz gemici ile bir Amerikalı kızın yaşamları tehlike altında. Bu masum insanların canlarını tehlikeye atamayız.»

«Umarım ki teröristlerin elindeki gemiyi körfeze sokmayız,» diye karşı koydu General Cassidy.

«Onlarla görüşmelerimizi körfezde yapabiliriz,» dedi Peretti kesin bir tavırla. «Tanker Golden Gate Köprüsü'nün altından geçtikten sonra biz üstün duruma geçeceğiz. Biz istemedikten sonra bir daha körfezden dışarı çıkamazlar - tuzağa düşerler...»

«Yine de hoşuma gitmiyor,» dedi Cassidy.

«Benim de pek hoşuma gitmiyor,» dedi FBI'nın adamı Kitson.

«Benim de biri Amerikalı kız olmak üzere yirmi dokuz kişinin canını tehlikeye atmak hoşuma gitmiyor» dedi Peretti kesin bir tavırla. Aldo Peretti insancıl bir adamdı. Bu insancılığı ile tatlı dilinin, geçen seçimlerde San Francisco'ya belediye başkanı seçilmesini sağlayan oyları etkilediği kesindi. Birçok kişi Peretti'yi, California'nın sert ve acımasız valisi Alex MacGowan'dan daha çok seviyordu. Kendi bürosundaki kokuşmuşluğu ortaya vuran Grove Park skandalı, Alex MacGowan'ın politik tabutuna çakılan son çivi olmuştu.

Tartışma bir saat daha sürdü. Teröristlerin gemisini körfeze sokalım mı, sokmayalım mı? Eğer oylama yapsaydım berabere kalıncırdı diye düşünüyordu Peretti. İçinden, insancılara karşı diğerleri diye geçiriyordu. Tam karar vermek üzereyken telefon çaldı. Dinledi, birkaç soru sordu ve alıcıyı yerine bıraktı. Yüzü gergindi.

«Neler olup bittiğini anlamıyorum, baylar ama bu iş politik bir niteliğe büründü. **Challenger**'den yeni bir mesaj alındı. Anlamadığım bir nedenle, gemideki adamlar reklamlarının yapılmasını istiyorlar. Mesajı telsizle United Press basın servisine göndermişler. Birkaç saat içinde bütün dünya

bu haberle çalkalanacak. Şimdi 200 milyon dolar istiyorlar, evet Cassidy, 200 milyon dedim. Paranın Beyrut'ta bir bankaya yatırılmasını istiyorlar. Mesaj, Özgür Filistin Hareketi tarafından imzalanmış. Sullivan haklıymış; karşımızda Araplar var.»

Gece saat onda, Clift Otelinde, Winter elinde bir bardak viski, renkli televizyon karşısında oturuyordu. FBI'la ilgili polisiye filmi izlemiyor, dinlemiyor, gazete okuyordu. Bundan sonra oynayacağı rol, tek kişilik bir Truva atı olarak kentte kalmak, teröristlerin isteklerine yetkililerin nasıl bir tepki gösterdiğini izlemek ve taktik değiştirmek gerektiği takdirde LeCat'a uyarıda bulunmaktı.

Tankerle bağlantı kurma işi Walgren tarafından ayarlanmıştı. Şu anda yakındaki bir garajda duran bir kamyonu seyyar bir telsiz yerleştirilmişti. Winter, LeCat'le ilişki kurmak istediği zaman yapacağı iş, verdiği numarada Walgren'i aramaktı. Bunun üzerine kamyon Golden Gate Köprüsü'nden geçerek Marin County'nin uzak bir köşesine götürülecekti. Winter mesajını gönderecek ve Amerikalıların elindeki telsiz detektör aygıtları kamyonu bulmadan oradan uzaklaşacaklardı.

Televizyon ara haberi gece 10.15 de verildi. «Bir İngiliz petrol tankerine San Francisco açıklarında teröristlerce el konuldu... birisi Amerikalı bir kız olmak üzere tankerdeki yirmi sekiz rehine karşılığında 200 milyon dolar isteniyor...»

Winter biraz daha viski içti ve yorumu beklemeye başladı. LeCat tam Winter'in planına uygun olarak hareket ediyordu. Amerikalıları bir dizi korkutucu ve şaşırtıcı mesajlarla deliye döndürüyordu. Asıl mesaj, Amerikalılar geminin körfeze girmesine izin verdikten sonra gönderilecekti.

Winter ara haberleri dinlediğinde San Francisco'da saat gece ondu. 7.000 mil uzakta, Baalbeck'te saat sabahın yedisiydi ve yeni bir gün doğuyordu. Şeyh Cemal Tefik bir Amerikan sigarası daha yakarak radyoyu kapattı ve Anti-Lübnan dağlarına bakan oymalı pencereye yürüdü. Ocak ayında, doruklarda kar vardı.

Haber bülteninde duyduğu şeyden çok sarsılmıştı. Amerikalılar hâlâ tankerin körfeze girmesine izin verip vermeyeceklerini tartışıyorlardı. LeCat'ın bir sonraki kozunu oynamasının zamanı gelmişti. Bu zamanı çok iyi seçmesi, son kararlarını vermeden onları vurması gerekiyordu. Gözleri yarı aralık Tefik, yakında San Francisco'ya gidecek olan Ahmet Riad'ın LeCat'e verdiği direktifleri anımsadı.

«Körfeze girmenize hemen karar vermeyeceklerdir. Onların bu konuda düşünmeleri, körfeze girmenizi geciktirebilir. Ama duygusal insanlardır Amerikalılar. Zamanı iyi ayarla, sonra kozunu oyna...»

Temel kozu biçimlendirenin Winter olduğunu, geminin Golden Gate boğazından geçebilmesi için Amerikalıları zorlayacak olayı onun hazırladığını, Tefik unutmuştu bile. Sigarasını dudaklarından çekerek ellerine baktı. Terliyordu. Dışarı çıkıp serin sabah havasını ciğerlerine çekecekti. Onu terleten hava değildi. Son felaketi yaratabilmek için, Amerikalıların geminin körfeze girmesine izin vermeleri gerekti.

Şeyh Cemal Tefik ön kapıda durmuş sabah havasını ciğerlerine çekerken, başı ve omuzları dürbünü dolduruyor, dikey çizgi ortasından ikiye ayırıyor, yatay çizgi ise boynunu kesiyordu. Tam bir

hedef oluşturuyordu. Birinci kattaki bir odada, masanın üzerine yüzükoyun yatmış olan İsraili keskin nişancıdan otuz metre ötedeıydi.

Tüfek bir kum torbasına dayatılmıştı ve namlu açık camdan dışarıya bakıyordu. Güneş tüfeğın namlusuyla aynı yönde olduğundan oda gölgede kalmıştı. Keskin nişancı Chaim Borgheim parmağın bastırdı. İkinci kez bastırduğında Tefvik ölmüş olacaktı.

Beyrut'taki telefon numarasını bildiren santralci kız Lucille Fehmi'den numarayı alan adam, Albert Meyer, kucağında bir otomatik silahla odanın arkasında oturuyordu. Telefon çaldığında yerinden sıçradı. Arkadaşının hedefi şaşıracğından korktuğı için sıçramıştı. Hızla telefona giderek alıcıyı eline aldı. «Ben Albert...» Gözlerini açarak dinlemeye başladı ve «anlaşıldı» diyerek telefonu kapattıktan sonra hızla ve sessizce odayı geçti. Albert terliyordu.

«Hayır Chaim...» Silaha dokunmamaya özen göstererek parmağın namluya uzattı. Sırtından terler süzöldüğünü duyuyordu. Chaim parmağın kaldırdı ve bomboş bakışlarını arkadaşına dikti.

«Tam hedefteıydi... ne oldu? Neyin var?»

«Yetişemediğimi sandım. Telefon ettiler. Daha değıl, daha zamanı gelmedi dediler.»

«Az kalsın çok geç olacaktı. Tefvik için de.»

«Bir olay varmış - dünyanın bir ucunda. Sonuçlarını şimdiden değılendiremiyorlar. Beklememiz gerek.»

«Demek dünya güllük gülistanlık da sadece öbür ucunda bir olay var...»

Golden Gate kanalı girişindeki Mile Rocks fenerindeki adamlar, sislerin arasından **Challenger**'ın yanmakta olduğunu gördüler.

Karanlıktı, sisliydi, ama alevlerin parıltısı karanlığı da, sisi de yarıyordu. Yarım yamalak görebildikleri bu korkunç yangın, her tarafı açık fenerdeki gece ayazından daha çok donduruyordu onları. Derhal Liman Başkanlığı'na telsizle haber verdiler. Bu mesaj belediye başkanının bürosuna iletildi ve tankerden gönderilen bir mesajla hemen hemen aynı anda belediye başkanına duyuruldu. Hemen ardından fenerden yangının söndüğünü bildiren ikinci bir mesaj aldılar.

Belediye başkanının bürosunda, kısa bir ara dışında saatlerdir süregelen toplantı sona ermek üzereıydi. Peretti telefonu dinledi, bir dakika beklemelerini söyledi ve odayı terketmekte olan adamlara seslendi. «Gitmeyin. Bir haber daha veriyorlar...»

Peretti dinleyip not alırken diğerkleri beklediler. Tartışmaktan yorulmuş ve bıkmışlardı. Cassidy, kişiliğinin gücüyle, teröristlerin elindeki geminin körfeze girmesine izin verilip verilmemesi konusundaki karar için ertesi sabahı beklemesi gerektiğine belediye başkanını kandırmıştı. Gemiden LeCat tarafından imzalanmış diğerk tehditler de gelmişti ve yirmi dokuz insanın vahşı bir şekilde öldürölmesinden sorumlu olmak korkusu Peretti'yi deliye döndürüyordu. İstemeye istemeye Cassidy'ye boyun eğmişti.

Gömlekle oturan Peretti, odadaki ısıнын düşük olmasına karşın kendini terli ve pis buluyor, bir duş almaya gereksinim duyuyordu. Ta ki telefon çalınca dek. Şimdi yine gözlerini dört açmış, Cassidy'ye bakarak telefonda söylenenleri dinliyordu. Alıcıyı yerine koyup aldığı notlara göz gezdirdi. «Yerlerinize oturun, baylar. Bu iş bu gecelik bitmiş değil. Daha yeni başlıyor.»

«Ne oldu?» diye sordu Cassidy.

«İki mesaj daha geldi. Biri Mile Rocks fenerinden, diğeri de **Challenger**'dan. Tankerde büyük bir patlama olmuş, ardından da yangın çıkmış. Dokuz kişi çok ciddi bir şekilde yaralanmış. Beşi rehinelerden, ve birisi de Miss Cordell. Yaralıları çıkartabilmek için derhal körfeze girme izni istiyorlar. Yaralılardan dördü teröristmiş...»

«**Challenger**'dan gelen mesaj bu mu?» diye sordu Cassidy.

«Evet.»

«Bir numara olabilir. İnanmıyorum...»

Peretti dayanamadı. Yere batasınca askeriye böyleydi işte... «Siz inanmayabilirsiniz -veya inanmak istemeyebilirsiniz- ama Mile Rocks fenerinden gelmiş, tankerin yandığını doğrulayan bir mesaj var elimizde.» dedi bağırarak. «Tanrıya şükür, yangın sönmüş şimdi. Ve geminin körfeze girmesi için izin veriyorum...»

Sahil Koruma şefi Garfield, «Yaralıları tankerden helikopterle alabiliriz,» dedi.

«Mesajda daha önceki tehditlerini yinelemişler. Tankere uçak, deniz üstü veya deniz altı aracı yaklaştığı takdirde bütün rehineleri derhal öldürecekler...»

«Yine de hoşuma gitmiyor,» dedi Cassidy.

«Generalim, kimse sizden hoşlanmanızı istemiyor,» diye söylendi Peretti. «Siz bu işi her yönüyle düşünmüyorsunuz. Benim atacağım yanlış bir adım, tankerdeki insanların ölümüyle sonuçlanabilir. İngiliz mürettebatı, silah tehdidi altındaki zavallı insanları düşünmek zorundayım. Yaralıları karaya çıkardığımızda elimizde dört terörist olacak; onları sorguya çekebiliriz. Teröristlerle bile insanca bir ilişki kurmak...»

Peretti bunları söylerken, tankerdeki kablolarla **Challenger**'in yanına sarkıtılmış olan iki şamandıradan geriye kalanları yukarı çekiyorlardı. Her birine küçük bir yangın bombası ve zaman ayarlama mekanizması konulmuş olan şamandıralara, benzine batırılmış paçavralar tıktırılmıştı. Akıntı nedeniyle tankerden açıkta oldukları bir sırada bombalar patlamış ve şamandıraları ateşe vermişti. Mile Rocks fenerinden görülen iki ayrı yangın böyle oluşmuştu.

«... teröristlerle bile insanca bir ilişki kurmak, telsiz mesajları aracılığıyla haberleşmeye çalışmaktan iyidir,» diye sürdürdü Peretti. «Yolunu şaşırmış bu adamların vahşi hayvanlar gibi davranacağı kesin değil...»

«Ben de sizi birşey sanmıştım,» dedi Cassidy ve söylediği kaba sözden hemen pişman oldu.

Peretti masanın başında dimdik oturdu ve kin taşımayan bir sesle konuştu. «Siz askersiniz, General Cassidy. Düşmana ateş etmek için eğitilmişsiniz. Bazen bu gerekli olabilir, ama benim başka bir

ülkenin, İngiltere'nin vatandaşı olan bu rehineleri düşünmem gerekir. Bunu oylamaya koymuyor, kararı kendim veriyorum. **Challenger**'ın körfeze girmesine izin verilecek...»

Vali Alex MacGowan'ın içinde olduğu Boeing 707, San Francisco Uluslararası Havaalanı iniş pistine vardığında gece yarısına geliyordu. Londra'nın Heathrow Havaalanında yedi saat beklediğinden çok geç kalmıştı.

ON ALTINCI BÖLÜM

«Kızıl Ordu»nun düşüncesine göre, Batı ülkeleri, ekonomileri üzerindeki Arap baskısını kaldırmak istedikleri takdirde, Sovyetler Birliği için çok uygun bir durum ortaya çıkabilir ve Sovyetler Birliği ile Çin Halk Cumhuriyeti arasında ilerde çıkabilecek bir anlaşmazlıkta gereksinim durulacak petrol kaynakları elde edilebilir...»

— Mareşal Simoniev tarafından
Sovyet Sosyalist Cumhuriyet-
ler Birliği devlet başkanına
verilen gizli raporun, sonra-
dan Sovyetler Birliği'nden ka-
çan Albay Grigorienko tara-
fından CIA ajanı Ken Chapin'e
verilen kopyasından bir alıntı.

«Peretti öyle bir heriftir ki, karısıyla bir gece geçirse, ertesi gün yataktan kalkmasına yardım etmek gerekir...»

«Kaba olma, Alex,» dedi Miriam MacGowan yavaş bir sesle.

«Bu iş bitene kadar daha çok kabalaşacağım,» dedi vali karısına. Pencereden karanlığa baktı. «Bu yere batasıca havaalanı da nerede?»

Boeing 707 hızla alçalıyor, San Francisco pistine kuzeydoğudan giriyordu. **Challenger**'in üzerinden uçmalarını engellemek için bütün uçakların normal giriş rotaları değiştirilmişti. Miriam MacGowan'ın uçakta en çok korktuğu an buydu -göremediği bir beton yola doğru hızla düşmek. MacGowan ise kaderciydi- ya piste iner gideriz ya da yanarız. Duygularını belli etmemeye özen gösterdi.

MacGowan'ın öfkesi burnundaydı. Yarım saat önce, uçak San Luis Obispo'nun üzerinden uçarken, General Cassidy'nin yaverinden bir telsiz mesajı almıştı. Amerika Birleşik Devletlerinde, genellikle, bir asker bir kararı beğenmezse, kararı kendisiyle aynı kafada olan politikacı bir arkadaşına aktarır. Los Angeles'da aktarma yaparken duyduğu için, teröristlerin elindeki geminin körfeze girmesine izin verileceğini biliyordu artık. Hiç kuşkusuz tam Peretti'ye yakışır bir karardı bu. Belkemiğinde süt, barsaklarında pelte vardı bu Peretti'nin.

Tekerlekler yere değdi, uçak sarsıldı. Miriam yutkunarak uçağın yavaşlamasını bekledi. Her zaman uçak havaalanı binalarına çarpacakmış gibi gelirdi Miriam'a. Yeşil ışık yanmadan MacGowan kemerini çözdü. Hostes ihtarda bulunmak için ona doğru eğilirken kızı susturdu. «İniş sırasında senin de oturuyor olman gerekliydi. Hem unutma, uçaktan ilk ben ineceğim...»

«Peki Vali Bey.»

Uçak duruşa geçerken ayağa kalkmıştı bile. Kısa boylu, tıknaz, bol saçlı, kalın kaşlı, koca kafalı, sert ağızlı bir adamdı. Yapı olarak LeCat'den pek farklı değildi. Merdivenleri koşarak inip, bir grup gazetecinin arasından geçti. İçerde Miriam hostesten özür diliyordu. «Olanlardan çok üzgün...»

Telâşından dolayı büsbütün meraklanan gazeteciler peşinde, MacGowan TWA binasının arkasındaki bir büroya telefon etmeye gitti. İlk olarak Peretti'yi aradı. «Bu geminin durdurulmasını istiyorum. İçindeki teröristlerle bu körfeze girmeyecek bu gemi... Tartışma istemiyorum, Peretti. Gerekirse Ulusal Savunma Birliklerini çağırırım...»

Birbiri arkasından Presidio'daki General Lepke'yi, A.B.D. Sahil Korumayı, liman polisini ve en son da Polis Müdürü Bolan'ı aradı. Kimsenin fikrini söylemesine fırsat vermedi; kimse fikrini söylemeye kalkışmadı bile. Bir tek Bolan'a ne düşündüğünü anlattı ve telefonu kapar kapamaz Peretti'yi aramasını söyledi. Belediye başkanı üzerindeki baskısını arttırmak istiyordu.

«Ben ele alıncaya kadar bu işin askıya alınmasını istiyorum. Gemi bulunduğu yerden ayrılmayacak. Peretti'ye, bu orospu çocuklarına telsizle mesaj gönderip bir çarpışma olduğunu ve kanal açılınca kadar hiçbir geminin Golden Gate'e giremeyeceğini veya oradan çıkamayacağını söylemesini bildirdim. İnanmayabilirler ama emin de olamazlar. Bu onları şaşırtacaktır. Önce giriş izni veriliyor, sonra geçici olarak izin geri alınıyor. Hemen geliyorum...»

MacGowan ne kadar öfkeli olursa olsun sağlıklı düşünebilirdi. Durumu askıya alıyor ve böylece düşmanlarını şaşırtıyordu. Arabayla kente dönerlerken karısına, «Politik açıdan boynumu cellata uzatmış bulunuyorum,» dedi. «Ama umurunda bile değil. Doğrusunu yaptığımı biliyorum.»

«Eline fırsat geçerse Peretti ayağını kaydırır,» diye uyardı karısı.

«Birşeyi unutuyorsun - Grove Park işinden sonra politik bakımdan sonum geldi zaten. Benim tek düşündüğüm rehineler.»

«Peretti de onları düşündüğünü sanıyordur herhalde...»

«Ama yanlış düşünüyor; Peretti yöntemiyle düşünüyor. Bir fincan kahve içip, konuşarak anlaşalım, diye düşünüyor. İçimde kötü bir duygu var...» Brisbane'e yaklaşıyorlardı. Karısının kendisine baktığını gördü. «Demek istediğim, gemideki teröristlerin tümünü öldürmemiz gerekebilir...»

On mil önlerinde, dört birbirini tanımayan kişi tarafından paylaşılan bir taksi San Francisco'ya gidiyordu. Arka koltukta, MacGowan'la aynı uçakta yolculuk etmiş olan bir yolcu oturuyordu. MacGowan birinci mevkide oturduğu halde bu yolcu dikkatleri üzerine çekmemek için turist mevkiide yolculuk etmişti. Ahmet Riad dimdik oturuyordu. Birleşik Devletlere yaptığı bu ilk yolculukta sinirleri çok gergindi.

Riad, Union Meydanı'ndaki St. Francis Oteli'nin lobisine vardığında, Seeböhm adına bir oda ayırttı. Yapının dışındaki cam asansöre binerek yukarıya çıktı. Meydandaki park yerine dönen küçük otomobili görünce yüreği ağzına geldi. Riad yüksekte hastalık derecesinde korkardı. Neyse ki burada bir tek gece kalacaktı. Sabahleyin İngiliz'e plandaki değişikliği bildirecek ve ilk uçakla Avrupa'ya dönmesini söyleyecekti.

Yanmış şamandıralar ana güverteye çekilirken, LeCat Mackay'ın körfeze giriş izni alacağından hiç kuşku duymuyordu. Giriş izni verildiğini bildiren mesajı aldılar. Kaptan kanala girmeye hazırlandı. Arkasından, gece yarısını geçe, iznin geri alındığını bildiren mesaj geldi. Fransız için bu yıkıcı bir darbe olmuştu. Mackay mesajı okurken, yüzü gözü öfkeden birbirine karışmış halde LeCat kaptan köprüsünde bekledi.

«Gemiye derhal körfeze sokacaksın,» diye bağırdı Mackay'a.

«Olanaksız bu.» Mackay mesajı LeCat'e geri verdi. «Kanal açılmadan Golden Gate'e giremem. Mesajı kendin de okudun; bir çarpışma olmuş.»

«Buna inanmıyorum! Bu Amerikalıların oynadığı bir oyun. Önce evet diyorlar, sonra da hayır. Bunu LeCat'e yapamazlar...»

Gittikçe artan kaygısını belli etmemeye özen göstererek adama baktı Mackay. Fransız'ın kişiliği bir değişime uğruyordu. Hiç durmadan «ben», «LeCat» deyip duruyordu. Winter'in yatıştırıcı kişiliği olmayınca, adamın içindeki aşağılık duygusu su yüzüne çıkmıştı sanki. Mackay, LeCat'i akılcı davranmaya çağırdı.

«Bak, beni iyi dinle. İzin verilir verilmez bu gemiyi Golden Gate'den geçireceğim. Şimdi, izinsiz olarak geçirecek olursam, kanaldaki hasar görmüş gemilerle çarpışmamız işten bile değil...»

LeCat Skorpion'unu Bennett'e doğrulttu. «Gemiye derhal San Francisco'ya götürmezsen adamlarından üçünü vururum...»

«Eğer gemiyi şimdi götürecekt olursam ve bir çarpışma olursa, ki bu siste garanti olur, o zaman **Challenger** batır, sen ve tüm adamlarını da beraberinde götürür. Tümünüz boğulursunuz. İstersen gemideki rehinelerin tümünü vur. Bu koşullar altında, bu siste, gemimi yola çıkaracak değilim.»

Mackay sırtını teröriste döndü ve kaptan köprüsündeki pencereye doğru yürüdü. Birkaç saat içinde, ikinci kez olarak, sırt adaleleri bir kurşun bekleyerek gerildi. Arkasında duran LeCat'in gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Bir çarpışma olursa bütün operasyon suya düşerdi. Nöbetçilere bu adamların üzerinden gözlerini ayırmamalarını söyleyerek kaptan köprüsünden çıktı ve kamarasına gitti. Öfkesini yatıştırmak için konyak içmeye başladı.

LeCat, Betty Cordell'in kamarasının kapısında durdu. Kapıyı sessizce açmıştı. Kız yorgun, yarı uykuda, ranzanın üstünde upuzun yatıyordu. LeCat'i görünce uzun bacaklarını hızla ranzadan indirdi. «Ne istiyorsun?»

LeCat kapıyı kapattı, kilitledi, hızla ranzanın yanına gelerek kıza baktı. Betty ayağa kalkmaya çalıştı ama LeCat elini kızın göğsüne dayayarak hızla itti. Betty ranzaya düştü, başını tahtaya çarptı ve sersemledi. «Winter seni burada bulacak olursa...» Sonra Winter'in gittiğini, helikopterle uçtuğunu anımsadı. Serinkanlı olmaya çalıştı ama başını vurunca sersemlediğinden üzerine eğilen tıknaz gövdeyi net olarak görmekte güçlük çekiyordu.

«Winter burada değil,» diye anımsattı LeCat.

«Aman Tanrım...»

«Hele bağır; seni parça parça doğrarım...»

Bıçağın ucu yanağına değdi ve kız başına geleceklerin dehşetini birdenbire kavradı. Bulanık gövde yaklaştı, eğildi ve eliyle bluzunu çekerek boydan boya yırttı. Adamın gözlerine uzanmaya çalıştı. LeCat başını çevirdi ve bıçak yeniden yanağına dayandı. «Güzelliğini yaşam boyu yitirirsin,» diye fısıldadı. Arkaya devrilen kızın üstüne çıktı.

Betty başka birşey düşünmeye çalıştı, herhangi birşey. Evinde olduğunu, bunun bir karabasan olduğunu. Kendisine yapılmakta olanın dışında birşeye aklını vermeye çabaladı. Çabası boşunaydı. Nerede olduğunu, kendisine ne yapıldığını biliyordu. Şu batasıca tüfek... uzakta, erişilmeyecek bir yerde... «Hele bağır; seni parça parça doğrarım...» Birgün gelecek bunu unutacaktı. Hiç olmamış gibi davranacaktı. Bir karabasandı sadece... Ah, babacığım, kendimi korumamın çok kolay olduğunu söyledin. Sanki sonsuza dek sürdü.

LeCat ranzadan indi. Kız gözleri kapalı yatıyor, soluğunu kontrol etmeye çalışıyordu. Gözleri hâlâ sımsıkı kapalı, çarşafıla battaniyeyi kavrayarak üstüne çekti. LeCat kamarada dolaşıyordu. Su sürahisinin çınlamasını, arkadan midesini bulandıran bir şapırtı duydu. Gözlerini sımsıkı kapalı tutmayı sürdürdü.

«Mackay'a söyleyecek olursan...» LeCat yakınlarında bir yerde fısıldamayı sürdürüyordu. «Mackay'a söyleyecek olursan küçük Foley'i öldürürüm. Aşağılarından bir yerlerinden vururum ki yavaş yavaş ölsün, eğer Mackay'a söylersen...»

Bıçağın ucu yanağına dokundu. «Sana söylüyorum, buz parçası orospu. Dediğimi duydun mu?»

«Git.» Yutkundu; gözleri hâlâ kapalıydı. Tekrar yalnız kalabilmek için neler vermezdi ki. «Dediğini duydum. Git artık...»

Kamaranın kapısı kapandı. Anahtarı çevirdiğini bile duymamıştı. Hâlâ orada olduğunu görmekten korkarak gözlerini araladı. Kamarada kimseler yoktu. Gemiye çarpan dalgaların sesini çok uzaklardan geliyormuş gibi duydu. İnsana huzur veren bir sestti bu.

Uzun süre ranzasında yattıktan sonra kalkarak soğuk duşun altına girdi. Islak çamaşırlarını çıkartarak dertop edip lombozdan dışarı attı. Tekrar soğuk duşun altına girerek soğuktan titreyinceye dek durdu. Kurulandıktan sonra özenle temiz giysiler seçerek, giyindi. Temiz çamaşır, pantolon, iki kazak.

Mackay'a birşey söylemeyecekti. Duş yaparken kimseye birşey söylememeye karar vermişti. Bu kararın nedeni salt zavallı Foley değildi. Kapıya giderek koluyla oynadı ve kilitli olduğunu gördü. Kulağını kapıya yapıştırarak dışarısını dinledi. Huzursuzca dolaşan nöbetçiden çıt çıkmıyordu. Valizini açarak yedek giysilerinin altından tüfeği çıkardı.

Uzun süre, tüfeği kurmak isteğini bastırarak, öylece durdu. Geçmişinin hiçbir anlamı olmayan bu kapalı dünyada, tek dostu bu silahtı. Yaşamı daralmış, bu gemi ve bu gemideki insanlardan başka birşey kalmamıştı yaşamında. Panik veya isteri duygusuna kapılmış değildi. İçinde buz gibi bir duygu vardı ve bir karara varmıştı.

Hiç kimse, ne kadar akıllı olursa olsun, kusursuz olamazdı. Ne kadar planlı hareket ederse etsin, neler olacağını bilemezdi. Bir an gelecek, LeCat bir hata yapacaktı. Belki bir dakika sürecek bir hata,

ama yapacaktı bu hatayı, emindi bundan. Bu nedenle, gözlerini dört açarak beklemesi gerekiyordu. Onları aldatmak için kadınlığını kullanacak, kendisini unutmalarına çalışacaktı. Kadın olduğu için onu ciddiye almıyorlardı. O an için yaşayacak ve elinden geldiği denli çok sayıda terörist öldürecekti.

22 Ocak çarşamba sabahı saat dokuzda, Winter, kahvaltıdan önce odasına getirilen San Francisco Chronicle gazetesini eline aldı ve okumaya başladı. **Challenger**'dı gazetenin manşeti. **TERÖRİSTLER SAN FRANCİSCO AÇIKLARINDA İNGİLİZ TANKERİNİ ELE GEÇİRDİ.** Manşetin altındaki ayrıntılı haber karmakarışık ve çoğunlukla yanlıştı ama bu erken aşamada olağandı bu. Vali Alex MacGowan'ın gece yarısı dramatik bir havayla kente geldiğini, belediye başkanının tankerin körfeze girmesi için verdiği izni kaldırdığını, ve Transamerica Pyramid yapısındaki bürosunda karargâh kurduğunu ilgi ile okudu. Geminin hâlâ körfezin dışında bulunmasına Winter'in pek aldırdığı yoktu. Yollarına çıkacak engellere karşı hazırlıklıydı ve birazdan LeCat'a telsizle yeni direktifler verecekti.

Yarım saat önce Winter'e, St. Francis Otelinden Mr. Seeböhm adında biri telefon etmişti. Bu telefonu bekliyordu. Ahmet Riad'ın operasyonun bu aşamasında San Francisco'ya gelmesi, iki ay önce kararlaştırılmıştı. Gelişmeler hakkında yerinde bilgi alıp tekrar Beyrut'a dönecekti. Winter, Riad'ın buralarda sallanmaya çalışacağından ve ayakaltında dolaşacağından korkuyordu. Böyle davrandığı takdirde Mr. Seeböhm'un ilk uçakla ülkesine dönmesini sağlamaya kararlıydı. Kahvesini içmeyi sürdürerek iç sayfaları okumaya başladı.

İç sayfalardan birinde, kahve fincanını ağzına götürürken donup kalmasına neden olan bir haber gördü. Tuvalet masasının üstündeki aynadaki görüntüsü taş gibi donup kalmış bir adamın görüntüsüydü. Camdan sızan gün ışığında yüzünün kemikleri belirgin, çenesi sımsıkı kenetliydi. Hiç yerinden kıpırdamadan haberi bir kez daha okudu. Sonra kahve fincanını büyük bir özenle masanın üzerine bıraktı. Bir süre boşluğa bakarak oturduktan sonra kalktı ve pencereden dışarı baktı. İntihar etmek isteyenleri önlemek amacıyla camların ancak birkaç santim açılabilmesini sağlayan güvenlik aygıtı vardı pencerede. Bol temiz hava seven Winter, yanında her zaman taşıdığı bir aletle aygıtı işlemez duruma getirmiş olduğundan camlar sonuna kadar açıktı. On kat aşağıda Geary Caddesi görünüyordu. Winter San Francisco'nun bu garip, mozayike benzer panoramasını bir süre seyretti. Birbirine çok yakın ve değişik yüksekliklerdeki yapılar taraça taraça Nob Tepesine doğru yükseliyordu. Tekrar gazeteye dönerek haberi üçüncü kez okudu.

İngiliz telsiz operatörü Charles Swan ile karısı Julie, bugün geç vakitlerde şehrin dışında bir ambarda ölü olarak bulundular. Boğazları kesilmiş kurbanları polis buldu. - Anchorage, Alaska.

Yerine oturarak bir sigara yaktı ve saatine baktı. Seeböhm adıyla yolculuk eden Ahmet Riad, birkaç dakika içinde gelmiş olacaktı. Winter yerinden kalkmadan, sigara içerek bir çeyrek bekledi. Gözleri buz gibiydi ama içindeki korkunç öfkeyi belli etmiyordu. Telefon çaldı. Mr. Seeböhm lobide bekliyordu. Winter, Mr. Seeböhm'u yukarı göndermelerini söyledi.

Dikkatli bir adam olan Riad, banyoya gidip kapının arkasına baktıktan sonra çıkıp pencereye doğru yürürken, İngiliz kapıyı kapattı ve kilitledi. On kat aşağıdaki Geary'e bakan Riad titreyerek döndü. «Bu Amerikan yapıları çok yüksek. Hastalık derecesinde bir tutkuları var. Belki de seksüel

bir şeydir...»

Winter gözlerini Arap'a dikti. «İyi misin?»

Riad bir komutan havasına büründü. İngiliz'e son direktifleri vermeye gelmişti. «Yitirecek zamanımız yok. Gemide her şey yolunda mı? LeCat gerektiği biçimde hareket ediyor mu? Geminin şimdiye dek körfeze girmiş olması gerekirdi.» Winter'in yanında her zaman sinirli olan Arap, yürürken gıcırdayan sivri burunlu, pırıl pırıl ayakkabılar giymişti.

«Her şey istediğiniz gibi, planladığınız gibi,» dedi Winter yavaşça.

Riad, nereye koyacağını bilemediği ellerini yağmurluğunun cebine soktu. Dimdik durarak, kendi aklınca, otoriter bir sesle konuştu. Ayaklarını da nereye koyacağını bilemediğini gördü Winter.

«Planlarda bir değişiklik yapıldı. Winter, San Francisco'da kalman gerekmiyor. İlk uçakla Los Angeles'a gideceksin. Oradan Paris'e giden bir uçağa bineceksin.»

«Durup dururken mi?»

Winter oturdu, bacaklarını uzattı ve ağzında sigara, gözlerini Riad'a dikti. «Niçin?»

«Bana soru soramazsın...»

«Canım isterse o parlak dişlerini kırıp sana yuttururum. Doğrusunu istersen, canım istiyor da.»

Winter o kadar yumuşak konuşuyordu ki bir an için Riad duyduklarına inanmadı. Öne doğru bir adım attı. Winter ayağını kaldırdı. O denli hızlı hareket etti ki Riad kendini sakınacak zaman bulamadı. Winter'in sağ topuğu parlak ayakkabının üstüne bütün gücüyle indi ve Riad sızlanmaya başladı. «Yerinden kımıldayan adamlardan hiç hoşlanmam,» dedi Winter. «Bugünkü gazeteleri gördün mü?» Gazeteyi Anchorage haberinin bulunduğu sayfaya katlayarak Arap'ın burnuna uzattı. «Oku bakalım! Şu aşağıdaki haberi oku.»

Riad okudu. Titremeden tutmaya çalıştığı halde gazete hışırıyordu. Sonra gazeteyi masanın üstüne bırakıp bir uçak bileti çıkardı ve Winter'a uzattı. «Biletlerin burada - Stanley Grant adına...»

«Gazetede ki haberle ilgili bir söyleyeceğin yok mu?» Winter yerinde oturmayı sürdürüyor, Riad'ın uzattığı bileti almaya yanaşmıyordu.

«Herhalde kaçmaya çalışmış olacaklar,» dedi Riad. «Bu konuda konuşmak istemiyorum...»

«Senin ne isteyip istemediğin beni ilgilendirmez» dedi Winter. Ayağa kalkarak Riad'a doğru yürüdü. Riad geriledi ve birden açık pencereye doğru gitmekte olduğunu algıladı. «Anchorage da kimse kaçmaya çalışmış olamaz,» dedi Winter. «Karısı yanında olunca Swan böyle bir tehlikeyi göze almış olamaz. Anlat, ne oldu?»

«Ben orada değildim ki...» Riad titriyor, Winter'in boş bakışlarından gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Arka arka giderek yazı masasının bulunduğu köşeye geldi. «Derhal gitmem gerek...»

«Birleşik Arap Cumhuriyeti Konsoloslukuna mı?»

«Böyle bir şey demedim...»

«Anchorage'da yapacağınız bu pis işi de biliyordun, ama bildiğini söylemedin. Gazeteyi okuduğunda ne yeni bir şey öğrendin, ne de şaşırdın. Yalnızca ben öğrendim diye üzüldün.»

«Benim Anchorage'dan haberim yok...» Riad'ın küstahlığı yok olmuştu. Soğuk bakışlı İngiliz tarafından köşeye kıştırıldığından, sinirleri hızla bozuluyordu. Boğazını ip gibi sıkı yakasını çekti. Bacakları titriyor, göğsünde keskin bir acı duyuyordu. Arkası duvara dayalıydı. Gidecek bir yer yoktu ve Winter kendisine doğru yürüyordu. «Benim Anchorage'dan haberim yok,» diye yineledi. «Hiç haberim yok...»

«Gemide neler olacak?»

«İstekte bulunacaklar, Amerikalılar da kabul edecek...» Winter boğazından yakalayıp açık pencereye doğru sürüklerken sözcükler ağzından güçlkle çıkıyordu. Keskin zekâlı Riad başına gelecekleri derhal anladı. «Hayır! Hayır! Lütfen! Yalvarırım...» Winter şimdi iki eliyle boğazına sarılmıştı. Riad'ın yumruklarına aldırmaksızın onu açık pencereye doğru sürüklemeyi sürdürüyordu. Arap'ın yükseklerden korktuğu bir gerçektir. Winter, Riad'ın sırtını pencereye dayadı ve belinden yukarısını arkaya iterek bastırdı. Kendi bacakları, Riad'ın duvara dayalı bacaklarını sıkıca bastırıyordu. Riad'ın belden yukarısı on katlık yükseklikte gittikçe uzandı, uzandı ve başı aşağıya doğru sallandı. Aşağıdan yukarıya doğru bakıyor ve kulaklarında uğuldayan kanının sesine karşın yüz fit aşağıdaki trafik gürültüsünü duyuyordu. Gökyüzünü, yapıların eğimli damlarını gördü. Winter'in elinin boğazında olduğunu duydu. Kendisini gittikçe aşağıya, daha aşağıya doğru bastırıyordu. Ağzına safra doldu. Göğsündeki ağrı dayanılmaz gibiydi. Kulaklarında davullar çalınıyordu. Winter'in kemerine yapıştığını duydu. Ayakları yerden havalandı ve boşlukta uçarak kaldırırma çarpacağını, kafasının patlayarak öleceğini anladı.

Winter, Riad'ı içeri çekti. Oyuncak bir bebek gibi sarsarken bebeğin ağzından salyalar akıyordu. Yarı baygın bir durumda Winter'a bakarken aklı tam anlamıyla başında değildi. İngiliz dişleri arasından, «Gemide neler olacak,» diye hırladı. Riad'ı şiddetle sarsmayı sürdürüyordu. «**Challenger**'da benim haberim olmayan neler olacak?».

Yüreği göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarpan Riad, boğulmakta olan bir adamın soluk almasına benzer sesler çıkarıyordu. Konuşmaya çalıştı, Winter'a sarsmayı bırakmasını, konuşacağını söylemeye çalıştı... Hırladı ve o denli şiddetle soluk almaya çalıştı ki Winter bayılacağından korkarak adamı sımsıkı tuttu. Arap, bir çocuğun acıklı gözleriyle Winter'e baktı. İkisi de insandılar. Dünyanın öbür ucunda, kutsal Kudüs'ü kurtarmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen üçüncü bir adamın planladığı korkunç bir olaya karışmış iki insan.

«Rehineleri... rehinelerin tümünü... öldürecekler...»

«İstekleri kabul olursa da mı?»

«Rehineleri... tümünü...»

Riad, Winter'in kolları arasına yığıldı. İngiliz, Riad'ı ayakta tutmaya çalışırken adamın umduğundan daha ağır olduğunu düşünüyordu. Ölümler ağır olur.

Londra'dan on bir saat uçarak geldiği Los Angeles'te uçaktan indiğinde, Ahmet Riad kendini pek iyi bulmuyordu. Birleşik Devletlere gelmenin verdiği gerilim durumunu daha da kötüleştirdi. Pencerenin dışında sallanmanın verdiği korku da damar tıkanıklığına neden oldu. Körfeze girmek için beklemekte olan tankere LeCat'ın gizlice soktuğu nükleer bombadan söz etmeye fırsat bulamadan öldü.

Riad.

Riad'ın bayıldığıını sanan Winter, talihsiz Arabı halının üstüne yatırdı ve telefonu eline aldı. Karşısına santral çıktı. Winter konuşurken mendili ile alnındaki terleri siliyordu.

«Lütfen Transamerica'yı bağlayın. California Valisi ile görüşmek istiyorum...»

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ahmet Riad öldüğünde saat sabahın 9.30 u idi. Winter telefonda çok kısa konuşmuştu. «Nereden telefon ettiğimi saptamanızı bekleyecek değilim,» dedi Vali yardımcısına. «Valiyi telefona getirmeniz için tam kırk beş saniyeniz var. Ondan sonra bağlantıyı keseceğim. Körfezin dışında duran tankerdeki teröristlerle ilgili tüm bilgiyi verebilirim kendisine...» Otuz saniye sonra MacGowan'ın sesi duyuldu hattın ucunda.

MacGowan'la konuşması kısa sürmüştü. Özgür bir adam olarak, kendi isteğiyle valiye gitmediği takdirde pek ağırlığı olmayacağını biliyordu Winter. Kendisini tutuklarsa, sonradan söylediklerine inanmazlardı.

Riad'ın öldüğünü en sonunda anlayan Winter, odasından ayrılmadan önce kapı koluna «Lütfen rahatsız etmeyiniz» yazısını astı.

Riad'ın, küçük bir Basra Körfezi şeyhliğinin ticaret temsilcisi adına verilmiş diplomatik pasaportunu cebine atarak Geary Caddesini hızla geçti ve Union Meydanında yolcularını boşaltmakta olan bir taksiye atladı. Acayip, piramide benzer, üst katlarından körfezin görüldüğü Transamerica yapısına geldiğinde, doğru valinin bürosunun bulunduğu kata çıktı. Büro körfezi görece kadar yüksekteydi ve sivil polisler kendisini bekliyordu.

Winter, MacGowan'ın karakteri, bu adam; hakkında duydukları üzerine kumar oynuyordu. Silahlı olup olmadığını anlamak için üzerini aradıkları sırada MacGowan odaya girdi. Üzerinde bir şey bulamamışlardı. Walgren arabada beklerken, Golden Gate Köprüsünden Skorpion tabanca ile kılıfını denize atmıştı Winter. Kentin iyi otellerinden birinde kalıyorsan, otele tabancayla gitmezsın. Üzerini ararlarken Winter'i gözlemekte olan MacGowan, İngilizli özel bürosuna buyur etti ve polislere gitmelerini söyledi. «Yeteri kadar üzerini aradınız. Ben kendimi korurum...»

MacGowan'la Winter'in kapalı kapılar ardında yaptıkları konuşma bir saat sürdü. Keskin zekâlı, açık ve kesin tavırlı, sorunların derhal en can alıcı noktalarını irdeleyen bu iki adam için bir saat çok uzun bir süreydi. Bu sürenin bir bölümü, bir zamanlar duruşma avukatı olan MacGowan'ın İngilizli tekrar tekrar sorguya çekmesiyle geçti. Bir saatin sonunda MacGowan Winter'in doğruyu söylediğinden kuşku duymuyordu. Eylem komitesini topladığında, diğerlerini buna inandırmanın pek kolay olmadığını gördü. Cassidy tarafından da desteklenen Peretti, özellikle ikircikliydi. «Bu gemide patlayıcı madde bulunmadığına emin olmamız gerek,» diye ısrar etti. «Winter yalan saptama makinasından geçirilmeli...»

«Bir sürü vakit kaybı,» diye karşı çıktı MacGowan. «Budalaların eğlenmesi için yapılmış bir bilim oyuncağı. Cinayet davaları ile geçirdiğim yirmi yılda en iyi yöntemin bir adamı yüz yüze iken değerlendirmek olduğunu öğrendim. Gürültüler çıkaran, ışıklar saçan birşey gördün mü Peretti, onu hemen sorunların çözülmesi için Tanrı'nın gönderdiği bir armağan sanıyorsun...»

Winter'i yalan saptama makinasından geçirdiler ve tümü sorular sordular. FBI'dan Kitson, Polis

Müdürü Bolan, Sahil Koruma'dan Garfield, General Cassidy... Kollarında elektrodlarla sandalyede oturmuş soruları yanıtlarken Winter'in insanı büyüleyen kişiliği Amerikalıları etkilemeye başladı. MacGowan'ın isteği üzerine onunla daha önce de konuşan ve doğruyu söylediğini kabul eden Sullivan, gittikçe artan bir ilgiyle soruşturmayı izliyordu.

«Adınız?»

«Vinter...»

Makina «yalan» diye kaydetti.

«Dalavera kutunuzu kontrol edecek birşey gerek size,» dedi Winter.

«Gemide kaç terörist var?»

«Ben burada olduğuma göre - onüç!»

Gerçek.

«San Francisco'ya geldiğinizde teslim olmak niyetinde miydiniz?»

«Hiç kuşkusuz hayır...»

Gerçek.

«Ahmet Riad ölmeden önce, her ne olursa olsun, bütün rehinelerin öldürüleceğini mi söyledi?»

«Evet...»

Gerçek.

Hiçbirisi farkında değildi ama bu arada yalan saptama makinesinin ne denli sınırlı olduğu ortaya çıkıyordu. Bir adamın yalan veya doğru söylediğini saptayabilir makine. Ama bir adamın gerçek olduğuna inandığı yalanı saptayamaz. O anda bilinmiyordu ama, bu yalan saptama testinin yapılması sonradan çok şeye neden oldu. **Challenger**'in körfeze girmesine izin verilmesini ve beraberinde yirmi dokuz kurbanlık rehine, onüç eski OAS'li terörist ve bir adet nükleer bomba getirmesini sağladı.

Öğleden sonra saat üçte, petrol tankerini basmak için hâlâ güvenli bir yol bulamamışlardı. Her türlü yaklaşım yollarını gözden geçirmişlerdi. LeCat'in rehinelerin öldürülmemesi için öne sürdüğü koşullar, tüm yaklaşım yollarını tıkamıştı. Hiçbir hava, deniz veya denizaltı aracının petrol tankerine yaklaşmasına olanak yoktu. MacGowan'ın işaret ettiği gibi zamanları azalıyordu. LeCat'e bir sürü mesaj göndermiş, şimdiye dek oyalamıştı. «Bu böyle süremez,» diye uyardı Vali. «Winter'in söylediklerinden çıkardığıma göre, LeCat'in sabrı tükenecek ve kararlı olduğunu göstermek amacıyla rehineleri öldürmeye başlayacak...»

MacGowan kafasında planlar kuruyordu. Gemiye ele geçirmenin olanaksız olduğunu bu adamlar kısa sürede kavrayamazlardı. Kendisinin öne süreceği öneri ise o denli çılgınca bir öneriydi ki, hiç düşünmeksizin geri çevireceklerdi. Ancak, ellerinden birşey gelmeyeceğini anladıklarında, onlara tutunacak bir dal gösterecekti. Bu dal, Winter'di.

Vali, Winter'in gerçeği söylediğine inanıyordu. Bunu gizlice Cassidy'ye de açıklamıştı. «Ne yani?» demişti Cassidy. «Yaptıklarından pişmanlık getirip tövbe mi etti?»

«Hayır intikam almak istiyor. Bir kez, adamı aldatmışlar; böyle bir adam bunun cezasını verir. İkincisi, bu adam katil değil. Bu konuyu açmıyorsa da, Alaska'daki çiftin öldürülmesi ona büyük bir darbe olmuş sanıyorum.»

MacGowan'ın inancını güçlendiren başka gerçekler de vardı. Winter, Riad'ın diplomatik pasaportunu Valiye teslim etmiş ve bir Arap diplomatının gizemli ölümünün uluslararası olaylara yol açabileceği konusunda MacGowan'ı uyarmıştı. Winter bu soruna çok basit bir çözüm öneriyordu: pasaportun yok edilmesi. Pasaport MacGowan'ın çekmecesinde kilitliydi ve bu konuda İçişleri Bakanlığına henüz bilgi vermemişti.

Ayrıca, Ahmet Riad'ın ölüsüne acele ile otopsi yapılmıştı. Boynundaki bereler ve ölünün durumu Winter'in anlattıklarını doğruluyordu Riad beyin kanamasından ölmüştü. Öğleden sonra saat beşte MacGowan harekete geçmeye karar verdi.

«Bir yere varacağımız yok,» dedi. «LeCat'i daha çok oyalayamam. Gemiye basmak için yapılmış plana bir göz atma zamanı geldi - Winter'in yaptığı plana.»

Protestoların dinmesini bekledikten sonra MacGowan güçlü bir sesle konuşmaya başladı. Kimseye ayrıcalık tanımıyor, saatlerce tartıştıktan sonra bile duruma el koymak için bir plan yapmayı beceremediklerini söylerken, kalın kaşları altından adamları sertçe süzüyordu. «Gemideki durumu tam olarak bilen tek kişi Winter'dir. Teröristlerin nasıl bir tepki göstereceğini bilen tek adam Winter'dir. Ayrıca...» sesini yükseltti. «**Challenger**'a bir baskın ekibi sokabilecek tek adam da Winter'dir. İster beğenin, ister beğenmeyin, bu böyledir. Beğenmezseniz de umurumda değil, ben sonuç almak istiyorum...»

«Kendisiyle konuştuğundan sonra ben de Valiye katılıyorum,» diye araya girdi Sullivan. «Winter gemiyi ele geçirmeyi başardı; hem de California kıyılarında. Şimdi, kendisine bir oyun oynanmış olduğundan, aynı enerji ve beyin gücünü bunun tersi için, gemiyi geri almak için kullanmak istiyor.» Yirmi adamın kararsız bir tavırla oturdukları masaya bir göz gezdirerek gülümsedi. «Siz de bilirsiniz ki, baylar, karşı tarafa geçenler, geçtikten sonra çok inançlı olurlar. Bir karşı terörist olarak Winter çok etkili olabilir...»

Kendisini bir gölge gibi izleyen polis teğmeni eşliğinde Winter, toplantıya çağrıldı. MacGowan'ın soluna otururken, İngilizin tavrında bir alçak gönüllülük bulunmadığını gördü, Cassidy. Yalan saptama makinasından geçirildiği sırada olduğu denli soğuk ve ilgisizdi yüzü. Eleştirici bir gözle masanın çevresindekilere baktı. Sanki her birine değer biçiyor, bir işe yarayıp yaramayacaklarını anlamaya çalışıyordu. Çok soğukkanlı bir orospu çocuğu bu, diye düşünüyordu Cassidy, tam birlikte savaşılabilecek bir adam. Ama yine de pek emin değildi Belediye Başkanı bu düşünceye tümüyle karşı olduğunu derhal açıkladı.

«Silahlı bir polis eşliğinde buradan çıkarılmasını öneriyorum,» dedi Peretti. MacGowan'ın sağında oturduğu yerden başını çevirerek, kendisini ilgiyle incelemekte olan Winter'la yüzyüze geldi. «Başımıza bunları getiren sensin,» diye sürdürdü Peretti. «Bizimle aynı odada bulunmana bile karşıyım. »

«Amerikalı kız da içlerinde olmak üzere, bütün rehinelerin öldürülmesini mi istiyorsun?» diye sordu Winter. «LeCat'in gemideki bütün rehineleri öldüreceğine inanıyorum artık...»

General Cassidy, ne tepki göstereceğini anlamak için, «Bütün bunları işin başında bilmiyor muydun?» diye sordu. «Biliyor idiysen, ben senin bir hücreye kapatılmanı ve anahtarının da fırlatılıp atılmasını öneririm...»

«Aç gözünü,» dedi Winter ona.

«Ne dedin?»

«Aç gözünü de beni dinle. Ben bu teröristleri senden iyi tanırım. Marin County üzerinden uçarken, gemiye adam sokmak için bir yol gördüm. İşe sizin yönünüzden bakmaya, bizi nasıl durdurabileceğinizi anlamaya çalışıyordum. Tankere havadan inmek gerek...»

«Umutsuz.» Cassidy'nin sesinde düşkünlüğü okunuyordu. «Bunu düşündük... Ve yapmamaya karar verdik. Helikopter'in ana güverteye inmesi gerekiyor. Köprüden açılacak ateş onu parça parça eder, içinden çıkacak olan kişiler de vurulur...»

«Helikopter kullanmayız,» diye açıkladı Winter. «Silahlarla donanmış küçük bir ekip Golden Gate Köprüsünde bekler. LeCat'e körfeze girmesi, köprünün altından gece geçmesi için, izin veririz. Tanker Golden Gate'in altından geçerken, baskın ekibi karanlıkta gemiye atlar. Sis sürecektse olursa, başarı şansı çok daha yüksek olur.»

«Sis bu sabah azaldı,» diye araya girdi MacGowan. «Ama geceye tekrar yoğunlaşabilir.»

«Bu çılgın bir düşünce,» diye karşı koydu Polis Müdürü Boland. «Tanker hareket halinde olacak...»

«Çok yavaş hareket ediyor olacak, eğer akıllı davranırsak,» dedi Winter. «Anladığım kadarıyla, erken saatlerde akıntı çok güçlü oluyor. Akıntının hızını bilen var mı?»

«Sabahın onuna kadar yedi buçuk mil,» diye yanıtladı Sahil Koruma şefi Garfield.

«Demek ki, Mackay'a telsizle sekiz mil hızla gelmesini bildiririz. Akıntıya karşı gideceğine göre, hızı sadece yarım mil olur.»

«Fena fikir değil,» dedi Cassidy yavaşça. «Devam et, dinliyorum...»

«En büyük sorun, gemi köprünün altından geçerken, üç veya dört ağır silahlı adamı köprünün üstünden, gemiye indirmek. Tanker gelmeden önce onları aşağıya indirmemiz gerek...»

«Mekanik bir beşikle mi?» diye önerdi Sullivan.

«Hayır, ağla,» diye söze karıştı Cassidy.

«Tamam,» dedi Winter. «Kalın ipli bir ağla. Uzun iniş sırasında adamların tutunabileceği bir ağ.» Gözlerini masanın çevresinde gezdirdi. «Köprünün yüksekliği ne kadar?»

«İki yüz fit...» dedi Liman Başkanı O'Hara kuşku dolu bir sesle.

«Bu iş başarılır,» dedi Winter kesin bir tavırla. «Ağı aşağıya sarkıtılabilmek için seyyar bir vinç gerek, bir de fit sayacı...»

«Bir de ne?» diye sordu birisi.

«Fit sayacı,» diye yineledi Cassidy. Yanında not almakta olan yaverinin kulağına bir şeyler

söylüyordu. «Vinci kullanan kişinin, adamları kaç fit sarkıttığını bilmesi gerekir ki tanker geldiğinde onları tam güverte düzeyinden biraz yukarda tutsun...»

«Bir de ağırlık göstergesi,» diye ekledi Winter.

«Adamların ne zaman atladığını anlaması için,» diye açıkladı Cassidy. «Ağın içinde her biri yüz altmış paundluk üç adam olsa toplam 480 paund eder. Göstergede bu ağırlığın yokolduğu görülünce, vinç operatörü adamların indiğini anlayarak ağı yukarı çeker. Siste görünmeden gemiye inebilirlerse başkasarasında toplanırlar ve saldırıya geçmeden önce çevrelerine bir göz atarlar.»

Olağandan daha sessiz olan MacGowan, çenesi avucunun içinde oturuyor, planın teknik yönü tartışılırken ağzını özenle kapalı tutuyordu. Winter, daha önce planını Valiye özel olarak açıklamıştı. MacGowan planın başarıya ulaşma olanağı olduğunu düşünüyordu; sis yeterli derecede yoğun olduğu takdirde başarı şansı vardı. Çılgın, cüretli bir plandı bu ama Winter'in önceki planı, **Challenger**'a el koyma planı da öyleydi ve hiç beklenmediği için de başarıya ulaşmıştı. LeCat ve diğer teröristlerin, ipliklerden sarkan örümcekler örneği birtakım adamların tepelerine ineceğini düşünmeleri olanaksızdı.

Macgowan'a göre bu planın en büyük özelliği, LeCat'ın isteklerine uygun olmasıydı. LeCat hiçbir hava, deniz veya deniz altı aracının tankere yaklaşmamasını istiyor, yaklaştığı takdirde rehineleri vuracağını söylüyordu. Havadan incekleri yere tanker kendisi gelecekti. Bundan başka bir plan uygulanması olası değildi ve Tanrı bilir yeteri kadar oyalanmışlardı bile.

Planın tartışması sürdükçe Winter'in kerte kerte toplantıyı yönetir duruma gelmesini MacGowan ilgiyle izliyordu. Az bulunur bir kişiliği vardı bu adamın. O kadar kendine güvenen, o kadar etkili konuşan bir adamdı ki tümü istemeye istemeye büyüüne kapılmışlardı. MacGowan bir zamanlar, çok eskiden savcılık yaptığı günlerde böyle bir adam daha tanımıştı. Adamın kendisine yöneltilen suçu işlemiş olduğunu biliyordu. Ve MacGowan bu davayı kaybetmişti. Soğukkanlı, güvenli kişiliğiyle jüriyi etkilemiş ve adam serbest bırakılmıştı.

«Seyyar vinci nereye koyacağınızı nasıl saptayacaksınız?» diye sordu Vali en sonunda. «Tanker köprüye varmadan önce, ana güvertenin tam üstüne yerleştirilmesi gerekir.»

«Radarla,» dedi Winter. «**Challenger**'in yaklaşmasını izlemek için köprüye seyyar radar koymak gerek. Mackay rotayı bir kez çizdi mi o rotadan ayrılmaz. Kanala girdikten sonra zikzak çizecek değil...»

MacGowan sıkılmış yumruklarını masaya dayayarak öne eğildi. «Planı hazırlarken uygulamaya da başlayalım bir yandan. LeCat'i sonsuza dek körfezin dışında tutamayız.»

«Golden Gate birkaç saat içinde açılmış olacak. San Francisco Körfezine girmenize yetki verecek mesajı bekleyin. Yaralıları almak için gerekli hazırlıklar yapıldı.»

LeCat'in aldığı, California Valisi MacGowan imzalı beşinci mesajdı bu. Tankerin ilerlemesini durmadan geciktirdikleri için duyduğu huzursuzluk biraz geçti. 22 Ocak çarşamba sabahı olup da güneş kanaldaki sisi dağıtığında, LeCat istemeye istemeye kanalda bir çarpışma olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı.

Tankerin bulunduğu yerden üç mil uzakta, Golden Gate Köprüsü'ne yakın bir yerde, iki yük gemisi kanalın ortasında birbirine girmişti. Yanlarında vinçli bir gemi vardı. MacGowan bu tablonun şafak sökmeden hazırlanmasını istemiş, Liman Başkanı O'Hara da «çarpışma»yı gerçekleştirmişti. Bu manzaranın gerçekliği konusunda LeCat'in içinde ufak bir kuşku bile varsa, Kinnaird'in kendisine dinlettiği haber bülteninden sonra bu kuşku da dağıldı.

Peretti «çarpışma»yı duyuran bir bildiri yayınlamış ve bu haber, tankerin kaçırılması ile ilgili haberlerle birlikte bütün dünyada yayınlanmıştı. LeCat için bu çok hoş bir gündü: California Valisinden mesajlar alıyor, Londra'dan verilen haber bültenlerini dinliyordu. Her yerde ilk ve uzun uzun verilen haber, teröristlerin gemiye el koyması haberi idi. Yaşamında ilk kez olarak Jean Jules LeCat, dünya haber bültenlerinin konusunu oluşturunuyordu.

Akşama doğru, aldığı beşinci mesajı Mackay'a gösterirken, «Sanırım artık beni ciddiye almaya başladılar,» dedi. «Ama, yine de, az sonra yola çıkmazsak mürettebattan iki kişiyi vurup denize atarım. Anlıyor musun?»

«Benim anladığım tek bir şey var, o da, senin de gözlerinle gördüğün gibi, bir çarpışma olduğu...» Mackay kaptan köprüsünün parçalanmış penceresinden baktı. Akşama kadar sis basmayacağına benziyordu. Gemisini bu gece Golden Gate'den geçireceğine göre, bu da işine gelirdi.

Saat altıda San Francisco kapkaranlıktı. MacGowan'ın, bürosu soğuktu. Golden Gate köprüsünden üç kişilik bir baskın ekibinin indirilmesi karara bağlanmıştı. Bu sayı hem Winter hem de Cassidy tarafından kabul edilmişti. «Sisle kaplı bir güverteye daha çok sayıda adam indirirsek birbirlerini vururlar» diyordu Cassidy.

Üç adamın taşıyacağı silah konusunda da çok ince eleyip sık dokumuşlardı. «Büyük gücü olan bir tüfek,» demişti Winter. «Gemideki teröristlerin teker teker avlanması gerek. Ayrıca sessiz bir silah olmalı. DeLisle karabinası ideal olurdu ama burada bulunmaz ki...» FBI'dan Kitson üç adet DeLisle bulmuştu. Gümrük Müdürlüğü'ne başvurmuş ve her nedense Hollywood'da kayıtlı dört DeLisle olduğunu öğrenmişti. Film ve televizyon endüstrisine silah sağlayan bir firmanın deposundaydı tüfekler. MacGowan Los Angeles Polis Müdürüne telefon etmiş, bir polis arabası derhal Hollywood Bulvarındaki firmaya gitmişti. Bir saat içinde karabinalar San Francisco'ya kalkan bir uçağa konulmuştu.

Cassidy'nin yaverinin telefonu üzerine Fort Baker'dan seyyar bir vinç yola çıkmıştı. Sahil Korumanın adamları radarı getiriyorlardı. Kalın ipten örülmüş iki ağ köprünün yakınında hazırdu. Polis Müdürü birkaç polis otomobilinin sürücülerine o gece iş başında olacaklarını bildirmişti. Bir deniz piyadesi müfrezesi de aceleyle atış talimleri yapmaktaydı. Saat altı onbeşte Cassidy masanın çevresine bir göz gezdirdi ve en can alıcı soruyu sordu.

«Dönüşü olmayan yolculuğa kimler çıkacak?»

Bir an bir sessizlik oldu ve Cassidy tekrar konuştu. «Ben gideceğim. Bu gemiyi bilen iki kişi gerek bana, ben bilmiyorum.»

«Beni alırsınız,» dedi Sullivan yavaşça. «Ta Bordeaux'dan buraya bu toplantıya katılmak için geldim. Ama doğrusunu isterseniz, DeLisle tüfeğiyle biraz atış yapmak hoşuma gider.»

«Eski deniz istihbaratçısı,» dedi Cassidy. «Niteliklerin uygun. Demek ki geriye bir gönüllü daha kaldı...»

Winter bu kez ağzını açmıyor, kendisini ortaya atarsa reddedileceğini biliyordu. Bir sigara yakarak, birşey okunmayan yüzünü deniz piyadesine çevirdi. Cassidy pis pis sırıttı. «Bu işi sen başlattın, bitirmeye de senin yardım etmen gerekir...»

«Buna izin veremem,» diye şiddetle karşı koydu Peretti. «Bize oyun oynayabilir...»

«Tanrı aşkına, ne oyunu oynayacak?» diye patladı MacGowan. «İstersen adamı senin o yere batasınca yalan saptama makinasından geçirelim yine. Bu gemiyi bilen birinin gitmesi gerek. İsa aşkına Peretti, senle ben inmeyeceğiz sisin içinde...»

«Sis yok ki.» dedi belediye başkanı. «Ayın tepede ışıldak gibi parladığı açık bir gece olursa, yine de gidecekler mi?»

«Bu konuda kararımız kesin,» diye kesti Cassidy. «Sis olmadığı takdirde gitmeyeceğiz. Ancak tankere hareket etmesini bildiren mesajı bir an önce göndermemiz gerek. Yarım mil hızla yol alacaklarından gelmeleri saatler sürecektir.» Yine Winter'a döndü. «Söylediğim gibi, bu işi bitirmek de sana düşüyor. Bir itirazın var mı?»

«Evet, var,» dedi Winter. «Boşuna zaman yitiriyoruz. Golden Gate'e gitmek ve şu köprüye yakından bir bakmak istiyorum...»

Akşam saat sekizde sis bastı.

Büyük bir kütle halinde kanaldan geçerek Golden Gate köprüsüne doğru ilerledi. Okyanusun dümdüz yüzünü gri dalgalarla kapladı. Pasifikten yuvarlana yuvarlana gelen bu gri dalgalar Mile Rocks fenerinin çevresini sarıp feneri içlerine aldılar ve köprüye doğru uzanmaya başladılar. Köprüdeki gidiş-geliş altı yoldan oluşan ana yolun kaldırımında duran Winter, ay ışığında bu kütlenin geldiğini gördü. Sis köprüye vardı, Winter'ın altından geçti, kuzeye, Maria County kıyılarına, güneye, kente doğru yayılmaya başladı. Gerçekten çok yoğun bir sisti.

Bu görkemli köprünün açıldığı 1937 yılından beri ilk kez, şiddetli fırtınanın birkaç saat için trafiği durdurduğu bir gün dışında, köprüde araba yoktu. Köprünün her iki ucu da trafiğe kapatılmıştı. Köprünün ortasında, Winter'ın durduğu yerin yakınında, büyük bir seyyar vinç duruyordu. Winter birkaç adım ötesindeki radar operatörünü görebiliyordu. Radar operatörü ile vinç operatörü arasında telefon bağlantısı kurulmuştu. Normal olarak parlak turuncu olan vinç, çabuk kuruyan bir boyayla koyu griye boyanmıştı.

«Beğendin mi?» diye sordu Winter'ın arkasında duran MacGowan.

«Yalancı trafik işini hallettiniz mi?»

«Köprünün her iki ucunda hazır bekliyorlar.»

Tanker Golden Gate köprüsüne yaklaşırken, yollarda hareket halinde arabalar bulunması

gerekliydi. Issız bir köprü LeCat'i kuşkuya düşürebilirdi. Sisler arasında köprüyü gördüğünde, dikkatini çekecek bir durum bulunmamalıydı. Winter, vince yürüyerek kaldırımdaki korkuluktan **aşağıya baktı**. Vinçten sarkan büyük bir ağ boşlukta sallanıyordu. Aşağıda sis dışında birşey görünmüyordu. Kendilerini 180 fit aşağıdaki derinliklere taşıyıp, **Challenger**'in güverte düzeyi üzerinde sallandıracak olan araç buydu.

«Tankerin ne kadar yavaş seyrettiğini düşünürsek,» dedi MacGowan, «bu noktadan saat sabahın birinde geçeceğine kesin diye bakabiliriz.»

«Başkasarasına indikten sonra bir süre saklanmamız gerekebileceğini ve kaptan köprüsüne saldırmak için en uygun zamanı beklemek zorunda kalabileceğimizi biliyorsunuz sanırım,» dedi Winter.

«Çok uzun sürmemesini diliyorum,» dedi Vali. «İş uzadıkça kötü birşey olması olasılığı da artar.

Winter ile Cassidy gibi gri savaş giysileri giymiş olan Sullivan, köprünün Marin County yönünden koşar adımlarla geldi. Bitmez tükenmez toplantılarda oturmaktan adaleleri tutulmuştu. Spor yapmak için çok geniş bir alandı burası. Köprünün bir uçtan bir uca uzunluğu bir buçuk mildi. Korkuluktan sarkarak gideceği yere baktı. «Bezelye çorbasına benziyor,» dedi. «Öyle kalmasını da dileyelim.»

Winter, Cassidy ile birlikte yarım saatten çok dolaştı, her şeyi kontrol etti, sorular sordu. Kanada, Victoria'da **Pêcheur**'e bindiği zaman yaptıklarını yineliyordu. Pasifik açıklarında bekleyen **Pêcheur**'ü, az sonra San Diego'dan yola çıkmış olan bir denizaltı gözlemeye başlayacaktı. Richardson Bay'de bulunan deniz uçağı da, gizlenmiş bir deniz piyadesi müfrezesi tarafından gözleniyordu ve hafif bir top, uçağın üzerine çevrilmiş durumdaydı. LeCat ve arkadaşlarının bütün kaçış noktaları kapanmıştı.

Bir ara Winter Cassidy'ye, «Kuşkusuz, bir yerde bir hata yapmışızdır,» dedi. «Bir operasyonu ne kadar dikkatle planlarsan planla, bir yerde gözünden kaçan birşey olur...»

«Biz de o zaman fikrimizden cayarız - havada sallanırken.»

Çok dikkatle planlamışlardı. Vincin yakınında, ışıkları söndürülmüş iki otomobil park edilmişti. İçinde, Cassidy tarafından seçilmiş altı keskin nişancı deniz piyadesi tüfekleriyle birlikte bekliyordu. Bu önlemin alınması MacGowan'ın ısrarı ile olmuştu. Tanker köprüye vardığı sırada sis birdenbire dağılacak olursa, havada sallanan, ağa tutunmuş adamlar, ana güvertede bulunan teröristlere hedef oluşturacaktı. Böyle birşey olduğu takdirde deniz piyadeleri otomobillerden fırlayacak ve korkuluktan sarkarak ellerinden geldiği kadar çok terörist vurmaya çalışacaklardı.

Köprünün her iki ucunda, ellerinde telemetreler takılmış sinema kameraları bulunan iki adam duruyordu. Sis bir an için dağılacak olursa tankerin filmini çekeceklerdi; filmde önemli bir şeye raslayabilirlerdi. Bir kısım adamlar asansörlerle kulelere çıkmışlardı. Şu anda yoldan 500 fit yüksekte, uçaklara yol gösteren ışıkların biraz altında, tünemiş bulunuyorlardı. Elleri çok güçlü gece dürbünleri ve köprünün yönetim şefi O'Brien'la bağlantı kurmak için telsiz telefonları vardı. İnceleme gezisinin sonunda Winter, yapılabilecek her şeyin yapılmış olduğuna karar verdi. Saat biri bekleyeceklerdi...

«York ile Chester Basra Körfezine vaktinde varamadıkları takdirde her şey geri tepecek... San Francisco'daki İngiliz tankeri **Challenger** konusunda da üzgünüm. Askeri analizcilerimiz, Suriye ve Mısır birliklerinin toplanması ile tankerdeki teröristlerin akıl almaz istekleri arasında bir bağlantı olabileceğini söylüyorlar...»

— 22 Ocak çarşamba günü,
İngiliz Bakanlar Kurulu toplantısında Ulusal Savunma Bakanı tarafından yapılan konuşmadan alıntı.

Winter ile Cassidy'nin köprüde inceleme gezisi yaptıkları yerden dokuz saat uzakta, Şeyh Cemal Tevfik, artık bir hapishane gibi görmeye başladığı odasında volta atıyordu. Gece uyumadığından gözlerinin altında torbalar oluşmuştu. Bütün gece haber bültenlerini dinlemiş, Amerikalıların tankerin körfeze girmesine izin verdiklerini bildiren bir haber beklemişti.

İzin verecekleri yerde, verdikleri izni geri almışlardı. Tevfik'in bir an için bile olsun inanmadığı bir çarpışmadan söz ediyorlardı. Winter'in Paris'e dönmekte olduğunu bildiren bir haber de almamıştı Ahmet Riad'dan. Winter Paris'e vardığında, bir adamları Beyrut'a uçması için direktif verecekti. Sabırlı ol diyordu kendi kendine. Yakında iyi haberler alacaksınız...

İngiliz tankerin kaçırılma olayı dünya gazetelerinin manşetlerinde yer alıyordu. Washington'dan Tokyo'ya bütün haber bültenlerinin en önemli haberi buydu. «İlk gemi kaçırma olayı...» İsrail de bu haber üzerine eğilmişti. Askeri şefler bu olay ile Şeyh Cemal Tevfik'in ortadan yok olması arasında bir bağlantı bulunmasından kuşkulanıyorlardı. Herkes bekliyordu - her yerde.

Nemli, yapış yapış sisle kuşatılmışlardı. Sis o kadar yoğun ki birbirlerini göremiyorlardı. Duvara tırmanır gibi ağa yapışmışlardı. Ayaklarıyla iplerde denge bulmaya çalışıyor, elleriyle tepelerindeki ağı tutuyorlardı. DeLisle karabinaları omuzlarında asılı, 45'lik Colt tabancaları omuz kılıflarında, bıçakları kemerlerine takılıydı. Winter kemerine bir de sis tabancası asmıştı. Sisine içine doğru indirilmeye başladıklarında ısı düştü ve ağ sallanmaya başladı. Üstlerinde, önlerinde, altlarında, hiçbir şey göremiyorlardı - sadece yoğun, gri bir sis.

Ağ önlerindeydi, göğüslerine yapışmıştı. Arkalarında boşluk, altlarında ise çok aşağıdaki Okyanus başka bir şey yoktu. Vinç operatörü adamları saniyede bir fit, dakikada altmış fit bir hızla sarkıtıyordu. Onları Okyanusun tam yirmi fit üstünde, boşlukta tutması gerekiyordu. Göremeyecekleri, duyamayacakları geminin burnunu ancak böylece sıyrabileceklerdi. Vinç operatörüne birkaç fitlik bir yanlışlık yaptığı takdirde neler olabileceği anlatılmıştı. Örneğin, sudan yirmi yerine onaltı fit yüksekte tuttuğu takdirde, üzerlerine gelen çelik puruva, hız bakımından değilse bile şiddet bakımından bir ekspres tren gücüyle onlara çarpacaktı. Parçalanacak, ağdan kopacak ve suya düşecekler, 50.000 tonluk gemi de üzerlerinden geçecekti.

İniş sürüyordu. Tam tamına üç dakika sürecekti. Vinç operatörü onları gerektiği gibi indirdiği takdirde kuşkusuz. Yüzü nemden sırılsıklam, ağa yapışmış Winter, kolundaki fosforlu saatin saniyesine bakmaya çalıştı. İki dakikaları vardı.

Uyuşmuş parmaklarıyla ağa asılarak korkunç siste inmeyi sürdürdüler. Korkunç bir hızla düşüyor gibiydiler. Sanki vinç mekanizması kontrolden çıkmış gibi Okyanusa doğru baş döndürücü bir hızla iniyorlar, düşüyor, düşüyorlardı... Ağın sallantısı korkunç, Winter'in umduğunun çok üstündeydi. Üstlerinde, ağı tutan kancaya takılmış kurşun bir ağırlık vardı. Bu ağırlığın sözde sallantıyı azaltması gerekiyordu. Sanki bir salıncaktaydılar ve boşlukta ağır ağır öne arkaya gidiyorlardı.

Ağa takılı, Winter'in ağzına yakın bir yerde, Simdi çok üstlerinde, bulutlar arasında bulunan vinç operatörü ile doğrudan bağlantılı bir telsiz telefon vardı. Eğer kötü bir durum olduğunu görürse uyarıda bulunacak zaman bulabilirdi. Yine de uyarı vinç operatörünce duyuluncaya dek çok geç olabilirdi. Olabilecek o kadar çok şey vardı ki bunları düşünmemeyi yeğliyordu. Hiç olmazsa tanker geçerken tam üstünde olabileceklerdi. Radar aygıtının hassas oluşu, Mackay'ın rotayı izlemekteki ustalığı ve tankerin 100 fitlik genişliği bunu garanti ediyordu. Ama bu düşüş ne zaman sona erecekti? Winter bileğindeki saate baktı. On saniye kalmıştı ve hâlâ asansör gibi inmeyi sürdürüyorlardı. Fit sayacı, operatöre onları ne kadar indirdiğini gösteren sayaç bozulmuş muydu acaba? Düşmeyi sürdürdüler.

LeCat, Golden Gate köprüsündeki adamların bilmediği iki önlem almıştı. Puruva direğinin tepesine elinde telsiz telefon olan bir adam yerleştirmişti. Tankerin burnunda da ikinci bir silahlı gözcü bulunuyordu. Her iki adam da **Challenger** köprüye yaklaşırken gözlerini kısmış, sisin içinden köprüyü görmeye çalışıyorlardı.

İçerisi de puruva direğinin tepesinden daha sıcak değildi. Tayfunda parçalanan pencereden içeri sis doluyordu. Elinde telsiz telefonla pencerenin önünde duran LeCat çok sinirliydi. Her iki dakikada bir kurallar uyarınca sis düdüğünün çalınması, geminin inanılmaz derecede yavaş yol alması huzursuzluğunu arttırıyordu. MacGowan'dan gelen mesaj uyarınca Mackay gemisini kanaldan sekiz millik bir hızla geçiriyordu. Bunun nedenini anlayamıyordu LeCat. Sekiz millik hızla gitmek aslında yarım mil yol almak demektir. «Yerimizden kıpırdamıyoruz sanki,» dedi LeCat.

«Bir sümüklüböceğin hızıyla gitmemizi anlamıyorum...»

«Sis var»

Bu yanıt LeCat'in sinirlerini yatıştırmaya yaramadı. Yük gemilerinin çarpıştığı yere yaklaştıklarını sanıyordu. Bu şeytana pabucunu ters giydiren Amerikalıların yük gemilerini kanalda bırakmaları da olasıydı. Tanker onlara çarpar, batar, her şey bir kaza olarak geçirilir, sorunlar çözümlenirdi. LeCat'in kaygılanmasına gerek yoktu. Alacakaranlıkta, «çarpişan» gemiler körfezin doğu tarafına çekilmişti.

Mackay arkasını LeCat'e dönerek serdümenin yanına gitti. Dümen otomatikte değildi, elle kullanılıyordu. Makinaların ritmi yavaş yavaş ve düzenliydi. Sanki Pasifik ortasındaydılar. Mackay radar ekranına giderken LeCat telsiz telefon ile puruva direğindeki adamıyla konuştu.

«André, köprüyü görüyor musun?»

«Sisten başka birşey görmüyorum.» Sesinde terslik vardı. «Bir dakika - hareket eden birşey gördüm...»

Sol taraflarında sis azalıyor, gri perdede bir delik açılıyordu. André gözlerini dürbüne yapıştırdı. Delik biraz daha açıldı ve gece dürbünü hareket eden şeyi gösterdi: yürüyen bulanık ışıklar, otomobil farları. Dürbünü netleştirdi ve bir araba silüeti gördü.

«Köprüyü görüyorum!» André'nin sesi heyecan içindeydi. «Köprüyü görüyorum! Çok yakınız...»

«Ne kadar yakınız?» diye sordu LeCat.

«Üç yüz fit...» Yanıtı veren radar ekranına bakan Mackay'dı. «Birkaç dakika içinde köprünün altından geçeceğiz...»

Sivil giyimli polislerin kullandıkları arabalardan oluşan bir trafik, köprünün her iki yönünde gidip geliyordu. Elips şeklinde bir hat çizerek köprünün ucuna gelince dönüp, yeniden başlıyorlardı. Aralarında, tüfekleri yerde yatan sivil deniz piyadelerinin bulunduğu bir otobüs bile vardı. İç taraftaki dört yolda gidip geliyorlardı. Dıştaki yollar ışıkları söndürülmüş olarak, park edilmiş arabalara ayrılmıştı.

Gecenin ayazına karşı paltosuna sımsıkı sarılmış belediye başkanı Peretti, korkuluktan sarkarak aşağıda bir yerlerde olan kocaman tankeri görmeye çalıştı. Sisin üzerinde ay parlıyor ama vincin sise doğru sarkan kablосundan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Otomobillerden birinin kapısı açılarak içinden bir deniz piyadesi fırladı ve vincin yakınında duran MacGowan'a doğru koştu. «Marin kulesindeki adam telsizle mesaj yolladı. Bir an için sis dağılmış ve puruva direği üzerinde bir gözcü bulunduğunu görmüş...»

MacGowan vinç operatörünün yanına tırmandı. «Uyarın onları,» diye bağırdı. «Puruva direğinin tepesinde bir gözcü var...»

Yüz yetmiş fit... Yüz yetmiş beş fit. Vinç operatörü MacGowan'a yanıt vermedi. Kendisine ağı ne kadar alçaldığını gösteren aygıttan, fit sayacından gözlerini ayırmıyordu. Yüz seksen fit. İnişi durdurdu, telsiz telefonla konuşmaya başladı. «Winter, Okyanusun yirmi fit üzerindesiniz. Bundan sonra sizi indirmek için direktiflerinizi bekleyeceğim. Birşey daha var Winter, puruva direğinde bir gözcü bulunduğunu bildirdiler...»

Vinç operatörü telsiz telefonunu «alıcı» ya çevirdi. Yapacağı çok önemli bir iş daha vardı. Yerinde oturarak gözlerini ağırlık göstergesine dikti. Adamların ortalama ağırlığı olan 500 paund göstergeden kaybolduğunda, ağı sisler arasından yukarıya çekecekti. O zaman baskın ekibi gemiye inmiş olacaktı. Veya Okyanusa düşmüş.

«... puruva direğinde nöbetçi var.»

«İşte önceden kestiremediğimiz bir şey,» diye düşündü Winter. Sağında Cassidy, solunda Sullivan, ağın ortasında duruyordu. Üçü omuz omuza birbirine yapışmıştı. Üçlü bir işkence aracına gerilmiş adamlara benziyorlardı. Havada asılı ağ yavaş yavaş sallanıyordu. Gerçekten çorbaya benzeyen sisle öyle sarılmışlardı ki, değil yirmi fit altlarındaki Okyanus, hiçbir şey göremiyorlardı. Tepelerindeki, göremedikleri kancanın ucunda yavaşça dönüyorlardı. Ağı içinde asılı kıvranırlarken

tek duydukları uzaklardan gelen bir sis düdüğünün sesiydi. Bir damla rüzgâr yoktu. Yalnızca her taraflarını saran yapış yapış bir sis ve korkudan döktükleri yapış yapış ter vardı.

«Puruva direğinde nöbetçi varmış,» diye fısıldadı Winter Cassidy'ye. «İneceğimiz yerin burnunun dibinde...»

«Onu vuramayız,» dedi Cassidy. «Hiç bir iş beceremeden kaptan köprüsündekileri uyarmış oluruz...» Cassidy'nin sesi siste yorgun ve garip çıkıyordu. Winter onu ancak seçebiliyordu. Altlarından geçerken geminin burnunu nasıl görecekti ki?

«Marangoz atölyesi,» dedi Winter. «Orada biraz beklememiz gerekebilir. Başkasarasının altında. Duyuyor musun, Sullivan?»

«Ne yazık ki duyuyorum,» diye yanıtladı Sullivan, bıkkınlık dolu bir sesle.

Winter saatine baktı. Bu batasıca şey her an gelebilirdi. 50.000 tonluk yüzen bir çelik duvar... Elinde olmayarak bütün sinirleri gerildi. Sis düdüğü, kulağının dibinde uzun uzun çaldı, çaldı, çaldı. Aşağıya baktı. Çorba, koskoca bir tas çorba. Her an gemiyi duyabilirlerdi. Üzerlerine gelip kendilerini ezerken. Çok yakındaydı. Sis düdüğü kulaklarını sağır ediyordu. Bu batasıca tanker neredeydi?

«Atla! Durma!»

Sis görüldüğü kadar yoğun değildi. Altı fit aşağıda, gri, bulanık bir düzlük altlarından geçmeye başlamıştı. Winter bir adam görür gibi oldu. Sonra adam yok oldu. Winter da. Düşüyordu, diğerleriyle birlikte.

İki yüz fit yukarda, ağırlık göstergesinin ibresi yerinden oynadı. Dört yüz doksan paund. Gittiler! Operatör bir kola bastı. Tam hız. Ağ yukarı çekilip gözden kayboldu. «Gittiler!» diye bağırды MacGowan'a.

Winter güverteye bir paraşütçü gibi indi, yuvarlandı ve iskele tarafındaki korkuluğa çarparken darbeyi omuzlarıyla karşıladı. Elinde bıçağı ile ayağa kalktı. Sislerin arasından parkalı, bulanık bir gölge çıktı. Terörist... Adam durdu. Arkasından gelen Cassidy elini ağzına kapatırken geriye doğru kaykıldı. Winter bıçağı debelenen adamın göğsüne soktu. Bıçağın sapını elinden bırakmayarak teröristin son titreyişini duyana dek bekledi. Adam, Cassidy'nin kollarına yığıldı. Sullivan Amerikalıya yardım etti ve cesedi korkuluğa taşıyarak denize attılar. Hiçbir ses duyulmadı. Sadece Golden Gate Köprüsünün altından körfeze doğru ilerleyen **Challenger**'in makinalarının düzenli homurtusu duyuluyordu. Winter, teröristin elinden düşen Skorpion'u korkuluğun dibine bıraktı. Adamın denize düştüğü görünümünü verirdi belki.

«Beni izleyin,» diye fısıldadı, «ve birbirinizden ayrılmayın. Sis dağılmaya başladı bile...»

«Puruva direğinin önünden geçilmeyecek kadar azaldı sis,» dedi Cassidy, «ayrıca, nöbetçinin elinde kaptan köprüsüyle bağlantı kurmak için bir telsiz telefon olabilir...»

Winter ambar kapağını bularak açmaya başladı. Cassidy büyük bir kaygıyla puruva direğine doğru bakıyordu. Golden Gate'de sık-sık olduğu gibi sis birden dağılmaya başlamıştı. Puruva direğinin alt kısmının ortaya çıkmaya başladığını görünce içinden küfürler savurmaya başladı, ama üst kısım

henüz görünmüyordu. Bu Winter de ne diye oyalanıp duruyordu?

Winter, gürültü etmemeye özen göstererek kapağı açıyordu. Tanrı'ya şükür güzelce yağlanmıştı. Ne de olsa bu bir İngiliz tankeri, sizin Liberia bandıralı hikâyelerinizden değil. Kapağı açtı ve diğerlerinin merdivenden inmesini bekledikten sonra kendi de arkalarından indi. Kapak kapanmak üzereyken aralıktan baktı. Sis hâlâ yoğundu. Değil kaptan köprüsü, dalgakıran bile görünmüyordu, ama puruva direğinin tepesi sisten sıyrılmaya başlamıştı. Aralıktan bakan Winter nöbetçiyi çok net olarak gördü. Gece dürbünüyle güney yönüne bakıyordu. Winter ambar kapağını yavaşça kapattı.

Gemi, radar ekranında görünmeye başlamış olan Alcatraz adasına doğru ilerlerken, kaptan köprüsünde Mackay, LeCat ile şiddetli bir tartışmaya girmişti.

«LeCat, bu gemiyi San Francisco'ya yaklaştıracak değilim. Oluem'a gidiyoruz; körfezin öbür tarafında, Richmond yakınlarında...»

«Öyle ise, burada, gözlerinin önünde Bennett'i vuracağız.» LeCat nöbetçilerden birine Bennett'i getirmeleri için Fransızca emir verirken, üçüncü Kaptan Brian Walsh soluğunu tuttu. Kaptan karşı koymaya başlayınca LeCat nöbetçiye beklemesini söyledi. «Bir adamı böyle gelişigüzel öldüremezsiniz. İnsanlık dışı bir davranış bu...»

«Bennett'i öldüren sen olacaksın. Onu kurtarmak senin elinde. Benimle harita odasına gel...» LeCat önden yürüdü ve harita odasına girdiklerinde parmağıyla masanın üstünde yayılı haritayı işaret etti. «Gemiyi buraya götüreceksin çarpı işaretinin olduğu yere...» Winter'in gemiden ayrılmadan önce haritaya koyduğu işareti gösteriyordu.

«Kabul etmeden önce ne olacağını bilmek isterim,» dedi Mackay.

«Yetkililerle görüşmeleri yapmak için, gemiden-kıyıya direkt bağlantı hattını kullanmak amacıyla yakınlaşmak istiyorum. İsteklerimi kabul ettiklerinde bu iskeleye çıkacağız. Sağlayacakları otobüse orada bineceğiz ve bizi Şam'a götürecek uçağın beklediği havaalanına gideceğiz.» Mackay'ın yüzüne bakarak, epeyce inandırıcı konuştum diye düşündü LeCat. «Ne olacağını biliyorsun artık,» diye sürdürdü, «dediğimi yap. Kimseyi vurmak istemiyorum, işlerin karışması işime gelmez.»

«Bu noktayı mı diyorsun?» Mackay LeCat'in gösterdiği çarpı işaretine parmağını koydu. «Burası San Francisco rıhtımının ancak yarım mil açığı.»

«Haklısın. Şimdi, istediğimi yerine getirecek misin, yoksa Bennett'i buraya getirteyim mi? Zaman benim aleyhime çalışıyor ve sabrım tükendi...»

Mackay ağzını açmadan kaptan köprüsüne döndü ve serdümene direktif verdi. Sonra kaptan köprüsünün önüne giderek elleri arkasında orada dikildi ve ana güverteye bakmaya başladı. Sis dağıldığından uzaktaki başkasarasını görebiliyordu. Aynı yönde bakmayı sürdürdü ve başkasarasının altında marangoz atölyesinin bulunduğu, bir an için bile aklından geçmedi.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Saat sabah 3.00 de, körfeze girdikten sonra hızını arttırmış olan **Challenger**, San Francisco rıhtımındaki 31 numaralı iskelenin yarım mil açığına demirlemişti. LeCat'in, California Valisi ile doğrudan doğruya görüşmek istediğini bildiren mesajı uyarınca, MacGowan'ın bürosuna, gemiden -kıyıya direkt telsiz telefon donanımı yerleştirilmişti. Eylem komitesinin işinin çok uzayacağını düşünen MacGowan yataklar getirterek yandaki odalara koydurtmuştu. Winter'in uyarıda bulunduğu gibi, üç kişilik baskın ekibinin saklandığı anlaşılıyordu.

Rıhtımda ve San Francisco ile Oakland'ı bağlayan yüksek Körfez Köprüsü'nde yer almış gözcüler, güçlü gece dürbünleriyle gemiyi taramışlardı. Gemide ışıklar yanmıyordu ve kıpırtı yoktu. «Onları sisin dağılması engellemiş olmalı,» dedi MacGowan General Matthew Lepke'ye: «Sis onları gizleyinceye dek, kaptan köprüsüne saldırımları olanak dışı. Başkasarası ile kıçtaki kaptan köprüsünün arasında 600 fit uzunluğunda, her taraftan görülen bir güverte var. Oraya varana değin, bütün rehineleri öldürürler. Kendilerinin de köprüye gelene kadar vurulmaları işten bile değil...»

General Lepke elli beş yaşında, zayıf, sinirleri sağlam bir adamdı. Onbeş generali geride bırakarak Pentagon'da önemsenen bir adam olmaya başladığı söyleniyordu. «Cassidy ne yapacağını bilir,» dedi. «İşin kötü yanı, sis basması umuduyla geceye dek beklemek zorunda kalması. Daha onaltı saat var. Teröristlerin şefiyle, LeCat midir nedir, görüşmeleri uzattıkça uzatmanız gerekecek...»

«Uzatmasına uzatırım da, herhangi bir aşamada rehineleri vuracağından kuşku yok.»

Beş dakika sonra direkt hattın ilk mesaj geldi. Fransız'ın sesi çok güvenli ve kesindi. Uyarısını yineledi.

«**Challenger**'a herhangi bir hava, deniz veya deniz altı aracı yaklaştığı takdirde, Amerikalı kız da içinde olmak üzere yirmi dokuz rehine derhal öldürülecek...»

«Yaralılar ne oldu?» diye sordu MacGowan. «Önceki mesajınızda Betty Cordell'le birlikte dokuz kişinin yaralı olduğunu bildirmiştiniz...»

«Henüz yaralanan yok,» diye bağırdı Fransız. «Bir yanlışlık oldu. Bundan sonra sözümü kesmeyin. Söylediklerimi yinelemeyeceğim...»

LeCat son isteklerini zamanı geldiğinde bildireceklerini, ama şimdilik birtakım istekler sıralayacağını söyledi. San Francisco Uluslararası Havaalanında, yakıt depolan dolu bir Boeing 747' kalkışa hazır olarak bekleyecek; bir Greyhound otobüsünün pencereleri karaya boyanarak 17 numaralı iskeleye getirilecek; son olarak, beş saat içinde Bank of America'da 200 milyon dolar hazır edilecek. «Parayı nereye götüreceğiniz sonra bildirilecektir,» diyerek konuşmasını kesti LeCat.

MacGowan karşı koymak istedi ama LeCat'in gemiden-kıyıya direkt hattı kapattığını anladı. LeCat konuşurken, kesmeye çalışmış ama Fransız tarafından azarlanmıştı. «Ben izin vermeden konuşma.

Şimdi beni dinle! Sözümü bir daha kesersen İkinci Kaptan Bennett'i vuracağız...»

Ölümcül bir sessizlik oldu. Arkasından atılan bir kurşun sesi duyuldu. MacGowan yanında oturan Lepke'ye baktı. Generalin dudakları gerilmişti. Direkt hattan LeCat'in sesi duyuldu. «Bu kurşun pencereden dışarı gitti. Bundan sonraki Bennett'e isabet edecek...»

MacGowan mikrofonu kapattıktan sonra, «Orospu çocuğunun biri bu,» dedi. «Acaba Winter yanılıyor mu? Bu adam gerçekten görüşmelerde bulunacak mı? Jet isteği, otobüs isteği - bunlar çok inandırıcıydı ama...»

«Acaba,» dedi Lepke asık bir suratla, «şimdiden bildirmediği son istek nedir ki?»

MacGowan derhal telefona sarıldı ve otobüs, Boeing 747 ve para ile ilgili hazırlıkları başlattı. Bu aşamada işbirliği yaparmış gibi görünmeleri çok önemliydi. Baskın ekibi harekete geçinceye dek LeCat'i oyalamak, zaman kazanmak gerekiyordu. Yine de LeCat'in isteklerinin gerçek olduğundan kuşku, Winter'in yanılmış olabileceğinden kaygı duyuyordu.

Winter ambar kapağını yavaşça kaldırdı ve birkaç santim aralayarak ana güverteye göz gezdirdi. Gemi durmuştu. Saati sabah 3.00'ü gösteriyordu. Başkasarasının üstünde saydam bir sis kalıntısı olmakla birlikte, ana güverte açıktı. Gözleri karanlıkta iyi görürdü. Gözlerini karanlığa alıştırmak için birkaç dakika önce marangoz atölyesinin ışıklarını söndürmüştü. Puruva direği açık seçik görünüyordu.

Puruva direğinin tepesindeki yuvarlak çanaklıkta bir hareket oldu. Bir adam yavaş yavaş çevresinde dolanıyordu ve bu anda sırtı Winter'e dönüktü. Winter adamı hareketlerinden tanır gibi oldu. André Dupont olması olasıydı. Yanında getirdiği minyatür dürbünü gözlerine bastırarak tek eliyle netleştirdi. Gözcünün sağ elinde kutuya benzer bir şey vardı; büyük bir olasılıkla telsiz telefonda bu. Cassidy'nin hakkı vardı; Dupont ile uzaktaki kaptan köprüsü arasında bağlantı bulunuyordu.

Gözcü ters yöne bakarken kapağı kapattı. El yordamıyla merdivenleri inerek ışıkları yaktı. Sırtlarını bölmeye dayanmış yerde oturan Cassidy ile Sullivan, kaygılı gözlerle ona baktılar. «İş yok,» dedi Winter. «Güvertede neredeyse hiç sis yok, gözcü de hâlâ puruva direğinin tepesinde. Elinde bir telsiz telefon olduğundan hiç kuşum yok. Başkasarasından inmeden varlığımızı bildirir. Biz yarı yola gelmeden rehinelerin tümünü öldürmüş olurlar...»

«Neredeyiz?» diye sordu Sullivan. «Nerede durduk?»

«Tam bilemiyorum. Kıyıda yoğun bir sis var. Karadakiler de tankeri göremiyorlar. Sanırım, LeCat kendisine söylediğim yerde durdu - 31 numaralı İskele'nin yarım mil açığında.»

«Aman Tanrım!» Cassidy uyuşmaya başlamış bacağını uzattı. «Burada saatlerce kalacağa benzeriz.» Sıkışık atölyeye bir göz gezdirdi. «Kaçış donanımının burada mı olduğunu söylemiştin?»

«Burada idi...» Şişme zodiac atölyede değildi. Takma motor da ortadan yok olmuştu. Dalış giysilerinin bulunduğu çantalar da gitmişti. LeCat planlarını altüst etmişti. Winter'in ilk planını uygulamaya olanak kalmamıştı. Bu plana göre teröristlerden bir veya ikisinin donanımı almaya gelmesini bekleyeceklerdi. Güvertenin altında, sessizce bu adamları halledip, giysilerini giyecek ve

karanlıkta ellerini kollarını sallaya sallaya ana güvertede yürüyeceklerdi. Artık atölyede beklemeleri bir zorunluluk olmuştu. Bu çok sinir bozucu bir durumdu ve şimdiden marangoz atölyesindeki gerilim artmaya başlamıştı.

Le Cat, **Challenger**'in kaptan köprüsünde, MacGowan'la gemiden-kıyıya direkt hatla yaptığı konuşmayı, Mackay'ın dinlemesine izin vermişti. Yönetim şimdi kendi elinde olduğuna göre, İngiliz mürettebatı, özellikle kaptanı sakinleştirmek Fransız'ın işine geliyordu. Vali ile yaptığı buyurgan konuşmayı bitirip de hattı kapattığında, otobüs ve uçak sağlanması isteği nedeniyle Mackay'ın yüzünde beliren rahatlığı gördü. Saatine bakarak MacGowan'ı ne zaman yeniden arayacağını saptadı; zamanlama çok önemliydi.

Daha önce, tanker Alcatraz Adasının önünden geçerken, geminin burnundaki gözcünün ortadan yok olduğunu Dupont, LeCat'e bildirmişti. Sis dağılırken LeCat başkasarasına gitmişti. Korkuluğun yakınında yerde yatan Skorpion tabancayı, ona yakın bir yerde de boş bir şarap şişesi bulmuştu. Nöbet başında içki içen gözcüye küfür ederek sersem herifin denize düşmüş olduğuna karar verdi. Uzayan anteni olan minyatür vericiyi almak üzere kamarasına giderken, adamı unutmuştu bile. Bundan sonra gittiği her yerde bu aygıtı da birlikte götürecekti.

Boş petrol deposunun derinliklerine yerleştirdiği nükleer bombaya bağlı bir saat mekanizması ile bir minyatür alıcı vardı. Saat mekanizmasını harekete geçirecek olan alıcının çalışması için de bir telsiz sinyali alması gerekti. Telsiz sinyali LeCat'in yanında taşımaya başladığı minyatür vericiden gelecekti. Bir düğmeye basıldıktan sonra yeryüzündeki hiçbir güç, nükleer bombanın ayarlanmış zamanda patlamasına engel olamazdı.

5.000 mil uzakta, saat sabah onbir, Paris de gerilim içindeydi. Bakanlar Kurulu Elysée Sarayı'nda acele toplantıya çağırılmıştı. Bir süre önce, Washington'un onayını alan FBI'dan Kitson, doğrudan Paris'e telefon ederek Jean Jules LeCat adında biri hakkında bilgi istemişti. Dünya haber bültenleri nedeniyle bu istek, Fransız hükümetinin yüksek kademelerinde bir elektrik şoku etkisi uyandırmıştı.

İlkönceleri Bakanlar Kitson'a bir yanlışlık olduğunu, LeCat'in hâlâ Santé Cezaevinde bulunduğunu, San Francisco'daki teröristin bir sahtekâr olduğunu söylemeyi düşündüler. Ama sonradan Fransız mantığı üstün geldi. Hile yapılmasına olanak vermeyecek denli büyük bir olaydı bu. Bir süre (kayıtlar toplantının iki saati aşkın sürdüğünü gösteriyor) tartıştıktan sonra gerçekçi bir karara varıldı.

Sûreté Nationale, Enspektör Kitson'a, LeCat'in bilinen suçlarını anlatan teknik bir rapor iletti. Politik bilgi rapora konulmamıştı. Kitson bu bilgileri aydınlatıcı ve bir hayli de korkutucu buldu. Karşılarındaki adam adı bir serseri değildi. Şiddet konusunda korkunç tecrübesi olan bir adamdı. Yetenekli bir örgütçü olduğu açıktı ve bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşamıştı. FBI'ın adamı teknik bilgilerin bir kısmını atladığı için, raporun sonunda belirtilen bir konuya pek önem vermedi. «Ayrıca, patlayıcı maddelerin uzaktan kontrolunda, örneğin telsiz sinyalleriyle patlayıcı madde ateşlemekte uzmandır...»

LeCat, gemiden kıyıya direkt hatla bundan sonraki konuşmayı saat sabahın 4.00'ünde yaptı. Yine

MacGowan'ı konuşmasını kesmemesi konusunda uyardı. «Birleşmiş Milletler'deki Amerikan delegesini, sizden sonra bir mesaj alacağı konusunda uyarın. İsteğimi kabul edip etmeyeceğinizi kararlaştırmanız için size bir süre tanıyacağım, kabul etmediğiniz takdirde, bu süre sona erdiğinde rehinelerin tümü öldürülecek...»

LeCat konuşmaya başladığında, eylem komitesinin tümü Valinin bürosunda bulunuyordu. MacGowan asık bir yüzle mikrofonun önünde otururken, onu izlediler. Fransız terörist neler yapılmasını istediğini, sözünün kesilmemesini söylerken, MacGowan'ın oturup bunları sindirmekten başka birşey gelmiyordu elinden. Ama Mac Gowan, LeCat'in sözünü kesti.

«Rehineleri şimdi vuracak olursan, sürenin bitiminde elinde bir atımlık barutun bile kalmayacak,» dedi hırsla. «Ben seni dinledim. Şimdi de sen beni dinlesen iyi olur. Otobüs sağlıyorum...»

Bu işin böyle halledilemeyeceğini, bir felâket olacağını, MacGowan'ın olaya yanlış yaklaşımda bulunduğunu düşünen Peretti irkildi. LeCat'in zehir dolu sesi odanın ortasında patladı.

«Konuşmayı bırakıp beni dinleyeceksin...»

«Dediğim gibi,» diye kesti MacGowan, «Kaçmanız için araç sağlanıyor. Bunlardan yararlanmanıza izin verip vermeyeceğimiz ayrı bir konu. İznimiz, isteğinizi kabul edip etmeyeceğimize bağlı. Şimdi ne söylemek istiyorsan söyle...»

«Rehinelerden ikisini vuracağım,» diye haykırdı LeCat.

«Gemiye derhal geleceğiz. Rehinerin tümünün hayatta ve sağlıklı olduğunu kanıtlamadığın takdirde seninle bir daha konuşmayacağım. Hayatta ve sağlıklı. Seninle bir daha konuşmamı istiyorsan bana Kaptan Mackay'ı ver...»

MacGowan'ın sesi gökgürültüsü gibiydi. Peretti'nin yüzü kaygıdan sapsarı olmuştu. Odadaki diğer adamlar, yüzleri gergin, sandalyelerinde öne eğilmişlerdi. General Lepke başını yana yatırmış dinliyor, gözlerini MacGowan'dan ayırmıyordu. Silah seslerini bekliyorlardı.

Bir sessizlik oldu. Arkasından parazit ve 31 numaralı iskeleden yarım mil açığındaki **Challenger**'in kaptan köprüsünden karmakarışık gürültüler duyuldu. MacGowan başını önüne eğmiş, sanki karşısındakini görüyormuş gibi kalın kaşları altından mikrofona bakıyordu. Sanki duruşmada karşı tarafın tanığını dinliyordu. Saniyeler ilerledi ve odadaki gerginlik dayanılmaz bir hal aldı. Hedef kendileriymiş gibi gerilmişlerdi ve silah seslerini bekliyorlardı.

«Ben Kaptan Mackay...»

Sakin, kesin ve duygusuz bir ses. Dört gün önce, gemisi teröristlerin eline geçtiğinden bu yana, Mackay'ın dış dünya ile ilk bağlantısıydı bu. Saygıdeğer bir adam bu diye düşündü MacGowan. «Mürettebatınız hayatta ve sağlıklı mı, Kaptan?» diye sordu. «Gemideki durumu bilmek istiyorum...»

«Hepimiz şimdilik hayatta ve iyiyiz. Amerikalı yolcumuz Miss Betty Cordell de.»

MacGowan ağır ağır, «Serbest bırakılmanız için elimizden gelen her şeyi yapacağız,» dedi, LeCat'in dinlemekte olduğunu bilerek, «Görüşmeleri bu sonucu elde etmek amacıyla sürdüreceğiz. Birisinin kılına zarar geldiği takdirde bütün görüşmeleri derhal durduracağım...»

Diğer uçtan telaşlı sesler duyuldu. Odadaki her adam içinde bir acı duydu. Sonra LeCat bir kez

daha, hiçbir hava, deniz veya deniz altı aracının gemiye yaklaşmaması konusundaki direktifini yineledi ve hattı kapattı. Odadakilerden biri derin bir soluk verdi ve herkes huzursuz bir biçimde kıpırdamaya, yerinden kalkarak gerilmiş adalelerini gevşetmek için odada dolaşmaya başladı

«Bu işi iyi yönetemiyorsunuz,» dedi Peretti. «Çünkü sen benim gibi duruşma avukatlığı yapmadın hiç. **Challenger**'in kaptan köprüsündeki bu adam egomanyağın biri. Onu tanımaya başladım ve sesinden öyle olduğunu anlıyorum. Yaşamında ilk kez büyük bir seyirci kitlesine sahip. Yaptığı veya söylediği her şey bütün dünyaya yayılıyor. Bunu biliyor ve bundan hoşlanıyor. Elindeki tek koz, rehinerin yaşamını elinde tutuyor olması...» MacGowan masasının üzerinden eğildi. «Bu kozu henüz kullanmıyor. Temel isteğini daha bildirmedi. Bildirinceye kadar da kimseyi öldürmeyecek. Birkaç saatimiz daha kaldığına bahse girerim...»

«Siz, yirmi dokuz kişinin yaşamı üzerine bahse giriyorsunuz,» dedi Peretti. «Ben bu denli kumarmaz değilim.»

General Lepke, aklına birşey gelmiş gibi dalgın bir biçimde boşluğa bakıyordu. «Hiç bir deniz altı aracının gemiye yaklaşmaması konusuna her kez değindi mi?» diye sordu. «Onunla yaptığınız her konuşmanın ve tüm telsiz mesajlarının kopyalarını görmek istiyorum.»

«Aklına birşey mi geldi?»

«Evet. İlginç birşey - belki de korkunç birşey...»

General Lepke odayı terkeder etmez harekete geçti. Yediyi biraz geçe, güneş doğacağından, bir saatlik zamanı olduğunu biliyordu. Boş bir büroya geçerek Deniz Piyade üssüne telefon etti Körfezde eğitim görmek üzere San Diego'dan getirtilmiş olan yunuslar, telefon konuşmasından birkaç dakika sonra gönderildi.

Öğleden sonra saat 6.25 de, kıyıda biraz açıktaki demirlemiş bir Deniz Piyadesi motorundan, Mac adındaki yunus denize atıldı ve körfezde hızla yüzmeye başladı. Jo adındaki ikinci bir yunus da derhal onu izlemeye koyuldu. Mac önde olmak üzere denizin on fit altında yüzerek, yarım mil içerisindeki tek gemiye, **Challenger**'e doğru gitmeye başladılar. Kendisini eğiten Deniz Piyadesi Çavuş Grumann'a büyük bir sevgiyle bağlı olan bu zarif yaratık, düzenli aralıklarla soluk almak için su yüzüne çıkıyordu. Yunuslarla insanlar arasındaki iletişim konusunda önder olan yetenekli Dr. John Lilly öğretmişti çavuşa bu beceriyi. Bu saatte Okyanusun yüzeyi karanlık, dumanlı, sisle kaplıydı ve doğal çevresinde çok rahat hareket eden yunus, yeniden dalarak hareketsiz duran gemiye yaklaşmaya başladı.

Burnuna memeye benzer bir disk, daha doğrusu kauçuk bir tabana oturtulmuş pusulaya benzeyen bir aygıt bağlanmıştı. Bu garip şeye alışkındı yunus. Son günlerde Çavuş Grumann onu birçok kez körfeze götürmüş, orada serbest bırakarak belirli bir yönü «göstermişti» ona. Ne yapacağını kesinkes biliyor ve işini seviyordu. Özellikle motora dönmeyi seviyordu, çünkü Grumann onu bir balıkla ödüllendiriyordu. Yüzmeyi sürdürdü. Hiçbir Olimpiyat yüzücüsünün erişemeyeceği bir güç ve kendine güvenle suları yarıyordu. Denizin altından sallanan bir biçim olarak gördüğü tanker ortaya çıktı.

Yavaşlayarak tankere doğru yüzmeye başladı. Hedefine varıp da burnunu yavaşça öne uzattığında

hareketleri çok ağırlaşmıştı. Bundan sonrasını gayger sayacındaki manyetik alan yaptı ve çelik gövdeye yapıştı. Plop! Meme tankerin gövdesine yapışmıştı. Yunus durdu, akıntı kocaman gövdesini etkilemiyordu. Birkaç saniye durduktan sonra burnunu hızla tankerin gövdesine vurdu. Aygıttaki manyetik alan, otuz saniye için etkisiz kaldı.

Tankerin gövdesinden burnunu ayıran Mac, kuyruğuyla tankeri yalayarak, büyük bir daire çizdi ve yeniden büyük bir güçle yüzmeye başladı. Tankeri arkasında bırakarak ve karanlık sularda bir fişek gibi giderek rıhtıma yakın bir yere demirlemiş olan Grumann'ın motoruna doğru yüzmeyi sürdürdü. Birkaç dakika sonra balık yutuyordu. Diğer yunus motora geldiğinde, Grumann gayger aygıtını kontrol etmekteydi. Kıyıyla arasındaki bağlantıyı sağlayan sahra telefonuna uzanırken Grumann'ın eli titriyordu.

General Lepke, boş bürodaki telefonla konuşurken güneş doğmak üzereydi. Dinledikten sonra, «Emin misin?» diye sordu. Alıcıyı yerine koyarak telâssız adımlarla Valinin bürosuna yollandı. Ana toplantı salonunun yanındaki mutfakta hazırlanmış erken bir kahvaltı, eylem komitesi üyelerine dağıtılıyordu. Domuz pastırması, yumurta ve koyu kahvenin birbirine karışmış kokusu bile Lepke'nin iştahını açmadı. Kimsenin duymaması için MacGowan'ın kulağına alçak sesle bir şeyler söyledi. İki adam kalkarak biraz önce Lepke'nin terkettiği odaya gidip kapıyı arkalarından kapattılar. Vali az önce Lepke'nin telefonda sormuş olduğu soruyu sordu. «Emin misin?»

«Gayger sayacı pozitif sonuç verdi. Tankerde bir nükleer bomba var.»

Durumun kontrolünü elinde tutmaya çalışan MacGowan için 23 Ocak perşembe günü bir karabasandı. İşe burnunu sokan, kendisini etkilemeye, yönünü değiştirmeye çalışan bir sürü adamla uğraşıyordu. Washington'dan iki Dışişleri Bakanlığı görevlisi gelmişti. Bunlardan biri ince yüzlü, dediği dedik bir adam olan George Stark'dı ve «görüşmelerde esnek olması» için Valiye baskı yapıyordu. Olay bir felâketle sonuçlandığı takdirde Amerika'yı Araplar aleyhinde bir dalganın saracağını gösteren belirtiler vardı. Bazı Arap devletlerinin, Batı'ya verdikleri petrolde yine kısıntı yapacakları konusunda söylentiler yayılmaya başlamıştı bile... Tankerdeki nükleer bombanın kent için ne derecede tehlikeli olduğunu değerlendirmek amacıyla sabah saat dokuzda, gizlice Atom Enerji Komisyonu uzmanları kente gelmişti.

Karşı operasyon.

Atom Enerji Komisyonu'ndan Dr. Reisel, Atom Enerji Komisyonu uzmanlarının Los Angeles'da yapmakta olduğu nükleer güç istasyonlarının geleceği konusundaki toplantıyı bırakarak geldi. Karşı operasyonu plandan eyleme geçirecek olan ekibin başına geçti. Transamerica yapısında, MacGowan'ın bürosunun bulunduğu katın altındaki katta bir oda ayrıldı ve ekip burada derhal toplantıya başladı.

Ekip, A.B.D. Hava Kuvvetleri, A.B.D. Meteoroloji Başkanlığı, Sahil Koruma, Pentagon Planlama Dairesi, A.B.D. Deniz Kuvvetleri uzmanları ile en önemlisi, radyasyon uzmanlarından oluşuyordu. Boeing 707 uçağı ile Los Angeles'dan gelirken, henüz havada iken, tartışmalara başlamışlardı. Dr. Reisel tekrar tekrar bir noktanın üzerinde durmuştu.

«Baylar, felâketin boyutlarını kesinlikle küçümsememek zorundayız. Yetkililer hazırlayacağımız rapora göre önlemler alacaklar.» Bir an durdu. «Kentın tümüyle boşaltılması da bu önlemler içinde olabilir. Etki altına girecek alanın büyüklüğü konusunda yanılmayı göze alamayız. Tankerdeki nükleer bombanın olası büyüklüğünü kestirmemiz gerekiyor. Ben kişisel sanımı, on ay önce Morris, Illinois'dan kaçırılan 11 paundluk plutonyumdan yapılabilecek bir bombaya dayandırıyorum...»

Bombanın yapımında kullanılan malzemenin kaynağının ne olabileceği FBI'dan Kitson'un aklına gelmişti. Sabah saat 7.30 da Washington'a telefon etmişti. Otuz dakika içinde yanıt almışlardı. Geçen yıl, önemli miktarda plutonyumun kaybolduğu tek bir olay olmuştu. On ay önce Illinois'da bir zırhlı araca acımasız bir biçimde el konulmuş ve 11 paundluk bir bidon çalınmıştı.

Karşı operasyon ekibi, motosikletli polisler ve sireni hiç durmaksızın çalan bir polis arabası eşliğinde, özel bir otobüsle havaalanından getirildi. Peretti basına, karşı terörist uzmanlarından oluşan bir ekibin kente geldiğini bildiren bir demeç verdi. Transamerica yapısına varınca kendilerine ayrılan odaya çıktılar ve tüyler ürperten uğraşlarına başladılar.

«Cezayir...»

Saat 10.00 da, karşı operasyon ekibi toplantısını sürdürürken, LeCat'in sesi gemiden kıyıya direkt hatta duyuldu. Sabah ayazına karşın gömlekle oturan MacGowan'la konuşurken sesi kendine güvenle doluydu.

«Ne Cezayir'i?»

«Havaalanında bekleyen jumbo jet Cezayir'e uçacak. Pilota haber verin, uçuş planını ona göre hazırlasın...»

Orospu çocuğuna birşey sor; ona inanıyormuş gibi davran. Tanrı aşkına, sor bir soru. MacGowan bütün gece uyanık olmanın yorgunluğunu duymaya başlamıştı. Yorgunluktan yüzünün çizgileri iyice belirginleşmişti. Boğazını temizledi. «Rehineleri ne yapacağınızı bilmek istiyoruz...»

LeCat'in sesinde şaşkınlık ve sabırsızlık okunuyordu. «Bizimle birlikte 31 numaralı iskeledeki otobüse binecekler, doğal olarak...»

«Sonra ne olacak?»

«Biz sapasağlam uçağa binince, havaalanında serbest bırakılacaklar. Bir kişi dışında. Bir kişi bizimle beraber Cezayir'e uçacak.»

«Kim bu kişi?»

«Bunu sonra bildireceğiz.» LeCat sabırsızlanıyordu. «Havaalanına derhal haber verin...»

MacGowan yanıt veremeden bağlantıyı kesti. Gözlerini odada gezdirdi. Gemide bir nükleer bomba bulunduğunu gizli tutabilmek amacıyla eylem komitesi altı kişiye indirilmişti. MacGowan, Peretti, Kitson, Polis Müdürü Bolan, General Lepke ve Dışişleri Bakanlığından Stark. «Düşmanımızı küçümsemeyelim,» diye uyardı Vali. «Bu LeCat çok zeki. Nükleer bombadan haberim olmasaydı, ona inanabilirdim. Ayrıntılar üzerinde öyle bir duruşu var ki.»

«Son istekleri konusuna değinmedi,» dedi Stark. «Siz de bu isteğin ne olduğunu sormadınız...»

«Bilerek sormadım. Bizi gerilim içinde tutabilmek için son isteği gizli tutuyor. Ne diye rahatsız edeyim?»

Karşı operasyon ekibinin raporu iki saat içinde hazırlanmıştı. Normal olarak böyle bir raporun hazırlanması günler alırdı. Adamlar konuşurlarken arada bir gözleri körfeze bakan pencereye doğru gidiyordu, Nükleer bombanın patlayacağı yerd körföz. Ne kadar yakın olduklarını gördükçe kafaları çok daha iyi çalışıyordu. Saat 11.00 de MacGowan onları görmeye gitti.

«Ne yazık ki kesin bir sav ortaya süremiyoruz,» dedi Reisel, «ama ayrıntılı bir raporla uğraşacak yerde kesinkes bir çözümlemeye girişmek daha iyi şimdi, çünkü sonra...»

«Çünkü sonra paramparça olacağız,» diye tamamladı MacGowan. Odaya girdiği anda işlerin kötü gittiğini anlamıştı. Kendisini bekleyen asık suratlara bir bakmak yetmişti Valiye.

Reisel masanın üstüne serilmiş bir haritayı işaret etti. «Bu benden daha iyi anlatır durumu. Dairenin çizilmiş olduğu yere bakın...»

«Aman Tanrım...» MacGowan çabucak kendini toparladı. «Körföz bölgesindeki bütün şehirlerin etki alanı içinde kaldığını mı söylemek istiyorsunuz? Oakland, Richmond, Vallejo, Berkeley - hatta San Mateo bile?» «Korkarım ki öyle...»

«Bu daire radyasyon sınırlarını mı gösteriyor?»

«Kesinlikle hayır!» Reisel'in sesinden şoke olduğu anlaşılıyordu. «Bu sadece patlamadan tümüyle yok olacak alanı gösteriyor...»

MacGowan Reisel'dan boşalan sandalyeye oturdu ve masanın çevresindeki adamların kadere boyun eğmiş bir anlam taşıyan yüzlerine baktı. Odada esen havadan hiç hoşlanmadı. «Peki, ya San Francisco?» diye sordu yavaşça.

«San Francisco'yu unut, onun işi tamam.» Yanıtı veren MacGowan'ın karşısında oturmuş, rahatlıkla piposunu tütüren küçücük bir adamdı. MacGowan bu adamın tavrını da beğenmedi; çok kendinden emin ve rahattı.

«Bu Francis Hooker,» diye fısıldadı Reisel. «Bir azınlık raporu hazırlıyor. Tek kişilik bir azınlık raporu,» diye ekledi iğneleyici bir tavırla,

Politikacıları anlatılamayacak denli komik buluyormuş gibi, çerçevesiz gözlükleri arkasından kendisini incelemekte olan Hooker'a baktı MacGowan. Vali, Hooker'ın adını duymuştu. Eşsiz bir üne sahip bir bilim adamıydı. San Clemente nükleer istasyonunun ne kadar tehlikeli olduğu konusunda Washington'u uyaran tek adamdı ve uyarısının yerinde olduğu sonradan anlaşılmıştı.

«Sizin bu azınlık raporunuz, Hooker,» dedi. «Çoğunluğun değerlendirmesini kabul etmiyor musunuz? Sizce durumu çok mu büyüttüler?»

«Hayır. Durumu küçümsediler, fazlasıyla. Bence patlama, bu dairenin millerce dışında olan San Jose'yi de kolaylıkla yok edecek güçte olacak...»

«Peki, ya radyasyon?»

«Radyasyon, hiç kuşkusuz, rüzgâra bağlı. Yılın bu zamanlarında görülen orta güçte bir rüzgâr çıktığı ve bomba patladığı takdirde, California'nın yarısı tehlike içinde demektir.»

«Demek ki artık biliyoruz ki...»

«Daha hiçbir şey bilmiyoruz...» Hooker bütün dikkatleri üzerinde toplamış veryansın ediyordu. «Orta California'nın coğrafyası, tehlikeyi en yüksek dereceye çıkarmaya çok uygun. Bakın, uzun bir vadi var - San Joaquin vadisi. Bakersfield'e kadar dağınık yerleşme merkezleri bulunuyor. Rüzgâr o yönde eserse, radyasyon bir huniden geçer gibi vadiye yayılacak. Bu bakımdan Fresno ile Bakersfield'i dikkate almamız gerek...»

«Ama oraları 250 mil uzakta...»

«Aklınızı kullanın. Öldürücü miktarlarda radyasyon Los Angeles'a kadar uzanabilir. Diğer taraftan, rüzgâr Pasifik'den estiği takdirde, Reno hapı yutacak.» Hooker konuşmasını sürdürdü. «Salt Lake City'ye birşey olmaz sanırım...»

«Salt Lake City 500 mil ötede...»

«İyi ki öyle,» diye yanıtladı, Hooker. «Bombanın gücünü kesinkes bilmiyorum. Bombayı kimin yaptığını bilseydim sizlere ek bilgi verebilirdim. Yapanın uzmanlık derecesi çok önemli bir öğedir.»

«Çok sağlıklı olmamakla birlikte size bu konuda bilgi verebilirim,» dedi MacGowan. «Bu sabahın erken saatlerinde Kitson, LeCat hakkında bilgi almak için Paris'e telefon etmiş. Anladığım kadarıyla, Paris'teki hükümet çevrelerini ayağa kaldırmış. Yarım saat önce François Messmer adında bir karşı casusluk görevlisi telefon etti. Her nasılsa, iki gün önce Messmer, LeCat ile bir süredir kayıp bulunan Jean-Philippe Antoine adındaki bir Fransız nükleer fizikçi arasında bir bağ kurmuş...»

«Antoine'ın çalışmalarını bilirim,» dedi Hooker. «Atom Enerji Komisyonu'nun Viyana'da yaptığı bir toplantıda tanışmıştım kendisiyle. Ben onu öldü sanıyordum. Yenilikler yapmaya uğraşan bir kimseydi. Eğer bombayı o yapmışsa, çok özel bir cehennem ateşiyle karşılaşmaya kendimizi hazırlamalıyız...»

23 Ocak perşembe günü saat öğle üzeri 1.00 de MacGowan Golden Gate Köprüsü'nü kapattı. 1.30 da da, Oakland'la bağlantıyı sağlayan Körfez Köprüsü'nü kapattı. Yarım saat sonra ise, Körfez Bölgesi Hızlı Ulaşım metrosunu kapattı. Öğleden sonra saat ikide, bir yarımadanın üzerine oturmuş olan San Francisco, Palo Alto'dan geçerek güneye, San Jose'ye ve güneybatıya, sahile giden yollar dışında, bağlantısız kalmıştı.

Birdenbire bu önlemlerin alınması için gösterilen resmi gerekçe, kentte **Challenger**'daki adamlarla birlikte çalışan teröristlerin bulunmasıydı. Bu gerekçeyi inandırıcı kılmak amacıyla, güneye giden bütün yollara polis barikatları kurulmuştu ve bu uydurma teröristleri taşıması olası bütün araçlar kontrolden geçiriliyordu. Bu önlemin alınması, herkesten ayrı hareket etmeyi seven Hooker da içinde olmak üzere, tüm ekip üyeleri tarafından hoşnutlukla karşılanmıştı. «Bomba patladığı zaman,» dedi. Hooker, «köprülerin ikisi de yıkılacak; bundan hiç kuşkunuz olmasın. Trafikin en yoğun olduğu saatlerde yıkılmasını düşünün bir de...»

Bu asık suratlı, gözlüklü adamların, çok yakında başlarına gelecek felaketten kaçınılması olanaksız bir olay gibi söz etmeye başladıklarını görüyordu MacGowan. Kitson, Fransızların LeCat hakkında verdikleri raporu bildirdiğinden beri değişmişlerdi. Tam tankerin bir deniz piyadesi müfrezesi tarafından ele geçirilmesi konusunda tartışırken, Kitson bu rapordan söz etmişti.

«Ben geminin bu biçimde ele geçirilmesinden yana değilim,» demişti. Kitson. «Paris'ten gelen raporda şöyle deniliyor. Tırnak işareti açın, LeCat patlayıcı maddeler uzaktan kontrol yöntemiyle patlatılmasında, yani telsiz sinyalleri ile bomba patlatma konusunda bir uzmandır, tırnak işaretini kapayın. Benim kanımca, LeCat şu anda geminin kaptan köprüsünde, nükleer bombaya sinyal gönderecek bir telsizle beklemekte. Kanım doğruysa, düğmeye basması yeterlidir.»

Şimdiye dek durumu bilenlerin sayısını sınırlı tutmakla, MacGowan nükleer bomba ile ilgili korkunç haberin gizli tutulmasını sağlayabilmişti. Bu haberin er geç dışarıya sızacağını biliyordu. Hiç kuşkusuz radyo bültenlerini dinlemekte olan LeCat bunu öğrenecek olursa, bombayı derhal patlatması olasıydı. Bu ne denli fanatik olduğuna bakardı ve fanatikliğinin derecesini de bilmiyorlardı. Söylenti kente yayıldığı takdirde, Tanrı yardımcıları olsundu.

Hem vücut hem de kafa bakımından çok sağlam bir adam olan MacGowan sorumluluğunun büyüklüğü karşısında yavaş yavaş bitkin düşmeye başlamıştı. Yine de bunu belli etmiyordu. Gemiye saldırılıp saldırılmaması konusunda sürekli tartışılıyor ve MacGowan sürekli buna karşı çıkıyordu. «Geminin baş tarafında bir yerde saklanmak zorunda kalsalar bile, gemide bir ekibimiz bulunuyor. Bu gece sis bastığı takdirde ellerine fırsat geçecek...»

«O zamana dek San Francisco yerinde kalırsa,» diye iğneledi Peretti.

Kentin tümüyle boşaltılması da sürekli tartışma konusuydu. Karşı operasyon ekibi üyeleri, kenttekilerin derhal gönderilmesi kararını da oybirliğiyle almışlardı. «Böyle birşey yapılırsa,» diyordu MacGowan, «bütün radyo bültenleri avaz avaz bunu haykıracak. LeCat de bültenleri dinlediğine göre, gemideki bombadan haberimiz olduğunu anlayacak. O zaman da düğmeye basması işten bile değil...»

LeCat'in karakteri ile ilgili kaygı verici ek bilgiler alınmıştı. Winter, eylem komitesine, LeCat'in bir zamanlar Kanada ve Amerika'da oturduğunu bildirmişti. Bu nedenle geniş bir soruşturma yapılmıştı. MacGowan'ın Körfez Köprüsü'nü kapattırdığı sıralarda Quebec'den bir rapor gelmişti. Kadının biri, bir zamanlar teröriste bir oda kiraladığını söylüyordu. Eğer aynı adamsa, sık sık Amerikalılardan nefret ettiğini söylerdi. Gemiye saldırma ve kenti boşaltma kararları ertelendi. Öğleden sonra saat üçte, LeCat gemiden-kıyıya direkt hattı kullandı ve son isteğini bildirdi.

Challenger'in başkasarasındaki marangoz atölyesinde durum kötüydü. Üç adam ondört saatten beri güvertenin altında kapalı kalmıştı. Elllerinde vitamin hapları ve içindeki su gittikçe azalan bir şişe dışında hiçbir şey yoktu. Birkaç saatliğine kapalı kalabileceklerini düşünmüş ama bu kadar uzun bir süre olacağı akıllarına gelmemişti. Birbirlerinden nefret etmeye başlamışlardı bile.

Körfezin üstündeki sis tümüyle dağılmamıştı. Gün boyunca, San Francisco'nun üzerindeki yoğun bulutları güneş ışınları yaramamıştı. Yine de hücrelerinden çıkıp, kaptan köprüsüne yanaşmak fırsatı

geçmemişti ellerine. Puruva direğinin tepesine yeni bir gözcü tırmanmıştı az önce. Geldiklerinden beri iki kez gözcü değişmişti. Her kez Winter dikkatle kapağı aralamıştı. Görünüm değişmemişti - her yandan görünen, sisten arınmış bir güverte, puruva direğinde elinde telsiz telefon bulunan bir gözcü.

Winter başını olumsuz bir biçimde sallayarak merdivenleri inerken, «Bu siperde beklemekten de beter,» diye söylendi Cassidy. General yere çömelmiş, adalelerindeki tutukluğu gidermeye çalışıyordu. «Er geç tehlikeyi göze alacağız. Puruva direğindeki gözcüyü vurup kaptan köprüsüne gitmemiz gerek...»

«Karanlığı beklesek iyi olur,» dedi Sullivan canından bezmiş bir tavırla. «İki saat kaldı. İki saatimiz daha var... Tanrım...»

Doğal gereksinimlerini gidermek için köşede buldukları bir kovayı kullanmışlardı. Üstünü bir parça branda bezi ile örttükleri halde havasız atölyeye pis bir çiş kokusu sızıyordu. Winter kapağı araladığı zaman birkaç dakika için rahatlıyorlardı. Beklemek konusunda birleşiyorlardı. Yerlerinden çıktıktan birkaç saniye sonra gözcü durumu bildirirse, kaptan köprüsüne olan uzaklığın yarısına gelmeden, rehinelerin tümü öldürülmüş olurdu. Hava kararana, sis basana dek beklemek üzere yerlerine yerleştiler. Sis basacak mıydı, acaba?

«Yarın sabah saat altıya dek, Birleşmiş Milletler'deki Amerikan delegesi, altı ay süreyle, yani bu yılın 23 Ocak'ına dek, İsrail Devleti'ne Amerikan hükümeti tarafından hiçbir silah, tek bir tank, tüfek ve uçak, gönderilmeyeceği konusunda bir açıklama yapmadığı takdirde, gemideki rehinelerin tümü öldürülecektir...»

LeCat'in son isteğiydi bu. Saat tam tamına üçtü. Fransız, sanki kâğıttan okuyormuş gibi tekdüze konuşmuştu. MacGowan'ın bürosundaki altı adam, bu ultimatoma kabul edilmesinin kesinlikle olanaksız olduğunu bilerek, tam bir sessizlik içinde dinliyorlardı. Dışişleri Bakanlığı görevlisi Stark bir not yazarak Valinin önüne sürdü. MacGowan, Stark'ın yazdığı soruyu sordu.

«Para ne olacak; 200 milyon?»

«Bu isteğimizden vazgeçtik. Bizim ilgilendiğimiz para değil. Greyhound otobüsü bekliyor mu?»

«31 numaralı İskeleye bekliyor...»

«Boeing 747?»

«San Francisco Uluslararası Havaalanında bekliyor...»

«Benzin depoları dolu mu?»

«LeCat, tek bir rehineyi vurduğunuz takdirde derhal gemiyi basacağız...»

Peretti'den boğuk bir ses duyuldu, «Aman, Tanrım...»

«Tek bir rehine vurulduğu takdirde,» diye yineledi MacGowan, «mesajını iletmeyeceğim...»

Mikrofondan bir silah sesi duyuldu. Odadakiler donup kaldılar. MacGowan yumruklarını sıkıyordu. General Lepke yavaşça Presidio'ya direkt bağlı olan telefonu kaldırdı. Uzaklardan, çok uzaklardan bir sis düdüğünün sesi duyuldu. Kitson saatine baktı. Mikrofondan parazit sesi yükseldi.

«Beni bir daha tehdit ederseniz,» diye haykırdı LeCat, «birisi ölecek.»

Sesindeki çılgınlık odadakileri titretti. LeCat aynı oyunu ikinci kez oynamıştı. Yaptığı etki aynı ilk kez olduğu gibi adamların aklını başından almıştı. Ama, MacGowan'ın sesi pürüzsüz ve saldırgandı; geri çekilmeye niyeti yoktu.

«Herhangi bir eyleme geçmeden önce Mackay'la konuşmak istiyorum. Onunla konuşmadan isteğini iletmeyi düşünmem bile...»

«Öldürülecek olan adam,» diye bağırdı LeCat, «İngiltere, Newcastle'da oturan Makinist Donald Foley. Ailesine, karısına bildirin...»

MacGowan kendisini tutmaya çalıştı. Yüzünün adaleleri korkunç bir öfkeyle gerilmiş, ağzı sımsıkı kapanmıştı. Diğerleri kendisini izlerken bir an bekledi. Çok sakın bir sesle, «Bekliyorum...» dedi.

«Ben Mackay...» Ses tok ve katıydı. Son görüşmelerinden beri birkaç saat uyumuş olabileceğini düşündü MacGowan. «Kurşun camdan dışarıya gitti. Miss Cordell hayatta ve iyi...» Sanki her an gemiden-kıyıya direkt hattın önünden sürüklenerek götürülecekmiş gibi Mackay hızlı hızlı konuşuyordu. «Mürettebatımın tümü hayatta ve iyi. Umuyoruz ki...» Ne umduğunu duyamadılar. LeCat'in, «Yeter...» diyen sesini duydular. Hoparlör sustu.

İlk köprüünün de kapatıldığı saat birden beri kent bir kargaşa içindeydi. Marin County'de oturanlar bu gece evlerine gidemeyeceklerini biliyorlardı. Körfezin çevresini dolaşmak çok uzun sürerdi; ayrıca benzinleri de yoktu. Arkasından Körfez Köprüsü kapandı; ondan sonra da metro. Ortaya çıkabilecek sorunları gören MacGowan, bürolarından birine Lipsky adında bir trafik kontrol görevlisi yerleştirdi. Olanak bulanlar, erken çıkarak evlerine veya kentin güneyinde oturan arkadaşlarının evlerine gittiler. Saat 2.30 da, Lipsky trafik raporlarını MacGowan'a verirken, San Francisco'nun sanki tümü hareket halindeydi.

«Düşümde görsem inanmazdım,» dedi Lipsky'ye.

«Ya kente gelmekte olanlar bulunduğunu söylesem, inanır mıydınız?»

«Gelenler de mi var?»

«1 ve 101 numaralı ana yollardan geliyorlar. Kuzeye, kente doğru gelen trafik yoğunlaşıyor. Benzinlerinin sonunu kullanıyor olmalılar...»

Öğleden sonra trafik yoğunlaşmayı sürdürdü. Tüm içeriye giriş ve dışarıya çıkışa karşın, vatandaşların çoğunluğunun kentte kaldığı ve kargaşaya girmek istemediği açıktı. Derken yeni bir hareket başladı. Herkes teröristlerin elindeki tankeri görmek amacıyla rıhtıma koşuyordu.

Olanları gören MacGowan ile Peretti derhal önlemler aldılar. Rıhtımın çevresine geniş bir polis kordonu çekildi. Kordon Nob Hill'in tepesine uzanıyor, California Caddesini boydan boya çeviriyordu. Polis arabaları barikatlar kurdular. Tramvaylar durduruldu. Van Ness Caddesi kapatıldı. Otobüs durağı yalnız kentten giden otobüsler için açık tutuldu. Daly City'ye dek hiçbir otobüsün durmasına izin verilmiyordu.

Hareketin yönü değişti. İnsanlar yüksek yapıların bulunduğunu anımsadılar.

Rıhtımı gören, on kattan yüksek yapılara doğru bir koşuşturma başladı. Adamlar, kadınlar asansörlere doluşarak en yukardaki katlara çıkmaya başladılar. Özellikle pencereleri körfeze bakan en yüksek binaları yeğliyorlardı. MacGowan yeni bir emir verdi. Bu emir, bir an durmaksızın konuşmayı sürdüren, bir ordu sayısındaki telefon santral görevlileri tarafından telefonla kente yayıldı.

«Yüksek yapılara girişi kapatın, sokak kapılarına nöbetçiler dikin... Yüksek yapılara girişi kapatın...»

İnsanların bir yere varabilmek için gösterdikleri hünerlerin sonu gelmiyordu. Cebinde parası olanlar otel odalarına gidiyorlardı. «Körfeze bakan bir oda olması koşuluyla... en son katta...» Nob Hill'deki büyük kulelerdeki yerlerin satışı onbeş dakikada bitti. Son istek de açıklandıktan sonra, teröristlerin elindeki gemiyi görme arzusu artmıştı. LeCat son isteğini UP bürolarına telsizle bildirmişti.

Haberler çoğaldıkça MacGowan'ın yüzü de asılıyordu. Köprüleri kapatmak zorunda kaldığında, insanların kenti terkedeceklerini ümit ediyordu. Şimdi ise seller gibi San Francisco'ya akıyorlardı. Radyo aracılığı ile bir mesaj yayınlamaya, insanların kentten uzak durmasını istemeye cesaret edemiyordu. LeCat, haber bültenlerinde yinelenecek mesajı duyabilir, nedenini anlayabilir ve düğmeye basabilirdi.

San Francisco'dan sekiz bin mil uzakta, İngiliz süper tankerleri **York** ile **Chester**, Oman Körfezini geride bırakmış Hormuz Kanalını geçiyorlardı. Basra Körfezi'nin göbeğinde yol alıyor, Suudi Arabistan kıyılarına doğru gidiyorlardı. Amerikalı fotoğraf analizcilerini kaygıya düşüren büyük sandıklar hâlâ güvertede idi. Çok masum görünen yolculuklarında garip olan tek birşey vardı. Bütün kurallara ters olarak seyir lambaları sönmük, karanlıkta, onyedimil hızla ilerliyorlardı.

LeCat, Birleşik Devletlerin İsrail'e silah sağlamayı durdurması konusunda son isteğini bildirdikten bir saat sonra, Şeyh Cemal Tevfik Baalbeck'de haberi duydu. Saat sabahın biriydi. Derhal telefona sarılarak, OAPEC'in (Petrol İhraç Eden Arap Ülkeleri) olağanüstü toplantısına katılmaları için Orta Doğu petrol bakanlarına direktifler verdi. Doruğa yaklaşmışlardı.

23 Ocak perşembe günü, saat öğleden sonra 5.10 da, San Francisco'ya önce alacakaranlık, sonra da karanlık bastı. Saat 5.10 da, **Challenger**'ın güvertesinde, puruva yakınındaki ışıklar yakıldı ve geminin başı aydınlandı. Güçlü gece dürbünlü gözcüler birkaç dakika içinde durumu MacGowan'a bildirdiler. O da General Lepke'ye aktardı. «Demek oluyor ki, çok yoğun bir sis olmadığı takdirde, baskın ekibimiz başkasarasından köprüye gitmek için güverteyi geçemeyecek.»

A.B.D. Meteoroloji Müdürlüğü'nün adamından hava raporunu aldılar. Rapor doğrusu çok yeterliydi! Sis olabilirdi. Ama körfez bölgesi bütün gece açık da olabilirdi. «At yarışı mı oynuyorsun sen?» dedi MacGowan öfkeyle. «İyi ki Normandiya çıkartmasında İke'in (Eisenhower) yanında değildin.»

MacGowan korkunç bozuk çalışıyordu. Dışışlerinin adamı olan Stark, kendisinden izin almadan büroya yerleşmiş, yandaki odada Washington'la telefon görüşmesi yapıyordu. Birazdan geri gelerek başına ekşiyecek, öğütler vermeyi sürdürecekti. Üstelik MacGowan az önce, üçüncü kez

Washington'daki İngiliz askeri ataşesi Binbaşı Peter Russell'la görüşmüştü. O da Transamerica'ya yerleşmişti. Russell'in tavırlarında bir acayıplık vardı.

Challenger körfeze girdiğinde Batı Sahilinde bulunduğu için, Russell Washington'daki İngiliz büyükelçisi ile bağlantı görevini sürdürüyordu. Amacını öğrenmek için MacGowan'ı çok sıkıştırmıştı. «Sanırım şöyle bir politika yürütüyorsunuz,» demişti. «Durumun sizin istediğiniz yöne çekilmesi için görüşmeleri elinizden geldiğince uzatmak.»

«Rehinelerin canını kurtarmak için elimizden geleni yapıyoruz,» diye yanıtlamıştı Vali.

«Yaptıklarınızdan büyük bir esenlik duyuyoruz,» Russell sözünü keserek General Lepke'ye bakmıştı. «Sanırım bu böyle günlerce sürecek. Suratımızda patlaması olanağı var mı? Örneğin bu gece.»

«Sonuçları kestirmek olanak dışı...»

Suratımıza patlamak mı? MacGowan renk vermemeyi başarmıştı. Russell'ın, oturduğu yerden yarım mil ötede bir nükleer bomba olduğundan haberi yoktu kuşkusuz. Russell gemideki yirmi sekiz İngiliz'in yaşamından kaygı duyuyordu, ama MacGowan'ın üstünden atamadığı bir duygu vardı: Russell görüşmelerin birkaç gün daha sürmesi konusunda daha çok kaygı duyuyordu. Çok garipti bu.

Son yirmi dört saat süresince ancak iki kez hafiften kestirmiş olan MacGowan, saat akşam yedide, gizli sırlarının duyulduğunu öğrendi. 31 numaralı İskele'nin yarım mil ötesinde demirli tankerde bir nükleer bomba olduğu haberi kentte yayılıyordu.

MacGowan'ı uyaran, geceyi telefon konuşmalarını dinlemekle geçirmiş olan bir telefon santral görevlisi idi. Sanki önemli bir bilgi verecek olan başkasıymış gibi davranmıştı kız. «Ama, adam diyor ki, Validen başkasıyla konuşmam diyor.» Birden kendisini hattın öbür ucundaki MacGowan'la karşı karşıya buldu.

«Telefonları dinlemek huyum değildir,» diye açıkladı, «ama elimde olmaksızın duydum...»

«Ne söyleyeceksen söyle,» diye kestirip attı MacGowan.

«Bildirmek gereğini duydum. Çok yoğun bir hareket var... Bu saatte bu denli telefon konuşması yapıldığını hiç anımsamıyorum...» Derin bir soluk aldı. «Körfezdeki İngiliz gemisinde bir atom bombası olduğunu söylüyor tümü...»

«Tümü mü?»

«İlk konuşmayı duyduktan sonra tümünü dinledim...»

MacGowan kıza teşekkür ederek, bunun çok saçma bir söylenti olduğunu, dedikodudan öteye gitmediğini söyledi. Arkasından, Polis Müdürü Boland koşarak içeri girdi. Kentin her kesiminden raporlar yağıyordu. Kentten yoğun bir çıkış başlamıştı. Şimdilik birkaç bölgede olmakla birlikte hızla yayılıyordu.

İnsanlar ilk, Telegraph Hill'i terketmeye başladılar. Körfeze bakan evlere zenginlerin bir servet ödediği, yamacın altında balık istifi gibi yerleşmiş evler bulunan bir yerleşme bölgesiydi burası. Zenginler servetlerini kötü bir yatırımda harcamışlardı galiba, çünkü Telegraph Hill şu anda, kıyının

biraz açığına demirlemiş İngiliz Tankerine bakıyordu. Yoğun bir kaçış başlamıştı. Değerli eşyasını kapalı arabasına atlayıp Nob Hill'e gidiyordu. California Caddesi boyunca barikatlar kurulmuştu. Gelenlere geçiş izni veriliyordu ama kimse geri dönemiyordu. Yanlışlıkla içinde sahte mücevherlerinin bulunduğu kutuyu yanına alan bir kadın, İrlanda kökenli bir polisle çılgın gibi tartışıyordu. «Memur bey, geriye dönmem gerek - yatak odamda bir servet bıraktım...»

«Tanker durduğumuz yerden yarım mil uzakta, Bayan. Morgda upuzun yatarken yakutlarınızı takmış olmak istiyorsunuz sanırım.»

Bazı soğukkanlı insanlar durumdan yararlanıyorlardı. California Caddesinde barikatlar kurulmadan önce bir garajda park edilmiş duran bir benzin kamyonu, Russian Hill'in alt yamaçlarında dolaşıyordu. Kamyonda üç kişi oturmuş kaldırımın önüne park edilmiş pahalı otomobilleri gözlüyorlardı. Elinde antika bir vazo, Cadillac'ının yanında duran yeni bir kurban gördüler. Kamyonun sürücüsü yanına yanaşarak camını indirdi. «Benzin ister misin, ahbap?»

«Ancak bir galon benzinim kaldı. Ama sizin hortum arabaya uyar mı ki?»

«Sana takacak hortumumuz var,» dedi sürücü kabaca. «En iyi kalite...»

«Kaç para?»

«Galonu elli dolar. Atom bombasını duydun mu?»

«Duymasam gider miydim? Yirmi beş dolar veririm...»

Sürücü gürültüyle el frenini çekerken adam çılgın gibi bağırarak kamyonu koşturmayı başladı. «Elli vereceğim, elli vereceğim...»

Birkaç saatlik ömrün kalmışsa bu saatleri nasıl geçirirsin? Sigorta satıcısı Arthur Synder kentten çıkamayacağını biliyordu. Arabası bir mil uzakta tamirdeydi. Yıllardır nefret ettiği vıdıvıdı karısı yukarda, yatak odasında bağırıp çağırmaı sürdürüyordu. «Birşey yap, birşey yap...» Sokak kapısını hızla çarpıp yokuş aşağı yürümeye başladı. Metresiyle aynı sokakta oturmak zaten güzeldi ama, hele şimdi canına can katardı adamın. Kapıya gelince, zile basarak Linda açıncaya kadar çaldı. Linda pijama ve sabahlıkla açmıştı kapıyı, erken yatacaı. Kapının zincirini açarken, «Kim o?» diye sordu.

«Benim, Art. Çabuk aç. Mildred Letty'lere gitti...»

Nükleer bomba işini duymamış olduğunu anladı; duysaydı şimdiye dek sözünü ederdi. Loş hole girerek kapıyı arkasından kapattı. «Art...!» Holde nerdeyse ırzına geçti. Yere yıkarken kadın önce korku sonra da zevkle inledi. Böyle davranmak merdivenleri çıkarken aklına gelmişti Synder'in. Haberi duyunca Linda'nın canı istemeyebilirdi. Önce düzüş, sonra konuş...»

Haight? Ashbury ile Western Addition'da da kargaşa vardı. Burada panik daha büyüktü. Telegraph Hill'de olduğu gibi, insanlar canlarını kurtarmak içgüdüğü ile davranıyorlardı.

MacGowan'in bürosuna raporlar yağıyordu. Vali eylem komitesinin bir toplantısına başkanlık ediyor ve ilk kez başkalarının konuşmasına fırsat tanıyarak kararını kafasında tartıp biçiyordu. Odanın diğer ucunda Kitson televizyon seyrediyordu. Belki bilmeleri gereken bir haber çıkardı.

Televizyon kameraları San Francisco Uluslararası Havaalanında bekleyen, ışıklandırılmış Boeing 747'yi bir kez daha çekmişti. «Kaçmak için kullanılacak uçak budur...» Yeniden rıhtıma dönerek, ıssız 31 numaralı iskelede bekleyen pencereleri karaya boyanmış Greyhound otobüsünü gösterdiler. «Teröristleri bekleyen, kaçmak için kullanılacak otobüs budur...» En son, karanlıkta, iskelenin ucunda demirli polis motorunu gösterdiler. MacGowan'a göre, cesetleri taşımak için bekleyen bir cenaze motoruna benziyordu.

Kararını birkaç dakika içinde vermişti. Başka bir seçeneği de yoktu. Zaten öyle bir aşamaya gelmişti ki, San Francisco kuşatma altında bir kent sayılırdı. Saatler önce, limana yaklaşmakta olan ve bir kısmı Avustralya gibi uzak yerlerden gelen bütün gemiler durdurulmuş ve Canada, Seattle, Los Angeles gibi limanlara yönlendirilmişti. San Francisco'ya hiçbir uçak inmiyordu. Körfezin doğusundaki Amtrak yolcu ve yük trenleri durdurulmuştu.

Sorun basit olduğu kadar büyüktü de. Nükleer bombadan haberli oldukları LeCat'in kulağına gittiği takdirde derhal düğmeye basabilirdi. Büyük gelişmelerden kitle iletişim araçlarının anında haberi olmaz her zaman. MacGowan yerel radyo ve televizyon istasyonlarına telefon ederek bu haberi şimdilik ertelemelerini rica etmişti. Olanakları olur olmaz haberi yayınlayacaklarına kuşku yoktu yine de. «Kararımı verdim, baylar,» dedi MacGowan birdenbire. «Yapmamız gerek.»

«Panik yaratabilir,» dedi Peretti.

«Panik zaten yaratılmış. Kazanacağımız her dakikanın önemi büyük. Cassidy'nin baskın ekibinin başarılı olması umuduyla zaman kazanmaya bakmalıyız...» MacGowan emri verdi. Orta California'nın bütün elektriğini keserek karanlığa boğdu ve iletişim olanaklarını yok etti.

Televizyon ekranları kararmadan az önce Reuter ajansının 23 Ocak günlü haberi yayınlandı:

Rus hava indirme birliklerinin Romanya'da uçaklarına bindikleri bildiriliyor...

«LeCat ile Amerikalılar arasındaki görüşmeler kesilecek... Amerikan Deniz Piyadelerinin gemiyi basmaya kalkıştıkları bildirilecek... rehinelerin... tümü öldürülecek.»

— 15 Ocak günü Arap terörist liderleriyle yaptığı toplantıda Şeyh Cemal Tefik tarafından yapılan açıklamalar

«Gemiye doğru gelen Deniz Piyadesi motorunu derhal geri çağırın, yoksa bütün rehineler şimdi öldürülecek! Sana söylüyorum MacGowan, tümünü öldürecek ve cesetlerini adamlarının üstüne atacağım.. Beni duyuyor musun? Beni duyuyor musun? Beni duyuyor musun?»

Aklını oynatmış bir adamın sesiydi bu. Gemiden-kıyıya direkt hattın hoparlöründen odaya dolan, bağırان, haykıran bir ses. MacGowan aptallaşmış, buz gibi donmuştu. LeCat konuşmaya başlar

başlamaz bunları söylemişti. Önkonusma, istekte bulunma falan olmamıştı. Yalnızca bir manyağın bağrıışmaları...

Deniz piyadesi motoru sözünü duyar duymaz General Lepke yandaki odaya giderek telefon açtı içi Deniz Piyadeleri ile dolu saldırı gemilerinin bulunduğu doğruydu. Ama bunlar tankerin uzağında, Alcatraz Adası'nın arkasındaki stratejik noktalarda ve daha geride, rıhtım boyunda gizlenmiş bulunuyorlardı. Bunlardan birinin görünmesine, körfeze çıkmış olmasına olanak yoktu. Lepke, Presidio ile konuşurken şaşırmış, çok da kaygılanmıştı. Derhal bir araştırma yapmalarını, bekleyeceğini bildirdi.

İki dakika sonra ana büroya döndüğünde hoparlörden bir silah sesi duydu. LeCat aynı oyunu üçüncü kez oynuyordu; sadist orospu çocuğu. MacGowan omuzlarını öne eğmiş hoparlöre bakıyordu. Lepke'nin bir söz söylemesini engellemek için elini kaldırdı. Hoparlörden bir ses duyuldu. Mackay'ın sesiydi bu, alçak bir ses, şok içinde olan bir adamın sesi.

«Foley'i vurdular...»

Lepke bir kâğıda bir şeyler yazarak MacGowan'ın önüne itti. MacGowan kâğıda bir göz atıp bakışlarını hoparlöre çevirdi. **Deniz Piyadesi gemileri kıyıda ayrılmamış. Kesin. LeCat'in görmüş olması olanakdışı.** Aynı ruhsuz sesle Mackay yine konuşmaya başlamıştı.

«Cesedini kaptan köprüsünün penceresinden atıyorlar... gitti...» Mackay'ın sesi değişti. Öfke ile acıdan inleyen bir ses duyuldu. «Hayır! Tanrı aşkına, durun...» İtişip kakışma seslerine benzer sesler, arkasından çok hafif, LeCat'in sesi duyuldu... «Olduğun yerde kal Bennett, yoksa Mackay'ı vururum...» Hoparlörün çok yakınında kulakları, sağır eden bir silah sesi. Sonra değişik, yabancı, genç bir ses.

«Wrigley'yi... kamarotu... vurdular... ibneler, İsa aşkına, MacGowan, iş işten geçmeden gemiyi basın...» Ses bir iniltiyle sustu. Sanki sesin sahibinin başına birşey vurulmuştu. Arkasından korkunç bir yaylım ateşi, bir silahın boşaltıldığı duyuldu. Lepke kâğıda bir şeyler daha yazdı. **Gemiyi basalım mı?** MacGowan başını salladı. Sayı saymasını biliyordu. İki adam ölmüştü ama yirmiyedi rehine yaşıyordu. Ama, ya o yaylım ateşi ile... LeCat'in sesi duyuldu.

«Son kurşunlar camdan dışarı gitti. Mackay!»

Mackay'ın sesi duyuldu. «Foley ile Wrigley'yi vurdular...» Sesi daha sertti. «Diğer kurşunlar camdan dışarı gitti. Yirmi yedimiz henüz yaşıyor. LeCat başkasını öldürmeyeceklerini söylüyor...»

«Henüz öldürmeyeceğiz!» Yine LeCat konuşmaya başlamıştı. «Deniz Piyadesi gemisi geri döndü. Tekrar gelmediği takdirde rehineler güvence altında. Seni uyarmıştım MacGowan, seni uyarmıştım, yüz kere uyarmıştım seni...»

«**Challenger**'a hiçbir gemi yaklaşmış değil,» dedi MacGowan tekdüze bir sesle. Öfkesini açığa vurmamaya çalışıyordu. Belki de LeCat'in aklı gidip geliyordu. «Körfezde hiçbir gemi yok. Liman Başkanı hiçbir geminin açılmasına izin vermiyor...»

«Yalan söylüyorsun! Beni denediniz! O adamları vurmasaydım Deniz Piyadeleri gemiye baskın yapacaktı! Bu adamları sen öldürdün...»

MacGowan kıpırdamadan oturuyor, ifadesiz bir yüzle LeCat'in bağrıışmasını dinliyordu. Bu adam

deli değil diye dūřındı. Sadece vahşı, bir terörist toplumun kabul etmediği bir dūnyanın adamı. Ama üstünlük onda, şiddetin sağladığı üstünlük. LeCat birden duruldu. Beklenmedik bir anda aklı başında konuşması bile insanın sinirlerini bozuyordu.

«Körfezin ışıkları neden söndü?»

«Büyük bir elektrik arızası var..»

«Otobüs 31 numaralı iskelede bizi bekliyor mu?»

MacGowan yumruğunu sıktı, tırnakları avuçlarını yırtıyordu. Aynı tekdüze sesle, «Saatlerden beri orada bekliyor,» dedi.

«Peki, ya uçak? Havaalanında mı?»

«O da otobüs gibi hazır...»

«Washington isteğimi dikkate alıyor mu?»

«şu anda Başkan, Bakanlar Kurulu ile özel bir toplantı yapıyor...» Yatıştır herifi, o korkunç gururunu okşa, aklını başka yere çel. LeCat sessizce bağlantıyı kesti; bu bile insanı rahatsız ediyordu.

Hiçbir şey göremedikleri, ancak metalik, donuk bir ses duyabildikleri için gerilim artmıştı. Bu gerilimli havada kimse MacGowan'ın gizlilik yemini etmiş özel sekreterinin, odaya girerek hava raporunu bir tepsiye bırakmasına dikkat etmedi.

Herkesin umutla beklediği, dua ettiği olay gerçekteşiyordu. Sis geri geliyordu. Sis, raporu gönderen Mile Rocks fenerini geçmiş, Golden Gate kanalını kaplamış, köprüye vardıktan sonra, altından geçerek arkadaki büyük körfeze yayılmıştı. Önce kuzeye yönelmiş, sonra güneye ve doğuya, Alcatraz'a, **Challenger**'in 31 numaralı iskeleden yarım mil ötede demirli olduğu noktaya yönelmişti. Gelişmesine bakılırsa ilk başkasarasını kaplayacaktı.

Tıraşı çıkmış, kir pas içindeki Winter, ilk silah sesini duyunca kapağı aralamıştı. Ağrıyan midesi boş olduğundan kulakları olağanüstü kesinleşmişti. Bir an sonra uzaktan gelen bir ses duydu. Sanki yüksekte atılan bir vücut ana güverteye düşmüş gibi geldi. Tam bunun hayal ürünü olduğuna karar verdiğinde ikinci bir silah sesi duydu; arkasından bir yayılım ateşi. Yayılım ateşi önceki silah seslerinden o denli daha yüksekti ki, kendisine ateş ettiklerini sanarak içgüdüyle başını eğdi. Cassidy'nin sabırsızca bacağını çekiştirmesine aldırmadan bekledi. Kısa bir süre daha bekledikten sonra kapağı kapatarak merdivenlerden indi.

«Henüz değil...»

«Neler oluyor? Rehineleri mi vuruyorlar?» diye sordu Amerikalı. «Tanrı aşkına, harekete geçsek iyi olur...»

«Henüz değil,» diye yineledi Winter. «Puruva ışıkları hâlâ yanıyor, gözcü çanaklıkta, sis de bizi gizleyecek denli yoğun değil...»

«Cassidy haklı,» dedi Sullivan. «Bu iş hiç hoşuma gitmiyor...»

«Demek hoşuna gitmiyor!» diye patladı Winter. «Benim hoşuma mı gittiğini sanıyorsun?»

MacGowan'a palavra sıkmadıklarını göstermek için iki rehineyi vurdular sanıyorum. Ama sayı saymasını bilirim. Bu demektir ki yirmi yedi kişi yaşıyor daha...»

«Yaylım ateşi oldu,» diye kesti Cassidy.

«Silahı camdan dışarı boşalttılar, hiç kuşkusuz yok. İlk iki silah sesinden çok daha gürültülüydü. Bakın, biz burada sadece üç kişiyiz. İçimizden birine birşey olmasının önemi yok, ama yapacağımız işi ilk hamlede başaramazsak ölürüz; rehineleler de ölür. Bu pis kokulu delikte on sekiz saat kaldık, biraz daha kalabiliriz...»

Marangoz atölyesi gerçekten çok pis kokmaya başlamıştı. Çiş kokusu ekşi bir ter kokusuyla karışmıştı. Adamların üçü de pis, susuz, yorgunluktan gebermiş durumdaydı. Başlarına ne gelecekse gelsin, bu pis yerden kurtulmak için değerdi. Beş dakika sonra Winter tekrar kapağı araladı. Merdivenleri inerken yine başını sallamasına karşın, Sullivan yüzünde bir değişiklik görür gibi oldu. «Bir şey mi oluyor?»

«Birkaç dakika daha bekleyelim...»

«André, derhal kaptan köprüsüne gel...»

Puruva direğindeki gözcüyü çağırdıktan sonra LeCat, kaptan köprüsüne getirdiği telsiz telefonu masanın üzerine bıraktı. Buradan ayrılmıyor, yemeklerini bile burada yiyordu. **Challenger** körfeze girdiğinden bu yana LeCat de MacGowan'dan çok uyumuş değildi. Vali gibi onun da gözlerinin altı torbalanmıştı ama gözleri çok dikkatli ve canlıydı.

Bir saat sonra gemiyi terkedeceklerdi. LeCat, masanın üzerinde telsiz telefonun yanında duran minyatür vericiye baktı. Gemiden ayrılmadan yapacağı son iş, zamanlama mekanizmasını harekete geçirecek düğmeye basmak olacaktı. Yoğun sisin gemiyi kaplamasını LeCat de bekliyordu. Takma motoru takılmış durumda ana güvertede duran Zodiac'a binerek kaçmaları daha kolay olacaktı siste.

LeCat gibi adamların çoğu dalış giysilerini giymişlerdi. Birkaçı kaptan köprüsünde dikiliyordu. Pusula dolabından gelen hafif bir ışığın dışında kaptan köprüsü karanlıktı. LeCat planının başarıya ulaşacağından kuşku duymuyordu. İki rehine vurulduğuna göre MacGowan bir baskın düzenlemeye cesaret edemeyecekti. Yirmi altı rehineyi düşünmek zorundaydı. Aslında yirmi yedi değil, yirmialtı rehine kalmıştı ama denize attığı Monk'un öldüğünü LeCat'tan başka bilen yoktu.

Richardson Bay'de bekleyen deniz uçağına varmak onbeş dakika alırdı. Ama önce, geride kalan mürettebatı kaptanın çalışma odasına indirmek gerekecekti. İş orada halledeceklerdi. Gözlerini çevresinde gezdirdi. Mackay ellerini arkasında kavuşturmuş sisin yayılmasını izliyordu. Hoparlörle bağırarak Macgowan'a Wrigley'in öldürüldüğünü bildiren Bennett ise, dümenin yakınında baygın durumda yerde yatıyordu. Puruva direğindeki gözcü, André Dupont, kaptan köprüsüne girerken LeCat saatine baktı.

Betty Cordell hazırды. Gömleğinin düğmelerini açmış, memelerini ortaya çıkarmıştı. Kendi kendine, kafanı yorma diyordu, düşünme, yoksa yapamazsın. Kamaranın kapısına giderek kolunu

sarsmaya başladı. «Çabuk gelin! Lütfen! Yetişin! Tanrı aşkına, kapıyı açın...»

Korkudan çılgına dönmüştü. Daha doğrusu koridordaki nöbetçiye öyle gelmişti. Adam Fransızca bağırmaya başlayarak anahtarı aramaya koyuldu. Kız bağırmaı, kapıyı açması için yalvarmayı sürdürüyordu. İlk aklına gelen kamarada yangın çıkmış olduğu idi.

Tabancası elinde kapıyı açtı. Bu bir kadındı; yemek pişirmeye, yatakta oynaşmaya yarardı. Ondan korkmak aklının ucundan bile geçmiyordu. İçeri girdi ve durdu, ağzı açık kadının memelerine baktı. Akllı karışmıştı. Kız yemek tepsisinin üstünde duran üstü açık biberliğı alarak adamın yüzüne fırlattı. Biber gözlerine girmişti. Bağırarak elindeki tabancayı attı ve acıyan, yanan gözlerini oğuşturmayaya başladı. Kız, LeCat'in bıraktığı şarap şişesini boynundan yakaladı. Şarabı açmadığı için öldürücü bir silah durumundaydı şişe. Bir an bile duraksamadan korkunç bir hızla şişeyi nöbetçinin kafasına vurdu. Vuruşunun şiddetinden nöbetçinin kafası parçalandı.

Yere yıkıldı. Kanına karışan şarap her tarafına bulaşmıştı. Kımıldamadığına emin olmak için soğuk bakışlarla adama baktı. Pislilik dolu bir çuval gibi sürükleyerek banyoya bıraktı ve koşarak kamaranın kapısını kapattı. Onu harekete geçiren, duyduğu yaylım ateşi olmuştu ve acele etmesi gerektiğini biliyordu.

Birkaç saniye içinde önünü ilikledi, ceketini giydi ve çarşafkların altından kurulu tüfeğini çıkardı. Kırık şarap şişesine bir tekme vurarak kapıyı açtı. Koridor bomboştu. Anahtar kapının üstündeydi. Bilmeden en uygun zamanı seçmişti. LeCat, nöbetçilerin çoğunu kaptan köprüsüne çağırmış bulunuyordu. Kapıyı kapatarak kilitledi ve anahtarı cebine atarak yavaş yavaş koridorda yürümeye başladı. Kulaklarını dikmiş yürürken Armalite tüfeğı iki eliyle belinin düzeyinde tutuyordu. Kaptan köprüsüne gidiyordu. LeCat'in kaptan köprüsünde olduğundan hiç kuşku yoktu.

Winter, ambar kapağının yanında durdu ve iki adamın yanına gelmesini bekledi. Sis iyice yoğunlaşmış, bir battaniye gibi üzerlerine inmişti. Winter'in önerdiği biçimde, birbirlerinin arkasından dikkatle başkasarasından aşağıya indiler. Winter'in arkasından Cassidy, Cassidy'nin arkasından Sullivan geliyordu. DeLisle tüfekleri ellerindeydi ve ana güverteye inerken sis tabancası Winter'in kemerinde takılıydı.

Winter asma yolu kullanmadı. Tankerin iskele tarafında yürümeyi yeğledi. Burada vanalar ve borular daha azdı. İskele tarafındaki korkuluğun yanında yürümeye başladılar. Her yer karanlık ve çok sessizdi. Sis yüzlerini yalıyordu. Duyulan tek ses, bir süre önce Mac ve Jo adlı yunusların burunlarını yapıştırdığı çelik levhalara çarpan denizin sesiydi. Kauçuk tabanlı çizmeleriyle sessizce yürümeyi sürdürdü Winter. Altmış fit yukarıda, kaptan köprüsündeki durumu belli edecek en hafif bir ses duyma umuduyla kulaklarını dikmişti. Birden sislerin arasından bir şey göründü.

İskele tarafındaki vinçti bu. Gri sis bulutlarından göremedikleri köprüye yaklaşmışlardı demek. Cassidy'nin yanına gelmesini bekledikten sonra karabinasını omuzuna geçirerek sis tabancasını kemerinden çıkardı. Sis azalmıştı, çekiliyor gibiydi. Yapışkan nemden elleri ve yüzleri buz gibi olmuştu. Köprü bir gölge gibi tepelerinde duruyordu.

Beş katlı köprünün yirmi fit yakınındaydılar. Bu yirmi fit bir ölüm tuzağıydı. Sis azalmaya başladığına göre, yukardaki herhangi bir terörist, kaptan köprüsünün penceresinden aşağıya baksa,

açıklıkta hareket etmekte olan adamları görebilirdi. Yukarda, birden çok terörist vardı üstelik. LeCat bile oradaydı belki. Birden Cassidy kolunu çekiştirerek işaret etti. Köprü'nün dibinde bir ceset yatıyordu. Foley'nin cesedi.

Winter hiç acele etmeden sol kolunu kaldırdı ve sis tabancasını dengelemek için destek olarak kullanarak dikkatle nişan aldı. Tabancanın namlusunu parçalanmış camdan uzağa, köprü'nün ortasına ayarladı. Kaptan köprü'sü bulanık ve çok yüksekteydi. Ateş açısı dikti. Binlerce mil ve binlerce yıl uzakta, aşağıdaki merdivenlerden Cosgrove Manor'un damına baktığını anımsadı. Elini kıpırdatmadan nişan aldı. Ve ateş etti...

Sis mermisi yukarı fırlayıp gözden yitti, sisin arasında görünmez oldu. Merminin köprüye çarptığını duydu. Öne iki adım attı. Kara bir duman dalga dalga yükselerek köprü'deki pencereleri örten karanlık bir perde oluşturdu. Cassidy koşarak açıklığa geldi. İskele tarafındaki yan güvertenin kenarında beliren iki adamın kafasına üç kez ateş etti. Bir tanesi öne doğru bükülerek yuvarlandı ve Amerikalı'nın ayağının dibine düştü. Karabinasını yukarıya çevirmiş, bekledi. Tam Cassidy'nin düşündüğü gibi, ikinci adam tekrar ortaya çıktı. Tanrının belâsı sersem herif. Cassidy ateş etti ve adam arkaya doğru düşerek gözden yitti.

Herşey o denli hızlı oluyordu ki sanki büyük bir hızla film oynatılıyordu. Bulanık gölgeler. Merdivenleri uçar gibi tırmanan Sullivan. Köprü'nün üç katını kaplayan kara duman. Güverteye açılan koridorun ağzından giren ve dumanlar arasında yiten Cassidy. Sürekli silah sesleri, birden canlanan gemi. Winter uzun bir süre önce bir merdivenden çıkarak ortadan yok olmuştu. Koridora girdiğinde bir nöbetçiyle karşılaştı. Winter'i gören nöbetçi ellerini havaya kaldırdı. Winter iki kez adamın göğsüne ateş etti. MacGowan'ın emirleri kesindi, «Tutsak almak yok.» Winter, belirli bir hedefe doğru koridorda koşmaya başladı. Gemicilerin tutsak bulunduğu çalışma odasına gidiyordu. Köşeyi döndü ve çalışma odasının kapısını gördü. Lomel olduğunu gördüğü bir terörist, tekmeyle kapıyı açmış, Skorpionu elinde, içerdeki silahsız rehinelere ateş etmeye hazır duruyordu. Winter iki kez ateş etti. İnsan 45'lik bir mermiyle vurulduğunda kendisine saldıran bir gergedanla çarpışmış gibi olur. Lomel iki 45'lik yemişti. Yana dönmüş, bir bölmeye çarparak yere düşmüştü. Winter koşmayı sürdürdü, adamın üstünden atladı, koşmayı sürdürdü.

Betty Cordell, nerede olduğunu bilmediği bir hayvana yavaşan bir avcı gibi, büyük bir dikkatle yürüyordu. Koridorda adım adım ilerlerken en küçük bir sesi bile duymak için kulaklarını zorluyordu. Gemide garip bir sessizlik vardı. Koridorlar garip bir biçimde bomboştu. Sanki terk edilmiş bir gemide yürüyordu. Kaptan köprü'süne gitmek için uzun yolu seçmişti. Köprüye sancak tarafındaki yan güverteden yavaşmayı istiyordu.

Armalite 22'lik tüfeğinde on mermi vardı. Yüksek hızlı, çekirdeği oluklu mermilerdi bunlar. İki kez tetiğe basıldığında bir mermi atıyordu. Ceketinin cebinde de onar mermilik iki yedek şarjör vardı.

Koridorun sahanlığına geldiğinde önünde bomboş bir koridorun daha uzandığını gördü. Nöbetçiler nereye gitmişti ki? En ummadığı zamanda biriyle burun buruna gelecekti her halde. Tüfeğine daha sıkı sarıldı. Birden tüfek sesleri duydu. Düzensiz bir yaylım ateşi. Bu sesi iyi tanırdı. Koşmaya başladı...

Kaptan köprüsünde bulunan LeCat, kara dumanı görür görmez neler olduğunu, bir baskın yapıldığını anlamıştı. Adamlarını uyarmak için bağırdı. «Dumana ateş edin, kaptan köprüsünün altına ateş edin...» Kimse hareket etmeyince küfürler savurmaya başladı. Penceredeki nöbetçiler boğuluyordu. Gözlerinden yaşlar akarak öksürüyor, kara balgamlar tükürüyor, sarhoş kuklalar gibi yalpalıyorlardı. «Sersemle!» diye bağırdı LeCat. «Pencereye gidin, aşağıya ateş edin...» Kaptan köprüsünün arkasındaki nöbetçiler öne fırladılar, pencereden eğilerek gelişigüzel dumana ateş etmeye başladılar. LeCat'le birlikte tümü bir araya toplanmıştı. Bir dizi silah sesi ve dumansız barut kokusu kaptan köprüsünü doldurduğunda LeCat Mackay'ı anımsadı ve birden dönerek kaptanın kendisine doğru geldiğini gördü.

Betty Cordell sancak tarafındaki güverteden içeri daldı.

Tüfeğini babasının öğrettiği gibi, belinin düzeyinde tutuyordu. «Zorda kalırsan oradan ateş et. Namluyu düz tut ve ateş et...» Kaptan köprüsüne daldı ve ön tarafta yarım düzine teröristin bir arada durduğunu gördü. LeCat'i gördü. LeCat onu gördü.

Teröristlerin lideri aptala dönmüştü. O kadın. Elinde tüfekte. Çoğu adamınkinden güçlü olan refleksleri bir an için durdu. Ölümcul bir andı bu. Betty Cordell tüfeği kalçasına dayamıştı, eli tetikteydi. Bir an bile duraksamadı. Ateş ediyordu; tetikteki parmağı hiç durmaksızın hareket ediyordu. Mermi ardından mermi; yaşamında ilk kez canlı hedeflere ateş ediyordu. Yirmi mermilik bir atış. Namluyu çeviriyor, bir sağa bir sola ateş ediyor, ediyor, ediyordu... LeCat üç kurşun yedi. Diğer dört terörist anında öldü. Namlu hafifçe yukarıya çevrilmişti. Adamlardan biri vurulmamıştı. Tabancasını doğrultarak pencereden dönerken üzerine biri düştüğü için dengesini yitirmişti. Betty Cordell tüfeğe ikinci şarjörü sürdü ve durmaksızın ateş etmeye başladı yine. Tabancasını kaldıran yaralanmamış terörist iki kurşun yedi. Kız tüfeği çevirdi.

Mackay, Betty Cordell'e bakakalmıştı. Kadının yüzündeki anlam onu şaşırtmış, korkutmuştu. Büyük bir korkusuzluk içinde, kimi vurduğunu umursamadan, soğuk, buz gibi soğuk, duruyordu. Zaman mekanizmasını uyaracak telsizin bulunduğu masaya doğru LeCat'in yürümeye çalıştığını görünce gözleri kısıldı. Sırtına iki kez daha ateş etti. LeCat iki kurşunu yedikten sonra tüfek tık etti; kurşun kalmamıştı. LeCat masanın üzerine yuvarlandı ve telsize doğru uzandı.

Kıdemli asker, kıdemli terörist LeCat in vücuduna beş kurşun saplanmıştı. Ama daha çok kurşun yemiş adamların bile hareket ettiği görülmüştür. Omuz kemeri parçalandığından eli, masanın üzerinde bir çağanoz gibi hareket ediyordu. Duman, kargaşalık ve ölümcul yara almış bir nöbetçinin çılgınlıkları arasında koşuşan ayak sesleri duyuldu. Winter kaptan köprüsüne daldı ve kimsenin görmediği şeyi gördü; çağanoz gibi hareket eden elin zaman mekanizmasını harekete geçirecek telsizin üzerine kapandığını gördü. Ne olduğunu anladı; neden orada durduğunu kestiremedi, tüfeğini kaldırdı ve iki kez ateş etti. 22'lik değil, 45'lik iki mermi sürünen teröriste saplandı ve gövdesi elektrik akımı geçmiş gibi sarsıldı. Belki de bir refleksle işaret parmağı düğmeye bastı.

Winter saçına, yapışarak başını kaldırdı ve LeCat'e dikti gözlerini. «Neden düğmeye bastın? Ne

yaptın?» Traşı uzamış, dumandan yüzü kapkara olmuş İngiliz'i LeCat güç tanıdı. Winter yine adamı sarstı. «Ne halt ettin?».

«Nükleer bomba... on dakika... San Francisco havaya uçacak.» LeCat'in yüzü korkunç bir sırıtışla gerildi, gözlerinin akı göründü ve başı düştü.

On dakika. Nükleer bomba harekete geçirilmişti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

«Gemiden-kıyıya direkt bağlantı nerede?» Winter dönerek Mackay'a baktı. Köprünün pencereleri altında cesetlerden ve kandan oluşan korkunç bir manzara vardı. Teröristlerden birisi, André Dupont iki büklüm olmuş soluk almaya çalışıyordu. Kimsenin ona dikkat bile ettiği yoktu. Betty Cordell'in eli ayağı kesilmişti. Sullivan onu ayakta tutmaya çalışıyor, elinden yavaşça tüfeğini alıyordu.

«Harita odasında...» Mackay önden giderek gemiden-kıyıya direkt hattı açtı.

«MacGowan bir helikopteri hazır bekletiyor,» dedi Winter. «Doktorlar, Deniz Piyadeleri, ne ararsan var. Bu nükleer bombadan haberin var mıydı? Acaba blöf mü yapıyor?»

Hattan bir parazit arkasından yorgun ama pürüzsüz, tanıdık bir ses duyuldu. «Ben MacGowan...»

«Ben Winter. Gemiye aldık. LeCat öldü. Ölmeden önce bir nükleer bombadan söz etti...»

«Biliyoruz. Saatlerdir biliyor ve korku içinde yaşıyorduk...»

«Ölmeden önce telsizle bombayı harekete geçirdi. Bomba uzmanlarını gönderin...»

«Helikopterle yola çıktılar bile.» MacGowan durakladı. «Harekete geçirdiğinden kuşkun yok mu?»

«Hiç kuşkun yok. Gözlerimle gördüm.» Uzaklardan gelen helikopter sesini duyan Winter bir an sustu. «Bombanın on dakika sonra patlayacağını söyledi. Ona inanmıyorum. Buradan uzaklaşmak için zaman gerekti on...»

«Ne kadar zaman?» MacGowan'ın sesi gerilim içindeydi.

«Sanımca, sizi uyarıyorum, bu sadece bir saniye, belki iki saatlik bir zaman. Size söylemiş olduğum gibi, deniz uçağını çalıştıramadığımız takdirde ikinci bir kaçış planı uygulayacaktık. Walgren LeCat'i arabayla Stinson plajına götürecekti. Oraya gidip telsizle **Pêcheur**'e haber vermesi ve helikopterin gelip kendisini almasını beklemesi gerekiyordu. Bombanın kendisi karada iken patlamasını istemez. Ben yine de iki saat diyorum...»

«Bombanın nerede olduğunu biliyor musun?»

«Kimse bilmiyor. Yapılacak tek şey bomba patlamadan gemiyi Pasifik'e çıkarmak...»

«Önünüzde hiçbir engel yok. Bu durumu dikkate almıştık.» MacGowan daha serinkanlı konuşmaya başlamıştı. «Helikopterde Kaptan Bronson adında biri var. Mackay'ın görevini devralabilir. Gemiye körfezden çıkaracak bir adam varsa o da Bronson'dur.» Bir an için sustu. «Süre hakkındaki sanın doğru ise...»

«Garanti vermiyorum,» diye kesip attı Winter. «Ama uzaklaşmak için zaman gerekti onlara. Öte yandan, LeCat on dakika derken, ölüyordu. Ölmekte olan bir adamın ne diyeceği bilinmez.»

«Tanrı seni, hepimizi korusun,» dedi MacGowan. «Kapatıyorum, vaktini almayayım...»

Mackay harita odasından çıkmış makine dairesine telefon ediyordu. LeCat başmakini görev başında tutmuş, önceden bilinmeyen bir nedenle körfezin başka bir tarafına gitmek gerekir düşüncesiyle kazan basıncını aynen korumuştı. Winter kaptan köprüsüne girerken Mackay telefonu kapattı. «Brady elinden geldiğince çabuk gemiyi hareket ettirecek.»

«Gelen helikopterde Amerikalı bir tanker kaptanı var,» dedi Winter. «MacGowan senin yorgunluktan bitkin olduğunu düşündüğü için göndermiş...»

«Bu geminin kumandasını MacGowan alacak değil. Bu son yolculuğu ise, onu ben götüreceğim. Bomba uzmanlarını istedin mi?»

«Ellerinden birşey gelmeyeceğine hiç kuşum yok. LeCat bu konuda uzmandı. Bombayı bubi tuzaklarıyla donatmış olmalı.» Winter birisinin Fransızca konuştuğunu duyarak döndü.

Cassidy, doğrulmuş konuşmaya çalışan yaralı bir teröristin üzerine eğilmişti. Winter'a baktı. «Birşey söylemek istiyor sanırım, ama dilini anlamıyorum...»

Winter, Dupont'un yanına çömelerek kolunu omuzuna doladı ve alçak bir sesle Fransızca konuşmaya başladı. «Kendini yorma, André. Seni karaya çıkarıp rahat bir hastane yatağına yatıracağız. Ne söylemek istiyorsun?»

Yüzünü André'nin yüzüne yaklaştırarak, lütfen, yavaş yavaş yinelemesini söyledi, sonra başını kaldırıp Mackay'a baktı. «Bomba boş bir petrol deposunun dibindeymiş ve LeCat, yerinden kaldırılmasını önlemek için bubi tuzakları kurmuş. Bomba uzmanları da dokunamayacaklar bence.»

«Demek ki,» dedi Cassidy yavaşça, «Yüzen bir yanardağ üzerinde bulunuyoruz, ama bu gemiyi kentten uzaklaştırmamız gerek becerebilirsek...»

Helikopter iki dakika sonra indi ve Mackay bomba uzmanlarını yan güvertenin altındaki benzin depolarına götürdü. Teröristlerin cesetleri geminin dört bir yanından toplanarak 31 numaralı iskeleden gelen polis motoruna yüklendi. Winter'in önerisiyle, kaybedecek zamanları olmadığı için, kaptan köprüsündeki cesetler pencerelerden ana güverteye atılmıştı. Dupont sedye ile helikoptere taşındı ama San Francisco'ya giderken yolda öldü.

Helikopter şok içinde olan Betty Cordell ve Foley ile Wrigley'nin ölülerini de götürdü. Canını kurtaran tek terörist Kinnaird olmuştu. Silah seslerini duyunca kafasını kullanarak telsiz odasının kapısını kilitlemiş ve Winter emredinceye dek de açmamıştı. Bir deniz piyadesi eşliğinde o da helikoptere bindirildi. Gemiye indikten on dakika sonra bomba uzmanlarının şefi Yüzbaşı Grisby, Cassidy'ye bilgi verdi. «Bundan kötüsü olamaz. Nefes bile almaya korktuk. Bomba dikdörtgen biçiminde, uzunluğu iki fit, genişliği bir fit. Manyetik kelepçelerle deponun dibinde duvara yapıştırılmış. Etkisiz duruma getiremediğimiz iki ayrı bubi tuzağına bağlanmış. Siz gemiyi hareket ettirince biz de kendi patlayıcı maddelerimizi yerleştireceğiz...»

«Nelerinizi?»

Kitson'un Paris'ten aldığı, LeCat'in teknik becerileri hakkındaki raporu okuduktan sonra, gemiye gelmeden önce hazırladıkları planı anlattı Grisby. Yerinden oynatılamayacak bubi tuzakları

bulunabileceğini düşünmüştü Grisby. Eğer bombayı yerinden hareket ettiremiyorlarsa gemiyi hareket ettirmek gerekti. Pasifik'in, götürebildikleri denli uzak bir yerine gitmeliydi gemi. Ondan sonra tankerin çabuk batmasını sağlamak ve bombayı denizin dibinde patlatmak amacıyla var güçleriyle çalışacaklardı. Ellerindeki tek olanaktı bu ve çok tehlikeliydi ama MacGowan ile General Lepke bu olanağın denenmeye değer olduğunu kabul etmişlerdi. Yeter ki, San Francisco ve diğer yerleşim bölgelerinin radyasyon tehlikesi en azına indirilsin. Grisby geminin gövdesini çok güçlü patlayıcılarla donatacaktı. Patlamanın gemiyi ikiye ayırmasını ve bombanın bulunduğu ön kısmın daha önce ve çabuk batmasını sağlayacaktı.

«Patlayıcılar zaman mekanizmasına bağlanacak. Patlama, biz helikopterlerle kurtarıldıktan sonra oluşacak. Helikopterde getirdiğim patlayıcılar, Presidio'yu bile havaya uçurmaya yeter. Tek tehlike, patlayıcıların bombayı harekete geçirmesi, ama bu nasıl olsa ergeç olacağından kaybedecek bir şeyimiz yok demektir...»

Cassidy'nin yanından ayrılarak tüyler ürpertici görevlerine başlamış olan ekibinin yanına gitti. Geminin kumandasını almak üzere gelmiş bulunan San Diego'lu kırk yaşındaki Bronson, Mackay'la konuştuktan sonra fikrini değiştirmişti. Gemiden - kıyıya direkt hatta MacGowan'a, «Yorgun, bitkin, sinirli,» dedi. «Ama gemiyi açığa götürmek konusunda benden iki kez daha yeterli. Onun gemiyi götürmesi mürettebat bakımından da iyi olur. Ben gemide kalıyorum, Kaptan Mackay'ın çağrısı üzerine bir yolcu olarak...»

Challenger yola çıktığında kara hâlâ karartma altındaydı. Akşamın geç saatlerinde, Birleşik Devletler'deki bütün radyo ve televizyon istasyonları kuzeydeki Yuba City'den güneydeki Santa Barbara'ya, San Francisco'dan Nevada sınırına kadar her yerin karartma altında olduğunu bildiriyordu. Karartmanın kapsamı olağanüstü idi. Ama Birleşik Devletler'de elektrik kesilmelerine alışmışlardı artık. Bu sadece çok büyük bir arızaydı; nükleer bomba haberi henüz yayılmamıştı.

Challenger hızlanarak, sis ve karanlığın arasında yol almaya başladı. Hızlı gitmenin de tehlikeli olduğuna işaret etmişti Grisby. Pek olası olmasa bile, makinaların gittikçe artan titreşimleri nükleer bombayı harekete geçirebilirdi. Mackay karşılık olarak Golden Gate'i maksimum hızla geçeceğini söylemişti. Bombanın bulunduğu çelik gömütte, LeCat'in zaman mekanizması hızla sıfıra doğru ilerliyordu.

Gecenin karanlığında Golden Gate Köprüsüne doğru ilerliyorlardı. Köprü hâlâ trafiğe kapalıydı. Geminin kentten uzaklaşması da bir karabasandı MacGowan için. Şeyh Cemal Tevfik havaya uçurmak için Amerika'nın en güzel ve manzaralı kentini seçmişti. MacGowan, jeneratörle aydınlatılmış bürosunda bekliyor, tanker büyük köprünün altından geçerken nükleer bombanın patlamasının olasılığını biliyordu. Bronson'la birlikte gidip Kinnaird'ın yerini almış olan Amerikalı telsiz operatörü Peterson'dan telsiz mesajı gelmesini bekliyordu. Gemi iki dakika içinde köprüye varmış olacaktı.

Her iki dakikada bir düdük çalıyordu; sisin arasından uzun bir düdük sesi hafifçe duyuluyordu. Gemi yola çıkmadan önce Mackay mürettebatla konuşmuş ve isteyenlerin helikopterle gemiden gidebileceğini söylemişti. Helikoptere kimse binmedi. Mackay'ın son sözü karakterine uygundu. «Ölüme gidiyorsunuz...» Sis koca köprüyü görmelerine olanak verecek kadar azalmıştı. «Bombanın

patlamasının tam sırası,» diye düşünüyordu Bronson. Nemli elleri ceketinin cebinde, Mackay'ın iki adım arkasında duruyordu.

Winter, Sullivan'la Bennett'in arasında, kaptan köprüsünün penceresi önünde duruyordu. Bennett'in başı sarılıydı. Wrigley öldürüldüğü zaman gemiden-kıyıya direkt hatta koştuğunda kafasına yediği darbeden hâlâ kendine gelememişti. Winter helikopterleri görmeye çalışıyordu. **Challenger** körfezden tek başına çıkmıştı, ama helikopterler onu yalnız bırakmıyorlardı. Mürettebatı kurtarmaya hazır küçük bir Amerikan helikopter filosu gemiye eşlik ediyor, Mackay'a göre gerektiğinden çok yakın uçuyordu. Şu anda bir şey olduğu takdirde helikopterler de yok olurdu. **Challenger** köprünün altından geçerek kanalda ilerlemeye başladı.

Durup dinlenmek bilmeyen, her şeyi kendi gözleriyle görmek isteyen Winter, gemide dolaşmaya başladı. Gemide garip bir hava vardı. Mürettebatın ağzını bıçak açmıyor, sessizce görevlerini yapıyorlardı. Winter'in yaptıklarını Mackay'dan duyduklarından, merakla kendisini süzüyorlardı. Sessizliklerinin nedeninin kendisi olmadığını biliyordu Winter. Bu son yolculukta gemide bulunan her adam, makinaların her zamankinden daha çok ses çıkardığını duyuyordu. Birkaç yüz fit ötede, çelik gömütün bulunduğu yere çarpıyor gibiydi ses dalgaları.

Mackay gemiyi çok geç boşalttı. Korkunç bombayı barındıran gemisinin karada büyük zarara neden olacağından korkarak, hızla uzaklara götürmekte direndi. Gemiye on mil açığa götürerek, yirmi fersahlık sınır çizgisine geldikten sonra gemiyi terketme emrini verdi. Helikopterlerle sürekli bağlantı kuran Amerikalı telsizci Petersen işaret verdi. Kaptan köprüsünden aşağı inmek, makina dairesinden yukarı çıkmak için, sinirli ama kendini kontrol altında tutan insanların telâşı başladı. Mackay kaptan köprüsünden ayrılmadı; yanında Winter vardı. «Katılın onlara, Mr. Winter,» dedi sert bir sesle. «Ben de geliyorum...»

«Bundan sorumlu olduğuma göre,» diye soğukça yanıtladı Winter, «Kaptan köprüsünden birlikte ayrılacağız. Acelem yok.»

Mürettebat ana güvertenin iskele tarafındaki iniş yerine toplandılar. Normal iniş yeri boş petrol deposuna çok yakındı. Hafif sis arasından Sikorsky'lerden biri gürültüyle alçalıyordu. Bennett saatine baktı. Bomba uzmanlarının şefi Grisby ye, «Ne denli zamanımız kaldı?» diye sordu.

«O denli az ki düşünmek bile istemiyorum...»

Sikorsky güverteye indi, mürettebattan biri kapısını açtı, bekleyen adamlar içeriye doluştu. Bennett, Cassidy ve Sullivan, ayrı ayrı, adamları saydılar. Şimdi her an gelmesi beklenen Mackay ile Winter kalmıştı gemide. İlk patlayıcılar, kaptan köprüsüne yakın bir yerde vaktinden önce patladılar.

Sancak tarafında, dalgakıranın arkasındaki petrol dağıtım yerinin altındaki yan depolardan oldu patlama. Kulakları sağır edici bir sesle oluştu. Sanki geminin üzerinden bir ekspres tren geçiyordu. Güvertede kocaman, yuvarlak bir delik açıldı ve delikten petrol fişkirarak sisin içinde hafif bir eğim çizerek kıvrıldı. Patlama, helikopterden uzakta olmasına karşın helikopter yerinde sallanmaya başladı. İçindeki adamlar korkudan dondular, nükleer bombanın patladığını sanmışlardı.

Kaptan köprüsündeki Mackay patlamanın oluşturduğu darbeyi yedi. Bulunduğu yerden fırlayarak pusula dolabına çarptı. Alnından kanlar akarak güçlkle ayağa kalktı. Ne olduğunu anlayamamış,

şaşkın şaşkın bakınıyordu. Kaptanın az ötesinde durduğu halde patlamadan etkilenmemiş olan Winter, Mackay'ı yakalayarak köprüden dışarı çıkardı. Yarı baygın kaptanı itfaiyeciler gibi omuzuna atarak koridorda koşmaya başladı. Ana güverteye geldiğinde herkes helikopterin içindeydi. Bennett helikopterden inmeye başladı. «Geri dön! Ben getiriyorum,» diye bağırdı Winter. Yalpalayarak güvertede yürümeye başladı.

Herşey bir kargaşa içindeydi. Sis dağılıyordu. Belki de ilk patlayıcıların etkisiyle dağılıyordu. Petrol kokusu kaplamıştı ortalığı. Güverte petrol içindeydi ve delinmiş depodan akan petrol ıslık gibi bir ses çıkarıyordu. Patlamaya karşın helikopterler tepede dönüp duruyor, kurtaracak adam olup olmadığına bakıyorlardı. Cassidy bağıırıyordu; güverteyi kaplamış, petrol konusunda uyarıda bulunuyordu. Pilot da bağıırıyor, bir an önce kalkmak istiyordu. Winter helikopterlerin gürültüsü ve petrolün çıkardığı ıslık sesinden başka birşey duymuyordu. Helikoptere vardı.

Mackay'ı taşırken sırtını incitmişti. Acı ile doğrularak kaptanı, almak için uzanan ellere doğru kaldırdı. Derin bir soluk alarak kendisini toparladı ve sırtının ağırdan kopacak gibi olduğu bir sırada, yükü hafifledi. Mackay'ı helikopterin içine çektiler. Winter rahatlayarak, birdirbir oynayan bir adam gibi öne eğildi. Başını yana çevirerek helikoptere baktı, «Öbür helikopter insin!» Pilot Winter'in ne dediğini duymadı ama parmağını yukarı kaldırarak geminin üzerinde uçan helikoptere işaret ettiğini gördü. Pilot kalkışa geçtiğinde Cassidy kışlada öğrendiği küfürlerle protestoyu sürdürüyordu.

Operasyonu yöneten Sahil Koruma Şefi Garfield, geminin yüz fit üzerinden uçtu. İskele tarafında hâlâ yanmakta olan lambaların ışığında, güvertede duran Winter'i açık seçik görebiliyordu Küçücük görünen Winter topallayarak kendisini almaya gelen Sikorsky'ye doğru koşuyordu. Garfield gece dürbününü ayarlayarak, güverteye on fit uzaklıktaki helikopterin gövdesinin Winter'in görünmesine engel olduğunu gördü, ikinci patlayıcı patladı. Merceklerde kendisini kör eden bir ışık parladı. Pilot kontrolü kaybetmemeye çalışırken helikopter sarsıldı. Gözleri tekrar görmeye başladığında, Winter'in durduğu yerde, içinden petrol fişkırان kocaman bir delik vardı. Kurtarma helikopteri de yokolmuştu.

Garfield kendisinininki dışında bütün helikopterlerin karaya dönmesi için emir verdi. Altında, **Challenger**'in kıçı, kara, yağlı bir duman içinde kaybolmuştu ama önü görünüyordu. Geminin ön tarafı yüzmeyi sürdürüyordu ve nükleer bomba hâlâ denizin yüzeyindeydi. İsteksiz pilota daireler çizmeyi sürdürmesini söyledi. Derken üç patlayıcı, aynı anda, büyük bir alev ve gümbürtüyle patladı. Garfield'in nükleer bombanın patladığından kuşkusu yoktu. Pilota bu cehennemden derhal çekip gitmesini söyledi. Helikopter dönerken geminin ön kısmının battığını gördü. Geminin başı, bir köpekbalığının burnu gibi ayağa kalktı, bir an durdu ve denize gömüldü. On dakika sonra, sismograflar nükleer bombanın deniz altında patladığını kaydettiler.

Denizin derinliği, patlamanın güney yönünde olması ve sis, karaya uzanan radyasyon miktarının az olmasına neden oldu, ama deniz kirlenmişti. Challenger'dan fişkırان petrol Carmel kıyılarına ulaştı. Altı ay süreyle San Francisco'dan San Diego'ya uzanan California plajlarında, ellerinde gayger cihazları bulunan beyaz üniformalı, miğferli adamlardan başka kimse görülmedi. Baja California açıklarındaki bir yere doğurmak için giderken bu kıyılardan güneye geçen beyaz balina beş yıl süreyle ortalıkta görünmedi.

23 Ocak perşembe günü, şafak sökmeden onbeş dakika önce, iki İngiliz süpertankeri **York** ile **Chester** Suudi Arabistan kıyılarının kuzeyine doğru yol alıyorlardı. Büyük sandığa benzer yapılar üzerindeki branda örtüler kaldırılmıştı. Sandık izlenimini veren iskeletler alınmıştı. York'un üzerinde pilotları yerlerinde oturan bir dizi avcı uçağı görünüyordu. Chester'de ise Sea King helikopterleri hazır durumdaydı ve içlerinde hava indirme birlikleri bulunuyordu.

York'un kaptan köprüsünde Kurmay Başkanı General Villiers, hava indirme komutanı Tuğgeneral Harry Gatehouse'un yanında duruyordu. Çok karanlıktı, ay batmıştı, şafağın sökmesine onbeş dakika vardı...

Romanya'da, Tuna deltası çevresindeki askeri havaalanlarının tümü trafiğe kapatılmıştı. Yakın çevre kentlerindeki tüm telefon santrallerinde Sovyet iletişim uzmanları görevliydi. Sovyet hava indirme birlikleri birkaç saatten beri uçaklarında bulunuyorlardı. Her pilotun elinde Irak'da, Bağdat yakınlarındaki Musul ve Kerkük petrol kuyuları yakınında sona eren uçuş rotaları vardı. Sovyet Hava Kuvvetleri Komutanı, havaalanındaki yapılardan birinde sigara içerek Moskova'dan gelecek mesajı bekliyordu...

İngiliz Dışişleri Bakanlığı, değerlendirmelerini doğru yaptığına inanıyordu. İngiliz-Fransız birlikleri, bir kez Süveyş'e indiklerinde, Sovyetler fırsattan yararlanarak Macaristan'ı işgal etmişlerdi. Batının garantörü olarak Suudi Arabistan petrol kuyularını işgal etmek gerekirse, Ruslar da bunu Irak'ı ele geçirmek için bir fırsat sayabilirlerdi. Böylece Arapların gücü kırılmış olurdu. İşgal etmek gerekirse...

Haber tüm dünyaya dağıldı. Teröristlerin tümü öldürüldü, İngiliz tankeri **Challenger** körfezin dışına doğru yol alıyor. Haber Baalbeck'de de duyuldu. Şeyh Cemal Tevfik ancak iki ayrı haber bültenini dinledikten sonra doğruluğuna inandı. Haber Tel Aviv'de de duyuldu.

Saat sabah dokuzda, Baalbeck'de, Albert Meyer adındaki kişi, çalmakta olan telefonu kaldırdı. Bir an dinledikten sonra anlaşıldığını söyleyerek telefonu kapattı. «Emir geldi.» dedi Chaim'e.

«Evden çıkacak sanıyorum. Kapının önüne bir Mercedes yanaştı...»

Albert pencereyi açtıktan sonra atış alanından çekilirken Chaim yüzükoyun masanın üstünde yatıyordu. Kapalı kapı dürbünü doldurmuştu. O kadar yakındı ki elini uzatsa tutabilecekti. Albert odanın arkasında primüs lambasını branda çantaya koyuyordu. Buradan gittiklerinde arkalarında hiçbir iz bırakmamaları gerekti.

Kara Mercedes bir dönüş yaparak burnunu geldiği yöne çevirdi ve kapının az ötesine park etti. Chaim tüfeğini kum torbasına dayayarak bekledi. Giderken kum torbasını da götüreceklerdi. Kapı yavaşça açıldı. Şeyh Cemal Tevfik dışarı çıktı. Kapı arkasından kapandı.

Başı ve omuzları dürbünü doldurdu. Arap giysileri içinde hiç de Suudi Arabistan'ın petrol bakanına benzemiyordu. Gazetelerde çıkan resimlerinin tümünde Avrupalı gibi giyinmişti. Ama Tevfik'di bu. Arabin eline geçirebildiği tüm fotoğraflarını dikkatle incelemiş olan Chaim, güçlü

dürbünden baktığında onu tanımıştı. Chaim tetiğe bastığında, Tefvik ilk basamağa adımını atmak üzereydi.

Arabın büyütölmüş görüntüsü bulandı. Chaim bir kez daha ateş etti. Plop... Kafa parçalandı. Et, kan, ve kemikten oluşan bir topak kapalı kapıya yapıştı. Arabın gövdesi merdivenlerden yuvarlanarak sokağa düştü. Mercedes hızla gaza basarak bir toz bulutu arasında gözden yitti. Tozlar yolun kenarında yatan cansız gövdesinin üzerine yağdı. Altın Maymun Yılı böyle sona erdi.

ÇAĞDAŞ DİZİ

1

JOSEPH JOFFO
BİR AVUÇ BİLYA
40 lira

2

PAUL BONNECARRERE
ÜLTİMATOM
40 lira

3

HANS KONING
PETERSBURG EKSPRESİ
40 lira

4

MICHEL CLERC
BAHŞIŞ
60 lira

5

FREDERIQUE HEBRARD
KOCA KOCADIR
35 lira

6

ALAIN SPIRAUX
HİTLER, ANNEN SENİ ÇAĞIRIYOR
35 lira

7

ALEXANDER SPOERL
ORTAÇAĞDAN GELEN ADAM
40 lira

8

PAUL WAGNER
ÇOCUK VE BÜYÜCÜLER
30 lira

9

THOMAS/MORGAN-WITTS
LÂNETLİLER GEMİSİ
40 lira

10

ROBERT MERLE
SONSUZ UÇUŞ
50 lira

11
ERICH SEGAL
OLIVER'İN HİKÂYESİ
40 lira

12
JOHN GORDON DAVIS
BALİNA
75 lira

13
ADAM KENNEDY
ÖLÜM KUMARI
30 lira

14
JOHN EHRLICHMAN
ŞİRKET
60 lira

15
PAUL BONNECARRERE
ALTIN ÜÇGEN
50 lira

16
COLIN FORBES
MAYMUN YILI
60 lira

17

COLIN FORBES • MAYMUN YILI

Evde yapılmış bir atom bombası...

Orta çağlardan çıkıp gelmiş bir Arap şeyhi...

Yasaları hiçe sayan ve paraya tapan bir İngiliz...

Yarının gazete başlıklarında yer alacak
Arap ve Avrupalı teröristler...

... Ve yok olma tehlikesiyle karşı karşıya
bulunan büyük bir kent...

«Bu yıl bir tek kitap okuyacaksınız,
Maymun Yılı'nı okuyun...»

-Chicago News

Kapak Düzeni: F. Erkman
Kapak Baskısı: Reyo Basımevi

50 Lira